

การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
เพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

อุปกิต ทรวงทองกลาง

GRAD VRU

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
พ.ศ. 2563

ENGLISH TEACHING MODEL DEVELOPMENT TO PROMOTE ENGLISH
COMMUNICATION COMPETENCIES FOR CAREERS OF GRADE 9
STUDENTS ACCORDING TO NATIONAL STRATEGY
20 YEARS POLICY

OPPAKIT SUENGTHONGLANG

GRAD VRU

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF DOCTOR OF PHILOSOPHY
IN CURRICULUM AND INSTRUCTION
GRADUATE SCHOOL
VALAYA ALONGKORN RAJABHAT UNIVERSITY
UNDER THE ROYAL PATRONAGE PATHUM THANI

2020

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะ
การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ชื่อนักศึกษา อุกิต ทรวงทองกลาง

รหัสประจำตัว 59B74680203

ปริญญา ปรัชญาดุสิตบัณฑิต

สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธาน ประธาน (ผู้ทรงคุณวุฒิ)

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ คชสิทธิ์)

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์)

..... กรรมการ

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.พิทักษ์ นิลนพคุณ)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรขา อรัญวงศ์)

..... กรรมการ

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมษา นวลศรี)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวรรณมา จ้อยทอง)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.พิทักษ์ นิลนพคุณ)

..... กรรมการและเลขานุการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ คชสิทธิ์)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิ

(อาจารย์ ดร.แสน สมนึก)

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.กัณฑ์ฤทัย คลังพหล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 18 เดือน กันยายน พ.ศ. 2563

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์	การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะ การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี
ชื่อนักศึกษา	อุปกิต ทรวงทองกลาง
รหัสประจำตัว	59B74680203
ปริญญา	ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ คชสิทธิ์
กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	อาจารย์ ดร.พิทักษ์ นิลนพคุณ
กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมษา นวลศรี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี 2) พัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และ 3) ศึกษาผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี วิธีการดำเนินการวิจัยมี 3 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ตรวจสอบความเหมาะสมขององค์ประกอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ และใช้การวิเคราะห์เนื้อหา จากนั้นยืนยันองค์ประกอบ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 450 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน โดยใช้โปรแกรมลิสเรล ขั้นตอนที่ 2 พัฒนารูปแบบการสอนโดยสังเคราะห์องค์ประกอบรูปแบบการสอน และตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการสอน โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาผลการทดลองใช้รูปแบบการสอน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 30 คน โรงเรียนอนุบาลบ้านบางพระ (ฉิ่งนาวิกอนุสรณ์) ศรีราชา โดยใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย ระยะเวลาในการทดลอง 13 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง ในระหว่างการทดลอง ก่อนเรียนและหลังเรียนเก็บข้อมูลด้วยแบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ แบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ และแบบวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างเรียน เก็บข้อมูลด้วยแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ

ผลการวิจัยพบว่า

1. องค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ สมรรถนะด้านกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ ด้านความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ ด้านการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ ด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ ด้านสมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง ประกอบด้วยค่าไค-สแควร์: $\chi^2 = 67.04$, องศาความเป็นอิสระ $df = 63$, $p\text{-value} = 0.34$, $RMSEA = 0.01$, $GFI = 0.98$, $AGFI = 0.96$, $CFI = 1.00$ และ $CN = 615.98$

2. รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ประกอบด้วย 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) สารการเรียนรู้ 4) กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนฐานสมรรถนะ ประกอบด้วย 5 ชั้น 4.1) ชั้นสร้างความตระหนัก 4.2) ชั้นเสนอสถานการณ์ 4.3) ชั้นออกแบบสถานการณ์ 4.4) ชั้นดำเนินการตามบทบาทและประสบความสำเร็จ 4.5) ชั้นสรุปผลอภิปรายผล และ 5) การวัดและประเมินผลฐานสมรรถนะ

3. การทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี พบว่า เมื่อเรียนจบแล้วนักเรียนมีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และในระหว่างเรียนเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 3.1) ด้านความรู้ ค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3.2) ด้านทักษะนักเรียนมีพัฒนาการทักษะภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสูงขึ้นตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3.3) ด้านคุณลักษณะเฉพาะของผู้ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ นักเรียนมีคุณลักษณะอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : สมรรถนะ สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี รูปแบบการสอน

Thesis Title	English Teaching Model Development to Promote English Communication Competencies for Careers of Grade 9 Students According to National Strategy 20 Years Policy
Student	Oppakit Suengthonglang
Student ID	59B74680203
Degree	Doctor of Philosophy
Field of Study	Curriculum and Instruction
Thesis Advisor	Associate Professor Dr.Sombat Kotchasisit
Thesis Co-Advisor	Dr.Phithack Nilnopkoon
Thesis Co-Advisor	Assistant Professor Dr.Mesa Nuansri

ABSTRACT

The objectives of this research were to 1) study the components of the English communication competencies for careers of grade 9 students according to National Strategy 20 Years Policy, 2) develop the English teaching model to promote English communication competencies for careers of grade 9 students according to National Strategy 20 Years Policy, and 3) study the results of an experiment using the teaching model development to promote English communication competencies for careers of grade 9 students according to National Strategy 20 Years Policy. There are 3 steps of the research process. The first step is to study the components of the English communication competencies for careers of grade 9 students. The suitability of the components were checked by 3 experts. The research instrument was an interview form and the content was analyzed. A confirmatory factor analysis was also conducted. The sample consisted of 450 grade 9 students selected by multi - stage random sampling. The research instrument was an English communication competencies questionnaire for careers. The statistics used for data analysis was a confirmatory component analysis using LISREL. The second step is to develop the teaching model by synthesizing the components of the teaching model and checking the suitability of the teaching model by 5 experts. The third step is to study the experimental results by using the teaching model. The sample consisted of 30 grade 9 students from Anubambanbangphra (Chingnaviganusorn) Sriracha school selected by simple random sampling. The duration of the experiment was 13 weeks, 2 hours per week. Before, during, and after the experimental period, data were collected from an English proficiency test for careers, a questionnaire about the characteristics of successful people in English communication for careers, and the test of English communication competencies for careers. During the experimental period, the test of English communication skills for careers according to National Strategy 20 Years Policy was

given to the students for data collection. The statistics used for data analysis were mean, standard deviation and one-way repeated measure analysis of variance.

The results were as follows:

1. The components of the English communication competencies for careers of grade 9 students according to National Strategy 20 Years Policy consisted of 5 components as follows: grammatical competence for careers, discourse competence for careers, strategic competence for careers, sociolinguistic competence for careers, and metacognitive competence for careers including Chi-Square : $\chi^2 = 67.04$, $df = 63$, $p\text{-value} = 0.34$, $RMSEA = 0.01$, $GFI = 0.98$, $AGFI = 0.96$, $CFI = 1.00$, $CN = 615.98$.

2. The English teaching model to promote English communication competencies for careers of grade 9 students according to National Strategy 20 Years Policy consisted of 5 elements as follows: 1) principles, 2) objectives, 3) learning contents, 4) the competency based teaching activities, which consisted of 5 stages including 4.1) awareness, 4.2) situation proposals, 4.3) situation design, 4.4) role action and success, 4.5) conclusion and discussion, and 5) the competency based measurement and evaluation.

3. The results of the experiment using the teaching model revealed that after graduation, the students had better English communication competencies for careers after studying than before studying at a statistical significance level of 0.05. During the experiment, the result were as follow. 3.1) In terms of knowledge, the mean score after the experiment was significantly higher than before the experiment at the level of 0.05. 3.2) As for skills, the students developed their English language skills for their careers with a statistical significance level of 0.05. 3.3) In term of characteristics of successful people in English for professional careers, the students had a high level.

Keywords: Competency, English Communication Competency for Careers, National Strategy 20 Years Policy, Teaching Model

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้โดยได้รับความอนุเคราะห์และความกรุณาจากผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านและประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ คชสิทธิ์ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.พิทักษ์ นิลนพคุณ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมษานวลศรี ที่ได้เสียสละเวลาให้คำปรึกษา คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่อง ตลอดจนแนวคิดและข้อเสนอแนะที่ดี เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยฉบับนี้เป็นอย่างมาก ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตา ขอกราบขอบพระคุณท่านทั้งสามเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งฟ้า กิติญาณสันต์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เปรมจิตต์ ขจรภัย ลาร์เซ็น รองศาสตราจารย์ ดร.อรสา จรุงธรรม ดร.ปิยภัทร พลับปลา และ อาจารย์อรรณฎา มุตและ ที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ให้องค์ความรู้ต่าง ๆ แก่ผู้วิจัย ให้สามารถดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วงไปด้วยความเรียบร้อย

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ประจำสำนักงานบัณฑิตวิทยาลัยทุกท่าน ที่ให้การช่วยเหลือดำเนินการด้านเอกสารต่าง ๆ ให้การจัดทำวิทยานิพนธ์ของผู้วิจัยดำเนินไปด้วยความสะดวกเรียบร้อย และถูกต้องตามรูปแบบของมหาวิทยาลัยที่กำหนดไว้

คุณค่าและความดีทั้งหลายอันเกิดจากการศึกษาวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้แก่บิดา มารดา และบุคคลทั้งหลายดังกล่าวข้างต้นและบุคคลอื่น ๆ ที่ไม่สามารถเอ่ยนามในที่นี้ได้ทั้งหมด ที่มีส่วนร่วมในการส่งเสริมและสนับสนุนผู้วิจัยให้สามารถทำงานวิจัยฉบับนี้ได้สำเร็จด้วยความเรียบร้อย

อุปกิต ทรงทองหลาง

GRAD VRU

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 โจทย์ / ปัญหาการวิจัย.....	6
1.3 คำถามการวิจัย	6
1.4 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	6
1.5 ความสำคัญของการวิจัย	6
1.6 สมมติฐานของการวิจัย	6
1.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
1.8 ขอบเขตของการวิจัย	13
1.9 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	16
1.10 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	18
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	19
2.1 ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 - 2580).....	20
2.2 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีพุทธศักราช 2551.....	29
2.3 หลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำ ปีพุทธศักราช 2558 ของจังหวัดชลบุรี... 36	
2.4 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับงานอาชีพ.....	46
2.5 รูปแบบการสอน.....	53
2.6 ทฤษฎี หลักการ แนวคิดที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการสอน.....	61
2.7 รูปแบบการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ.....	87
2.8 สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ.....	121
2.9 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะส่วนบุคคล.....	132
2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	138
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	144
3.1 ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	150

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.2 ขั้นตอนที่ 2 พัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี.....	157
3.3 ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี.....	160
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	168
4.1 ขั้นตอนที่ 1 ผลการศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี.....	169
4.2 ขั้นตอนที่ 2 ผลการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี.....	181
4.3 ขั้นตอนที่ 3 ผลการศึกษาค่าการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี.....	188
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	196
5.1 สรุปผลการวิจัย	197
5.2 อภิปรายผล	200
5.3 ข้อเสนอแนะ	205
บรรณานุกรม	207
ภาคผนวก.....	220
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ	221
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	223
ภาคผนวก ค ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	265
ภาคผนวก ง รูปแบบการสอน คู่มือการใช้รูปแบบการสอนและตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้.....	276
ภาคผนวก จ หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ	361
จริยธรรมการวิจัยในมนุษย์.....	369
ประวัติผู้วิจัย	370

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1	มาตรฐานหลักสูตรแกนกลางฯ ที่สอดคล้องกับงานอาชีพ..... 39
2.2	การสังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการสอน..... 56
2.3	แบบวัดและประเมินผลทักษะด้านการฟังและทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของ Kansas Speech Communication Association (KSCA)..... 77
2.4	เกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลแบบองค์รวมทักษะด้านการฟังและทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับผู้สอนของฮีตัน..... 78
2.5	แบบวัดและประเมินผลทักษะด้านการฟังและทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ..... 79
2.6	แบบวัดทักษะในการสื่อสาร (The conversational skills rating scale)..... 80
2.7	การสังเคราะห์กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจากรูปแบบการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ..... 118
2.8	การสังเคราะห์องค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ..... 131
3.1	กลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มจากประชากรในแต่ละภูมิภาค..... 151
3.2	เกณฑ์ในการพิจารณาค่าสถิติของโมเดล..... 157
3.3	การกำหนดเนื้อหาข้อสอบ เป็นข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ..... 161
3.4	การกำหนดเนื้อหาข้อสอบ จำนวน 40 ข้อ..... 163
3.5	ค่าน้ำหนักคะแนนรายองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ..... 165
4.1	ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปีเพื่อพัฒนารูปแบบการสอน..... 172
4.2	องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิและหลังนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ..... 175
4.3	ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับข้อมูลเชิงประจักษ์.... 180
4.4	ผลการสังเคราะห์หลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานที่สัมพันธ์กับหลักการของรูปแบบการสอน..... 183
4.5	ผลการเลือกสาระการเรียนรู้ของวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน..... 184

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.6 ผลการสังเคราะห์กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน.....	185
4.7 ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการสอน คู่มือการใช้รูปแบบการสอน และแผนการจัดการเรียนรู้ โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	188
4.8 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านความรู้ความสามารถ ทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนกลุ่มทดลอง.....	189
4.9 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ระหว่างเรียน จำนวน 4 ครั้ง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง.....	190
4.10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำด้านทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ระหว่างเรียน จำนวน 4 ครั้ง ของ นักเรียนกลุ่มทดลอง.....	191
4.11 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ในการวัดซ้ำด้านทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ระหว่างเรียน จำนวน 4 ครั้ง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง.....	192
4.12 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านคุณลักษณะเฉพาะ ของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ.....	193
4.13 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านคุณลักษณะเฉพาะ ของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ.....	194
4.14 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสมรรถนะ การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียน และหลังเรียน.....	195

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1.1	กรอบแนวคิดขององค์ประกอบของสมรรถนะ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านคุณลักษณะของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.....	8
1.2	กรอบแนวคิดองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ.....	9
1.3	กรอบแนวคิดขั้นตอนที่ 2 ในการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามนโยบายยุทธศาสตร์ 20 ปี.....	11
1.4	กรอบแนวคิดขั้นตอนที่ 3 การใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี.....	13
2.1	กระบวนการพัฒนาหลักสูตรเพื่อการมีงานทำของสถานศึกษา.....	45
2.2	องค์ประกอบของรูปแบบการสอนเฮอร์ลาซ และอีลี.....	55
2.3	ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะตามแนวคิดของโรบินสัน.....	66
2.4	การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะตามแนวคิดฮัทชินสันและวอเทอร์.....	67
2.5	การสังเคราะห์หลักการของรูปแบบการสอนจากทฤษฎี หลักการ แนวคิดที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการสอน.....	86
2.6	แสดงแบบจำลองภูเขาน้ำแข็ง (Iceberg Model) ของสมรรถนะ.....	122
2.7	สมรรถนะเป็นส่วนประกอบที่เกิดขึ้นมาจากความรู้ ทักษะ เจตคติ.....	123
2.8	คุณลักษณะพื้นฐานที่เป็นสมรรถนะของบุคคล.....	134
2.9	การสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี.....	143
3.1	ศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี.....	147
3.2	พัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี.....	148
3.3	ศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี.....	149
4.1	องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี.....	170
4.2	ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.....	179

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) ซึ่งกล่าวถึงในยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ มีเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญเพื่อพัฒนาคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นคนดีเก่ง และมีคุณภาพ โดยคนไทย มีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีพัฒนาการที่ดีรอบด้านและมีสุขภาวะที่ดีในทุกช่วงวัย มีจิตสาธารณะ รับผิดชอบต่อสังคมและผู้อื่น มัธยัสถ์ อุดม ออบอ้อมอารี มีวินัย รักษาศีลธรรม และเป็นพลเมืองดีของชาติมีหลักคิดที่ถูกต้อง มีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 มีทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษและภาษาที่สาม และอนุรักษ์ภาษาท้องถิ่น มีนิสัยรักการเรียนรู้และการพัฒนาตนเอง อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต สู่การเป็นคนไทยที่มีทักษะสูง เป็นนวัตกรรม นวัตกรรม นักคิด ผู้ประกอบการ เกษตรกรยุคใหม่ และอื่น ๆ โดยมีสัมมาชีพตาม ความถนัดของตนเอง การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต ในช่วงวัยเรียน/วัยรุ่น ปลูกฝังความเป็นคนดีมีวินัย พัฒนาทักษะความสามารถการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับทักษะในศตวรรษที่ 21 โดยเฉพาะทักษะด้านการคิดวิเคราะห์สังเคราะห์ ความสามารถในการแก้ปัญหาที่ซับซ้อน มีภูมิคุ้มกันต่อปัญหาหรืออาชญากรรมต่าง ๆ มีความคิด สร้างสรรค์ มีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น มีความยืดหยุ่นทางความคิด รวมถึงทักษะด้านภาษา ศิลปะ และความสามารถในการใช้เทคโนโลยีและได้รับการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ สอดคล้องกับความสามารถ ความถนัดและความสนใจ รวมถึงการวางพื้นฐานการเรียนรู้เพื่อการวางแผน ชีวิตและวางแผนทางการเงินที่เหมาะสมในแต่ละช่วงวัยและนำไปปฏิบัติได้ตลอดจนการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ที่เชื่อมต่อกับโลกการทำงาน รวมถึงทักษะอาชีพที่สอดคล้องกับความต้องการของประเทศ มีทักษะชีวิต สามารถอยู่ร่วมและทำงานกับผู้อื่นได้ภายใต้สังคมที่เป็นพหุวัฒนธรรม (สำนักพิมพ์คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา, 2561)

ประกอบกับประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษปีพุทธศักราช 2557 ด้วยภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีการใช้อย่างแพร่หลายมากที่สุดภาษาหนึ่ง โดยที่องค์ความรู้ที่สำคัญของโลกส่วนใหญ่ถูกบันทึกและเผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษ จึงมีความจำเป็นที่ต้องจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือเข้าถึงองค์ความรู้และก้าวทันโลก รวมถึงพัฒนาตนเองเพื่อนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยต่อไป เพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้ 1) ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล ได้แก่ The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) เป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศไทย ทั้งในการออกแบบหลักสูตร การพัฒนาการเรียนการสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาครู รวมถึงการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ 2) ปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาที่เน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) โดยปรับการเรียนการสอนจากการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสื่อสารที่เริ่มจาก การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ

การเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสื่อสารที่เริ่มจาก การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ 3) ส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีมาตรฐานตามกรอบมาตรฐานหลัก ด้วยหลักสูตรแบบเรียน สื่อการเรียนการสอน แต่ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันได้ ทั้งนี้ตามความพร้อมของแต่ละสถานศึกษา และแสดงถึงความถนัดและความสนใจของผู้เรียน 4) ส่งเสริมการยกระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยการพัฒนาห้องเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ (Enrichment Class) พัฒนาห้องเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ (Conversation Class) รวมถึงพัฒนาหลักสูตรและรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ เพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับประกอบอาชีพ โดยเฉพาะสำหรับผู้เรียนที่จะจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และในโรงเรียนขยายโอกาส และมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบเข้มข้น สามารถจัดให้เป็นสาระเพิ่มเติมในลักษณะวิชาเลือกได้ด้วย เพื่อให้ผู้เรียนเลือกเรียนตามความสนใจ ความถนัด และศักยภาพ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) ประกอบกับ การใช้ครูไทยสอนเป็นภาษาอังกฤษคู่ขนานกับหลักสูตรอาชีพ ทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ นักเรียนส่วนหนึ่งเรียนต่อระดับอุดมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น สำหรับเด็กที่มีศักยภาพอื่นที่นอกเหนือจากนี้ก็หาทางสนับสนุนส่งเสริมศักยภาพด้านนั้น ๆ ให้บังเกิดผล ทั้งนี้การคัดกรองศักยภาพของเด็กเป็นกระบวนการที่สำคัญ จึงจะพัฒนาเขาได้ตรงตามความสามารถ และส่งเสริมการศึกษาเพื่อไปประกอบอาชีพหรือเรียนต่อได้ (ฐิติรัตน์ เชี่ยวสุวรรณ, 2556)

สำหรับการจัดการศึกษาในปัจจุบันมุ่งเน้นการสร้างทรัพยากรบุคคลให้มีความรู้ ทักษะ และความสามารถที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 (21st Century Skills) โดยครอบคลุมทักษะชีวิต ทักษะอาชีพ ทักษะด้านศีลธรรมจรรยาบรรณ และ ทักษะภาษาต่างประเทศ ส่งเสริมการคิดสร้างสรรค์นวัตกรรมและผลผลิตใหม่ ๆ การใช้เทคโนโลยีและข้อมูลข่าวสารเป็นตัวขับเคลื่อน และคนไทยในยุคนี้จำเป็นต้องมีทักษะความเป็นนานาชาติ (Internationalization Skills) อันเป็นความรู้ความสามารถในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมโลกที่เชื่อมโยงถึงกันได้ รู้และเข้าใจความแตกต่างของบุคคลต่างวัฒนธรรม ต่างกระบวนการทัศน์ (Cross-cultural Understanding) แลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้อมูลข่าวสาร และสามารถปฏิบัติงานร่วมกันได้ ภาษาอังกฤษจึงมีบทบาทสำคัญเป็นอย่างยิ่งในฐานะภาษาสากล (English as Global Language) ที่นิยมใช้ติดต่อสื่อสารกันในสังคมโลกและ นับเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเข้าถึงผู้คนบนโลกได้ แม้การศึกษาของไทยจะให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษ และจัดให้มีหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษสอนในโรงเรียนตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน แต่การจัดเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทยนับว่ายังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เห็นได้จากผลสัมฤทธิ์การเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ยังไม่อยู่ในระดับที่พึงพอใจนัก โดยเฉพาะปัญหาด้านทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สมบัติ คชสิทธิ์, จันทน์ อินทรสุด, และธนกร สุวรรณพฤต, 2560) ธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (2559) กล่าวปาฐกถาเรื่อง Education Reform & Entrance 4.0 ว่า การศึกษาในยุค Thailand 4.0 มีความหมายมากกว่าการเตรียมความพร้อมของคนหรือให้ความรู้กับคนเท่านั้นแต่เป็นการเตรียมมนุษย์ให้เป็นมนุษย์ กล่าวคือ นอกจากให้ความรู้แล้ว ต้องทำให้เขาเป็นคนที่รักที่จะเรียน มีคุณธรรม และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ด้วย นั่นก็คือการสร้างคนให้มีทักษะในศตวรรษที่ 21 ดังนั้น การศึกษาจึงต้องเร่งดำเนินการปฏิรูปการเรียนรู้ให้กับเด็กไทยได้เข้าก้าวสู่ Thailand 4.0 อย่างเป็นรูปธรรมในหลายด้าน เช่น การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เป็นหัวใจสำคัญในการสื่อสารกับนานาชาติ

ทั้งเพื่อการติดต่อสื่อสาร การแลกเปลี่ยนความรู้ การประสานความร่วมมือ และการค้าขาย จึงมีความจำเป็นในการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purpose) เกิดขึ้นจากการขยายตัวทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งความเจริญก้าวหน้าทางด้าน การสื่อสาร ทำให้มีความต้องการข้อมูลที่ชัดเจนและเฉพาะเจาะจงมากขึ้น ทำให้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันไม่เพียงพอ จึงจำเป็นต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษเฉพาะสาขา เพราะบุคคลต่างอาชีพมีความต้องการใช้ภาษาอังกฤษในเนื้อหาที่แตกต่างกันตามกลุ่มอาชีพ เช่น แพทย์ พ่อกำ เป็นต้น (Hutchinson and Waters, 1989) ซึ่งถ้าผู้เรียนมีความต้องการและความสนใจต่างกัน ผู้เรียนจะได้เรียนตามที่ต้องการจะทำให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนและประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น (Nunan, 1988) ซึ่งสอดคล้องกับแมคเคย์และเมานท์ฟอร์ด (Mackay and Mountford, 1978) ซึ่งได้ให้แนวคิดที่ ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เป็นการสอนภาษาที่สนองตอบความต้องการด้านอาชีพ (Occupational Requirements) มีจุดมุ่งหมายในการนำภาษาไปใช้ในการฝึกอบรมด้านอาชีพ (Vocational Training Programmes) และจุดมุ่งหมายเหล่านี้จะเกี่ยวข้องกับความต้องการในการศึกษาเพื่อความเชี่ยวชาญทางด้านอาชีพ ไม่ได้เน้นภาษาที่เรียนสำหรับภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ (English for Occupational Purposes: EOP) นั้นเป็นการเรียนระดับวิชาชีพ ไม่ใช่การเรียนเพื่อการศึกษาหรือวิชาการ ซึ่งในสายวิชานี้จะรวมไปถึงการศึกษาในระดับอาชีวศึกษา หรือการศึกษาที่ไม่ใช่งานในระดับวิชาชีพ (Non-Professional) เช่น การทำงานหรือฝึกงานก่อนการปฏิบัติงานจริง (Pre-Work) ส่วนภาษาอังกฤษในระดับอาชีวศึกษา นั้นสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ ภาษาอังกฤษระดับอาชีวศึกษา (Vocational English) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการฝึกใช้ภาษาอังกฤษสำหรับอาชีพเฉพาะสาขา และภาษาอังกฤษก่อนระดับอาชีวศึกษา (Pre-Vocational English) ซึ่งหมายถึงการฝึกภาษาในเรื่องต่าง ๆ ทั่วไปเพื่อเตรียมตัวในการประกอบอาชีพ เช่น วิธีการสมัครงาน ทักษะการสัมภาษณ์งาน เป็นต้น ดูเลย์-อีวานส์ และ เซนต์จอห์น (Dudley-Evans and St. John, 2000)

ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทย คือ ประเทศไทยมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาช้านาน และมีการนำการสอน ที่หลากหลายมาใช้ในการสอน แต่การสอนภาษาอังกฤษยังประสบปัญหาต่าง ๆ เช่น เรียนภาษาอังกฤษหลายปีแต่ไม่สามารถติดต่อสื่อสารได้ หรือ พูดภาษาอังกฤษได้แต่ไม่สามารถอ่านเขียนได้ ปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาดังกล่าวอาจเกิดจากครูผู้สอนหรือตัวผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดความชำนาญ ผู้เรียนจำนวนไม่น้อย เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น แต่ไม่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ ทำให้ขาดความเชื่อมั่น ท้อแท้ และส่งผลต่อความก้าวหน้าในอาชีพการงานหรือการเรียนรู้อันสูง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) นอกจากนี้ การเสริมสร้างสมรรถนะและความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของคนไทยจัดเป็นความจำเป็นเร่งด่วนของประเทศไทยในปัจจุบัน ในสถานะที่ระดับความสามารถของคนไทยในด้านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำมาก ขณะที่ต้องเร่งพัฒนาประเทศได้ก้าวทันความเปลี่ยนแปลงของโลกและรองรับภาวะการลงทุน การเชื่อมโยงระหว่างประเทศหรือภาษาที่ใช้ในการทำงาน โดยมีการเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

(ออมสิน จตุพร และ แสงแข คงห้วยรอบ, 2557) เมื่อไม่นานมานี้ EF หรือ Education First สถาบันสอนภาษาอังกฤษสัญชาติสวีเดนที่มีสาขาทั่วโลกได้ประกาศ 2017 EF English Proficiency Index ซึ่งเป็นผลการจัดอันดับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของประชากรในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกว่าทักษะการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับประเทศไทยรั้งลำดับที่ 53 จาก 80 ประเทศ หรือลำดับที่ 15 จาก 20 ประเทศในทวีปเอเชีย เรียกว่าอยู่ในกลุ่ม Low proficiency หรือระดับต่ำ (กุลธิดา รุ่งเรืองเกียรติ, 2560) ประกอบกับ ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินิยมขั้นพื้นฐาน (O-NET) โดย สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) ซึ่งในปีการศึกษาล่าสุดคือปี 2560 คะแนนเฉลี่ยผลการสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีผู้เข้าสอบทั้งสิ้น 643,592 คนนั้นมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 30.45 จาก 100 คะแนน ซึ่งถือว่าเป็นคะแนนที่แทบจะเป็นวิชาที่คะแนนต่ำที่สุด ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญที่มาพร้อมกับความคาดหวังว่าการแข่งขันจะเป็นไปอย่างเสรีในประชาคมอาเซียนในเบื้องต้นก่อนที่จะค่อย ๆ เชื่อมโยงไปสู่ประชาคมโลกเป็นลำดับถัดไป แต่พอหันมาพิจารณาศักยภาพการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยแล้วก็ต้องใจหาย ประสิทธิภาพที่ควรมาพร้อมกับค่าแรงหรือเงินเดือนที่สูงขึ้น กลับไม่มีภาษาอังกฤษของคนไทยที่ในขั้นที่ต้องพัฒนาในวันนี้ แม้ว่าเด็กไทยจะมีโอกาสเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้นทั้งจากครูผู้สอนและสื่อหลากหลาย แต่เครื่องหมายคำถามมากมายยังคงปรากฏให้เห็นอยู่ว่า ทั้งที่เด็กไทยปัจจุบันมีตัวช่วยมากมาย มีโอกาสได้สัมผัสและพัฒนาภาษาอังกฤษมากกว่าเก่าก่อน แต่เอนผลลัพท์ที่ได้จากการประเมินโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) กลับยังคงอยู่ในกลุ่มวิชาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด (บุญเลิศ วงศ์พรม, 2559) นอกจากนี้ สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ องค์การมหาชน สทศ. (2556) เผยว่าเหตุผลที่ทำให้การจัดการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศที่ไม่ประสบความสำเร็จ ไม่ว่านักเรียนที่สำเร็จการศึกษาไม่ว่าตั้งในระดับอุดมศึกษา มัธยมศึกษา หรือในระดับประถมศึกษา คือ นักเรียนยังขาดทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

ปัญหาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ทั้งใน ปัญหาทักษะการฟัง (Listening Skill) มินตรา ไชยชนะ สรศักดิ์ เชี่ยวชาญ และสุภารัตน์ ทองเณร (2559) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษของพนักงานต้อนรับในโรงแรมจังหวัดน่านในทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่างชาติ พบว่า ปัญหาที่พบมากที่สุดคือทักษะการฟัง คือ ปัญหาการฟังเพื่อวิเคราะห์ปัญหาของนักท่องเที่ยวต่างประเทศ รองลงมาคือ การฟังประโยคสนทนาภาษาอังกฤษที่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติพูดแบบซับซ้อน และปัญหาในการฟังประโยคภาษาอังกฤษที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศพูดแบบง่าย ๆ อีกทั้งปัญหาที่เกิดอาจมาจากการไม่คุ้นเคยในการฟัง การฟังไม่ทันทำให้รู้สึกอึดอัดที่จะสนทนากับฝรั่งหรือชาวต่างชาติ (ณัฐญา หุ่นน้อย, 2561) ปัญหาทักษะการพูด (Speaking Skill) คนไทยประสบปัญหาทางด้านการพูดสื่อสารกับชาวต่างชาติ เช่น การที่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษ ในการสื่อสารได้อย่างถูกหลักไวยากรณ์ในการบริการลูกค้า ไม่เข้าใจความต้องการของลูกค้า การรู้คำศัพท์ที่น้อย รวมทั้งบริษัทที่มีชาวต่างชาติทำงานร่วมกับคนไทยมีสาขาอยู่ต่างประเทศหรือบริษัทต้องติดต่อลูกค้าที่เป็นชาวต่างชาติ บริษัทดังกล่าวจะพิจารณาบุคคลากรที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อเข้าทำงาน ดังนั้นจึงมีการวัด ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารขึ้น อีกทั้งยังมีการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพูดภาษาอังกฤษของคนไทยด้วย (ณัฐญา หุ่นน้อย, 2561) ปัญหาทักษะการอ่าน (Reading Skill) หลุยส์ เอ็ม โกลเมซ

(Louis M. Gomez) แห่งสถาบันสอนนโยบายการศึกษาและสังคม มหาวิทยาลัยนอร์ทเวสเทิร์น (Northwestern University) และคิมเบอร์ลี โกเมซ (Kimberley Gomez) แห่งมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ (University of Illinois) (Gomez & Gomez, 2007) กล่าวว่า การขาดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นปัญหาใหญ่ที่มีผลต่อการทำงานในอนาคต เนื่องจากเศรษฐกิจในศตวรรษที่ 21 ต้องการแรงงานคนที่มีทักษะการคิดเชิงสร้างสรรค์ การคิดเชิงวิเคราะห์ และเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้เด็กนักเรียนมีทักษะดังกล่าวคือ การอ่านเพื่อการเรียนรู้ตนเอง ประกอบกับการประเมินผลนักเรียนร่วมกับนานาชาติ หรือ PISA เพื่อเป็นการประเมินคุณภาพระบบการศึกษาของประเทศที่เข้าร่วมโครงการ ที่จะเป็นการเตรียมความพร้อมให้เยาวชนมีศักยภาพสำหรับการแข่งขันในอนาคต ซึ่งได้จัดการประเมินอย่างต่อเนื่องทุก ๆ 3 ปี โดยในปี ค.ศ.2015 มีประเทศที่เข้าร่วมโครงการ 72 ประเทศ / เขตเศรษฐกิจ ซึ่งผลการประเมิน PISA 2015 ของประเทศไทยพบว่า มีคะแนนเฉลี่ยด้านวิทยาศาสตร์ 421 คะแนน (ค่าเฉลี่ย OECD 493 คะแนน), ด้านการอ่าน 409 คะแนน (ค่าเฉลี่ย OECD 493 คะแนน) และด้านคณิตศาสตร์ 415 คะแนน (ค่าเฉลี่ย OECD 490 คะแนน) ซึ่งสังเกตได้ว่าด้านการอ่านมีคะแนนต่ำสุด (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2558) และปัญหาทักษะการเขียน (Writing Skill) บริษัททำธุรกิจ e-commerce ที่สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ในกรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย ได้เผยแพร่บทความ เด็กไทยเขียนเรซูเม่ไม่เป็นหรือตลาดแรงงานไม่มีตำแหน่งว่าง ระบุเด็กไทยส่วนใหญ่พลาดโอกาสในการได้งาน เนื่องจากเอกสารสรุปข้อมูลส่วนตัว (Resume) ที่เขียนใช้สมัครงาน ที่ส่งให้ฝ่ายบุคคลพิจารณานั้นไม่มีเนื้อหาใด ๆ ที่จะประโยชน์ต่อการตัดสินใจรับเข้าทำงานได้เลย โดยที่ข้อจำกัดของคนไทยคือภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาหลักในการสื่อสาร ข้อมูลที่นักเรียนไทยส่งมาเมื่อเทียบกับของนักเรียนจากประเทศอื่น ๆ ในแถบประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้น ของเด็กไทยถือเป็นเอกสารสรุปข้อมูลส่วนตัวที่ง่ายเกินไป กล่าวคือมีเพียงชื่อของกิจกรรมที่เคยทำเท่านั้น เมื่อเทียบกับนักเรียนในประเทศอื่น ๆ ซึ่งพวกเขาเสนอกิจกรรมที่พวกเขาเคยทำได้อย่างน่าสนใจ มีรายละเอียดของกิจกรรมที่เคยทำครบถ้วนกว่า (กันต์พจน์ สุริวงศ์, 2559)

จากสภาพปัญหาและความสำคัญที่มาทั้งหมดในข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจในการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เพื่อที่นักเรียนสามารถที่จะฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษเพื่องานอาชีพได้ ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพที่สอดคล้องกับเจตนารมย์ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ซึ่งประกอบด้วย 1) ความรู้ความเข้าใจในโครงสร้าง สำนวน ประโยค คำศัพท์ ในเรื่อง ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสำหรับการประกอบธุรกิจ (English for Careers in Business) 2) ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน รวมถึง 3) คุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ โดยที่รูปแบบการสอนนี้สามารถใช้เป็นรูปแบบการสอนต้นแบบและเป็นข้อมูลสำหรับการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในรูปแบบการสอนอื่น ๆ ได้ นอกจากนั้นเพื่อเป็นข้อมูลเสนอแนะแก่หน่วยงานหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อนำรูปแบบการสอนดังกล่าวไปใช้ให้เกิดประโยชน์สำหรับครูผู้สอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพหรือผู้บริหารสถานศึกษาสามารถศึกษารูปแบบการสอนสำหรับชี้แนะ นิเทศ ครูผู้สอนในการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษา ซึ่งจะส่งผลต่อการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพต่อไป

1.2 โจทย์ / ปัญหาการวิจัย

การส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี จะใช้กระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในรูปแบบใด

1.3 คำถามการวิจัย

1.3.1 องค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ที่สำคัญอะไรบ้าง

1.3.2 ลักษณะของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ควรเป็นอย่างไร

1.3.3 รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น เมื่อได้ถูกนำไปทดลองใช้จะส่งผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนอย่างไร

1.4 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.4.1 เพื่อศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

1.4.2 เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

1.4.3 เพื่อศึกษาผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

1.5 ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ในการได้มาซึ่งรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่สอดคล้องกับสภาพบริบทและความต้องการรูปแบบการสอน รวมทั้งสามารถนำรูปแบบการสอนไปใช้ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ทักษะ และคุณลักษณะที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ซึ่งมีการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างผู้เรียน การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม การได้เรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติเองสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้กับสถานที่ทำงาน

1.6 สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนที่ได้เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพเพิ่มขึ้น

1.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย

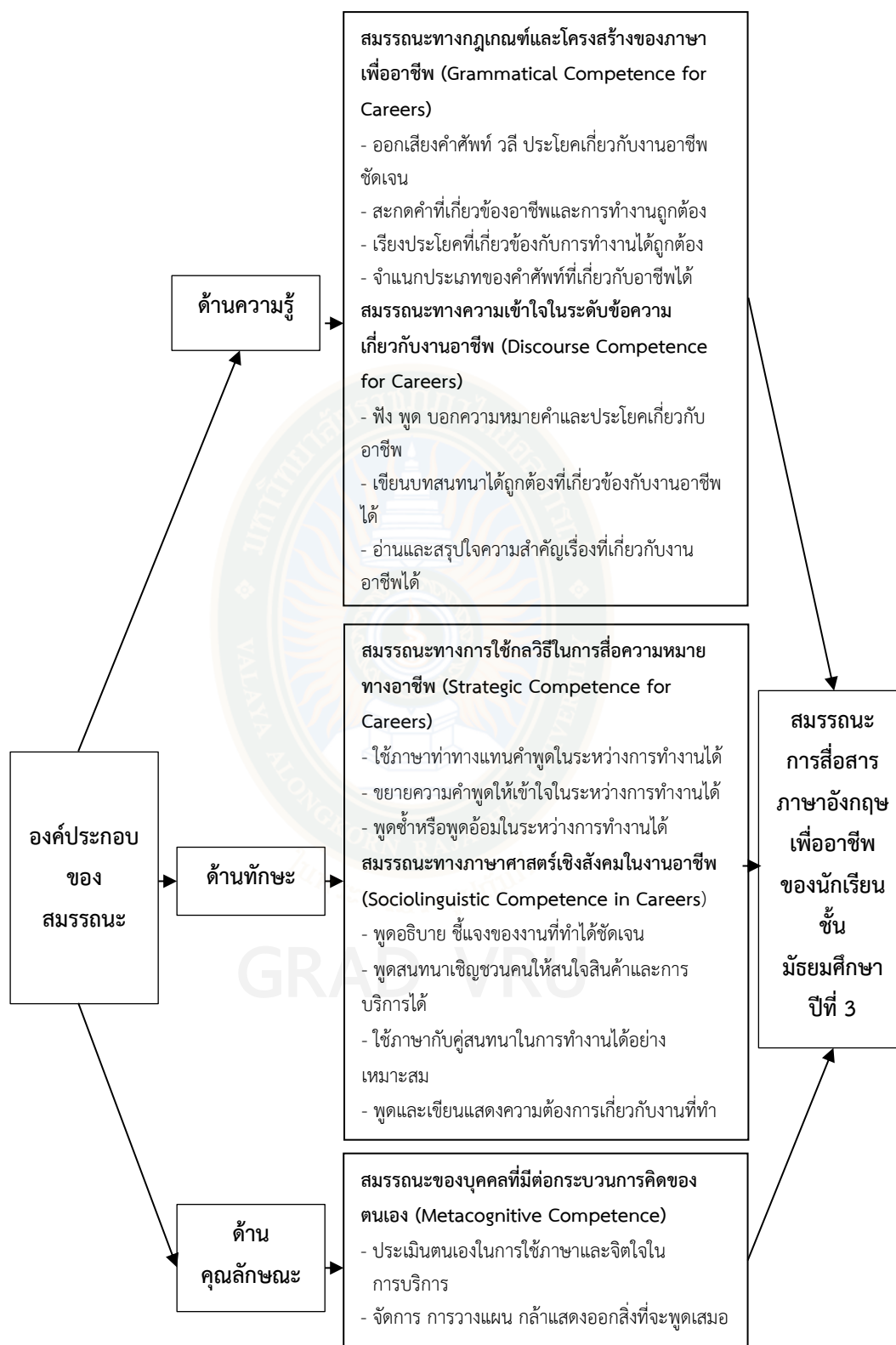
ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยนำมาสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษากรอบแนวคิดขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

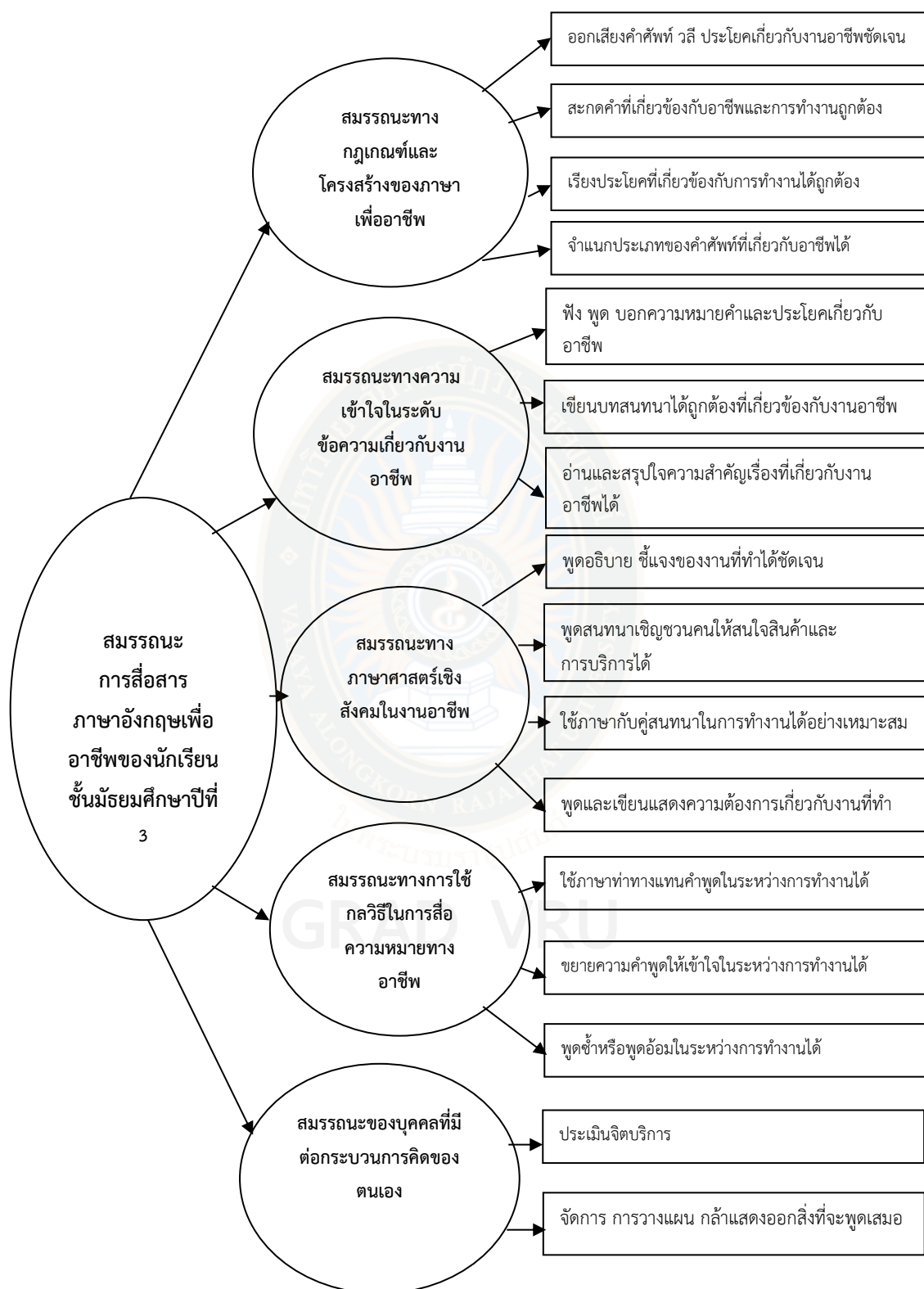
ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวกับ สมรรถนะ สรุปได้ว่า สมรรถนะประกอบด้วย ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านคุณลักษณะ และนำมาสร้างเป็นกรอบแนวคิดองค์ประกอบของสมรรถนะ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านคุณลักษณะ ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ดังภาพกรอบแนวคิดที่ 1.1

รวมทั้งผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะใช้กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้บริบทเนื้อหาในเรื่องของอาชีพ โดยผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารหลักการ แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ Brieger (1995) Bachman (1990) Savignon (1997) Canale & Swain (1980) Chomsky (2009) Hutchinson & Waters (1989) Hymes (1981) Gagne (1985) Nunan (1988) Robinson (1991) Strevens (1978) Webb (1983) Widdowson (1978) Gagne (1985) Oxford (1990) Littlewood (1991) William (1994) สุมิตรา อังวัฒนากุล (2553) ฐปทอง กว้างสวัสดิ์ (2545) และได้สังเคราะห์องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ดังภาพกรอบแนวคิดที่ 1.2

จากนั้นผู้วิจัยได้สร้างแบบสัมภาษณ์เพื่อนำไปสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ และสร้างแบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อยืนยันองค์ประกอบและตัวบ่งชี้

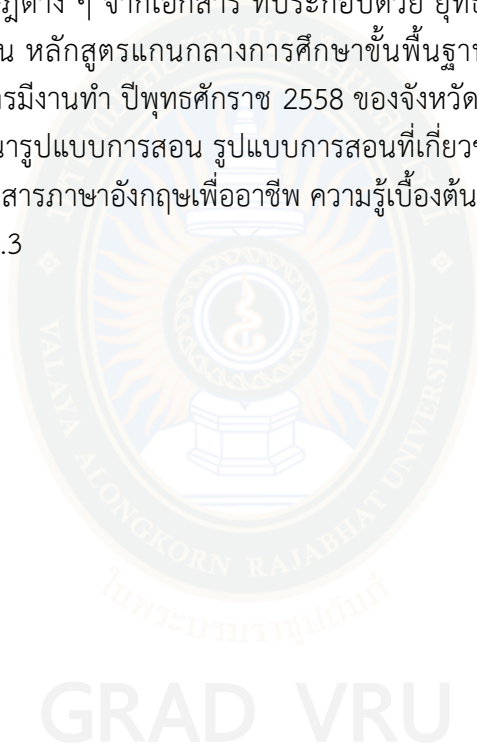
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดขององค์ประกอบของสมรรถนะ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านคุณลักษณะของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

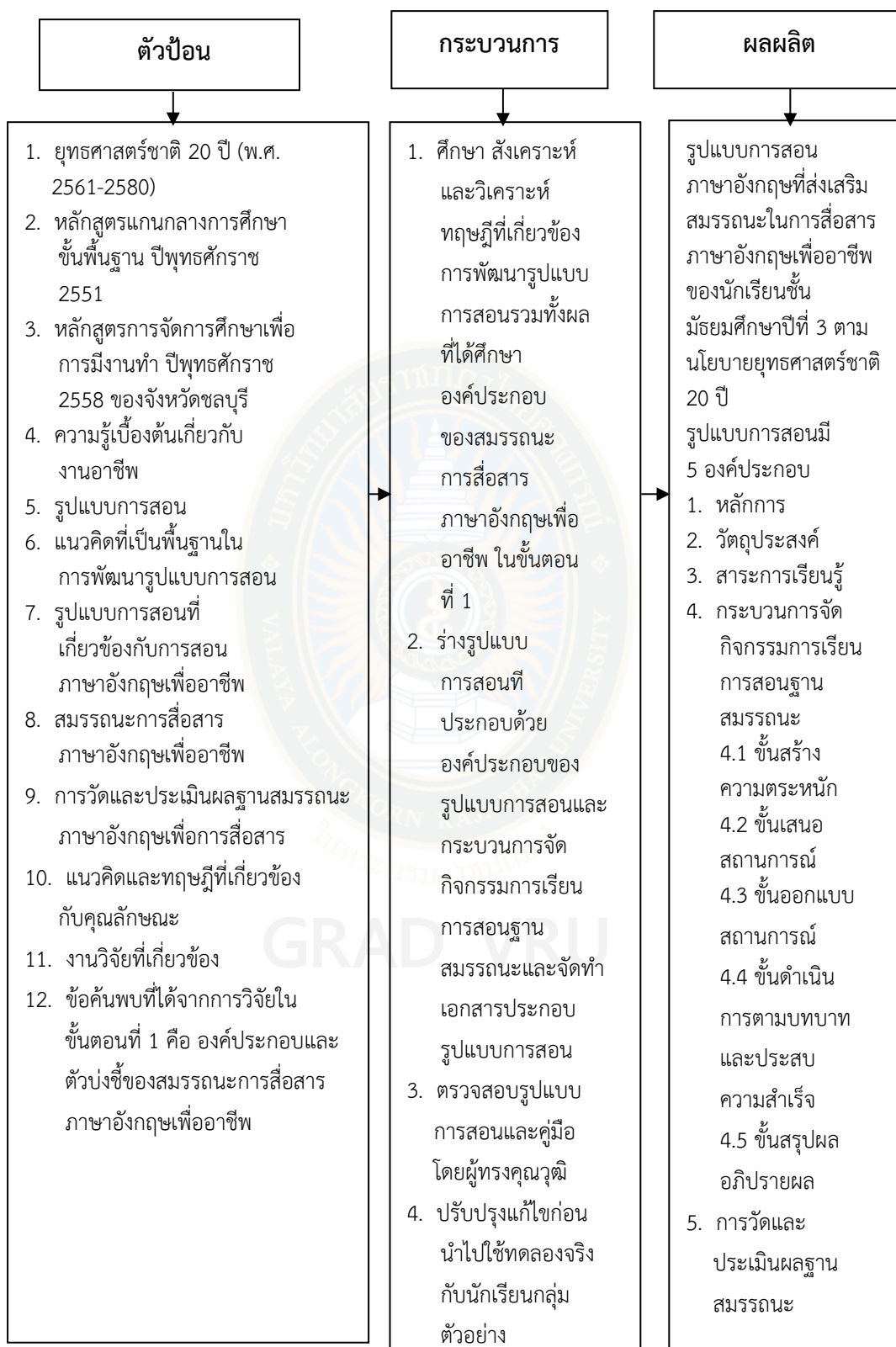

ภาพที่ 1.2 กรอบแนวคิดองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
 ขั้นตอนที่ 2 กรอบแนวคิดในการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริม

สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

จากขั้นตอนที่ 1 ที่ได้มีการศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ทำให้ทราบตัวบ่งชี้และเป้าหมายในการพัฒนาสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี อย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มาพัฒนารูปแบบการสอนประกอบกับการศึกษาวิเคราะห์และสังเคราะห์หลักการ แนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ จากเอกสาร ที่ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) รูปแบบการสอน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีพุทธศักราช 2551 หลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำ ปีพุทธศักราช 2558 ของจังหวัดชลบุรี ทฤษฎี หลักการ แนวคิดที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการสอน รูปแบบการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับงานอาชีพ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังในภาพที่ 1.3

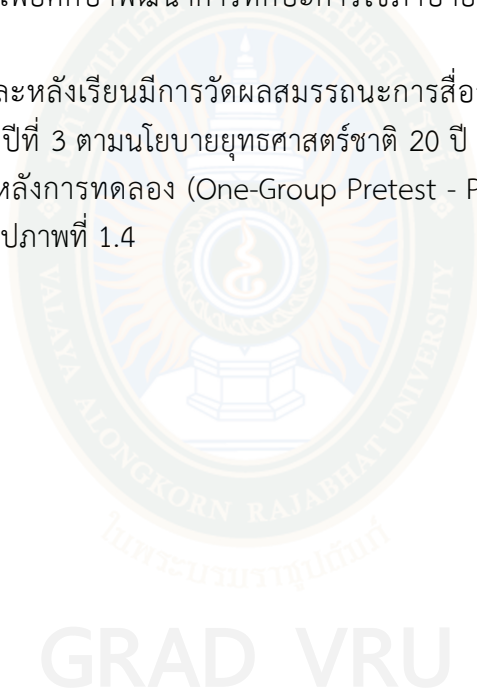
ภาพที่ 1.3 กรอบแนวคิดขั้นตอนที่ 2 ในการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะ การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามนโยบายยุทธศาสตร์ 20 ปี

ขั้นตอนที่ 3 กรอบแนวคิดการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

เมื่อได้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการสอน คู่มือการใช้รูปแบบการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบถึงความสอดคล้องและความถูกต้อง จากนั้นได้นำรูปแบบการสอนไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดย

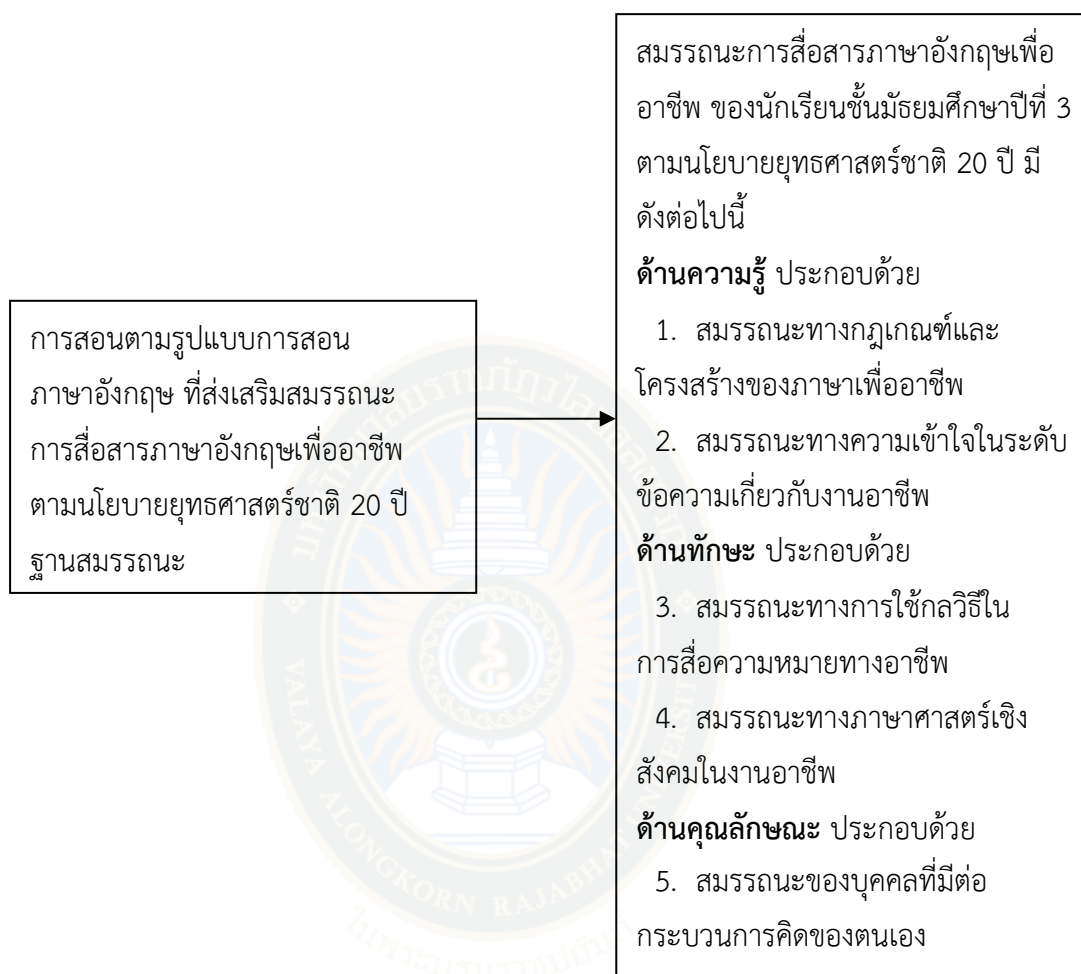
ในระหว่างกระบวนการจัดการเรียนการสอนใช้แบบแผนการวิจัยแบบบอนุกรมเวลา (One-Group Time Series Design) (Cambell and Stanley, 1969) เป็นการเก็บข้อมูลเป็นระยะ ๆ วัดซ้ำ 4 ครั้ง เพื่อศึกษาพัฒนาการทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ก่อนเรียนและหลังเรียนมีการวัดผลสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เป็นแบบแผนการวิจัยแบบศึกษากลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง (One-Group Pretest - Posttest Design (Cambell and Stanley, 1969) ดังในรูปภาพที่ 1.4

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1.4 กรอบแนวคิดขั้นตอนที่ 3 การใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะ
การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบาย
ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

1.8 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสาร
ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี
มีขอบเขตของการศึกษาวิจัยเป็น 3 ขั้นตอน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.8.1 ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
เพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

1.8.2 ขั้นตอนที่ 2 ขั้นพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะ
การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ
20 ปี

1.8.3 ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอนการใช้และศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบาย ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะ การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) จำนวน 643,592 คน จำนวน 225 เขตพื้นที่การศึกษา

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 450 คน สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) โดยการได้มาของกลุ่มตัวอย่างนั้น ผู้วิจัยได้ ดำเนินการใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi stage random sampling)

ขั้นตอนที่ 2 แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริม สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบาย ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี แหล่งข้อมูล ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ดังนี้ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 ท่าน ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ท่าน และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน โดยกำหนดคุณสมบัติของ ผู้ทรงคุณวุฒิ ดังนี้ 1) สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทขึ้นไป 2) มีประสบการณ์ในการสอน ภาษาอังกฤษ 10 ปีขึ้นไป 3) ยินดีในการให้ข้อมูลในการทำการวิจัย

ขั้นตอนที่ 3 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองและศึกษาผลการใช้ รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) จำนวน 643,592 คน จำนวน 225 เขตพื้นที่การศึกษา

2. กลุ่มตัวอย่างจริงที่ใช้ในการทดลองและศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอน ภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 30 คน โรงเรียน อนุบาลบ้านบางพระ (ฉิ่งนาวิกอนุสรณ์) ศรีราชา โดยการได้มาของกลุ่มตัวอย่าง มีขั้นตอนการสุ่ม ตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Stage Random Sampling)

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ของขั้นตอนที่ 1 ประกอบด้วย ดังนี้

1.1 การศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาเพื่ออาชีพของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มีตัวแปรดังนี้

1.1.1 สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ
(Grammatical Competence for Careers)

1.1.2 สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ
(Sociolinguistic Competence in Careers)

1.1.3 สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ
(Discourse Competence for Careers)

1.1.4 สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ
(Strategic Competence for Careers)

1.1.5 สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง
(Metacognitive Competence)

2. ตัวแปรที่ใช้ในการทดลองและศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ได้แก่

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ได้แก่ ด้านความรู้รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ เรื่อง ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสำหรับการประกอบธุรกิจ (English for Careers in Business) ประกอบด้วย 1) สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers) 2) สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) ด้านทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 การฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียน ประกอบด้วย 3) สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers) 4) สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers) ด้านคุณลักษณะเฉพาะของบุคคลที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ประกอบด้วย 5) สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)

เนื้อหาในการวิจัย

เนื้อหาในการวิจัย คือ ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสำหรับการประกอบธุรกิจ (English for Careers in Business) 4 หน่วย

1. At the Repair Shop (ที่ร้านซ่อม)
2. At the Hotel (ที่โรงแรม)
3. At the Airport (ที่สนามบิน)
4. At the Garage (ที่อู่ซ่อมรถ)

ระยะเวลาในการวิจัย

1. ระยะเวลาในการศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เดือน สิงหาคม-กันยายน ปีการศึกษา 2562

2. ระยะเวลาในการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เดือน ตุลาคม ปีการศึกษา 2562

3. ระยะเวลาในการทดลองใช้และศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี คือ เดือนพฤศจิกายน-มกราคม ปีการศึกษา 2562 เป็นเวลา 13 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง ใช้เวลาในการทดลองทั้งสิ้น 26 ชั่วโมง

1.9 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มีคำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

1.9.1 การพัฒนารูปแบบการสอน หมายถึง วิธีการหรือกระบวนการพัฒนารูปแบบเฉพาะที่ได้รับการออกแบบโดยผู้วิจัย คือ รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

1.9.2 รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ในเรื่อง ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสำหรับการประกอบธุรกิจ (English for Careers in Business) ได้แก่ สาระการเรียนรู้ดังต่อไปนี้ 1) At the Repair shop (ที่ร้านซ่อม) 2) At the Hotel (ที่โรงแรม) 3) At the Airport (ที่สนามบิน) 4) At the Garage (ที่อู่ซ่อมรถ) ที่มีการฝึกใช้ทักษะการฟัง ทักษะ การพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ในงานอาชีพ ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงในงานอาชีพ และสอดคล้องกับทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้ คือ ทักษะการสื่อสารตามเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) ซึ่งได้นำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษในงานอาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีกระบวนการจัดการเรียนการสอนมีขั้นตอนอย่างชัดเจน โดยมีองค์ประกอบของรูปแบบการสอน ดังนี้ 1) หลักการของรูปแบบการสอน 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอนฐานสมรรถนะ 3) สาระการเรียนรู้ 4) กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนฐานสมรรถนะ 5) การวัดและประเมินผลฐานสมรรถนะ

ในองค์ประกอบของรูปแบบการสอนในส่วนของกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนฐานสมรรถนะ มีขั้นตอนการสอน ดังต่อไปนี้

1.9.2.1 ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างความตระหนัก หมายถึง ครูผู้สอนกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความตระหนัก เห็นความสำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพให้กับผู้เรียน โดยใช้สื่อการสอน เทคนิคหรือวิธีการ เช่น การบอกเล่าเรื่องราว การพูดคุยแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับประเด็นข่าว หรือสถานการณ์ที่น่าสนใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน การใช้วิดีโอคลิป การใช้เพลง การใช้เกม เป็นต้น

1.9.2.2 ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอสถานการณ์ หมายถึง ครูผู้สอนวางเงื่อนไข หรือจัดสถานการณ์ในการนำเสนอข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน อันได้แก่ วลี คำ และประโยคใหม่ ๆ ที่น่าสนใจเกี่ยวกับสถานการณ์การใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพที่หลากหลาย รวมถึงมอบหมายภาระงานให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ทั้งทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน ไปพร้อม ๆ กัน ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าและสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยผ่านกิจกรรม เช่น การเล่นเกม การฟังเพลงผ่านสมาร์ททีวี การทำใบงานแบบฝึกโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หรือใช้บทบาทสมมติจำลองสถานการณ์

1.9.2.3 ขั้นที่ 3 ขั้นออกแบบสถานการณ์ หมายถึง ผู้เรียนใช้ความรู้เดิมกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ใหม่เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ออกแบบสถานการณ์จำลองเพื่อแสดงบทบาทสมมติร่วมกันระดมสมองอาจจะเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มโดยใช้ประโยค คำศัพท์ หรือสำนวนใหม่ และนึกถึงคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่จะประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในการออกแบบร่างสถานการณ์บทบาทสมมติได้อย่างเหมาะสม ครูผู้สอนคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือในระหว่างนักเรียนออกแบบสถานการณ์

1.9.2.4 ขั้นที่ 4 ขั้นดำเนินการตามบทบาทและประสบความสำเร็จ หมายถึง ผู้เรียนได้ฝึกสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริงเมื่อผู้เรียนได้ออกไปประกอบอาชีพ โดยการแสดงบทบาทสมมติตามที่ผู้เรียนได้ออกแบบสถานการณ์ และสามารถสื่อสารได้อย่างประสบความสำเร็จ

1.9.2.5 ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปผล อภิปรายผล หมายถึง ครูผู้สอนสรุปผล อภิปรายผลให้คำแนะนำ พูดคุยแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้เรียนถึงในเรื่องของการใช้ภาษา น้ำเสียง และลักษณะ ท่าทาง เพื่อให้ความเหมาะสมกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ และเมื่อเรียนจบครูผู้สอนประเมินสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของผู้เรียน และในระหว่างเรียนประเมินความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ รวมถึงงานที่ได้มอบหมาย

1.9.3 สมรรถนะในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ประกอบด้วยความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ มาใช้ในการปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จ ในการนำด้านความรู้ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ เรื่อง ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสำหรับการประกอบธุรกิจ

สมรรถนะในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ มีดังนี้

1.9.3.1 สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers) หมายถึง ความรู้ทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจน การสะกดและการออกเสียง เกี่ยวกับงานอาชีพ

1.9.3.2 สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers) หมายถึง ใช้ภาษาอย่างเหมาะสมกับบริบทการทำงาน อาจกล่าวได้ว่า ใช้คำและโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การสอบถามและการให้ข้อมูลต่าง ๆ รวมถึงการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

1.9.3.3 สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) หมายถึง เชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical form) กับ

ความหมาย (Meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกันเกี่ยวกับงานอาชีพ เช่น สามารถถามและตอบตรงกับที่สื่อสารได้

1.9.3.4 สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers) หมายถึง ใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารในการทำงานประสบความสำเร็จ เช่น ใช้ภาษาท่าทาง (Body language) ขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

1.9.3.5 สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence) หมายถึง ควบคุมและประเมินความคิดของตนเอง เพื่อควบคุมกำกับกระบวนการทางปัญญาและกระบวนการคิด ให้มีความตระหนักในงานที่ทำและสามารถใช้ยุทธวิธีทำงานจนสำเร็จอย่างสมบูรณ์

1.9.4 ความรู้ หมายถึง ความรู้และความเข้าใจทางด้านภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ในเรื่อง โครงสร้างไวยากรณ์ ได้แก่ คำศัพท์ วลี สำนวน ประโยค

1.9.5 ทักษะ หมายถึง ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ในเรื่อง ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสำหรับการประกอบธุรกิจ (English for Careers in Business)

1.9.6 คุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ หมายถึง สิ่งที่บ่งบอกถึงลักษณะของผู้เรียนที่จะทำให้การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพประสบความสำเร็จ

1.10 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.10.1 ใต้อุปกรณ์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

1.10.2 ได้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาอื่น ๆ ทั้งในระบบหรือนอกระบบการศึกษาสามารถนำรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นไปใช้ในกระบวนการจัดการเรียนการสอน หรือเพื่อเป็นข้อมูลเสนอแนะแก่หน่วยงานหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องสำหรับนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ให้เกิดประโยชน์สำหรับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ผู้วิจัยได้มีการศึกษาเอกสารงานวิจัยและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องสำหรับใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการทำการวิจัยการพัฒนา รูปแบบการสอน ซึ่งประกอบด้วย ทฤษฎี หลักการ แนวคิด จากเอกสาร รวมถึงงานวิจัยในระดับปริญญาเอก ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เรียบเรียงข้อมูลและนำเสนอมีประเด็นตามลำดับดังต่อไปนี้

- 2.1 ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 - 2580)
 - 2.1.1 ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์
- 2.2 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีพุทธศักราช 2551
- 2.3 หลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำ ปีพุทธศักราช 2558 ของจังหวัดชลบุรี
- 2.4 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับงานอาชีพ
 - 2.4.1 แนวคิดสำคัญ
 - 2.4.2 ความสำคัญของอาชีพ
 - 2.4.3 ประเภทของงานอาชีพ
 - 2.4.4 การแบ่งอาชีพตามลักษณะของการประกอบอาชีพ
 - 2.4.5 คุณสมบัติของผู้ประกอบอาชีพรับจ้างและบริการ
 - 2.4.6 ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จในการประกอบอาชีพ
- 2.5 รูปแบบการสอน
 - 2.5.1 ความหมายรูปแบบการสอน
 - 2.5.2 องค์ประกอบของรูปแบบการสอน
 - 2.5.3 การแบ่งกลุ่มของรูปแบบการสอน
 - 2.5.4 วิธีการพัฒนารูปแบบการสอน
 - 2.5.5 การนำเสนอรูปแบบการสอน
- 2.6 ทฤษฎี หลักการ แนวคิดที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการสอน
 - 2.6.1 ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism)
 - 2.6.2 ทฤษฎีการเชื่อมโยงของฮอร์นไคค์
 - 2.6.3 การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ)
 - 2.6.4 แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- 2.7 รูปแบบการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
 - 2.7.1 การสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language Approach)
 - 2.7.2 การสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน (Situation Based Learning)
 - 2.7.3 วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation Technique)
 - 2.7.4 วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)
 - 2.7.5 การสอนการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-based learning)

- 2.7.6 การสอนการเรียนรู้จากการทำงาน (Work-Based Learning)
- 2.8 สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
 - 2.8.1 สมรรถนะ
 - 2.8.2 สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 2.8.3 การจัดการเรียนการสอนสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21
 - 2.8.4 สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
- 2.9 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะส่วนบุคคล
 - 2.9.1 ความหมายคุณลักษณะส่วนบุคคล
 - 2.9.2 ทฤษฎีบุคลิกภาพแบบคุณลักษณะ
 - 2.9.3 คุณลักษณะพื้นฐาน
 - 2.9.4 คุณลักษณะของผู้ประสบความสำเร็จในการสื่อสาร
- 2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.10.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 2.10.2 งานวิจัยต่างประเทศ

2.1 ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 - 2580)

การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นนั้นได้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ในด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ โดยพัฒนาให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่เก่ง ดี และมีคุณภาพ มีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 คือทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการประกอบอาชีพของตน โดยในรายละเอียดของยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1.1 ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ บทนำ

ทรัพยากรมนุษย์เป็นปัจจัยขับเคลื่อนสำคัญในการยกระดับการพัฒนาประเทศในทุกมิติไปสู่ เป้าหมายการเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วที่ขับเคลื่อนโดยภูมิปัญญาและนวัตกรรมในอีก 20 ปีข้างหน้า ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีการวางรากฐานการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศอย่างเป็นระบบ โดยจำเป็นต้องมุ่งเน้นการพัฒนาและยกระดับคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่ดีเก่ง และมีคุณภาพพร้อมขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปข้างหน้าได้อย่างเต็มศักยภาพ ซึ่ง “คนไทยในอนาคต จะต้องมีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีพัฒนาการที่รอบด้าน และมีสุขภาพที่ดีในทุกช่วงวัย มีจิตสาธารณะ รับผิดชอบต่อสังคมและผู้อื่น มั่นใจต่อตนเอง โอบอ้อมอารีมีวินัย รักษาศีลธรรม และเป็น พลเมืองดีของชาติมีหลักคิดที่ถูกต้อง มีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 มีทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษและภาษาที่ 3 และอนุรักษ์ภาษาท้องถิ่น มินิสัยรักการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต สู่การเป็นคนไทย ที่มีทักษะสูง เป็นนวัตกรรม นักคิด ผู้ประกอบการ เกษตรกรยุคใหม่และอื่น ๆ โดยมีสัมมาชีพตามความถนัดของตนเอง”

ดังนั้น เพื่อให้ทรัพยากรมนุษย์ในทุกมิติและในทุกช่วงวัยสามารถได้รับการพัฒนาและยกระดับ ได้เต็มศักยภาพและเหมาะสม ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ จึงได้กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ที่เน้นทั้งการแก้ไขปัญหาการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในปัจจุบัน และการเสริมสร้างและยกระดับการพัฒนา ที่ให้ความสำคัญที่ครอบคลุมทั้งในส่วนของ การพัฒนาทุนมนุษย์และปัจจัยและสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างระบบนิเวศที่เอื้อต่อการพัฒนาทรัพยากร มนุษย์อย่างครอบคลุม ประกอบด้วย การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต ควบคู่กับการปฏิรูปที่สำคัญ ทั้งในส่วนของ การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรม เพื่อให้คนมีความดี อยู่ใน ‘วิถี’ การดำเนินชีวิตและมีจิตสำนึกร่วมในการสร้างสังคมที่น่าอยู่ และมีการปฏิรูปการเรียนรู้แบบพลิกโฉม ในทุกระดับตั้งแต่ระดับปฐมวัยจนถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยการพัฒนาระบบ การเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงใน ศตวรรษที่ 21 มีการออกแบบระบบการเรียนรู้ใหม่ การเปลี่ยนบทบาทครูการเพิ่มประสิทธิภาพระบบ บริหารจัดการศึกษา และการพัฒนาระบบ การเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้สามารถกำกับการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเองได้อย่าง ต่อเนื่องแม้จะออกจากระบบการศึกษาแล้ว รวมถึงความตระหนักถึงพหุปัญญาของมนุษย์ที่ หลากหลายตลอดจนพัฒนาและรักษากลุ่มผู้มีความสามารถพิเศษของพหุปัญญาแต่ละประเภท และการปฏิรูประบบเสริมสร้างความรอบรู้และจิตสำนึกทางสุขภาพ เพื่อให้คนไทย มีศักยภาพใน การจัดการสุขภาวะที่ดีได้ด้วยตนเอง พร้อมกับการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนา และเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ทั้งการเสริมสร้างครอบครัวที่เข้มแข็งอบอุ่นซึ่งเป็น การวางรากฐานการส่งต่อเด็กและเยาวชนที่มีคุณภาพสู่การพัฒนาในช่วงอายุถัดไป โดยการส่งเสริม การเกิดที่มีคุณภาพ การสร้างครอบครัวที่เหมาะสมกับคนรุ่นใหม่ การส่งเสริมบทบาทในการมีส่วนร่วมพัฒนาคน การพัฒนาระบบฐานข้อมูลเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่มีความเชื่อมโยงและ บูรณาการ ข้อมูลด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ระหว่างกระทรวง/หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และ การเสริมสร้าง ศักยภาพการกีฬาในการสร้างคุณค่าทางสังคมและพัฒนาประเทศ ในการใช้กิจกรรม นันทนาการและกีฬาเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างสุขภาวะของประชาชนอย่างครบวงจรและมี คุณภาพมาตรฐาน รวมถึงการพัฒนาทักษะด้านกีฬาสู่ความเป็นเลิศและกีฬาเพื่อการอาชีพ

เป้าหมาย

1. คนไทยเป็นคนดีคนเก่ง มีคุณภาพ พร้อมสำหรับวิถีชีวิตในศตวรรษที่ 21
2. สังคมไทยมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อและสนับสนุนต่อการพัฒนาคนตลอดช่วงชีวิตตัวชีวิต
 1. การพัฒนาคุณภาพชีวิต สุขภาวะ และความเป็นอยู่ที่ดีของคนไทย
 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิต
 3. การพัฒนาสังคมและครอบครัวไทย

ประเด็นยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์

1. การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรม มุ่งเน้นให้สถาบันทางสังคมร่วมปลูกฝังค่านิยม วัฒนธรรมที่พึงประสงค์โดยบูรณาการร่วมระหว่าง “ครอบครัว ชุมชน ศาสนา การศึกษา และสื่อ” ในการหล่อหลอมคนไทยให้มีคุณธรรม จริยธรรม ในลักษณะที่เป็น “วิถี” การดำเนินชีวิต

1.1 การปลูกฝังค่านิยมและวัฒนธรรมผ่านการเลี้ยงดูในครอบครัว โดยส่งเสริมให้ ครอบครัวมีความอบอุ่น ดำเนินชีวิตโดยยึดมั่นในคุณธรรม จริยธรรม มัธยัสถ์อดออม ซื่อสัตย์และ แนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีการจัดกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างคุณลักษณะดังกล่าว รวมทั้งการพัฒนาพ่อแม่ให้เป็นแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิต

1.2 การบูรณาการเรื่องความซื่อสัตย์วินัย คุณธรรม จริยธรรม ในการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา โดยให้สถานศึกษาสอดแทรกการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และการมีจิตสาธารณะเข้าไปในทุกสาระวิชาและในทุกกิจกรรม รวมทั้งปรับสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอก สถานศึกษาให้เอื้อต่อการมีคุณธรรม จริยธรรม และจิตสาธารณะ รวมถึงการรักษาขนบธรรมเนียมและ ประเพณีอันดีงาม

1.3 การสร้างความเข้มแข็งในสถาบันทางศาสนา เพื่อเผยแผ่หลักคำสอนที่ดีงาม ให้แก่ประชาชน โดยพัฒนา ผู้เผยแผ่ศาสนาให้ประพฤติปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างตาม คำสอนที่ถูกต้อง ของแต่ละศาสนา รวมทั้งมีการเผยแผ่หลักธรรมคำสอนทางศาสนาที่สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตที่เข้าใจง่าย และสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง

1.4 การปลูกฝังค่านิยมและวัฒนธรรมโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน โดยการพัฒนา ผู้นำชุมชนให้เป็นต้นแบบของการมีคุณธรรมจริยธรรม การสร้างความเข้มแข็งให้ชุมชนในการจัดกิจกรรมสาธารณประโยชน์การจัดระเบียบสังคม และการนำเยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม รวมถึงการลงโทษผู้ละเมิดบรรทัดฐานที่ดีทางสังคม

1.5 การสร้างค่านิยมและวัฒนธรรมที่พึงประสงค์จากภาคธุรกิจ โดยกระตุ้นให้ภาคธุรกิจมีการบริหารจัดการอย่างมีธรรมาภิบาล พัฒนาสร้างความรู้สึกรับผิดชอบต่อสังคมของคนทุกคน ในบริษัททั้งพนักงานและลูกค้า ปรับเปลี่ยนทัศนคติการคำนวณผลตอบแทนให้คำนึงถึงต้นทุนทางสังคม ส่งเสริมการจัดกิจกรรมเพื่อตอบแทนสังคม รวมทั้งกระตุ้นให้เกิดการประกอบธุรกิจเพื่อสังคม

1.6 การใช้สื่อและสื่อสารมวลชนในการปลูกฝังค่านิยมและวัฒนธรรมของคนในสังคม โดยส่งเสริมให้สื่อและสื่อสารมวลชนปฏิบัติตามจรรยาบรรณสื่ออย่างเคร่งครัด การจัดเวลา และพื้นที่ออกอากาศให้แก่สื่อสร้างสรรค์ ในช่วงเวลาที่มีผู้ชมมากที่สุด รวมทั้งการส่งเสริมการใช้ สื่อออนไลน์และเครือข่ายสังคมออนไลน์อย่างสร้างสรรค์นำเสนอตัวอย่างของการมีคุณธรรม จริยธรรม และการมีจิตสาธารณะ เพื่อปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์

1.7 การส่งเสริมให้คนไทยมีจิตสาธารณะและมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม โดยสร้างความตระหนักให้ประชาชนรู้จักหน้าที่ของตนเอง การตรงต่อเวลา การยอมรับความหลากหลาย เห็นคุณค่าและความสำคัญในการประกอบสัมมาอาชีพหรือมีงานทำ เน้นการพึ่งพาตนเอง และมี ความรับผิดชอบต่อสังคมและต่อผู้อื่น และเป็นพลเมืองที่ดีและส่งเสริมให้มีวัฒนธรรมการทำงานเพื่อส่วนรวม สนับสนุน ส่งเสริม เป้าหมายของประเทศและยุทธศาสตร์ชาติ

2. การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต มุ่งเน้นการพัฒนาคนเชิงคุณภาพในทุกช่วงวัย ตั้งแต่ช่วงการตั้งครรภ์/ปฐมวัย วัยเด็ก วัยรุ่น วัยเรียน วัยผู้ใหญ่ วัยแรงงาน และวัยผู้สูงอายุ เพื่อสร้าง ทรัพยากรมนุษย์ที่มีศักยภาพ มีทักษะความรู้เป็นคนดีมีวินัย เรียนรู้ได้ด้วยตนเองในทุกช่วงวัย มีความรอบรู้ทางการเงิน มีความสามารถในการวางแผนชีวิตและการวางแผนทางการเงินที่เหมาะสมในแต่ละ ช่วงวัย และความสามารถในการดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่า รวมถึงการพัฒนาและปรับทัศนคติให้คน ทุกช่วงวัยที่เคยกระทำผิดได้กลับมาใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างสงบสุขและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ

2.1 ช่วงการตั้งครรภ์/ปฐมวัย เน้นการเตรียมความพร้อมให้แก่พ่อแม่ก่อน การตั้งครรรภ์ส่งเสริมอนามัยแม่และเด็กตั้งแต่เริ่มตั้งครรรภ์ส่งเสริมการเกิดอย่างมีคุณภาพ สนับสนุน การเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ การส่งเสริมการให้สารอาหารที่จำเป็นต่อสมองเด็ก และให้มีการลงทุนเพื่อ การพัฒนาเด็กปฐมวัยให้มีพัฒนาการที่สมวัยในทุกด้าน

2.2 ช่วงวัยเรียน/วัยรุ่น ปลูกฝังความเป็นคนดีมีวินัย พัฒนาทักษะ ความสามารถการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับทักษะในศตวรรษที่ 21 โดยเฉพาะทักษะด้านการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ ความสามารถในการแก้ปัญหาที่ซับซ้อน มีภูมิคุ้มกันต่อปัญหาหรืออาชญากรรมต่าง ๆ มีความคิด สร้างสรรค์ มีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น มีความยืดหยุ่นทางความคิด รวมถึง ทักษะด้านภาษา ศิลปะ และความสามารถในการใช้เทคโนโลยีและได้รับการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ สอดคล้องกับความสามารถ ความถนัดและความสนใจ รวมถึงการวางพื้นฐานการเรียนรู้เพื่อ การวางแผน ชีวิตและวางแผนทางการเงินที่เหมาะสมในแต่ละช่วงวัยและนำไปปฏิบัติได้ตลอดจน การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ที่เชื่อมต่อกับโลกการทำงาน รวมถึงทักษะอาชีพที่สอดคล้องกับ ความต้องการของประเทศ มีทักษะชีวิต สามารถอยู่ร่วมและทำงานกับผู้อื่นได้ภายใต้สังคมที่เป็น พหุวัฒนธรรม

2.3 ช่วงวัยแรงงาน ยกระดับศักยภาพ ทักษะ และสมรรถนะแรงงานอย่าง ต่อเนื่อง สอดคล้องกับความสามารถเฉพาะบุคคล และความต้องการของตลาดแรงงาน มีการทำงาน ตามหลักการทางานที่มีคุณค่าเพื่อสร้างผลิตภาพเพิ่มให้กับประเทศ มีวัฒนธรรมการทำงานที่พึง ประสงค์มีความรู้ ความเข้าใจและมีทักษะทางการเงินเพื่อให้สามารถบริหารจัดการการเงินของตนเอง และครอบครัว มีการวางแผนทางการเงินและการออม การรับผิดชอบของพ่อแม่ต่อครอบครัว มีการพัฒนาระบบ การเรียนรู้และการอำนวยความสะดวกด้านความรู้เพื่อพัฒนาความรู้แรงงานฝีมือ ความชำนาญพิเศษ การเป็นผู้ประกอบการใหม่ และการพัฒนาต่อยอดความรู้ในการสร้างสรรค์งาน ใหม่ ๆ รวมทั้ง มาตรการขยายอายุการทำงาน

2.4 ช่วงวัยผู้สูงอายุส่งเสริมให้ผู้สูงอายุเป็นพลังในการขับเคลื่อนประเทศ ส่งเสริมให้มีการทำงานหลังเกษียณ ผ่านการเสริมทักษะการดำรงชีวิต ทักษะอาชีพในการหารายได้มี งานทำที่เหมาะสมกับศักยภาพ มีการสร้างเสริมสุขภาพ ฟื้นฟูสุขภาพ การป้องกันโรคให้แก่ผู้สูงอายุ พร้อมกับจัดสภาพแวดล้อมให้เป็นมิตรกับผู้สูงอายุและหลักประกันทางสังคมที่สอดคล้องกับ ความจำเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต การมีส่วนร่วมของผู้สูงอายุในสังคม

3. ปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 21 โดย มุ่งเน้น ผู้เรียนให้มีทักษะการเรียนรู้และมีใจใฝ่เรียนรู้ตลอดเวลา มีการออกแบบระบบการเรียนรู้ใหม่

การเปลี่ยนบทบาทครูการเพิ่มประสิทธิภาพระบบบริหารจัดการศึกษา และการพัฒนาระบบการเรียนรู้ ตลอดชีวิต การสร้างความตื่นตัวให้คนไทยตระหนักถึงบทบาท ความรับผิดชอบ และการวางตำแหน่ง ของประเทศไทยในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์และประชาคมโลก การวางพื้นฐานระบบรองรับการเรียนรู้ โดยใช้ดิจิทัลแพลตฟอร์ม และการสร้างระบบการศึกษาเพื่อเป็นเลิศทางวิชาการระดับนานาชาติ

3.1 การปรับเปลี่ยนระบบการเรียนรู้ให้เอื้อต่อการพัฒนาทักษะสำหรับศตวรรษที่ 21 โดยออกแบบกระบวนการเรียนรู้ในทุกระดับชั้นอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่ระดับปฐมวัยจนถึงอุดมศึกษา ที่มุ่งเน้นการใช้ฐานความรู้และระบบคิดในลักษณะสหวิทยาการ อาทิ ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ และ การตั้งคำถาม ความเข้าใจและความสามารถในการใช้เทคโนโลยีความรู้ทางวิศวกรรมศาสตร์ และ การคิดเพื่อหาทางแก้ปัญหา ความรู้และทักษะทางศิลปะ และความรู้ด้านคณิตศาสตร์และระบบคิด ของเหตุผลและการหาความสัมพันธ์การพัฒนาระบบการเรียนรู้เชิงบูรณาการที่เน้นการลงมือปฏิบัติ มีการสะท้อนความคิด/ทบทวนไตร่ตรอง การสร้างผู้เรียนให้สามารถกำกับการเรียนรู้ของตนได้ การหล่อหลอมทักษะการเรียนรู้และความคิดสร้างสรรค์ที่ผู้เรียนสามารถนำองค์ความรู้ไปใช้ในการสร้างรายได้หลายช่องทาง รวมทั้งการเรียนรู้ด้านวิชาชีพและทักษะชีวิต

3.2 การเปลี่ยนโฉมบทบาท ‘ครู’ ให้เป็นครูยุคใหม่ โดยปรับบทบาทจาก “ครูสอน” เป็น “โค้ช” หรือ “ผู้อำนวยการการเรียนรู้” ทำหน้าที่กระตุ้น สร้างแรงบันดาลใจ แนะนำวิธีเรียนรู้และวิธีจัดระเบียบการสร้างความรู้แบบกิจกรรมและสร้างนวัตกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียน และมีบทบาทเป็นนักวิจัยพัฒนากระบวนการเรียนรู้เพื่อผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน รวมทั้งปรับระบบการผลิตและ พัฒนาครูตั้งแต่การดึงดูด คัดสรร ผู้มีความสามารถสูงให้เข้ามาเป็นครูคุณภาพ มีระบบการพัฒนาศักยภาพและสมรรถนะครูอย่างต่อเนื่องครอบคลุมทั้งเงินเดือน เส้นทางสายอาชีพ การสนับสนุนสื่อการสอน และสร้างเครือข่ายพัฒนาครูให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน รวมถึงการพัฒนาครูที่มี ความเชี่ยวชาญด้านการสอนมาเป็นผู้สร้างครูรุ่นใหม่อย่างเป็นระบบ และวัดผลงานจากการพัฒนา ผู้เรียนโดยตรง

3.3 การเพิ่มประสิทธิภาพระบบบริหารจัดการศึกษาในทุกระดับ ทุกประเภท จัดให้มีมาตรฐานขั้นต่ำของโรงเรียนในทุกระดับ จัดโครงสร้างการจัดการการศึกษาเพื่อสร้างความรับผิดชอบต่อผลลัพธ์และให้เอื้อต่อการเข้าถึงการศึกษาอย่างเสมอภาค ทั่วถึง และใช้ทรัพยากรได้อย่างมีประสิทธิภาพ การยกระดับสถาบันการศึกษาในสาขาที่มีความเชี่ยวชาญสู่ความเป็นเลิศ ปฏิรูปการคลัง ด้านการศึกษาเพื่อเพิ่มคุณภาพและประสิทธิภาพการจัดการศึกษาโดยการจัดสรรงบประมาณตรงสู่ผู้เรียน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากภาคเอกชนในการจัดการศึกษา พัฒนาระบบประกันคุณภาพ การศึกษาโดยแยกออกจากระบบการประเมินและการรับรองคุณภาพที่เน้นผลลัพธ์ที่ตัวผู้เรียน รวมทั้ง มีการปฏิรูประบบการสอบที่นำไปสู่การวัดผลในเชิงทักษะที่จำเป็นสำหรับศตวรรษที่ 21 มากกว่า การวัดระดับความรู้ตลอดจนมีการวิจัยและใช้เทคโนโลยีในการสร้างและจัดการความรู้ในการจัดการ เรียนการสอน การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพที่สอดคล้องกับบริบทพื้นที่

3.4 การพัฒนาระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยเน้นการจัดระบบการศึกษาและระบบฝึกอบรมบนฐานสมรรถนะที่มีคุณภาพสูงและยืดหยุ่นผ่านการพัฒนาโลกต่าง ๆ อาทิ การพัฒนา การศึกษาออนไลน์แบบเปิด การพัฒนาระบบการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการรู้ดิจิทัล การมี

ระบบเทียบโอน ประสบการณ์ระบบธนาคารหน่วยกิต มาตรการจูงใจให้คนเข้าสู่การยกระดับทักษะ การให้สถานประกอบการเพิ่มผลิตภาพแรงงานผ่านการพัฒนาความสามารถทางวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง ภายใต้กรอบคุณวุฒิวิชาชีพ นอกจากนี้ต้องพัฒนาระบบการเรียนรู้ในชุมชนให้เข้าถึงความรู้ได้ทุกที่ ทุกเวลา ปรับปรุงแหล่งเรียนรู้ในชุมชนให้เป็นพื้นที่เรียนรู้เชิงสร้างสรรค์และมีชีวิต รวมถึง การเรียนรู้ และทบทวนทักษะพื้นฐาน ได้แก่ การอ่านออก-เขียนได้-คิดเลขเป็น โดยระดมทรัพยากรจาก ภาคเอกชนและ ภาคประชาสังคม การพัฒนาทัศนคติและแรงบันดาลใจที่อยากเรียนรู้การสร้างนิสัยใฝ่ เรียนรู้และให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัว รวมทั้งนำความรู้ไปพัฒนาต่อยอดหรือ ประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตได้

3.5 การสร้างความตื่นตัวให้คนไทยตระหนักถึงบทบาท ความรับผิดชอบ และการวางตำแหน่งของประเทศไทยในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์และประชาคมโลก บนพื้นฐานของ ความเข้าใจกลุ่มลึกลงในประวัติศาสตร์ประเพณีวัฒนธรรมของไทยและพัฒนาการของประเทศเพื่อนบ้าน เพิ่มการรับรู้ของคนไทยด้านพหุวัฒนธรรม การเห็นคุณค่าและมีความอดกลั้นต่อความแตกต่างทาง ความเชื่อ ความคิด วิถีชีวิต ผ่านความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อนบ้าน การแลกเปลี่ยนเด็ก เยาวชน และนักเรียน การฝังตัวและการทำงานระยะสั้นในประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์

3.6 การวางพื้นฐานระบบรองรับการเรียนรู้โดยใช้ดิจิทัลแพลตฟอร์ม โดยเน้น การพัฒนาทักษะดิจิทัล ทักษะการคัดกรองความรู้องค์ความรู้การใช้เทคโนโลยีผสมผสานกับคุณค่า ของครูไปพร้อมกัน การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ที่มีคุณภาพที่ประชาชนสามารถเข้าถึงทรัพยากร และใช้ ประโยชน์จากระบบการเรียนรู้และพัฒนาตนเองผ่านเทคโนโลยีการเรียนรู้สมัยใหม่ให้เกิด ประโยชน์ สูงสุด

3.7 การสร้างระบบการศึกษาเพื่อเป็นเลิศทางวิชาการระดับนานาชาติโดยเน้น การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพสถาบันการศึกษาที่มีความเชี่ยวชาญและมีความโดดเด่นเฉพาะ สาขา สู่ระดับนานาชาติในการให้บริการทางการศึกษา วิชาการ และการพัฒนาสมรรถนะแรงงาน ควบคู่กับ การสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการและการแลกเปลี่ยนนักเรียน นักศึกษา และ บุคลากร ทางการศึกษาเพื่อสร้างความแข็งแกร่งทางวิชาการ เป็นศูนย์ฝึกอบรม และศูนย์ทดสอบ สมรรถนะในระดับภูมิภาค

4. การตระหนักถึงพหุปัญญาของมนุษย์ที่หลากหลาย อาทิภาษา ตรรกะและ คณิตศาสตร์ด้านทักษะและมิติดนตรีกีฬาและการเคลื่อนไหวของร่างกาย การจัดการตนเอง มนุษย์สัมพันธ์รวมถึงผู้มีความสามารถอันโดดเด่นด้านใดด้านหนึ่งหรือหลายด้าน โดยการพัฒนา และ รักษากลุ่มผู้มีความสามารถพิเศษของพหุปัญญาแต่ละประเภท การสร้างสภาพแวดล้อมและระบบ สนับสนุน ประชากรไทยมีอาชีพบนฐานพหุปัญญา การสร้างเสริมศักยภาพผู้มีความสามารถพิเศษ ให้สามารถต่อยอดการประกอบอาชีพได้อย่างมั่นคง

4.1 การพัฒนาและส่งเสริมพหุปัญญาผ่านครอบครัว ระบบสถานศึกษา สภาพแวดล้อม รวมทั้งสื่อ ตั้งแต่ระดับปฐมวัย เพื่อสร้างเด็กและเยาวชนไทยมีการพัฒนาที่สมดุล มีทางเลือกในการใช้ศักยภาพพหุปัญญาในการดำรงชีวิต เกิดอาชีพบนฐานพหุปัญญาที่สังคมยอมรับ และเห็นความสำคัญ รวมทั้งมีกลไกคัดกรองและส่งเสริมเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษ จัดโรงเรียน ระบบเสริมประสบการณ์การมีส่วนร่วมของภาคเอกชน ตลอดจนสร้างมาตรการจูงใจ

เพื่อพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษผลักดันให้ประเทศไทยมีบทบาทเด่นในประชาคมโลก ทั้งด้านกีฬา ภาษาและวรรณกรรม สุนทรียศิลป์ตลอดจนการวิจัย

4.2 การสร้างเส้นทางอาชีพ สภาพแวดล้อมการทำงาน และระบบสนับสนุนที่เหมาะสมสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษผ่านกลไกต่าง ๆ โดยจัดให้มีโครงสร้างพื้นฐาน เครื่องมือการทำงานที่เหมาะสม การสร้างระบบเชื่อมโยงเครือข่ายวิจัยกับศูนย์ความเป็นเลิศที่มีอยู่ในปัจจุบันในรูปแบบการร่วมมือ การมีกลไกการทำงานในลักษณะการรวมตัวของกลุ่มคนในหลายสาขาวิชา เพื่อร่วมนักวิจัยและนักเทคโนโลยีชั้นนำให้สามารถต่อยอดงานวิจัยที่สามารถตอบโจทย์การพัฒนาประเทศ การสร้างความร่วมมือและเชื่อมต่อกับสถาบันวิจัยอื่น ๆ ทั่วโลก เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้นักวิจัยความสามารถสูงของไทย รวมถึงการเปิดพื้นที่ในการสร้างเสริมศักยภาพผู้มีความสามารถพิเศษให้สามารถต่อยอดการประกอบอาชีพได้อย่างมั่นคง

4.3 การดึงดูดกลุ่มผู้เชี่ยวชาญต่างชาติและคนไทยที่มีความสามารถ ในต่างประเทศ ให้มาสร้างและพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมให้กับประเทศ ทั้งในรูปแบบการทำงาน ชั่วโมงและถาวร ตามความเหมาะสมของเป้าหมายการพัฒนาประเทศในช่วงระยะเวลาต่าง ๆ รวมถึงผู้มีความสามารถที่มีศักยภาพสูงด้านต่าง ๆ ลูกหลานชาวต่างชาติที่กำเนิดในประเทศไทยที่มีความสามารถพิเศษ และการรับเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษจากทั่วโลก และผู้เชี่ยวชาญที่มี ศักยภาพหรือทักษะสูงในสาขาต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ ควบคู่กับการรักษาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทั้งคนไทยหรือคนต่างชาติที่กำเนิดในประเทศไทยได้แสดงศักยภาพและใช้ความสามารถในการทำประโยชน์และสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศ

5. การเสริมสร้างให้คนไทยมีสุขภาวะที่ดีครอบคลุมทั้งด้าน กาย ใจ สติปัญญา และสังคม มุ่งเน้นการเสริมสร้างการจัดการสุขภาวะในทุกรูปแบบ ที่นำไปสู่การมีศักยภาพในการจัดการสุขภาวะที่ดีได้ด้วยตนเอง พร้อมทั้งสนับสนุนให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการสร้างเสริมให้คนไทย มีสุขภาวะที่ดีและมีทักษะด้านสุขภาวะที่เหมาะสม

5.1 การสร้างความรอบรู้ด้านสุขภาวะ โดยพัฒนาองค์ความรู้และการสื่อสารด้านสุขภาวะที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ให้แก่ประชาชน พร้อมทั้งเฝ้าระวังและจัดการกับความรู้ ด้านสุขภาวะที่ไม่ถูกต้อง จนเกิดเป็นทักษะทางปัญญาและสังคมที่เป็นการเพิ่มศักยภาพในการจัดการสุขภาวะตนเองของประชาชน อาทิการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพของตนเองให้มีความเหมาะสม และการมีกิจกรรมทางกายที่เพียงพอในการดำรงชีวิต

5.2 การป้องกันและควบคุมปัจจัยเสี่ยงที่คุกคามสุขภาวะ โดยผลักดันการสร้างเสริมสุขภาวะในทุกนโยบายที่ให้หน่วยงานทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบต่อสุขภาพของประชาชน เพื่อลดภัยคุกคามที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาสุขภาพคนไทย

5.3 การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการมีสุขภาวะที่ดีโดยส่งเสริมให้มีการจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่เป็นมิตรต่อสุขภาพและเอื้อต่อการมีกิจกรรมสำหรับวัยกระตือรือร้นของสังคม จัดทำมาตรการทางการเงินการคลังที่สนับสนุนสินค้าที่เป็นมิตรต่อสุขภาพ สนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ช่วยในการเสริมการมีสุขภาวะ รวมทั้งกำหนดให้มีการประเมินผลกระทบด้านสุขภาพ โดยชุมชนและภาคประชาชนก่อนการดำเนินโครงการที่อาจกระทบต่อระดับสุขภาวะ

5.4 การพัฒนาระบบบริการสุขภาพที่ทันสมัยสนับสนุนการสร้างสุขภาพที่ดี โดยนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมสมัยใหม่มาใช้ในการสร้างความเป็นเลิศทางด้านบริการทางการแพทย์ และสุขภาพแบบครบวงจรและทันสมัย ที่รวมไปถึงการพัฒนาปัญญาประดิษฐ์ในการให้คำปรึกษา วินิจฉัย และพยากรณ์การเกิดโรคล่วงหน้า การพัฒนาระบบการดูแลสุขภาพทางไกลให้มีความ หลากหลาย เข้าถึงง่าย เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาบุคลากรทางการแพทย์ที่มีความเชี่ยวชาญในพื้นที่ห่างไกล มีการเชื่อมโยงผลิตภัณฑ์เข้ากับอินเทอร์เน็ต ทางด้านสุขภาพ และจัดให้มีระบบการเก็บข้อมูล สุขภาพ ของประชาชนตลอดช่วงชีวิตให้มีประสิทธิภาพ โดยอยู่บนพื้นฐานความยั่งยืนทางการคลัง รวมถึง การปฏิรูประบบการเก็บภาษีและรายจ่ายเพื่อให้บริการด้านสุขภาพ ตลอดจนการปฏิรูประบบ หลักประกันสุขภาพในการสร้างสุขภาพที่ดีให้กับประชาชนทุกช่วงวัยอย่างมีประสิทธิภาพ พอเพียง เป็นธรรม และยั่งยืน

5.5 การส่งเสริมให้ชุมชนเป็นฐานในการสร้างสุขภาพที่ดีในทุกพื้นที่ โดยให้ ชุมชน เป็นแหล่งบ่มเพาะจิตสำนึกการมีสุขภาพดีของประชาชน ผ่านการจัดการความรู้ด้านสุขภาพที่เป็น ประโยชน์และสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้การสร้างสุขภาพที่พึงประสงค์ระหว่างกัน โดยรัฐ จะทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกที่สำคัญในการอำนวยความสะดวกให้ชุมชนสามารถ สร้างการมี สุขภาพดีของตนเองได้เพื่อให้ชุมชนเป็นพื้นที่สำคัญในการจัดการสุขภาพของแต่ละพื้นที่

6. การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ มุ่งเน้นการสร้างความรู้ดีมีสุขของครอบครัวไทย การส่งเสริมบทบาทในการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคเอกชน ครอบครัวและชุมชนในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์การปลูกฝังและพัฒนาทักษะ นอกห้องเรียน และการพัฒนาระบบฐานข้อมูลเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

6.1 การสร้างความรู้ดีมีสุขของครอบครัวไทย โดยส่งเสริมการเกิดอย่าง มีคุณภาพ มีพัฒนาการสมวัย พัฒนาทักษะชีวิตและการเรียนรู้การทำงานและการดำรงชีวิตอย่างมี คุณภาพของ ประชากรแต่ละช่วงวัย โดยเริ่มจากการสร้างและพัฒนาบุตรที่มีคุณภาพ เพื่อส่งเสริมการเกิดที่มี คุณภาพในกลุ่มประชากรวัยเจริญพันธุ์ทุกกลุ่มให้มีประชากรที่มีคุณภาพ รวมถึงการสร้าง ครอบครัวที่ เหมาะสมกับโลกในศตวรรษที่ 21 โดยส่งเสริมความรู้ในการวางแผนชีวิตที่เหมาะสม กับค่านิยมของ คนรุ่นใหม่ และการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมบนฐานความรู้ทางวิชาการตั้งแต่ช่วงตั้งครรภ์ และถึงช่วง อายุต่าง ๆ โดยให้ทุกภาคส่วนในสังคมเข้ามามีส่วนร่วม พร้อมทั้งการพัฒนาสภาพแวดล้อม ที่เอื้อต่อ การสร้างครอบครัวอบอุ่นเข้มแข็ง โดยเน้นการส่งเสริมการเกื้อกูลกันของคนทุกวัยในครอบครัว ในการดูแลสมาชิกในครอบครัว การส่งเสริมนโยบายการสร้างความสุขระหว่างชีวิตและการทำงาน การส่งเสริมสนับสนุนภาคเอกชน สถานประกอบการจัดบริการที่ส่งเสริมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และสนับสนุนครอบครัวในการเลี้ยงดูบุตรและการดูแลผู้สูงอายุ การสนับสนุนบทบาทของชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการเข้ามาเสริมสร้างความเข้มแข็งของครอบครัว รวมทั้งปรับปรุง กฎหมาย กำหนดบทบาทและจัดสรรทรัพยากรให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการเสริมพลัง ครอบครัวควบคู่กับการปฏิรูปสื่อให้มีบทบาทในเชิงสร้างสรรค์ในการให้ความรู้ต่อการพัฒนาและ เสริมสร้างความเข้มแข็งครอบครัว

6.2 การส่งเสริมบทบาทการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น ครอบครัวและชุมชนในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เข้ามามีส่วนร่วมในการสร้าง

บรรทัดฐานที่ดีในสังคม การสร้างกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของประชากรให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของโลกในอนาคตสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาตนเองและการมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาและพัฒนาสังคม รวมทั้งสนับสนุนด้านวิชาการและสร้างนวัตกรรมที่สนับสนุน การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน

6.3 การปลูกฝังและพัฒนาทักษะนอกห้องเรียน โดยเน้นให้พ่อแม่มีวัฒนธรรมที่ปลูกฝังให้ลูกเพิ่มพูนทักษะการเรียนรู้ชีวิต ดนตรีกีฬา ศิลปะ รวมทั้งส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนเปิดพื้นที่ แห่งการเรียนรู้และจัดกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายและเหมาะสม เอื้อแก่ครอบครัวทุกลักษณะ รวมถึงจัดให้มีพื้นที่ในการจัดกิจกรรมสาธารณะให้เป็นศูนย์รวมแห่งการถ่ายทอดและแลกเปลี่ยน ประสบการณ์การเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อส่งเสริมการใช้เวลาอย่างสร้างสรรค์และมีคุณภาพตลอดจน การพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีคุณภาพและสามารถเข้าถึงได้ง่าย

6.4 การพัฒนาระบบฐานข้อมูลเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ที่มีความ เชื่อมโยง และบูรณาการข้อมูลด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ระหว่างกระทรวง หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยการเชื่อมโยงข้อมูลรายบุคคลที่เกี่ยวกับการศึกษา การพัฒนาตนเอง สุขภาพและการพัฒนาอาชีพ ในตลอดช่วงชีวิต เพื่อเสริมและสร้างศักยภาพของการดำเนินงานการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ตามพันธกิจของแต่ละกระทรวงให้มีความเข้มแข็ง และตอบโจทย์ประเทศ เป็นฐานข้อมูลการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ของประเทศไทยที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สามารถประเมินจุดอ่อน จุดแข็ง และศักยภาพบุคคล ของประเทศนำไปสู่การตัดสินใจระดับนโยบายและปฏิบัติเพื่อพัฒนาคนไทยอย่างมีทิศทาง และสอดคล้องกับการพัฒนาประเทศไทยในอนาคต รวมถึงข้อมูลที่สนับสนุนการผลิตกำลังแรงงานที่มีทักษะตรงต่อความต้องการของตลาดงานในอนาคต และใช้ประกอบการตัดสินใจในการศึกษาต่อธนาคารคลังสมองเพื่อรวบรวมผู้สูงอายุที่มีความรู้ ประสบการณ์ และทักษะ เพื่อถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์และทักษะ ให้เกิดประโยชน์ต่อประเทศชาติ

7. การเสริมสร้างศักยภาพการกีฬาในการสร้างคุณค่าทางสังคมและพัฒนาประเทศ โดยมุ่งส่งเสริมการใช้กิจกรรมนันทนาการและกีฬาเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างสุขภาวะของประชาชน อย่างครบวงจรและมีคุณภาพมาตรฐาน การสร้างนิสัยรักกีฬาและมีน้ำใจเป็นนักกีฬา และการใช้กีฬา และนันทนาการในการพัฒนาจิตใจ สร้างความสามัคคีของคนในชาติหล่อหลอมการเป็นพลเมืองดี พัฒนาคุณภาพชีวิต รวมทั้งการพัฒนาทักษะด้านกีฬาสู่ความเป็นเลิศและกีฬาเพื่อการอาชีพในระดับนานาชาติในการสร้างชื่อเสียงและเกียรติภูมิของประเทศชาติเพื่อรองรับอุตสาหกรรมกีฬา

7.1 การส่งเสริมการออกกำลังกาย และกีฬาขั้นพื้นฐานให้กลายเป็นวิถีชีวิต โดยส่งเสริมให้เด็ก เยาวชน ประชาชนทั่วไป บุคคลกลุ่มพิเศษ และผู้ด้อยโอกาส มีความรู้ความเข้าใจ ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการออกกำลังกาย การปฐมพยาบาลเบื้องต้น และการเล่นกีฬาบางชนิดที่มีความจำเป็นต่อทักษะในการดำรงชีวิต รวมทั้งการมีอิสระในการประกอบกิจกรรมนันทนาการตามความถนัดหรือความสนใจเฉพาะบุคคล และปฏิบัติอย่างต่อเนื่องจนกลายเป็นวิถีชีวิต เพื่อพัฒนาจิตใจ สร้างความสัมพันธ์อันดีหล่อหลอมจิตวิญญาณและการเป็นพลเมืองดี

7.2 การส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมออกกำลังกาย กีฬา และนันทนาการ โดยเน้นการจัดกิจกรรมกีฬา สร้างโอกาสและสนับสนุนการมีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬา

อย่างต่อเนื่อง การปลูกฝังให้มีคุณธรรมของความเป็นนักกีฬา มีระเบียบ วินัย รู้แพ้รู้ชนะ รู้ภัย และ รู้จักการขอโทษ รวมถึงการพัฒนาบุคลากรและโครงสร้างพื้นฐาน ด้านอุปกรณ์สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางกีฬาและนันทนาการที่มีคุณภาพและมาตรฐานสอดคล้องกับความ ต้องการและเหมาะสมกับประชาชนทุกกลุ่ม ทุกเพศ ทุกวัย

7.3 การส่งเสริมการกีฬาเพื่อพัฒนาสู่ระดับอาชีพ โดยมุ่งการสร้างและพัฒนา นักกีฬาของชาติการเฟ้นหานักกีฬาที่มีความสามารถ สร้างพื้นที่และโอกาสในการแข่งขันแสดง ศักยภาพ ด้านกีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา การส่งเสริมการจัดกีฬาระดับนานาชาติ และสร้างแรงบันดาลใจในการต่อยอดความสำเร็จจากความเป็นเลิศสู่การประกอบอาชีพและมี เส้นทาง อาชีพที่มั่นคง ควบคู่กับส่งเสริมสนับสนุนงานวิจัยและนวัตกรรมด้านการกีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา การจัดการความรู้และพัฒนาระบบฐานข้อมูล เพื่อนำมาใช้ส่งเสริมและ สนับสนุนกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ กีฬาเพื่อการอาชีพ และนันทนาการเชิงพาณิชย์

7.4 การพัฒนาบุคลากรด้านการกีฬาและนันทนาการเพื่อรองรับการเติบโตของ อุตสาหกรรมกีฬา โดยมุ่งสร้างและพัฒนาบุคลากรด้านการกีฬาและนันทนาการทั้งครูหรือผู้สอนกีฬา ผู้ตัดสินกีฬา นักวิทยาศาสตร์การกีฬา ผู้บริหารการกีฬา อาสาสมัครกีฬา ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ อย่างเป็นระบบและมีมาตรฐาน สามารถถ่ายทอดความรู้ให้เด็ก เยาวชน ประชาชนทั่วไป บุคคล กลุ่มพิเศษ และผู้ด้อยโอกาสได้อย่างถูกต้อง และสามารถต่อยอดศักยภาพในการพัฒนาเป็นบุคลากร ทางการกีฬาและนันทนาการที่มีมาตรฐานของประเทศ รวมทั้งสนับสนุนและเสริมศักยภาพรองรับ การเติบโตของอุตสาหกรรมกีฬาและนันทนาการและการพัฒนาให้เป็นศูนย์กลางการลงทุน และฐาน การผลิตด้านอุตสาหกรรมกีฬาของภูมิภาคเอเชียควบคู่กับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬา และ นันทนาการ การสนับสนุนและส่งเสริมการผลิตบุคลากร และการพัฒนานวัตกรรมที่สนับสนุน อุตสาหกรรมกีฬาและนันทนาการ ตลอดจนมีมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนผู้ประกอบการกีฬา และ นันทนาการ และธุรกิจที่เกี่ยวข้อง (สำนักพิมพ์คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา, 2561)

ผู้วิจัยได้ศึกษายุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) เพื่อให้เป็นไปตาม เป้าหมายและความสอดคล้องกับเจตนารมณ์ตามยุทธศาสตร์ชาติในด้านการพัฒนาและเสริมสร้าง ศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ โดยผู้เรียนมีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 มีทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษ และภาษาที่ 3 และอนุรักษ์ภาษาท้องถิ่น มีนิสัยรักการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ตลอดชีวิตสู่การเป็นคนไทย ที่มีทักษะสูง เป็นนวัตกรรม นวัตกรรม ผู้ประกอบการ เกษตรกรยุคใหม่และ อื่น ๆ โดยมีสัมมาชีพตามความถนัดของตนเอง โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยพัฒนารูปแบบการสอน ภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อเตรียมความพร้อมของผู้เรียนให้มีพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพ

2.2 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีพุทธศักราช 2551

2.2.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

กระทรวงศึกษาธิการ (2552) ได้ประกาศใช้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อ ภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้

ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน
2. อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา และบทร้อยกรองสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน

3. ระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง รูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน

4. เลือก/ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

1. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม

2. ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายอย่างเหมาะสม

3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธ การให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

4. พุดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม

5. พุดและเขียนบรรยายความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพุดและการเขียน

1. พุดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว / เหตุการณ์ / เรื่อง/ ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม

2. พุดและเขียนสรุปใจความสำคัญ / แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง / ข่าว / เหตุการณ์ / สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม

3. พุดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

1. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง เหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2. อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา

3. เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

1. เปรียบเทียบและอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียง ประโยคชนิดต่าง ๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

2. เปรียบเทียบและอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

1. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล / ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่นจากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพุดและการเขียน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

2. เผยแพร่ / ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

คุณภาพผู้เรียน (เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3)

1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ / เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือกรายละเอียดเรื่องใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบายเปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว / เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

3. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว / เหตุการณ์ / เรื่อง / ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ / แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้อ่านจากการวิเคราะห์เรื่อง / ข่าว / เหตุการณ์ / สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5. เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบและ อธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

6. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล / ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น / ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้ / ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่ / ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ ๒,๑๐๐-๒,๒๕๐ คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

10. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

ในการดำเนินการวิจัยพัฒนารูปแบบการสอนครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และนำสาระที่ 1 ของหลักสูตรแกนกลาง ในเรื่อง ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นในเรื่องอาชีพ มากำหนดหลักการและสาระสำคัญในการวิจัยพัฒนารูปแบบการสอน เพราะวัตถุประสงค์ในการวิจัยของผู้วิจัยเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยสาระที่ 1 ของหลักสูตรแกนกลางจะสอดคล้องกับรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น ในเรื่อง ภาษาเพื่อการสื่อสาร จะเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิด รวบรวมและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม และสาระที่ 4 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2.2.2 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานพื้นฐานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีเป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต และรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง สามารถนำความรู้เกี่ยวกับการดำรงชีวิต การอาชีพ และเทคโนโลยี มาใช้ประโยชน์ในการทำงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์ และแข่งขันในสังคมไทยและสากล เห็นแนวทางในการประกอบอาชีพ รักการทำงาน และมีเจตคติที่ดีต่อการทำงาน สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างพอเพียง และมีความสุขกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี มุ่งพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวมเพื่อให้มีความรู้ความสามารถ มีทักษะในการทำงาน เห็นแนวทางในการประกอบอาชีพและการศึกษาต่อ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

สาระที่ 1 การดำรงชีวิตและครอบครัว เป็นสาระเกี่ยวกับการทำงานในชีวิตประจำวัน ช่วยเหลือตนเอง ครอบครัว และสังคมได้ในสภาพเศรษฐกิจที่พอเพียง ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม เน้นการปฏิบัติจริงจนเกิดความมั่นใจและภูมิใจในผลสำเร็จของงาน เพื่อให้ค้นพบความสามารถ ความถนัด และความสนใจของตนเอง

สาระที่ 2 การออกแบบและเทคโนโลยี เป็นสาระการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถของมนุษย์อย่างสร้างสรรค์ โดยนำความรู้มาใช้กับกระบวนการเทคโนโลยี สร้างสิ่งของ เครื่องใช้ วิธีการ หรือเพิ่มประสิทธิภาพในการดำรงชีวิต

สาระที่ 3 เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เป็นสาระเกี่ยวกับกระบวนการเทคโนโลยีสารสนเทศ การติดต่อสื่อสาร การค้นหาข้อมูล การใช้ข้อมูลและสารสนเทศ การแก้ปัญหา หรือการสร้างงานคุณค่าและผลกระทบของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

สาระที่ 4 การอาชีพ เป็นสาระที่เกี่ยวข้องกับทักษะที่จำเป็นต่ออาชีพ เห็นความสำคัญของคุณธรรม จริยธรรม และเจตคติที่ดีต่ออาชีพ ใช้เทคโนโลยีได้เหมาะสม เห็นคุณค่าของอาชีพสุจริต และเห็นแนวทางในการประกอบอาชีพ

สาระ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานพื้นฐานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สาระที่ 1 การดำรงชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน ง 1.1 เข้าใจการทำงาน มีความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะกระบวนการทำงาน ทักษะการจัดการ ทักษะกระบวนการแก้ปัญหา ทักษะการทำงานร่วมกัน และทักษะการแสวงหาความรู้ มีคุณธรรม และลักษณะนิสัยในการทำงาน มีจิตสำนึก ในการใช้พลังงาน ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม เพื่อการดำรงชีวิตและครอบครัว

1. อภิปรายขั้นตอนการทำงานที่มีประสิทธิภาพ
2. ใช้ทักษะในการทำงานร่วมกันอย่างมีคุณธรรม
3. อภิปรายการทำงานโดยใช้ทักษะการจัดการเพื่อประหยัดพลังงาน ทรัพยากร และ

สิ่งแวดล้อม

สาระที่ 2 การออกแบบและเทคโนโลยี

มาตรฐาน ง 2.1 เข้าใจเทคโนโลยีและกระบวนการเทคโนโลยี ออกแบบและสร้างสิ่งของ เครื่องใช้ หรือวิธีการ ตามกระบวนการเทคโนโลยีอย่างมีความคิดสร้างสรรค์ เลือกใช้เทคโนโลยีในทางสร้างสรรค์ต่อชีวิต สังคม สิ่งแวดล้อม และมีส่วนร่วมในการจัดการเทคโนโลยีที่ยั่งยืน

1. อธิบายระดับของเทคโนโลยี
2. สร้างสิ่งของเครื่องใช้หรือวิธีการ ตามกระบวนการเทคโนโลยี อย่างปลอดภัย ออกแบบโดยถ่ายทอดความคิดเป็นภาพฉาย เพื่อนำไปสู่การสร้างต้นแบบและแบบจำลองของสิ่งของ เครื่องใช้ หรือถ่ายทอดความคิดของวิธีการเป็นแบบจำลองความคิดและการรายงานผล

สาระที่ 3 เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

มาตรฐาน ง 3.1 เข้าใจ เห็นคุณค่า และใช้กระบวนการเทคโนโลยีสารสนเทศในการสืบค้นข้อมูล การเรียนรู้ การสื่อสาร การแก้ปัญหา การทำงาน และอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล มีคุณธรรม

1. อธิบายหลักการทำโครงการที่มีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
2. เขียนโปรแกรมภาษาขั้นพื้นฐาน
3. ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศนำเสนองานในรูปแบบที่เหมาะสมกับลักษณะงาน

4. ใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสร้างชิ้นงานจากจินตนาการหรืองานที่ทำในชีวิตประจำวันตามหลักการทำโครงการอย่างมีจิตสำนึกและความรับผิดชอบ

สาระที่ 4 การอาชีพ

มาตรฐาน ง 4.1 เข้าใจ มีทักษะที่จำเป็น มีประสบการณ์ เห็นแนวทางในงานอาชีพ ใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาอาชีพ มีคุณธรรม และมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ

1. อภิปรายการหางานด้วยวิธีที่หลากหลาย
2. วิเคราะห์แนวทางเข้าสู่อาชีพ
3. ประเมินทางเลือกในการประกอบอาชีพที่สอดคล้องกับความรู้ความถนัดและความสนใจของตนเอง

คุณภาพผู้เรียน (เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3)

1. เข้าใจกระบวนการทำงานที่มีประสิทธิภาพ ใช้กระบวนการกลุ่มในการทำงาน มีทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะกระบวนการแก้ปัญหาและทักษะการจัดการ มีลักษณะนิสัยการทำงานที่เสียสละ มีคุณธรรม ตัดสินใจอย่างมีเหตุผลและถูกต้อง และมีจิตสำนึกในการใช้พลังงานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมอย่างประหยัดและคุ้มค่า

2. เข้าใจกระบวนการเทคโนโลยีและระดับของเทคโนโลยี มีความคิดสร้างสรรค์ในการแก้ปัญหาหรือสนองความต้องการ สร้างสิ่งของเครื่องใช้หรือวิธีการ ตามกระบวนการเทคโนโลยีอย่างถูกต้องและปลอดภัย โดยถ่ายทอดความคิดเป็นภาพฉายเพื่อนำไปสู่การสร้างชิ้นงานหรือแบบจำลองความคิดและการรายงานผล เลือกใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ต่อชีวิต สังคม สิ่งแวดล้อม และมีการจัดการเทคโนโลยีด้วยการลดการใช้ทรัพยากรหรือเลือกใช้เทคโนโลยีที่ไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

3. เข้าใจหลักการเบื้องต้นของการสื่อสารข้อมูล เครือข่ายคอมพิวเตอร์ หลักการและวิธีแก้ปัญหา หรือการทำโครงการด้วยกระบวนการทางเทคโนโลยีสารสนเทศ มีทักษะการค้นหาข้อมูลและการติดต่อสื่อสารผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์อย่างมีคุณธรรมและจริยธรรม การใช้คอมพิวเตอร์ในการแก้ปัญหา สร้างชิ้นงานหรือโครงการจากจินตนาการ และ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศนำเสนองาน

4. เข้าใจแนวทางการเลือกอาชีพ การมีเจตคติที่ดีต่อและเห็นความสำคัญของการประกอบอาชีพ วิธีการหางานทำ คุณสมบัติที่จำเป็นสำหรับการมีงานทำ วิเคราะห์แนวทางเข้าสู่อาชีพ มีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพ และประสบการณ์ต่ออาชีพที่สนใจ และประเมินทางเลือกในการประกอบอาชีพที่สอดคล้องกับความรู้ ความถนัด และความสนใจ

ในการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ผู้วิจัยได้มีการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ อาชีพและเทคโนโลยีควบคู่กับหลักสูตรแกนกลางในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อนำมามาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องมา กำหนดสาระเนื้อหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ได้แก่ ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสำหรับการประกอบธุรกิจ (English for Careers in Business)

2.3 หลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำ ปีพุทธศักราช 2558 ของจังหวัดชลบุรี

คณะกรรมการจัดทำหลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำของจังหวัดชลบุรี (2558) ได้จัดทำหลักสูตรเพื่อการมีงานทำและกระบวนการพัฒนาหลักสูตรเพื่อการมีงานทำตามที่กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายเพิ่มสัดส่วนผู้เรียนในสายอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนาให้มีความรู้ความสามารถและทักษะก้าวสู่การเป็นแรงงานระดับฝีมือในสถานประกอบการ เพื่อรองรับการจ้างงานจากภาคธุรกิจ ภาคอุตสาหกรรม และ ภาคการเกษตรในระดับประชาคมอาเซียน และระดับสากล รวมทั้งการประกาศนโยบาย เรื่อง “ การลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ : Moderate Class More Knowledge ” ซึ่งมีแนวทางพัฒนาการศึกษาสอดคล้องกับแผนพัฒนาจังหวัดชลบุรี 4 ปี (พ.ศ. 2562-2565) ที่ได้กำหนดวิสัยทัศน์ การพัฒนาจังหวัดไว้ว่า ชลบุรีน่าอยู่ คู่เศรษฐกิจชั้นนำ อุตสาหกรรมสะอาด ท่องเที่ยวนานาชาติประตูสู่ เศรษฐกิจโลก จึงต้องมีการบูรณาการและการบริหารจัดการร่วมกันทุกภาคส่วนในการขับเคลื่อนการจัดการศึกษาให้ประชากร ของจังหวัดชลบุรีเพื่อสร้างความรู้ความสามารถ ทักษะ และคุณลักษณะที่เหมาะสมกับบริบทของจังหวัดที่มีอัตราการเติบโตด้าน ธุรกิจ และอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็วแต่ยังขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะด้านวิชาชีพและคุณลักษณะนิสัย อุตสาหกรรมคณะกรรมการ พัฒนาหลักสูตรการจัดการศึกษาของจังหวัดชลบุรีจึงได้ร่วมกันกำหนด หลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำของจังหวัดชลบุรี (Work - Based Education Management) ขึ้นเพื่อพัฒนาการจัดการศึกษาระบบการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนตั้งแต่ ระดับปฐมวัย ถึงระดับอาชีวศึกษา ในรูปแบบการบูรณาการสอดแทรกทักษะแรงงานฝีมือและการเสริมสร้าง คุณลักษณะนิสัย อุตสาหกรรมให้เกิดกับผู้เรียน โดยการสนับสนุนของสำนักงานส่งเสริมสังคมแห่ง การเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน (สสค.) และ ความร่วมมือของผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนในจังหวัดชลบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาโดย ใช้พื้นที่เป็นฐานในการทำงาน อย่างเป็นรูปธรรมและเป็นยุทธศาสตร์สำคัญในการสร้างพลเมืองที่มีคุณภาพของจังหวัดชลบุรี ตอบสนองการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ที่มุ่งสร้างและ พัฒนาให้ประชากรมีความรู้ ความสามารถและสมรรถนะเหมาะสมที่จะดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างมีคุณภาพ มีประสิทธิภาพและมีความสุข จังหวัด ชลบุรีจึงขอประกาศใช้หลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำของจังหวัดชลบุรี (Work - Based Education Management) เพื่อใช้เป็นกลไกสำคัญให้สถานศึกษาบูรณาการประยุกต์ใช้ในการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาตามบริบทของสถานศึกษา

วิสัยทัศน์

หลักสูตรการเพื่อการมีงานทำ มุ่งส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนทุกคนให้มีความรู้ ความสามารถ มีทักษะ และมีคุณลักษณะนิสัยเพื่อการประกอบอาชีพ ก้าวเข้าสู่การเป็นแรงงาน ระดับฝีมือในสถานประกอบการ โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อ ที่ว่าทุกคนสามารถ เรียนรู้และพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ

หลักการ

1. เป็นหลักสูตรที่ให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำ เน้นการบูรณาการ ภาคทฤษฎีควบคู่ไปกับการฝึกปฏิบัติจริง ผู้เรียนสามารถนำความรู้ ทักษะ วินัยการทำงาน และ

คุณลักษณะนิสัยเพื่อการประกอบอาชีพที่ได้รับไปใช้ในการประกอบอาชีพได้จริงอย่างมีคุณภาพและมีคุณธรรมและรับผิดชอบต่อสังคม

2. เป็นหลักสูตรที่เน้นการดำเนินงานร่วมมือกับภาคีเครือข่าย สถานประกอบการเพื่อประโยชน์ในการเรียนรู้ และสร้างประสบการณ์งานอาชีพ การศึกษาคุณงาน การฝึกงานและการประกอบอาชีพ

3. เป็นหลักสูตรที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้ และสามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ ในรายวิชาที่กำหนดในหลักสูตร

4. เป็นหลักสูตรที่เน้นการเสริมสร้างและพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในด้านคุณลักษณะนิสัยเพื่อการประกอบอาชีพ 10 ประการ มีความรู้และทักษะที่จำเป็นในการประกอบอาชีพ

เป้าหมายคุณภาพผู้เรียน

ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ และทักษะพื้นฐานในงานอาชีพ ด้วยการนำทักษะการคิด การสื่อสาร การแก้ปัญหา และการใช้เทคโนโลยีมาพัฒนางาน มีเจตคติที่ดีต่อการทำงาน สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข มีทักษะในงานอาชีพที่ตนเองสนใจและนำไปใช้ประกอบอาชีพได้

เป้าหมายตามช่วงวัย

1. ระดับปฐมวัย

รู้จักอาชีพของบุคคลในครอบครัว ชุมชน สามารถสื่อสารเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ได้ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอาชีพที่ตนรู้จักได้

2. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3

เข้าใจวิธีการทำงานในอาชีพต่าง ๆ ในชุมชนที่ตนเองสนใจ มีทักษะกระบวนการ มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการสื่อสาร มีคุณลักษณะการทำงานที่ดี และมีจิตสำนึกในการทำงาน

3. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6

เข้าใจกระบวนการทำงานในอาชีพต่าง ๆ ที่มีในชุมชนหรืออาชีพที่ตนเองสนใจ และได้รับการฝึกปฏิบัติจนเกิดทักษะการทำงาน มีทักษะการจัดการ การทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์ มีความสามารถในการสื่อสาร และมีคุณลักษณะที่ดีในการทำงาน

4. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3

มีกระบวนการทำงานและการจัดการในอาชีพที่ตนเองเลือกอย่างน้อยหนึ่งอาชีพ มีทักษะพื้นฐานและทักษะที่จำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพที่เลือก เห็นความสำคัญของการประกอบอาชีพ และเกิดความภาคภูมิใจในอาชีพที่เลือก

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะ ดังนี้

1. มีคุณลักษณะนิสัยเพื่อการประกอบอาชีพตามหลักสูตรเพื่อการมีงานทำ
2. มีความรู้และทักษะที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพ
3. มีเจตคติที่ดีและเห็นความสำคัญของการประกอบอาชีพ

คุณลักษณะนิสัยเพื่อการประกอบอาชีพ

หลักสูตรเพื่อการมีงานทำ มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะนิสัย เพื่อการประกอบอาชีพสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นในสถานประกอบการได้อย่างมีความสุข ดังนี้

1. ความซื่อสัตย์
2. ระเบียบวินัยและตรงต่อเวลา
3. ความรับผิดชอบ
4. ใฝ่เรียนรู้
5. ขยันและอดทน
6. ประหยัด
7. ความปลอดภัย
8. ความคิดสร้างสรรค์
9. ทำงานเป็นทีม
10. จิตสาธารณะ

ทักษะที่จำเป็นในการประกอบอาชีพ

หลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำ มุ่งพัฒนาทักษะที่จำเป็นในการประกอบอาชีพผู้เรียน ดังนี้

1. ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
2. ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
3. ทักษะวิชาช่างพื้นฐานและงานอาชีพ

ความรู้ที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ

หลักสูตรเพื่อการมีงานทำส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ ดังนี้

1. ความรู้ตามหลักสูตรแกนกลางแต่ละระดับการศึกษา
2. ความรู้ตามสาขาอาชีพในจังหวัดชลบุรี
3. ความรู้ตามสมรรถนะวิชาชีพในการปฏิบัติงาน

สมรรถนะวิชาชีพ

หลักสูตรเพื่อการมีงานทำ มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะวิชาชีพ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสารเพื่อการทำงาน
2. ความสามารถในการคิดสู่การทำงาน
3. ความสามารถในการแก้ปัญหาในการทำงาน
4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิตในการทำงาน
5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการทำงาน

มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญาตามหลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำ โดยให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย

2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

มาตรฐานหลักสูตรแกนกลางฯ ที่สอดคล้องกับงานอาชีพ

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับสาระการเรียนรู้งานอาชีพและสอดคล้องกับข้อมูลสารสนเทศสำคัญของท้องถิ่น ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 2.1 มาตรฐานหลักสูตรแกนกลางฯ ที่สอดคล้องกับงานอาชีพ

กลุ่มสาระการเรียนรู้	มาตรฐานหลักสูตรที่เกี่ยวกับท้องถิ่นและอาชีพ	อาชีพ
สุขศึกษาและพลศึกษา สาระที่ 4 การเสริมสร้างสุขภาพและการป้องกันโรค	มฐ.พ 4.1 เห็นคุณค่า และมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค และการเสริมสร้างสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ	<ul style="list-style-type: none"> - การผลิตยาสมุนไพร - นวดแผนโบราณ
ศิลปะ สาระที่ 1 ทัศนศิลป์	มฐ.ศ 1.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างทัศนศิลป์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล	<ul style="list-style-type: none"> - ศิลปะบนพื้นผ้าลายชาวไทยภูเขาและการถักทอผ้า - ศิลปะการตัดกระดาษพื้นบ้าน - ศิลปะบนผนังตามวัด - ศิลปะหัตถกรรมพื้นบ้าน
การงานอาชีพและเทคโนโลยี สาระที่ 3 เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	มฐ. ง 3.1 เข้าใจเห็นคุณค่าและใช้กระบวนการเทคโนโลยีสารสนเทศในการสืบค้นข้อมูล การเรียนรู้ การสื่อสาร การแก้ปัญหาการทำงาน และอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผลและมีคุณธรรม	<ul style="list-style-type: none"> - งานประดิษฐ์ของเล่นของใช้จากวัสดุในท้องถิ่น - งานช่างในท้องถิ่น เช่น งานปั้นงานสาน งานแกะสลัก

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

กลุ่มสาระการเรียนรู้	มาตรฐานหลักสูตรที่เกี่ยวข้อง ท้องถิ่นและอาชีพ	อาชีพ
สาระที่ 4 การทำงานอาชีพและ เทคโนโลยี	มฐ. ง 4.1 เข้าใจ มีทักษะที่จำเป็น มี ประสบการณ์ เห็นแนวทางในงาน อาชีพ ใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาอาชีพ มีคุณธรรม และมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ	- งานอาชีพในครอบครัวและ ท้องถิ่น - อาชีพค้าขาย - อาชีพการเกษตร - อาชีพเลี้ยงสัตว์
ภาษาต่างประเทศ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร สาระที่ 4 ภาษา กับ ความสัมพันธ์ กับชุมชนและโลก	มฐ.ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวม ยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน มฐ.ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและ สังคม มฐ.ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือ พื้นฐานในการศึกษาต่อและ การประกอบอาชีพ	- อาชีพมัคคุเทศก์ - อาชีพนักแปล และล่าม ภาษา

ที่มา: คณะกรรมการจัดทำหลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำ (2558)

สาระการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้ ประกอบด้วย องค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการเรียนรู้ และ
คุณลักษณะ อันพึงประสงค์ กำหนดให้ผู้เรียนทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้ โดยแบ่งเป็น 8 กลุ่มสาระ
การเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย ความรู้ ทักษะและวัฒนธรรมการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารความชื่นชม
การเห็นคุณค่าภูมิปัญญา ไทย และภูมิใจในภาษาประจำชาติ
2. คณิตศาสตร์ การนำความรู้ทักษะและกระบวนการทางคณิตศาสตร์ใช้ในการแก้
ปัญหา การดำเนินชีวิต การศึกษาต่อ การมีเหตุมีผล และมีเจตคติที่ดีต่อคณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์ การนำความรู้และกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ไปใช้ในการศึกษา
ค้นคว้า หาความรู้ และแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ คิดวิเคราะห์ มีการคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล
4. ภาษาต่างประเทศ ความรู้ทักษะ เจตคติ และวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศ
ในการสื่อสาร การแสวงหาความรู้และการประกอบอาชีพ

5. สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม การอยู่ร่วมกันในสังคมไทยและสังคมโลกอย่างสันติสุข การเป็นพลเมืองดี ศรัทธาในหลักธรรมของศาสนา การเห็นคุณค่าของทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ความรักชาติ และภูมิใจในความเป็นไทย

6. การงานอาชีพและเทคโนโลยี ความรู้ ทักษะ และเจตคติในการทำงาน การจัดการ การดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ และการใช้เทคโนโลยี

7. ศิลปะ ความรู้และทักษะในการคิดริเริ่มจินตนาการ สร้างสรรค์งานศิลปะ สุนทรียภาพ และการเห็นคุณค่าทางศิลปะ

8. สุขศึกษาและพลศึกษา ความรู้ ทักษะและเจตคติในการสร้างเสริมสุขภาพพลานามัยของตนเองและผู้อื่น การป้องกันและปฏิบัติต่อสิ่งต่าง ๆ ที่มีผลต่อสุขภาพอย่างถูกวิธีและทักษะในการดำเนินชีวิต

สาระการเรียนรู้เกี่ยวกับการมืองานทำ

สาระการเรียนรู้เกี่ยวกับการมืองานทำ ประกอบด้วยสาระการเรียนรู้ 5 เรื่อง ดังนี้

1. คุณลักษณะนิสัยเพื่อการประกอบอาชีพและพฤติกรรมการทำงานอาชีพ
 - 1.1 คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของพลเมืองไทยและพลโลก ค่านิยมหลัก 12 ประการ คุณธรรมพื้นฐาน และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามหลักสูตร
 - 1.2 คุณลักษณะตามมาตรฐานวิชาชีพ
 - 1.3 คุณลักษณะนิสัยเพื่อการประกอบอาชีพและพฤติกรรมการทำงาน
2. งานอาชีพในจังหวัดชลบุรีและทักษะการทำงาน
 - 2.1 งานอาชีพในจังหวัดชลบุรี
 - 2.2 สมรรถนะผู้เรียนตามหลักสูตรเพื่อการมืองานทำ
 - 2.3 ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
 - 2.4 ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 2.5 ทักษะวิชาช่างพื้นฐานและงานอาชีพ
3. ความรู้ที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ
 - 3.1 ระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทำงานอาชีพ
 - 3.2 กฎหมายแรงงาน การประกันตน และความปลอดภัยในงาน
 - 3.3 พลังงาน สภาพแวดล้อมกับสุขภาพอนามัย
 - 3.4 การเป็นผู้ประกอบการ
4. โครงงานอาชีพ
 - 4.1 การคิดและเลือกหัวข้อโครงงาน
 - 4.2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง
 - 4.3 การเขียนเค้าโครงของโครงงาน
 - 4.4 การปฏิบัติโครงงาน
 - 4.5 การเขียนรายงานโครงงาน
 - 4.6 การนำเสนอโครงงาน

5. ศึกษาดูงาน

5.1 ศึกษาดูงานแหล่งเรียนรู้ สถานประกอบการอุตสาหกรรม

5.2 ฝึกงานหรือฝึกประสบการณ์งานอาชีพ

รูปแบบการจัดการเรียนรู้

การจัดรูปแบบการเรียนรู้ตามหลักสูตรเพื่อการมีงานทำ สามารถดำเนินการได้ 4 รูปแบบ

ดังนี้

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ
 2. รูปแบบการจัดทำรายวิชาเพิ่มเติม
 3. รูปแบบการจัดการเรียนรู้สอดแทรกในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
 4. รูปแบบการจัดการศึกษาแบบทวิศึกษา
- สื่อการเรียนรู้

การจัดหาสื่อการเรียนรู้ ผู้เรียนและผู้สอนสามารถจัดทำและพัฒนาขึ้นเอง หรือปรับปรุงเลือกใช้อย่างมีคุณภาพจากสื่อต่าง ๆ ที่มีอยู่รอบตัวเพื่อนำมาใช้ประกอบในการจัดการเรียนรู้ที่สามารถส่งเสริมและสื่อสารให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยสถานศึกษาควรจัดให้มีอย่างพอเพียงเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง มีวิธีการดำเนินการ ดังนี้

1. จัดให้มีแหล่งการเรียนรู้ ศูนย์สื่อการเรียนรู้ ระบบสารสนเทศการเรียนรู้ และเครือข่ายการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพทั้งในสถานศึกษาและในชุมชน เพื่อการศึกษาค้นคว้าและการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ระหว่างสถานศึกษา ท้องถิ่น ชุมชน สังคมโลก

2. จัดทำและจัดหาสื่อการเรียนรู้สำหรับการศึกษาค้นคว้าของผู้เรียน เสริมความรู้ให้ผู้สอน รวมทั้งจัดหาสิ่งที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้เป็นสื่อการเรียนรู้

3. เลือกและใช้สื่อการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ มีความเหมาะสม มีความหลากหลาย สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ ธรรมชาติของสาระการเรียนรู้ และความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน

4. ประเมินคุณภาพของสื่อการเรียนรู้ที่เลือกใช้อย่างเป็นระบบ

5. ศึกษาค้นคว้า วิจัย เพื่อพัฒนาสื่อการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน

6. จัดให้มีการกำกับ ติดตาม ประเมินคุณภาพและประสิทธิภาพเกี่ยวกับสื่อและการใช้สื่อการเรียนรู้เป็นระยะ ๆ และสม่ำเสมอ

การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลต้องสอดคล้องตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และรูปแบบการจัดการเรียนรู้ นอกจากนี้ต้องครอบคลุมคุณลักษณะนิสัย เพื่อการประกอบอาชีพ ทักษะที่จำเป็นในการประกอบอาชีพ ความรู้ที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ และเจตคติที่ดีในการประกอบอาชีพ

คุณภาพผู้เรียน

1. มีคุณลักษณะนิสัยเพื่อการประกอบอาชีพ สามารถอธิบายกระบวนการทำงานที่มีประสิทธิภาพ เพื่อการดำรงชีวิต ใช้กระบวนการกลุ่มในการทำงาน มีทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะกระบวนการแก้ปัญหาและทักษะการจัดการ และสร้างผลงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์

2. สามารถใช้งานโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการปฏิบัติงาน สืบค้นข้อมูล และสื่อสารผ่านระบบอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพ นำเสนอผลงานผ่านโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ประยุกต์ใช้โปรแกรมสร้างชิ้นงานเชิงสร้างสรรค์และมีวิจรรณญาณในการใช้เทคโนโลยีและสารสนเทศ เพื่อการตัดสินใจได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

3. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นทั้งในและนอกห้องเรียน ใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร การสืบค้น รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้จากข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

4. เจตคติที่ดีต่อการประกอบอาชีพในอนาคต และมีแนวทางในการพัฒนาตนเองสู่อาชีพที่ถนัด สนใจ และเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานอาชีพในระดับท้องถิ่นและระดับชาติได้

รูปแบบการจัดทำรายวิชาเพิ่มเติม

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

มีรูปแบบการจัดการเรียนรู้การจัดทำเป็นรายวิชาเพิ่มเติม รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษารูปแบบการจัดทำรายวิชาเพิ่มเติมมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. หลักการ

รายวิชาเพิ่มเติมเป็นรายวิชาที่สถานศึกษาสามารถเปิดสอนเพิ่มเติมจากรายวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อให้สอดคล้องกับจุดเน้นความต้องการและความถนัดของผู้เรียน หรือความต้องการของท้องถิ่น หรือการประกอบอาชีพในอนาคต มีการกำหนด “ผลการเรียนรู้” เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียน สถานศึกษาสามารถพิจารณา รายวิชาเพิ่มเติมได้ตามความพร้อม จุดเน้นของสถานศึกษา และเกณฑ์การจบหลักสูตรโดยอยู่ภายใต้โครงสร้างเวลาที่กำหนด สำหรับชื่อรายวิชาเพิ่มเติมนั้น สามารถตั้งได้ตามความเหมาะสม

2. วิธีการ

สถานศึกษาสามารถกำหนดรายวิชาเพิ่มเติมตามความต้องการ โดยจัดเป็นรายภาคตามโครงสร้างเวลาเรียนที่กำหนด และมีการกำหนดผลการเรียนรู้ของรายวิชานั้น ๆ เมื่อรวมเวลาเรียนในรายวิชาพื้นฐานและรายวิชาเพิ่มเติม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

2.1 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ต้องได้หน่วยกิต ตลอดหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 81 หน่วยกิต แบ่งเป็นรายวิชาพื้นฐาน 66 หน่วยกิต และรายวิชาเพิ่มเติมไม่น้อยกว่า 15 หน่วยกิต

3. เวลาเรียน

กำหนดเวลาเรียนให้แต่ละรายวิชามีค่าน้ำหนักไม่น้อยกว่า 0.5 หน่วยกิต (1 หน่วยกิต คิดเป็นเวลาเรียน 40 ชั่วโมง/ภาคเรียน) และเมื่อนำไปรวมกับจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาพื้นฐานในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับโครงสร้างเวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

4. การวัดและประเมินผล

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาเพิ่มเติม ผู้สอนดำเนินการวัดและประเมินผลอย่างเป็นปกติและสม่ำเสมอ โดยใช้เทคนิคการประเมินอย่างหลากหลาย เช่น การซักถาม

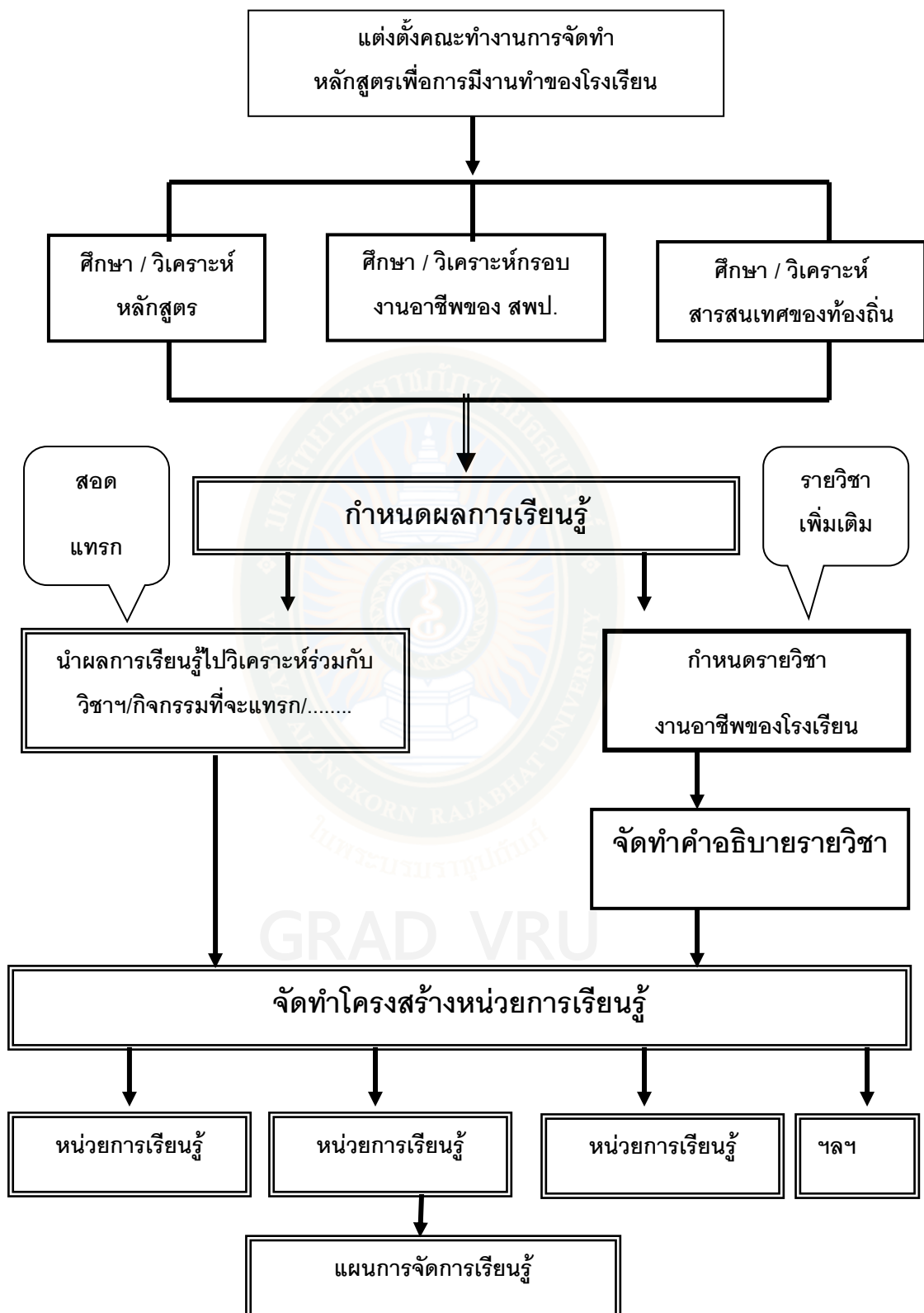
การสังเกต การตรวจการบ้าน การประเมินโครงการ การประเมินชิ้นงาน/ภาระงาน แฟ้มสะสมงาน การใช้แบบทดสอบ เป็นต้น โดยผู้สอนเป็นผู้ประเมินเอง หรือเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินตนเอง เพื่อนประเมินเพื่อน ผู้ปกครองร่วมประเมิน ในกรณีที่ไม่วัดชีวิตให้มีการสอนซ่อมเสริม นอกจากนี้ยังเป็นข้อมูลให้ผู้สอนใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนของตนด้วย ทั้งนี้โดยสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่กำหนดขึ้น ทั้งนี้เกณฑ์การประเมินต้องสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 นอกจากนี้ต้องครอบคลุมคุณลักษณะนิสัยเพื่อการประกอบอาชีพ ทักษะที่จำเป็นในการประกอบอาชีพ ความรู้ที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ และมีเจตคติที่ดีต่อการประกอบอาชีพ

กระบวนการพัฒนาหลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำ

การพัฒนาหลักสูตรงานอาชีพสู่การปฏิบัติของโรงเรียน ซึ่งโรงเรียนสามารถดำเนินการจัดทำ ดังนี้

1. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจัดทำกรอบสาระงานอาชีพให้กับโรงเรียนเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการจัดทำหลักสูตรงานอาชีพ
2. โรงเรียนพิจารณาเลือกสาระงานอาชีพที่เหมาะสมกับช่วงวัยของนักเรียน
3. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างตัวชี้วัดงานอาชีพที่เขตพื้นที่กำหนดกับงานอาชีพ ให้มีความสัมพันธ์กัน
4. ในระดับชั้นปฐมวัยใช้การบูรณาการ
5. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3 โรงเรียนอาจใช้การบูรณาการโดยการสอดแทรกตัวชี้วัดงานอาชีพไว้ในรายวิชาต่าง ๆ ให้เหมาะสม หรืออาจจัดเป็นกิจกรรมเพิ่มเติมก็ได้ ทั้งนี้อยู่ในดุลยพินิจของโรงเรียน
6. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 และมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนควรจัดงานอาชีพเป็นรายวิชาเพิ่มเติม หรืออาจจัดเป็นกิจกรรมเพิ่มเติมก็ได้ ทั้งนี้อยู่ในดุลยพินิจของโรงเรียน

GRAD VRU

ภาพที่ 2.1 กระบวนการพัฒนาหลักสูตรเพื่อการมีงานทำของสถานศึกษา
ที่มา: คณะกรรมการจัดทำหลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำของจังหวัดชลบุรี (2558)

สรุป จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับหลักสูตร การจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำของจังหวัดชลบุรี ปีพุทธศักราช 2558 และกระบวนการพัฒนา หลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำ เพื่อเป็นแนวทางและเป็นข้อมูลสำหรับการกำหนดสาระ การเรียนรู้ตามกรอบของหลักสูตร ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบาย ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

2.4 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับงานอาชีพ

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับงานอาชีพ ผู้วิจัยได้ข้อมูลมาจาก เอกสารรายวิชาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2556 สำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

2.4.1 แนวคิดสำคัญ

การประกอบอาชีพ หมายถึง การทำมาหากินของบุคคลในสังคม ได้รับค่าตอบแทนเป็น รายได้นำมาจับจ่ายใช้สอยเลี้ยงดูตนเองและสมาชิกในครอบครัวให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความเป็นอยู่ดีมีรายได้จากการเสียภาษีของบุคคลที่ประกอบอาชีพ นำมาจัดสรรจ่ายเป็นค่าใช้จ่าย ในการพัฒนาประเทศ

ปัจจุบันการประกอบอาชีพมีความหลากหลาย มีอาชีพแตกแยกย่อยออกเป็นอาชีพต่าง ๆ ที่ มีความเฉพาะทางของอาชีพมากขึ้น ได้แก่ อาชีพวิศวกร นักบัญชี ช่างแต่งหน้า นักสำรวจ และอาชีพ อื่น ๆ การที่บุคคลในสังคมมีโอกาสประกอบอาชีพนับได้ว่าเป็นการประสบความสำเร็จ และเป็น ความต้องการสูงสุดในชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งการได้ประกอบอาชีพที่ตรงกับความรู้ ความสามารถ ความสนใจและความชอบ จะทำให้บุคคลนั้นเกิดความภาคภูมิใจและมีความสุข

การเตรียมความพร้อมและการวางแผนในการเข้าสู่การประกอบอาชีพ จึงเป็นเรื่องจำเป็นที่ บุคคลต้องให้ความสำคัญ เพื่อช่วยให้ตัดสินใจเลือกประกอบอาชีพได้สอดคล้องกับคุณสมบัติของตน ประกอบอาชีพนั้นอย่างมีความสุขและเจริญก้าวหน้าในเส้นทางอาชีพดังกล่าว

งาน (job) หมายถึง ภารกิจ (Task) หรือหน้าที่ (Duties) ที่ต้องปฏิบัติงานหลายงานที่มี ลักษณะคล้ายคลึงกันรวมกันเข้าเป็น อาชีพ

อาชีพ ในเอกสารฉบับนี้หมายถึง งานซึ่งบุคคลใดบุคคลหนึ่งปฏิบัติอยู่ไม่หมายรวมถึง อุตสาหกรรม กิจการ สถานการณ์ทำงาน หรือประสบการณ์ในการทำงานของผู้ปฏิบัติงาน

2.4.2 ความสำคัญของอาชีพ

อาชีพเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสังคมที่ส่งผลกระทบต่อ ความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติ อาชีพมีความสำคัญดังนี้

1. ส่งเสริมคุณภาพชีวิตของมนุษย์ให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างปกติสุข เพราะผู้ที่ มีอาชีพจะมีรายได้ทำให้มีอำนาจการซื้อ (Power Purchasing) สินค้าเพื่อการอุปโภค บริโภค ที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตประจำวันได้

2. ทำให้เกิดความน่าเชื่อถือในสังคม ผู้ที่มีอาชีพจะได้รับความเชื่อถือจากผู้คนใน สังคม เพราะค่านิยมในสังคมมนุษย์มองว่า คนที่มีอาชีพสามารถทำมาหากินเลี้ยงตนเองได้เป็นคนที่มี

คุณภาพจะไม่ไปสร้างความเดือดร้อนให้เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น ไม่ต้องไปลักขโมย ไม่ต้องไปฉกชิงวิ่งราวทรัพย์สินและสิ่งของจากผู้อื่น

3. สร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้ที่จะมาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน เนื่องจากธรรมชาติของมนุษย์ต้องมีการดำรงเผ่าพันธุ์ มีการแต่งงาน ผู้ที่มีอาชีพจะสร้างความมั่นใจให้กับคู่ชีวิตว่าจะสามารถสร้างครอบครัวที่มีความสุขได้อย่างแน่นอน

4. สร้างรายได้จากการประกอบอาชีพ สามารถดูแลให้การดำเนินชีวิตของครอบครัวเป็นปกติสุข มีการเก็บสะสม การออมไว้ใช้เมื่อยามเจ็บป่วย แต่ถ้าไม่มีอาชีพก็จะมีรายได้การดำรงชีวิตในครอบครัวก็จะเป็นไม่มีความสุข

5. กิจกรรมในสังคมมีความเคลื่อนไหว เพราะความหลากหลายของอาชีพก่อให้เกิดการเชื่อมประสานในจุดต่าง ๆ เกิดการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้คนในสังคม ได้แก่ การซื้อขายสินค้า กิจกรรมการให้บริการด้านต่าง ๆ ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ เทคโนโลยีการสื่อสารที่มีการพัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง โดยใช้เงินเป็นตัวกลางในการแลกเปลี่ยน

2.4.3 ประเภทของงานอาชีพ

การแบ่งประเภทของอาชีพ สามารถจัดแบ่งตามลักษณะได้เป็น 2 ลักษณะ คือ แบ่งตามเนื้อหาวิชาของอาชีพ และแบ่งตามลักษณะของการประกอบอาชีพ

1. การแบ่งอาชีพตามเนื้อหาวิชาของอาชีพ สามารถจัดกลุ่มอาชีพตามเนื้อหาวิชาได้เป็น 6 ประเภท ดังนี้

1.1 อาชีพเกษตรกรรม ถือว่าเป็นอาชีพหลัก และเป็นอาชีพสำคัญของประเทศ ปัจจุบันประชากรของไทยไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ยังประกอบอาชีพนี้อยู่ อาชีพเกษตรกรรมเป็นอาชีพเกี่ยวเนื่องกับการผลิต และการจัดจำหน่ายสินค้าและบริการทางด้านเกษตรซึ่งผลผลิตทางการเกษตร นอกจากใช้ในการบริโภคเป็นส่วนใหญ่แล้วยังใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตทางอุตสาหกรรมอีกด้วยอาชีพเกษตรกรรม ได้แก่ การทำนา ทำไร่ ทำสวน เลี้ยงสัตว์ ฯลฯ

1.2 อาชีพอุตสาหกรรม การทำอุตสาหกรรม หมายถึง การผลิตสินค้าอันเนื่องมาจากการนำเอาวัสดุ หรือสินค้าบางชนิดมาแปรสภาพให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ใช้มากขึ้น กระบวนการ ประกอบการอุตสาหกรรม ประกอบด้วยในขั้นตอนของกระบวนการผลิต มีปัจจัยมากมายนับตั้งแต่แรงงาน เครื่องจักร เครื่องมือเครื่องใช้ เงินทุน ที่ดิน อาคาร รวมทั้งการบริหารจัดการการประกอบอาชีพ

1.3 อาชีพพาณิชยกรรมและอาชีพบริการ

อาชีพพาณิชยกรรม เป็นการประกอบอาชีพที่เป็นการแลกเปลี่ยนระหว่างสินค้ากับเงิน ส่วนใหญ่จะมีลักษณะเป็นการซื้อมาและขายไป ผู้ประกอบอาชีพทางพาณิชยกรรมจึงจัดเป็นคนกลาง ซึ่งทำหน้าที่ซื้อสินค้าจากผู้ผลิตและนำมาขายต่อให้แก่ผู้บริโภค ประกอบด้วยการ ค้าส่งและการค้าปลีก โดยอาจจัดจำหน่าย ในรูปของการขายตรงหรือขายอ้อม

อาชีพบริการ หมายถึง อาชีพที่ทำให้เกิดความพอใจแก่ผู้ซื้อ การบริการอาจเป็นสินค้าที่มีตัวตน หรือไม่มีตัวตนก็ได้ การบริการที่มีตัวตน ได้แก่ บริการขนส่ง บริการทางการเงิน ส่วนบริการที่ไม่มีตัวตน ได้แก่ บริการท่องเที่ยว บริการรักษาพยาบาล เป็นต้น

อาชีพพาณิชย์กรรม จึงเป็นตัวกลางในการขายสินค้า หรือบริการต่าง ๆ นับตั้งแต่การนำวัตถุดิบจากผู้ผลิตทางด้านเกษตรกรรม ตลอดจนสินค้าสำเร็จรูปจาก โรงงาน อุตสาหกรรม รวมทั้งคหกรรม ศิลปกรรม หัตถกรรม ไปให้ผู้ซื้อ หรือผู้บริโภคอาชีพพาณิชย์กรรมจึง เป็นกิจกรรมที่สอดแทรกอยู่ทุกอาชีพ ในการประกอบอาชีพพาณิชย์กรรม หรือบริการ ผู้ประกอบ อาชีพจะต้องมีความสามารถในการจัดหามีความคิดริเริ่ม และมีคุณธรรม จึงจะทำให้การประกอบ อาชีพเจริญก้าวหน้า

1.4 อาชีพคหกรรม การประกอบอาชีพคหกรรม ได้แก่ อาชีพที่เกี่ยวกับการ ประกอบอาหาร ขนม การตัดเย็บ การเสริมสวย ตัดผม เป็นต้น

1.5 อาชีพหัตถกรรม การประกอบอาชีพหัตถกรรม ได้แก่ อาชีพที่เกี่ยวกับงาน ช่าง โดยการใช้มือในการผลิตชิ้นงานเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ อาชีพจักสาน แกะสลัก ทอผ้าด้วยมือ ทอเสื่อ เป็นต้น

1.6 อาชีพศิลปกรรม การประกอบอาชีพศิลปกรรม ได้แก่ อาชีพเกี่ยวข้องกับ การแสดงออกในลักษณะ ต่าง ๆ เช่น การวาดภาพ การปั้น การดนตรี ละครการโฆษณา ถ่ายภาพ เป็นต้น

2.4.4 การแบ่งอาชีพตามลักษณะของการประกอบอาชีพ

นอกจากจะจัดกลุ่มอาชีพเป็น 6 ประเภทแล้ว เรายังสามารถจัดกลุ่มอาชีพตามลักษณะ การประกอบอาชีพ เป็น 2 ลักษณะ คือ อาชีพอิสระ และอาชีพรับจ้าง

1. อาชีพอิสระ หมายถึง อาชีพทุกประเภทที่ผู้ประกอบการดำเนินการด้วยตนเอง แต่เพียงผู้เดียวหรือ เป็นกลุ่ม อาชีพอิสระเป็นอาชีพที่ไม่ต้องใช้คนจำนวนมาก แต่หากมีความจำเป็น อาจมีการจ้างคนอื่นมาช่วยงานได้ เจ้าของกิจการเป็นผู้ลงทุนและจำหน่ายเอง คิดและตัดสินใจด้วย ตนเองทุกเรื่อง ซึ่งช่วยให้การพัฒนางานอาชีพ เป็นไป อย่างรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ การประกอบ อาชีพอิสระ เช่น ขายอาหาร ขายของ ชำ ซ่อมรถจักรยานยนต์ ฯลฯ ในการประกอบอาชีพอิสระ ผู้ประกอบการจะต้องมีความรู้ ความสามารถในการ เรื่อง การบริหาร การจัดการ เช่น การตลาด ทำเล ที่ตั้ง เงินทุน การตรวจสอบและประเมินผล เป็นต้น นอกจากนี้ยังต้องมีความอดทนต่องานหนัก ไม่ถ้อ ถอยต่อปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้น มีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ และมองเห็นภาพการดำเนินงานของ ตนเอง ได้ทะลุปรุโปร่ง

2. อาชีพรับจ้าง หมายถึง อาชีพที่มีผู้อื่นเป็นเจ้าของกิจการ โดยตัวเองเป็นผู้รับจ้าง ทำงานให้ และได้รับค่าตอบแทนเป็นค่าจ้าง หรือเงินเดือน อาชีพรับจ้างประกอบด้วยบุคคล 2 ฝ่าย ซึ่งได้ตกลงว่าจ้างกัน บุคคลฝ่ายแรกเรียกว่า “นายจ้าง” หรือผู้ว่าจ้าง บุคคลฝ่ายหลังเรียกว่า “ลูกจ้าง” หรือผู้รับจ้าง มีค่าตอบแทนที่ผู้ว่าจ้างจะต้องจ่ายให้แก่ผู้รับจ้างเรียกว่า “ค่าจ้าง” การประกอบอาชีพรับจ้าง โดยทั่วไปมีลักษณะ เป็นการรับจ้างทำงานในสถานประกอบ การหรือ โรงงาน เป็นการรับจ้างในลักษณะการขายแรงงาน โดยได้รับค่าตอบแทน เป็นเงินเดือน หรือ ค่าตอบแทนที่คิดตามชิ้นงานที่ทำได้ อัตราค่าจ้างขึ้นอยู่กับกำหนดของเจ้าของสถานประกอบการ หรือนายจ้าง การทำงานผู้รับจ้างจะทำอยู่ภายในโรงงานตามเวลาที่นายจ้างกำหนด การประกอบ อาชีพรับจ้างในลักษณะนี้มีข้อดีคือ ไม่ต้องเสี่ยงกับการลงทุน เพราะลูกจ้างจะใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ที่

นายจ้างจัดไว้ให้ทำงานตามที่นายจ้างกำหนด แต่มีข้อเสีย คือ มักจะเป็นงานที่ทำซ้ำ ๆ เหมือนกันทุกวัน และต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของนายจ้าง

2.4.5 คุณสมบัติของผู้ประกอบอาชีพรับจ้างและบริการ

ผู้ประกอบอาชีพรับจ้างและบริการโดยทั่วไปควรมีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ในการทำงาน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทักษะการจัดการ ควบคุมการศึกษาขั้นต่ําระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ (ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก โดยแต่ละตำแหน่งจะมีการรับสมัครตามคุณสมบัติที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับลักษณะงาน ได้แก่ กรรมกรก่อสร้าง ต้องมีความรู้และทักษะในการทำงานไม่งานปูน งานสีตรวจสอบการศึกษาขั้นต่ําระดับประถมศึกษา หรือมัธยมศึกษาตอนต้น บางอาชีพผู้ว่าจ้างต้องการเพียงบุคคลที่มีประสบการณ์และความสามารถในการทำงานไม่จำเป็นต้องจบการศึกษาก็ได้ผู้ประกอบอาชีพรับจ้างและบริการควรมีคุณสมบัติดังนี้

1. มีทัศนคติและค่านิยมที่ถูกต้องในเรื่องการทำงานมองเห็นและตระหนักว่าการทำงานทำให้คนมีคุณค่า อาชีพทุกชนิดที่เป็นอาชีพสุจริตล้วนเป็นอาชีพที่มีเกียรติ ความสำเร็จที่น่าชื่นชมจะต้องมาจากความสามารถ การมีทัศนคติและค่านิยมที่ถูกต้อง จะช่วยให้เกิดความภาคภูมิใจในการทำงานและปฏิบัติหน้าที่ที่รับผิดชอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. มีนิสัยพื้นฐานการทำงานที่ดี ได้แก่ มีความขยัน มีความอดทน มีใจรักในการทำงานมีความรับผิดชอบ มีวินัยในการทำงาน และมีความซื่อสัตย์

3. มีการวางแผน และกำหนดเป้าหมายการทำงานที่ชัดเจน

4. มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงสุขภาพจิตดี เพื่อให้การประกอบอาชีพเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

5. มีการศึกษา หาความรู้เพิ่มเติมเพื่อปรับปรุงงานให้เจริญก้าวหน้า ทันเหตุการณ์และเทคโนโลยีที่มีการพัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง

6. มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล รู้จักมองภาพอนาคตว่าอาชีพที่ทำอยู่นั้นมีแนวโน้มจะเปลี่ยนแปลง หรือพัฒนาไปในทิศทางใด จำเป็นต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสิ่งใดบ้าง เพื่อช่วยให้สามารถพัฒนาอาชีพให้ก้าวหน้าต่อไปได้

สรุปได้ว่า ผู้ที่ประกอบอาชีพรับจ้างต้องมีความขยัน รับผิดชอบ อดทน ซื่อสัตย์ มุ่งมั่นในการทำงานมีความรู้ในอาชีพมีประสบการณ์และมีทักษะในการพัฒนางานให้ทันยุคสมัย การประกอบอาชีพให้ประสบความสำเร็จนั้น ผู้ประกอบอาชีพอิสระควรมีคุณสมบัติดังนี้ 1) มีความรอบคอบและเชื่อมั่นในตนเอง 2) มีลักษณะความเป็นผู้นำที่ดี 3) มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และกระตือรือร้น 4) มีความกล้า กล้าเสี่ยง กล้าตัดสินใจ 5) มีความขยัน อดทน ซื่อสัตย์ 6) มีวินัย มีความรับผิดชอบ 7) มีสุขภาพแข็งแรงทั้งกายและจิตใจ 8) มีความรู้เท่าทันเหตุการณ์บ้านเมือง เศรษฐกิจ และสังคม 9) มีไหวพริบและสติปัญญาในการแก้ไขปัญหาที่ดี 10) มีความรู้และใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศได้ดี 11) บุคลิกภาพดี มีมนุษยสัมพันธ์ดี 12) มีความรู้และทักษะในอาชีพนั้น ๆ เป็นอย่างดี

2.4.6 ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จในการประกอบอาชีพ

การประกอบอาชีพให้ประสบผลความสำเร็จ ผู้ประกอบอาชีพต้องให้ความสำคัญกับปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

1. ศึกษาวิเคราะห์อาชีพที่ต้องการทำ การวิเคราะห์อาชีพเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บุคคลมีความรู้ ความเข้าใจอาชีพในด้านต่าง ๆ ข้อมูลที่ได้จะเป็นประโยชน์ในการตัดสินใจเลือกอาชีพให้เหมาะสมกับตนเอง รวมทั้งความเป็นไปได้ต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพนั้น ๆ การศึกษาวิเคราะห์อาชีพควรวิเคราะห์รายละเอียดดังนี้

1.1 ลักษณะอาชีพโดยศึกษารายละเอียด ลักษณะงาน ขั้นตอนการประกอบอาชีพ การวางแผน การจัดการ และการบริหารงานอาชีพนั้น ๆ

1.2 สภาพแวดล้อมในการประกอบอาชีพ โดยศึกษาสถานที่ตั้งของหน่วยงาน และ สภาพแวดล้อมทั่วไป

1.3 คุณสมบัติของผู้ประกอบอาชีพ โดยศึกษาว่าอาชีพแต่ละประเภทต้องการบุคคลที่มีคุณสมบัติอย่างไร ได้แก่ ความรู้ความสามารถ ประสบการณ์เพศ อายุ อุปนิสัยในการทำงาน

1.4 สภาพกาจ้างงาน โดยศึกษาค่าตอบแทนในการประกอบอาชีพแต่ละประเภท เป็นวันหรือเดือน การได้รับค่าตอบแทนขึ้นอยู่กับวุฒิการศึกษา ความสามารถ หรือ ประสบการณ์ในการทำงาน ชั่วโมงการทำงาน การทำงานล่วงเวลา การทำงานในวันหยุดหรือ ผลประโยชน์อื่น

1.5 สภาพการประกอบอาชีพ โดยศึกษาสถานที่ประกอบอาชีพว่ามีสภาพอย่างไร ทำงานในที่ร่มหรือกลางแจ้ง มีความเสี่ยงในการทำงานหรือไม่ อุปกรณ์ในการทำงานเป็นอย่างไร

1.6 ความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ โดยพิจารณาถึงโอกาสที่ผู้ประกอบอาชีพ และความก้าวหน้าในการทำงาน ได้แก่ การเลื่อนขั้นเงินเดือน เลื่อนตำแหน่ง และการได้รับเงินช่วยเหลือเมื่อเกษียณอายุการทำงาน

1.7 โอกาสอื่น ๆ ได้แก่ การศึกษาต่อการฝึกอบรม การศึกษาดูงาน ภายในประเทศ และต่างประเทศ เป็นต้น

2. การวิเคราะห์ตนเองเกี่ยวกับงานอาชีพ การศึกษาตนเองเป็นการมองอย่างรู้จัก และเข้าใจตนเองในการหางานทำ หมายถึง รู้ว่ามีความรู้ความสามารถ มีทักษะ ความสนใจ และมีบุคลิกภาพเป็นอย่างไร ซึ่งแต่ละคนจะต้องรู้จัก วิเคราะห์สำรวจและพิจารณาลักษณะข้อดีและข้อบกพร่องดังนี้

2.1 ความรู้ความสามารถ หมายถึง ความรู้ในสาขาวิชาที่ต้องการประกอบอาชีพ ความสามารถในการคิดค้นหาเหตุผล วิเคราะห์สังเคราะห์งานโดยสื่อความหมายหรือแสดงออกให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เช่น ต้องการประกอบอาชีพช่างไฟฟ้าก็ควรมีความรู้เกี่ยวกับงานไฟฟ้าทั้งด้านทฤษฎีและปฏิบัติ

2.2 ทักษะในการทำงานเป็นความสามารถที่ต้องใช้ในการทำงานทุกอาชีพ เช่น ทักษะการคำนวณ ทักษะการประกอบอาหาร ถ้าเราค้นพบทักษะที่มีอยู่ในตัวเราและสามารถนำทักษะมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการทำงานก็จะช่วยให้เราประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ ทักษะในการทำงานที่สำคัญ ได้แก่

2.2.1 ทักษะการสื่อสาร สามารถพูดหรือแสดงกิริยาท่าทางให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ใช้ถ้อยคำสุภาพเหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ เป็นนักฟังที่ดีสามารถเขียนสรุปและนำเสนองานได้

2.2.2 ทักษะการจัดการสามารถคัดเลือกบุคคลจัดสรรทรัพยากรงบประมาณ วัสดุ อุปกรณ์และเครื่องมือในการทำงานได้อย่างเหมาะสม ทำให้การดำเนินการต่าง ๆ สำเร็จลุล่วงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2.3 ทักษะด้านงานเทคนิค สามารถนำเทคนิคต่าง ๆ มาใช้ในการทำงานได้แก่ เทคนิคการซ่อมแซมอุปกรณ์ไฟฟ้า หรือคอมพิวเตอร์ได้เองโดยไม่ต้องเรียกช่าง ทำให้งานไม่หยุดชะงัก สามารถดำเนินงานต่อจนแล้วเสร็จและมีคุณภาพ

2.2.4 ทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2.5 ทักษะการแก้ปัญหา สามารถแยกแยะปัญหาต่าง ๆ ค้นหาวิธีการแก้ไขและ เลือกใช้วิธีการแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล เพื่อให้ทำงานได้สะดวกและประสบผลสำเร็จ

2.3 ความถนัดหรือความสามารถพิเศษ หมายถึง ศักยภาพที่มีอยู่ในตัวบุคคล เป็นพรสวรรค์สั่งสมจากประสบการณ์หรือเกิดขึ้นจากการศึกษาค้นคว้า ความถนัด หรือความสามารถพิเศษเหล่านี้ผู้ที่รู้จักตนเองดีควรนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการประกอบอาชีพ

2.4 จุดเด่น เป็นจุดสนใจที่ทำให้ผู้อื่นมองเห็นภาพลักษณ์หรือคิดถึงเรา ได้แก่ การพูดจาไพเราะ เข้ากับคนง่าย ซื่อสัตย์ตรงไปตรงมา ซึ่งเป็นลักษณะทางบุคลิกภาพที่ทุกคนมีอยู่ในตนเอง และสามารถนำมาใช้ให้เหมาะสมกับการประกอบอาชีพ

2.5 ความชอบ ความสนใจและความต้องการเพื่อให้เกิดความพอใจและเป็นธรรมชาติสำหรับตนเองแล้ว จึงเลือกอาชีพที่ชอบมากที่สุดซึ่งจะทำให้มีความสุข ภาคภูมิใจและประสบความสำเร็จ ในอาชีพนั้น ๆ

2.6 ค่านิยมในการทำงาน หมายถึงสิ่งที่เรายึดถือว่าดีงามสมควรปฏิบัติตาม ได้แก่ ค่านิยมเรื่องความซื่อสัตย์ความมั่นคง ความเสียสละ ค่านิยมเป็นตัวกำหนดสิ่งที่มีคุณค่าต่อชีวิตถ้าเราคิดว่าสิ่งใดสำคัญต่อการทำงานการตัดสินใจเลือกอาชีพที่เหมาะสมกับตนเองก็จะช่วยให้เรามีความสุขและความพอใจกับการทำงานมากยิ่งขึ้น

2.7 อุปนิสัย เป็นลักษณะภายในจิตใจที่แสดงเป็นพฤติกรรมออกมาให้ผู้อื่นเห็นทางวาจา แววตา สีหน้า อารมณ์น้ำเสียง และกิริยาท่าทางต่าง ๆ ถ้าเรารู้จักอุปนิสัยของตนเอง ก็จะช่วยให้เตรียมตัวและเลือกประกอบอาชีพได้ง่ายขึ้น

2.8 ข้อจำกัดในการทำงาน หมายถึง สิ่งที่ไม่สามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้และทำให้เกิดอุปสรรคต่อการทำงาน เช่น ที่พักอาศัย การเดินทาง มีโรคประจำตัว ไม่ควรปิดบังตนเองเพราะอาจทำให้เลือกประกอบอาชีพผิดและเกิดความล้มเหลวในการทำงาน

2.9 บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะส่วนรวมของบุคคลซึ่งประกอบด้วยสิ่งที่ปรากฏทางร่างกาย นิสัยใจคอ ความรู้สึกนึกคิด หากรู้จักและเข้าใจในบุคลิกภาพของตนเองก็สามารถเลือกประกอบอาชีพให้เหมาะสมกับตนเองมากที่สุด ลักษณะสำคัญ ๆ ของบุคลิกภาพมีรายละเอียดดังนี้

2.9.1 ทางกายภาพ ได้แก่ การเป็นผู้ที่มีรูปร่างหน้าตาดีมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง

2.9.2 ทางสมอง ได้แก่ ความรู้ตีปัญญาดีและมีความจำดี

2.9.3 ความสามารถ ได้แก่ มีประสบการณ์และความถนัดที่เกิดจากการฝึกฝน

2.9.4 ความประพฤติดี ได้แก่ เป็นคนสุภาพอ่อนโยน มนุษย์สัมพันธ์มีน้ำใจ

2.9.5 อารมณ์และกำลังใจ เช่น ใจเย็น อดทน ไม่ฉุนเฉียว ไม่ท้อถอย

3. ด้านคุณลักษณะที่พึงมีในการประกอบอาชีพ คุณลักษณะการปฏิบัติงานและปฏิบัติตนในแต่ละอาชีพแตกต่างกันดังนี้

3.1 การเป็นผู้กล้าได้กล้าเสีย มีความอดทนสูง มีความรอบรู้เท่าทันเศรษฐกิจและเหตุการณ์บ้านเมือง รู้จักกลยุทธ์การแข่งขันกับคู่แข่ง

3.2 มีมนุษยสัมพันธ์ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส อดทน อดกลั้น

3.3 มีความกระตือรือร้น มีวินัย ขยัน อดทน ยอมรับในกฎเกณฑ์และมีความซื่อสัตย์

สรุปในการประกอบอาชีพนั้น มนุษย์เรามีความถนัด ความสามารถ และความสนใจในงานอาชีพแตกต่างกัน บางคนเหมาะที่จะทำงานด้านหัตถกรรม บางคนเหมาะสมที่จะทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักรกลหรืองานที่เกี่ยวข้องกับ ด้านวิทยาศาสตร์ ส่วนบางคนอาจจะเหมาะสมที่จะทำงานเกี่ยวกับการสอนหนังสือ การช่วยเหลือ ติดต่อสื่อสารและให้บริการประชาชน เป็นต้น และพรสวรรค์ที่มีไม่เหมือนกันทำให้ไม่สามารถทำงาน ชนิดเดียวกันได้ ข้อสำคัญก็คือ ต้องรู้จักตนเอง และรู้จักงานอาชีพต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง รวมทั้ง พิจารณาดูว่ามีงานอะไรบ้างที่ชอบและสนใจมากที่สุด และงานนั้น ๆ เหมาะสมกับอุปนิสัยและบุคลิก ลักษณะของตนเองหรือไม่

การประกอบอาชีพที่ตรงกับความถนัด ความรู้ความสามารถ และความต้องการของตนเอง จะส่งผลให้ความความสำเร็จในการประกอบอย่งยั่งยืนและเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง

การเรียนรู้ที่จะวางแผนการตัดสินใจเลือกอาชีพ ทำให้มีข้อมูลอาชีพต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ในการค้นหาตนเองว่ามีความเหมาะสมกับอาชีพใด เพื่อความพึงพอใจ ความสุขในการประกอบอาชีพ และ พัฒนาอาชีพของตนให้บรรลุเป้าหมายสูงสุดได้ตามความคาดหวัง

ในการศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดเบื้องต้นในการประกอบอาชีพ เพื่อศึกษาการแบ่งประเภทของอาชีพ ในการเลือกกลุ่มอาชีพมากำหนดเป็นสาระการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มอาชีพพาณิชย์กรรมและอาชีพบริการ เพราะ ในปัจจุบันการซื้อขาย การบริการและการบริโภคสินค้าเกี่ยวข้องกับบุคคลในทุกอาชีพ โดยลักษณะกลุ่มอาชีพพาณิชย์กรรมและอาชีพบริการ มีดังนี้ 1) ค้าขายสินค้า 2) บริการ 3) เป็นคนกลางรับซื้อ-ขาย

ตัวอย่าง อาชีพค้าขาย เช่น ค้าขายของที่ระลึก ขายสินค้าพื้นเมือง ขายกล้วยเตี๋ยว ขายอาหาร ขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ขายของชำ ขายสินค้าสำเร็จรูป ขายขนม ขายผลไม้ ขายอาหารและเครื่องดื่ม ขายลอตเตอรี่ ขายตุ๊กตา ขายปาท่องเที่ยว ขายอาหารทะเลสด ขายสัตว์เลี้ยง ขายตัวเครื่องบิน ขายเฟอร์นิเจอร์ ขายเครื่องสำอาง ขายเครื่องประดับทำด้วยเงิน ขายทองรูปพรรณ ขายดอกไม้สด ขายแก๊สหุงต้ม ขายตรงเครื่องสำอาง ขายผลผลิตทางการเกษตร สินค้าอุตสาหกรรมที่ตนเองเป็นผู้ผลิต เป็นต้น

ตัวอย่าง อาชีพบริการ เช่น ช่างซ่อมมอเตอร์ไซด์ ช่างซ่อมรถยนต์ ช่างเคาะปะผุและพ่นสีรถยนต์ ช่างซ่อมเบาะรถยนต์ ช่างซ่อมโทรทัศน์ วิทยุ ช่างซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้า ช่างเชื่อมโลหะ ช่างทำหลังคาอะลูมิเนียม ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ช่างเสริมสวย ช่างแต่งหน้า นวดหน้า ช่างทำผม ช่างตัดผมบุรุษ ช่างเขียนภาพเหมือน ช่างศิลป์ทำโปสเตอร์โฆษณา ช่างก่อสร้าง ช่างจัดดอกไม้สดดอกไม้แห้ง รับเลี้ยงเด็กก่อน บริการซักอบรีด บริการให้เช่าวีดีโอ หนังสืออ่านเล่น บ้านพักตากอากาศหอพัก สกูตเตอร์ชายหาด รถเช่า ขับรถแท็กซี่ มอเตอร์ไซด์รับจ้าง รถรับจ้างระหว่างหมู่บ้าน สามล้อ บริการถ่ายเอกสาร รับพิมพ์รายงาน เล่นดนตรีในร้านอาหาร รับเหมาแกะหอยนางรม รับเหมาสับตะไคร้ส่งโรงงาน รับเหมาก่อสร้าง เป็นต้น

ตัวอย่าง อาชีพเป็นคนกลางรับซื้อ-ขาย เช่น คนกลางรับซื้อและขายพริก คนกลางรับซื้อและขาย กุ้ง คนกลางรับซื้อและขายเกลือ คนกลางรับซื้อและขายเศษยางพาราและยางแผ่น เป็นต้น

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับงานอาชีพ เพื่อให้เกิดความเหมาะสมในการแบ่งกลุ่มอาชีพในการเลือกสาระการเรียนรู้ที่ตอบสนองความต้องการและความถนัดของผู้เรียน ที่ผู้วิจัยได้สำรวจระดับความถี่มาเป็นสาระในการเรียนรู้ ซึ่งมีสาระการเรียนรู้ดังนี้ 4 สาระ ได้แก่ 1) At the repair shop (ที่ร้านซ่อม) 2) At the hotel (ที่โรงแรม) 3) At the airport (ที่สนามบิน) 4) At the garage (ที่อู่ซ่อมรถ) ในการดำเนินการวิจัยพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

2.5 รูปแบบการสอน

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาข้อมูล เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในเรื่องของรูปแบบการสอน ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ 1) ความหมายรูปแบบการสอน 2) องค์ประกอบของรูปแบบการสอน 3) การแบ่งกลุ่มของรูปแบบการสอน 4) วิธีการพัฒนารูปแบบการสอน รวมถึง 5) การนำเสนอรูปแบบการสอน

2.5.1 ความหมายรูปแบบการสอน

ทิสนา แคมมณี (2555) ได้ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอน คือ สภาพลักษณะของการเรียนการสอนที่ครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญซึ่งได้รับการจัดไว้อย่างเป็นระบบ ตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิดหรือความเชื่อต่าง ๆ โดยประกอบด้วยกระบวนการหรือขั้นตอนสำคัญ ในการเรียนการสอน รวมทั้งวิธีสอนและเทคนิคการสอนต่าง ๆ ที่สามารถช่วยให้การเรียนการสอนนั้น เป็นไปตามทฤษฎี หลักการสอนหรือแนวคิดที่ยึดถือ รูปแบบการเรียนการสอนจะต้องได้รับการพิสูจน์ ทดสอบหรือยอมรับว่ามีประสิทธิภาพ สามารถใช้เป็นแบบแผนในการเรียนการสอน ให้บรรลุวัตถุประสงค์ เฉพาะของรูปแบบนั้น ๆ

เอกเกน และคอคซ์ (Eggen & Kauchak, 1997) กล่าวว่า รูปแบบการสอน หมายถึง กลวิธีการสอนที่ได้มีการออกแบบโดยมีพื้นฐาน จากทฤษฎีการเรียนรู้และการมุ่งใจเพื่อทำให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ รูปแบบการสอนจะบรรยายสภาพทั่วไปของ ครูจัดการเรียน การสอนเพื่อช่วย

ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยไม่ได้มีลักษณะเป็นแบบแผนการสั่งการของครูที่ต้องทำตามทุกอย่าง รูปแบบการสอนเป็นแนวทางทั่วไปที่คอยชี้แนะการจัดการเรียนการสอนของครู

จอยซ เวล และคาลฮาวน (Joyce, Weil & Calhoun, 2004) ได้กล่าวว่ารูปแบบการสอน หมายถึง การออกแบบสภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนรู้ ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ ช่วยในการออกแบบหลักสูตร หน่วยการเรียนรู้ และแผนการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งช่วยในการออกแบบสื่อการเรียนการสอน เช่น หนังสือเรียน แบบฝึกหัด และสื่อประสม

สามารถสรุปได้ว่า รูปแบบการสอน หมายถึง องค์ประกอบของการสอนที่มีการศึกษา หลักการ แนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ ประกอบกันเป็นองค์ประกอบของรูปแบบการสอนที่เป็นแนวทางในการกระบวนกรจัดการเรียนการสอน ที่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการสอน

2.5.2 องค์ประกอบของรูปแบบการสอน

ทิตนา แคมมณี (2552) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบของรูปแบบการสอนจำเป็นต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

1. มีปรัชญา หลักการ แนวคิด ทฤษฎี รวมทั้งความเชื่อที่เป็นพื้นฐานหรือเป็นหลักของรูปแบบการสนนั้น ๆ
2. มีการอธิบายสภาพและบรรยายหรือลักษณะของการจัดการเรียนรู้ซึ่งสอดคล้องกับหลักการที่ยึดถือ
3. มีการจัดระบบ คือ มีการจัดองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของระบบ ซึ่งสามารถที่จะนำผู้เรียนสู่เป้าหมายหรือกระบวนการนั้น ๆ
4. มีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิคและวิธีการสอนต่าง ๆ ซึ่งทำให้การจัดการเรียนรู้นั้น ๆ เกิดประสิทธิภาพที่สุด

รูปแบบการจัดการเรียนการสอนจะต้องได้รับการพิสูจน์ ทดสอบ สามารถทำนายผลได้และมีศักยภาพในการที่จะสร้างความสัมพันธ์ใหม่ ๆ และความคิดรวบยอดได้

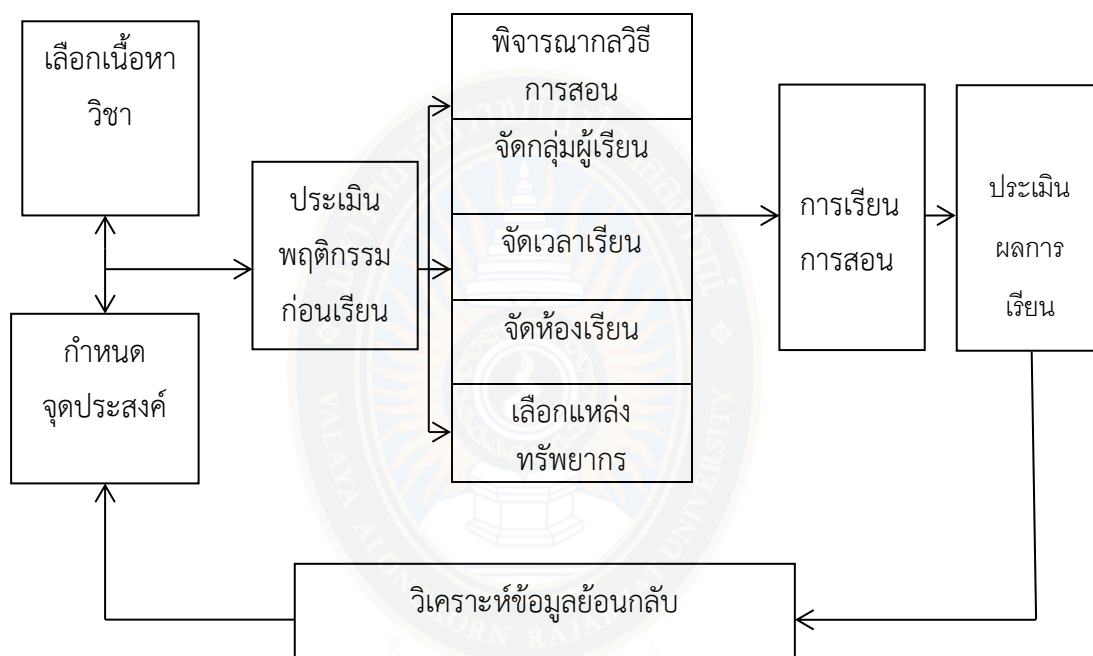
นอกจากนั้น คีฟส์ (Keeves, 1997 อ้างถึงใน ทิตนา แคมมณี, 2552) ได้กล่าวถึง รูปแบบโดยทั่วไปที่จะต้องมีส่วนประกอบของรูปแบบการสอนที่สำคัญ มีดังต่อไปนี้

1. รูปแบบต้องนำไปสู่การทำนายผล (prediction) ที่จะตามมาที่สามารถพิสูจน์และทดสอบได้ ซึ่งกล่าวได้ว่า รูปแบบสามารถนำไปสร้างแบบวัดเครื่องมือเพื่อไปทดสอบได้
2. โครงสร้างของรูปแบบต้องประกอบด้วยความสัมพันธ์ที่เป็นเชิงสาเหตุ (causal relationships) โดยสามารถที่บรรยายปรากฏการณ์ สิ่งที่เกิดขึ้นเรื่องนั้น ๆ ได้
3. รูปแบบนั้นสามารถสร้างจินตนาการ (imagination) ความสัมพันธ์ (interrelation) และความคิดรวบยอด (concept) นอกจากนั้นยังช่วยในการขยายขอบเขตของการสืบเสาะความรู้
4. รูปแบบจะต้องประกอบด้วยความสัมพันธ์แบบเชิงโครงสร้าง (structural relationships) มากกว่าความสัมพันธ์แบบเชิงเชื่อมโยง (associative relationships)

เยอร์ลาช และอีลี (Gerlach and Ely, 1971 อ้างถึงใน สัจต อุทรานนท์, 2529) ได้เสนอองค์ประกอบองค์ที่สำคัญของรูปแบบการสอนมี 6 องค์ประกอบดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์

2. การเลือกเนื้อหาวิชา
3. การประเมินพฤติกรรมก่อนเรียน
4. การดำเนินการสอน เลือกวิธีการสอน จัดกลุ่มผู้เรียน จัดเวลาเรียน จัดห้องเรียน และเลือกแหล่งทรัพยากร
5. การประเมินผลการเรียน
6. วิเคราะห์ข้อมูลย้อนกลับ

ภาพที่ 2.2 องค์ประกอบของรูปแบบการสอน

ที่มา: เยอรมัน และอีลี (Gerlach and Ely, 1971 อ้างถึงในสังต์ อุทรานนท์, 2529)

เกลเซอร์ (Glaser, 1965 อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2545ก) ได้กำหนดองค์ประกอบรูปแบบการสอนที่มีความคล้ายคลึงกับระบบของ ไทเลอร์ แต่ของ เกลเซอร์จะมีองค์ประกอบมากกว่า ได้แก่

1. จุดประสงค์ของการสอน
2. การประเมินสถานะของผู้เรียนก่อนสอน
3. การจัดกระบวนการเรียนการสอน
4. การประเมินผลการเรียนการสอน
5. ข้อมูลป้อนกลับ

องค์ประกอบในการสร้างรูปแบบที่กำหนดโดย จอยส์ และวิล (Joyce & Weil, 1986) ดังนี้

1. Orientation to the Model การอธิบายความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบการสอน

2. The Model of Teaching การอธิบายรายละเอียดของรูปแบบ

3. Application เป็นการอธิบายถึงวิธีการใช้รูปแบบการสอนที่เหมาะสม

4. Instructional and Nurturant Effects เป็นการประเมินผลการเรียนรู้

สรุปลักษณะประกอบของรูปแบบการสอน อยู่บนความเชื่อมั่น ปรัชญา หลักการ แนวคิด ทฤษฎี รวมทั้งมีการกำหนดองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่เป็นระบบซึ่งสามารถที่จะทำให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมาย องค์ประกอบของรูปแบบการสอนประกอบด้วย หลักการของรูปแบบการสอน วัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอน สารการเรียนรู้ กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน และการวัดและประเมินผล

ตารางที่ 2.2 การสังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการสอน

นักวิชาการ	องค์ประกอบของรูปแบบการสอน					ความถี่
	หลักการ	วัตถุประสงค์	สารการเรียนรู้	กระบวนการจัดกิจกรรม	การวัดและประเมินผล	
ทิตินา แชมมณี (2552)	✓	✓	-	✓	-	3
Keeves (1997)	✓	✓	-	✓	✓	4
Gerlach and Ely (1971)	-	✓	✓	✓	✓	4
Glaser (1965)	-	✓	✓	✓	✓	4
Joyce & Weil (1986)	✓	✓	✓	✓	✓	5

จากการศึกษาองค์ประกอบรูปแบบการสอน ผู้วิจัยจึงได้สังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ซึ่งประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ 1) หลักการของรูปแบบ การสอน 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอน 3) สารการเรียนรู้ 4) กระบวนการจัดกิจกรรมการสอน 5) การวัดและประเมินผล โดยเลือกองค์ประกอบที่มีระดับความถี่ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป

2.5.3 การแบ่งกลุ่มของรูปแบบการสอน

ทิตินา แชมมณี (2550ก) ได้มีแนวคิดของรูปแบบการสอนที่เป็นสากลสามารถจัดกลุ่มได้ 5 หมวด ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive domain) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระต่าง ๆ ซึ่งเนื้อหาสาระนั้นอาจอยู่ในรูปของข้อมูล ข้อเท็จจริง มโนทัศน์ หรือความคิดรวบยอด
2. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย (Affective domain) เป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้สึก เจตคติ ค่านิยม คุณธรรม และจริยธรรมที่พึงประสงค์

3. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย (Psycho-motor-domain) เป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ การกระทำ หรือ การแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการ วิธีการ ที่แตกต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัยหรือพุทธิพิสัย

4. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ (Process skills) เป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับวิธีดำเนินการต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นกระบวนการทางสติปัญญา เช่น กระบวนการสืบสอบ แสวงหาความรู้หรือกระบวนการคิดต่าง ๆ การคิดวิเคราะห์ การอุปนัย การนิรนัย การใช้เหตุผลการสืบสอบการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เป็นต้น หรืออาจเป็นกระบวนการทางสังคม และกระบวนการทำงานร่วมกัน เป็นต้น

5. รูปแบบการสอนที่เน้นการบูรณาการ (Integration) เป็นรูปแบบที่พยายามพัฒนาการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนไปพร้อม ๆ กัน โดยใช้การบูรณาการทั้งทางด้านเนื้อหาสาระ และวิธีการ รูปแบบในลักษณะมุ่งเน้นการพัฒนาเป็นองค์รวม

นอกจากนั้น คีฟส์ (Keeves, 1997 อ้างถึงใน ทิศนา ขัมภณี, 2552) ได้กล่าวถึง รูปแบบที่ใช้อยู่ทั่วไปมี 5 ลักษณะ ดังนี้

1. รูปแบบเชิงเปรียบเทียบ (Analogue model) เช่น ความคิดที่แสดงออกโดยในลักษณะของการเปรียบเทียบสิ่งของต่าง ๆ ตั้งแต่ 2 สิ่งขึ้นไป รูปแบบลักษณะนี้มักใช้กันมากในด้านวิทยาศาสตร์กายภาพ สังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์

2. รูปแบบเชิงภาษา (Semantic model) เช่น ความคิดที่ได้มีการแสดงออกผ่านการใช้ภาษาพูดรวมทั้งภาษาเขียน รูปแบบลักษณะนี้จะใช้กันมากในดานศึกษาศาสตร์

3. รูปแบบเชิงแผนผัง (Schematic model) เช่น ความคิดที่ถูกแสดงออกโดยใช้แผนผัง ไดอะแกรม แผนภาพ หรือกราฟ เป็นต้น

4. รูปแบบเชิงคณิตศาสตร์ (Mathematical model) ได้แก่ ความคิดได้ที่ถูกแสดงผ่านสูตรคำนวณทางคณิตศาสตร์ โดยส่วนมากจะเกิดขึ้นในตอนหลังจากได้รูปแบบเชิงภาษาแล้ว

5. รูปแบบเชิงสาเหตุ (Causal model) ได้แก่ ความคิดที่ถูกแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ เชิงสาเหตุของระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ของสภาพการณ์ ปรากฏการณ์หรือปัญหาใด ๆ รูปแบบทางด้านศึกษาศาสตร์ ส่วนมากจะใช้รูปแบบเชิงสาเหตุนี้

เซเลอร์ และคนอื่น ๆ (Saylor et al., 1981) ได้แบ่งกลุ่มของรูปแบบการสอนตามประเภทของหลักสูตรมี 5 ลักษณะ โดยพิจารณาถึงความสอดคล้องของรูปแบบการสอนกับหลักสูตรแต่ละประเภท ได้แก่

1. รูปแบบการสอนซึ่งเหมาะกับหลักสูตรที่เน้นเนื้อหาวิชา (Subject Matter/ Discipline) ได้แก่ การอภิปราย การบรรยาย การถามคำถาม เป็นต้น

2. รูปแบบการสอนซึ่งเหมาะกับหลักสูตรเน้นสมรรถภาพ (Specific Competencies/ Technology) ได้แก่ การทบทวน การทำแบบฝึกหัด รวมทั้งบทเรียนโปรแกรม เป็นต้น

3. รูปแบบการสอนซึ่งเหมาะสมกับหลักสูตรเน้นคุณลักษณะ (Human traits/Processes) ได้แก่ การศึกษาค้นคว้าเป็นกลุ่ม การเรียนการสอนแบบสืบสอบ เป็นต้น

4. รูปแบบการสอนซึ่งเหมาะกับหลักสูตรเน้นปัญหาสังคมและกิจกรรม (Social Functions/Activities) ได้แก่ การร่วมกิจกรรมกับชุมชน

5. รูปแบบการสอนซึ่งเหมาะกับหลักสูตรเน้นความสนใจของผู้เรียนและความต้องการของผู้เรียน (Interests and Needs / Activities) ได้แก่ การเรียนด้วยตนเอง การเรียนแบบเอกเทศ เป็นต้น

สรุปการแบ่งกลุ่มรูปแบบการสอน ที่กล่าวมาข้างต้นนั้น โดยสรุปจะมีการแบ่งตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดขึ้นโดยนักวิชาการอย่างหลากหลายลักษณะ บางท่านแบ่งตามเกณฑ์เน้นการพัฒนาผู้เรียนในด้านต่าง ๆ บางท่านแบ่งตามเกณฑ์ความสอดคล้องของรูปแบบการสอนกับหลักสูตรแต่ละประเภท ซึ่งรูปแบบการสอนที่ได้รับการยอมรับว่ามีประสิทธิภาพต้องเกิดผลดีกับการจัดกระบวนการเรียนรู้ รูปแบบการสอนที่ดีต้องพัฒนา ด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย

โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาการแบ่งกลุ่มรูปแบบการสอนเพื่อเป็นแนวทางในการนำข้อมูลไปประยุกต์ใช้กับรูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น โดยเป็นรูปแบบการสอนในลักษณะของการบูรณาการระหว่างวิชา

2.5.4 วิธีการพัฒนารูปแบบการสอน

จอยซ เวล และคาลฮาวน (Joyce, Weil & Calhoun, 2004) มีสาระสำคัญเกี่ยวกับแนวคิดการพัฒนารูปแบบการสอน ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

1. การพัฒนารูปแบบการสอนที่ดี ซึ่งจะต้องมีการนำทฤษฎีมารับรอง เช่น ทฤษฎีการเรียนรู้ ทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยา ทฤษฎีทางด้านปรัชญา เป็นต้น

2. การพัฒนารูปแบบการสอน ต้องมีการดำเนินการวิจัยเพื่อตรวจสอบรวมทั้งทดสอบคุณภาพในโดยการนำไปใช้กับสถานการณ์จริง จากนั้นนำข้อปรับปรุงและบทประลองที่ได้จากการนำไปใช้จริงมาปรับปรุงและแก้ไขจนถึงจะนำไปใช้อย่างแพร่หลายได้

3. การพัฒนารูปแบบการสอน ผู้วิจัยสามารถออกแบบการสอนได้หลายลักษณะ เช่น การพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อการนำใช้ในวงกว้าง หรือเพื่อใช้สำหรับวัตถุประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงนั้น ๆ ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการออกแบบการพัฒนาการเรียนรู้นั้น ๆ

4. การพัฒนารูปแบบการสอน จะเกิดประสิทธิผลและประสิทธิภาพได้โดยตรงตามจุดมุ่งหมายหลักรวมทั้งสามารถนำรูปแบบการสอนที่พัฒนานั้นไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์อื่น ๆ ได้

ทิตินา แคมมณี (2552) ได้มีการเสนอแนวคิดการพัฒนารูปแบบการสอน ดังต่อไปนี้

1. การกำหนดจุดมุ่งหมายของการพัฒนารูปแบบการสอน ผู้วิจัยต้องระบุจุดมุ่งหมายของรูปแบบอย่างชัดเจน

2. การศึกษาหลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ถ้าผู้วิจัยมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ทำมากเพียงใด สามารถเห็นแนวทางและองค์ประกอบของความสัมพันธ์ขององค์ประกอบได้รอบคอบขึ้น

3. การศึกษาสภาพการณ์และปัญหาที่เกี่ยวข้อง จะช่วยให้ผู้วิจัยหรือจัดระบบได้ค้นพบองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยให้การนำรูปแบบการสอนไปใช้จริงอย่างมีประสิทธิภาพ ปัญหาและอุปสรรค เป็นสิ่งที่ต้องนำมาพิจารณาในเรื่องของการจัดองค์ประกอบและความสัมพันธ์ การนำข้อมูลที่เป็นความจริงมาใช้จะช่วยให้จัดและป้องกันปัญหาที่ทำให้รูปแบบการสอนขาดประสิทธิภาพ

4. การกำหนดองค์ประกอบรูปแบบการสอน ผู้วิจัยควรพิจารณาว่า มีอะไรสิ่งใดบ้างที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายหลักการและประสพผลสำเร็จ

5. การจัดกลุ่มองค์ประกอบ ผู้วิจัยนำองค์ประกอบที่กำหนดไว้ มาจัดหมวดหมู่เพื่อความสะดวกในการคิดและการดำเนินการในขั้นถัดไป

6. การจัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ ผู้วิจัยต้องพิจารณาว่าองค์ประกอบใดเป็นเหตุและเป็นผลในลักษณะใด สิ่งใดที่ควรมาก่อนและหลัง สิ่งใดสามารถดำเนินการไปแบบคู่ขนานได้

7. การจัดผังรูปแบบการสอน เมื่อผู้วิจัยจัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบได้ลงตัวแล้ว ผู้วิจัยสามารถนำรูปแบบการสอนนำเสนอรูปแบบการสอนออกมาเป็นแผนผังจำลองตามความคิดของตน

8. การทดลองใช้รูปแบบการสอน ผู้วิจัยนำรูปแบบการสอนไปใช้จริง เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลและศึกษาผลที่เกิดขึ้น

9. การประเมินผลรูปแบบการสอน ผู้วิจัยศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากการนำรูปแบบการสอนไปใช้จริง รูปแบบการสอนที่ใช้แล้วบรรลุผลตามเป้าหมายได้มากที่สุด เท่ากับว่ารูปแบบการสอนนั้นเป็นรูปแบบการสอนที่และมีประสิทธิภาพ

10. การพัฒนารูปแบบการสอน รูปแบบการสอนที่มีประสิทธิภาพส่วนใหญ่ต้องผ่านการใช้จริงและการประเมินผลมาแล้ว ผลจากการใช้จริงจะให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงรูปแบบการสอนนั้นให้ดียิ่งขึ้น

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2528 อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2552) ได้เสนอทัศนะในกระบวนการพัฒนารูปแบบการสอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นการวิเคราะห์รูปแบบการสอน (Analysis) คือขั้นการนำรูปแบบการสอนเดิมที่มีอยู่มาวิเคราะห์เพื่อศึกษาปัญหาความต้องการและจุดบกพร่องต่าง ๆ รวมทั้งการสำรวจทรัพยากรที่มีอยู่และที่ต้องการ

2. ขั้นการสังเคราะห์รูปแบบการสอน (Synthesis) เป็นขั้นของการรวบรวมข้อมูลจากการวิเคราะห์รูปแบบการสอนเดิม และนำมาใช้ในการสร้างรูปแบบการสอนใหม่

3. ขั้นสร้างแบบจำลองระบบการสอน (Construct of system model) เป็นการนำเอาขั้นตอนต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในขั้นสังเคราะห์รูปแบบการสอน มาใส่แบบจำลองเพื่อแสดงลำดับขั้นเพื่อสะท้อนให้เห็นองค์ประกอบทั้ง 4 ของแบบจำลองระบบคลาสสิก คือ ตัวป้อน กระบวนการ กลไกควบคุม และผลผลิต

4. ขั้นการทดลองใช้รูปแบบการสอนในสถานการณ์จำลอง (Teaching model simulation) เป็นขั้นของการพิสูจน์ทดสอบว่ารูปแบบการสอนที่สร้างขึ้น สามารถใช้ได้ผลตามที่คาดหวัง

ซึ่งสามารถสรุปวิธีการพัฒนารูปแบบการสอนที่กล่าวข้างต้นนั้นว่า รูปแบบการสอนจะต้องมีทฤษฎี การเรียนรู้มารับรอง รวมทั้งมีการระบุจุดมุ่งของรูปแบบการสอนได้อย่างชัดเจน รูปแบบการสอนจะต้องมีการตรวจสอบในเรื่องของคุณภาพและนำไปใช้จริงจากนั้นนำมาประเมินผลเพื่อศึกษาสิ่งที่เกิดขึ้น

จากสิ่งที่ผู้วิจัยได้ศึกษาข้างต้นจะเป็นแนวทางในการทำการวิจัยของผู้วิจัยการพัฒนา รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ผู้วิจัยได้มีวิธีการดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยมีการดำเนินการวิจัย 3 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตาม ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ขั้นตอนที่ 2 พัฒนารูปแบบการสอน ภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบาย ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

2.5.5 การนำเสนอรูปแบบการสอน

จอยซ เวล และคาลฮาวน (Joyce, Weil & Calhoun, 2004) ได้มีการแบ่งการนำเสนอ รูปแบบการสอน ซึ่งถูกกำหนดเป็น 4 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนแรก พื้นฐานรูปแบบการสอน (Orientation to the model) จะประกอบไปด้วย หลักการ ทฤษฎี แนวคิดพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการสอน เป้าหมายรูปแบบการสอน สมมุติฐานที่ จะรับรองรูปแบบการสอน และมโนทัศน์

ส่วนที่สอง รูปแบบการสอน (The model of teaching) ในส่วนนี้จะกล่าวในรายละเอียด ของรูปแบบการสอน ซึ่งแบ่งได้ 4 หัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างรูปแบบการสอน (Syntax) จะเป็นการบอกถึงขั้นตอนของการจัด กิจกรรมตามรูปแบบการสอนที่ได้พัฒนาขึ้น

2. ระบบสังคม (Social system) จะพูดถึงบทบาทหน้าที่ของครูและนักเรียนใน เรื่องความสัมพันธ์ของครูกับนักเรียน โดยรูปแบบการสอนแต่ละแบบนั้นจะมีความแตกต่างกัน อย่างเช่น ครูผู้สอนอาจจะมีหน้าที่เป็นผู้ให้คำชี้แนะหรือผู้คอยให้ความอำนวยความสะดวก หรือ อาจจะเป็นผู้นำในการดำเนินกิจกรรม ทั้งนี้จะขึ้นอยู่กับแต่ละรูปแบบการสอนนั้น ๆ

3. หลักการการตอบโต้ (Principles of reaction) จะพูดถึงถึงปฏิกิริยาของ ครูผู้สอนมีต่อนักเรียน ปฏิกิริยาของนักเรียน โดยครูผู้สอนอาจมีวิธีการสอนแบบหลากหลาย เช่น การให้รางวัล การเสริมแรง เป็นต้น ดังนั้นครูผู้สอนจะต้องใช้รูปแบบการสอนและวิธีการปฏิกิริยาไปใช้ กับนักเรียนได้อย่างเหมาะสม ทำให้นักเรียนแสดงออกพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ทำให้เกิดการพัฒนาไป ในสิ่งที่ต้องการ

4. ระบบที่สนับสนุน (Support system) จะพูดถึงเงื่อนไข สิ่งที่เป็นหรือปัจจัย ที่คอยเอื้ออำนวยหรือสนับสนุนการใช้รูปแบบการสอนให้มีประสิทธิผล เช่น รูปแบบการสอนเน้น การทดลองในห้องทดลอง ผู้สอนต้องฝึกปฏิบัติมาอย่างดี

ส่วนที่สาม รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นจะถูกนำไปใช้จริง (Application) เป็นการตั้ง ขอสังเกตในการนำรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ประสบ ความสำเร็จในการใช้รูปแบบการสอน เช่น ความเหมาะสมและความสอดคล้องในระหว่างเนื้อหาสาระ กับรูปแบบการสอน วัย และระดับชั้นของนักเรียน หรือบรรยากาศชั้นเรียนที่เอื้ออำนวยในการนำ รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นไปใช้ เป็นต้น

ส่วนที่สี่ การศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบการสอนในการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน (Instructional and nurturant effects) ผลในการใช้จริงรูปแบบการสอนที่อาจจะเกิด ขึ้นกับนักเรียนในทั้งทางตรงและทางอ้อม ในทางตรง จุดหมายหลักที่จะเกิดขึ้นในการใช้รูปแบบ

การสอนที่พัฒนาขึ้นในทางอ้อม ผลพลอยได้ที่อาจเกิดขึ้น นอกจากผลทางตรง ฉะนั้นในการพัฒนารูปแบบการสอน ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงผลที่อาจเกิดขึ้นกับนักเรียนเป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนเป็นส่วนหนึ่งในการประกอบการพิจารณาด้วย

ในการนำเสนอรูปแบบการสอนนั้น จากที่ได้กล่าวมาในข้างต้นนั้น การนำเสนอรูปแบบการสอนจะต้องมีความสอดคล้องและเกี่ยวข้องกันในทุกขั้นตอน ซึ่งเป็นระบบและสามารถแบ่งการนำเสนอรูปแบบการสอนเป็น 4 ส่วน ดังนี้ พื้นฐานรูปแบบการสอน รูปแบบการสอน รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นจะถูกนำไปใช้จริง และ ผลจากการใช้รูปแบบการสอน

โดยในการศึกษาการนำเสนอรูปแบบการสอนนี้ ผู้วิจัยจะได้แนวทางในการนำไปประยุกต์ใช้กับรูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น ในการนำเสนอรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ดังนี้ 1) การศึกษาหลักการ ทฤษฎี แนวคิดพื้นฐานของรูปแบบการสอน รูปแบบการสอน 2) องค์ประกอบของรูปแบบการสอน ได้แก่ หลักการของรูปแบบการสอน วัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอน กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล 3) การพัฒนารูปแบบการสอน และ 4) การศึกษาผลที่เกิดจากการนำรูปแบบการสอนไปใช้จริง

2.6 ทฤษฎี หลักการ แนวคิดที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการสอน

2.6.1 ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism)

1. แนวคิดทฤษฎีที่ใช้

แนวคิด Constructivism เกี่ยวข้องกับธรรมชาติของความรู้ของมนุษย์ มีความหมายทั้งในเชิงจิตวิทยาและเชิงสังคมวิทยา ทฤษฎีด้านจิตวิทยา เริ่มต้นจาก เพียเจต์ (Jean Piaget) ซึ่งเสนอว่า การเรียนรู้ของเด็กเป็นกระบวนการส่วนบุคคลมีความเป็นอัตนัย ไวก็อตสกี (Vygotsky) ได้ขยายขอบเขตการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลว่า เกิดจากการสื่อสารทางภาษากับบุคคลอื่น สำหรับด้านสังคมวิทยา (เอมีลี เดอเคียม) Emile Durkheim และคณะ เชื่อว่าสภาพแวดล้อมทางสังคมมีผลต่อการเสริมสร้างความรู้ใหม่

ทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนว Constructivism จัดเป็นทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มปัญญานิยม (Cognitive Psychology) มีรากฐานมาจากผลงานของ ออสซูเบล (Ausubel) และเพียเจต์ (Piaget) ประเด็นสำคัญประการแรกของทฤษฎีการเรียนรู้ตาม Constructivism คือ ผู้เรียนเป็นผู้สร้าง (Construct) ความรู้จากความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่พบเห็นกับความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่เดิม โดยใช้กระบวนการทางปัญญา (cognitive apparatus) ของตนประเด็นสำคัญประการที่สองของทฤษฎี คือ การเรียนรู้ตามแนว Constructivism คือ โครงสร้างทางปัญญา เป็นผลของความพยายามทางความคิด ผู้เรียนสร้างเสริมความรู้ผ่านกระบวนการทางจิตวิทยาด้วยตนเอง ผู้สอนไม่สามารถปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญาของผู้เรียนได้ แต่ผู้สอนสามารถช่วยผู้เรียนปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญาได้โดยจัดสภาพการณ์ที่ทำให้เกิดภาวะไม่สมดุลขึ้น

2. ลักษณะการพัฒนารูปแบบการสอน

2.1 การสอนตามแนว Constructivism เน้นความสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนและความสำคัญของความรู้เดิม

2.2 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้แสดงความรู้ได้ด้วยตนเอง และสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเองได้ ผู้เรียนจะเป็นผู้ออกไปสังเกตสิ่งที่ตนอยากรู้ มาร่วมกันอภิปราย สรุปผลการค้นพบ แล้วนำไปศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจากเอกสารวิชาการ หรือแหล่งความรู้ที่หาได้ เพื่อตรวจความรู้ที่ได้มา และเพิ่มเติมเป็นองค์ความรู้ที่สมบูรณ์ต่อไป

2.3 การเรียนรู้ต้องให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริง ค้นหาความรู้ด้วยตนเองจนค้นพบความรู้และรู้จักสิ่งที่ค้นพบ เรียนรู้วิเคราะห์ต่อจนรู้จริงว่า ลึก ๆ แล้วสิ่งนั้นคืออะไร มีความสำคัญมากน้อยเพียงไร และศึกษาค้นคว้าให้ลึกซึ้งลงไป จนถึงรู้แจ้ง

3. บทบาทของผู้สอนในการจัดการเรียนรู้ผู้สอน

3.1 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสังเกต สำรวจเพื่อให้เห็นปัญหา

3.2 มีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน เช่น แนะนำ ถามให้คิด หรือสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง

3.3 ช่วยให้ผู้เรียนคิดค้นต่อ ๆ ไป ให้ทำงานเป็นกลุ่ม

3.4 ประเมินความคิดรวบยอดของผู้เรียน ตรวจสอบความคิดและทักษะการคิดต่าง ๆ การปฏิบัติการแก้ปัญหาและพัฒนาให้เคารพความคิดและเหตุผลของผู้อื่น

4. บทบาทของผู้เรียน

ในการเรียนตามทฤษฎี Constructionism ผู้เรียนจะมีบทบาทเป็นผู้ปฏิบัติและสร้างความรู้ไปพร้อม ๆ กันด้วยตัวของเขาเอง (ทำไปและเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน) บทบาทที่คาดหวังจากผู้เรียน คือ

4.1 มีความยินดีร่วมกิจกรรมทุกครั้งด้วยความสมัครใจ

4.2 เรียนรู้ได้เอง รู้จักแสวงหาความรู้จากแหล่งความรู้ต่าง ๆ ที่มีอยู่ด้วยตนเอง

4.3 ตัดสินปัญหาต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล

4.4 มีความรู้สึกและความคิดเป็นของตนเอง

4.5 วิเคราะห์พฤติกรรมของตนเองและผู้อื่นได้

4.6 ให้ความช่วยเหลือกันและกัน รู้จักรับผิดชอบงานที่ตนเองทำอยู่และที่ได้รับมอบหมาย

4.7 นำสิ่งที่เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ประโยชน์ในชีวิตจริงได้นั้น

5. การประยุกต์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

5.1 การใช้สื่อและเทคโนโลยีที่เหมาะสมในการให้ผู้เรียนสร้างสาระการเรียนรู้และผลงานต่าง ๆ ด้วยตนเอง

5.2 การสร้างสภาพแวดล้อมที่มีบรรยากาศที่หลากหลาย เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกตามความสนใจ

5.3 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำในสิ่งที่สนใจ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการคิด การทำและการเรียนรู้ต่อไป

5.4 จัดสภาพแวดล้อมที่มีความแตกต่างกัน เพื่อประโยชน์ในการเรียนรู้ เช่น วิทยุ ความถนัดความสามารถ และประสบการณ์

5.5 สร้างบรรยากาศที่มีความเป็นมิตร

5.6 ครูต้องทำหน้าที่อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้แก่ผู้เรียน

5.7 การประเมินผลการเรียนรู้ต้องประเมินทั้งผลงานและกระบวนการ

5.8 ใช้วิธีการที่หลากหลายในการประเมิน เช่น การประเมินตนเอง การประเมินโดยครูและ เพื่อน การสังเกต การประเมินโดยแฟ้มสะสมงาน (ทศนา เขมมณี, 2545ข)

จากการศึกษาทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) เพื่อเป็นหลักการในการพัฒนาและออกแบบกระบวนการจัดการเรียนการสอนรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.6.2 ทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไดค์

ธอร์นไดค์ (Thorndike) ซึ่งได้กล่าวว่าการเรียนรู้คือ การที่ผู้เรียนสามารถสร้างความสัมพันธ์เชื่อมโยง (Bond) ระหว่างสิ่งเร้า และการตอบสนอง แล้วได้รับความพึงพอใจจะทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น ธอร์นไดค์ได้ ทำการทดลองพบว่า การเรียนรู้ของอินทรีย์ที่ด้อยความสามารถเกิดจากการลองผิดลองถูก (Trial and Error) ซึ่งต่อมาเขานิยมเรียกว่า การเรียนรู้แบบเชื่อมโยงการทดลองของธอร์นไดค์ที่รู้จักกันดีที่สุด คือ การเอาแมวหิวใส่ในกรงข้างนอกกรงมีอาหารทิ้งไว้ให้แมวเห็นในกรงมีเชือกซึ่งปลายข้างหนึ่งผูกกับบานประตูไว้ ส่วนปลายอีกข้างหนึ่งเมื่อถูกดึงจะทำให้ประตูเปิด ธอร์นไดค์ ได้สังเกตเห็นว่า ในระยะแรก ๆ แมวจะวิ่งไปวิ่งมาชนโน่นกัดนี่เหยียบไปถูกเชือกทำให้ประตูเปิดแมวออกไปกินอาหารได้ เมื่อจับแมวใส่กรงครั้งต่อไปแมวจะดึงเชือกได้เร็วขึ้น จนกระทั่งในที่สุดแมวสามารถดึงเชือกได้ในทันที

ธอร์นไดค์ สรุปว่า การลองผิดลองถูกจะนำไปสู่การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองและการเรียนรู้ก็คือการที่มีการเชื่อมโยง (Connection) ระหว่างสิ่งเร้า (Stimuli) และการตอบสนอง (Responses) การเรียนรู้แบบลองผิดลองถูก มีใจความที่สำคัญว่า เมื่ออินทรีย์กระทบสิ่งเร้าอินทรีย์จะลองใช้วิธีตอบสนองต่อสิ่งเร้าหลาย ๆ วิธี จนพบกับวิธีที่เหมาะสมและถูกต้องกับเหตุการณ์และสถานการณ์ เมื่อได้รับการตอบสนองที่ถูกต้องก็จะนำไปต่อเนื่องเข้ากับสิ่งเร้านั้น ๆ มีผลให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นโดยมีหลักเกณฑ์และลำดับขั้นที่นำไปสู่การเรียนรู้แบบนี้ คือ

1. มีสถานการณ์ที่เป็นปัญหาเป็นสิ่งเร้าให้อินทรีย์แสดงการตอบสนองหรือแสดงพฤติกรรมออกมา
2. อินทรีย์จะแสดงอาการตอบสนองหลาย ๆ อย่างเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น
3. ปฏิกริยาตอบสนองที่ไม่ทำให้เกิดความพอใจจะถูกตัดทิ้งไป
4. เมื่อปฏิกริยาตอบสนองที่ไม่ทำให้เกิดความพอใจถูกตัดทิ้งไปจนเหลือปฏิกริยาที่ทำให้เกิดความพอใจ อินทรีย์จะถือเอาปฏิกริยาตอบสนองที่ถูกต้องและจะแสดงตอบสนองต่อสิ่งเร้า (Interaction) นั้นมากระทบอีก

1. ลักษณะสำคัญของทฤษฎีเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ มีดังนี้

1.1 ลักษณะการเรียนรู้แบบลองผิดลองถูก (Trial and Error)

1.2 กฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์

ธอร์นไดค์ ได้เห็นกฎการเรียนรู้ที่สำคัญ 3 กฎด้วยกันคือ กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) และกฎแห่งพอใจ (Law of Effect)

2. กฎแห่งความพร้อม กฎข้อนี้มีใจความสรุปว่า

- 2.1 เมื่อบุคคลพร้อมที่จะทำแล้วได้ทำ เขาย่อมเกิดความพอใจ
- 2.2 เมื่อบุคคลพร้อมที่จะทำแล้วไม่ได้ทำ เขาย่อมเกิดความไม่พอใจ
- 2.3 เมื่อบุคคลไม่พร้อมที่จะทำแต่เขาต้องทำ เขาย่อมเกิดความไม่พอใจ
3. กฎแห่งการฝึกหัด แบ่งเป็น 2 กฎย่อย คือ
 - 3.1 กฎแห่งการได้ใช้ (Law of Use) มีใจความว่าพันธะหรือตัวเชื่อมระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองจะเข้มแข็งขึ้นเมื่อได้ทำบ่อย ๆ
 - 3.2 กฎแห่งการไม่ได้ใช้ (Law of Disuse) มีใจความว่าพันธะหรือตัวเชื่อมระหว่างสิ่งเร้า และการตอบสนองจะอ่อนกำลังลง เมื่อไม่ได้กระทำอย่างต่อเนื่องมีการขาดตอนหรือ ไม่ได้ทำบ่อย ๆ

4. กฎแห่งความพอใจ

กฎข้อนี้นับว่าเป็นกฎที่สำคัญและได้รับความสนใจจากธอร์นไคด์มากที่สุด กฎนี้มีใจความว่า พันธะหรือตัวเชื่อมระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองจะเข้มแข็งหรืออ่อนกำลัง ย่อมขึ้นอยู่กับผลต่อเนื่องหลังจากที่ได้ตอบสนองไปแล้วรางวัล จะมีผลให้พันธะสิ่งเร้าและการตอบสนองเข้มแข็งขึ้น ส่วนการทำโทษนั้นจะไม่มีผลใด ๆ ต่อความเข้มแข็งหรือการอ่อนกำลังของพันธะระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง

นอกจากกฎการเรียนรู้ที่สำคัญ ๆ ทั้ง 3 กฎนี้แล้วธอร์นไคด์ ยังได้ตั้งกฎการเรียนรู้ย่อยอีก 5 กฎ คือ

1. การตอบสนองมากรูป (Law of multiple response)
2. การตั้งจุดมุ่งหมาย (Law of Set or Attitude)
3. การเลือกการตอบสนอง (Law of Partial Activity)
4. การนำความรู้เดิมไปใช้แก้ปัญหาใหม่ (Law of Assimilation or Analogy)
5. การย้ายความสัมพันธ์ (Law of Set or Associative Shifting)

5. การถ่ายโอนการเรียนรู้ (Transfer of Learning)

จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อการเรียนรู้หรือกิจกรรมในสถานการณ์หนึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้หรือกิจกรรมในอีกสถานการณ์หนึ่ง การส่งผลนั้นอาจจะอยู่ในรูปของการสนับสนุนหรือส่งเสริมให้สามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้น (การถ่ายโอนทางบวก) หรืออาจเป็นการขัดขวางทำให้เรียนรู้หรือประกอบกิจกรรมอีกอย่างหนึ่งได้ยาก หรือช้าลง (การถ่ายโอนทางลบ) ก็ได้ การถ่ายโอนการเรียนรู้นับว่าเป็นพื้นฐานของการเรียนการสอน

6. ประโยชน์และการนำหลักการทฤษฎีเชื่อมโยงของธอร์นไคด์ไปใช้ในการเรียนการสอน

ธอร์นไคด์ มักเน้นอยู่เสมอว่าการสอนในชั้นเรียนต้องกำหนดจุดมุ่งหมายให้ชัดเจน การตั้งจุดมุ่งหมายให้ชัดเจนก็หมายถึงการตั้งจุดมุ่งหมายที่สังเกตการตอบสนองได้และครูจะต้องจัดแบ่งเนื้อหาออกเป็นหน่วย ๆ ให้เขาเรียนทีละหน่วย เพื่อที่ผู้เรียนจะได้เกิดความรู้สึกพอใจในผลที่เขาเรียนในแต่ละหน่วยนั้น ธอร์นไคด์ ย้ำว่าการสอนแต่ละหน่วยก็ต้องเริ่มจากสิ่งที่ยากไปหาสิ่งที่ง่ายเสมอ

การสร้างแรงจูงใจนับว่าสำคัญมากเพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความพอใจเมื่อเขา ได้รับสิ่งที่ต้องการหรือรางวัล รางวัลจึงเป็นสิ่งควบคุมพฤติกรรมของผู้เรียน นั่นก็คือในชั้นแรกครูจึงต้อง

สร้างแรงจูงใจภายนอกให้กับผู้เรียน ครูจะต้องให้ผู้เรียนรู้ผลการกระทำหรือผลการเรียน เพราะการรู้ผลจะทำให้ผู้เรียนทราบว่าการทำงานนั้นถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง ดีหรือไม่ดี พอใจหรือไม่พอใจ ถ้าการทำงานนั้นผิดหรือไม่เป็นที่พอใจเขาก็จะได้รับการแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้อง เพื่อที่จะได้รับสิ่งที่เขาพอใจต่อไป

นอกจากนี้ในการเรียนการสอน ครูจะต้องสอนในสิ่งที่คล้ายกับโลกแห่งความจริงที่เขาจะออกไปเผชิญให้มากที่สุด เพื่อที่นักเรียนจะได้เกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้จากการเรียนในชั้นเรียนไปสู่สังคมภายนอกได้อย่างดี (ธีระยุทธ โพธิ์ทอง, 2557)

ในการศึกษาทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไคค์ เพื่อเป็นหลักในการเสริมแรงและสร้างแรงจูงใจให้เห็นความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสำหรับการพัฒนาและออกแบบกระบวนการจัดการเรียนการสอนรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.6.3 แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ)

1 แนวคิดเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ มีความสำคัญมากขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ตั้งแต่ปี 1945 เป็นต้นมาโดยจุดเริ่มต้นของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เกิดขึ้นจากการขยายตัวทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งความเจริญก้าวหน้าทางด้านการสื่อสาร ทำให้มีความต้องการข้อมูลที่ชัดเจนและเฉพาะเจาะจงมากขึ้นทำให้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันไม่เพียงพอจึงจำเป็นต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษเฉพาะสาขา เพราะบุคคลต่างอาชีพมีความต้องการใช้ภาษาอังกฤษในเนื้อหาที่แตกต่างกันตามกลุ่มอาชีพ เช่น แพทย์ พ่อค้า เป็นต้น (Hutchinson and Waters, 1989) ซึ่งถ้าผู้เรียนมีความต้องการและความสนใจต่างกัน และผู้เรียนได้เรียนตามที่ตนต้องการจะทำให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนและประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น (Nunan, 1989) ฮัทชินสัน และ วอเตอร์ส (Hutchinson and Waters, 1989) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ กำเนิดและพัฒนามาจากปัจจัย 3 ประการ คือ

1. การขยายตัวของปริมาณความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับความต้องการเฉพาะสาขา

2. การพัฒนาการของการศึกษาด้านภาษาศาสตร์

3. จิตวิทยาการศึกษาที่เน้นความสำคัญที่ตัวผู้เรียน (Student centered approach)

2. ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

สตรีเวนส์ (Stevens, 1988) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ได้มุ่งเน้นเนื้อหาทางด้านวัฒนธรรมหรือวรรณคดีแต่มุ่งเน้นให้ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มหรือเกี่ยวข้องกับงานเฉพาะด้าน (Specific job) หรือวิชาเฉพาะสาขา (Specific subject) หรือเป็นความต้องการที่มีวัตถุประสงค์เฉพาะ (Specific purposes)

โรบินสัน (Robinson, 1991) ได้กล่าวถึงภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นกิจกรรมที่สำคัญต่อโลกปัจจุบัน ซึ่งรวมถึงการศึกษา การฝึกอบรมและการฝึกฝนโดยครอบคลุมขอบเขตความรู้ที่สำคัญ 3 ประการคือ

1. ความรู้ด้านภาษา
2. วิชาเฉพาะสาขา
3. ความสนใจเฉพาะสาขาวิชาของผู้เรียน

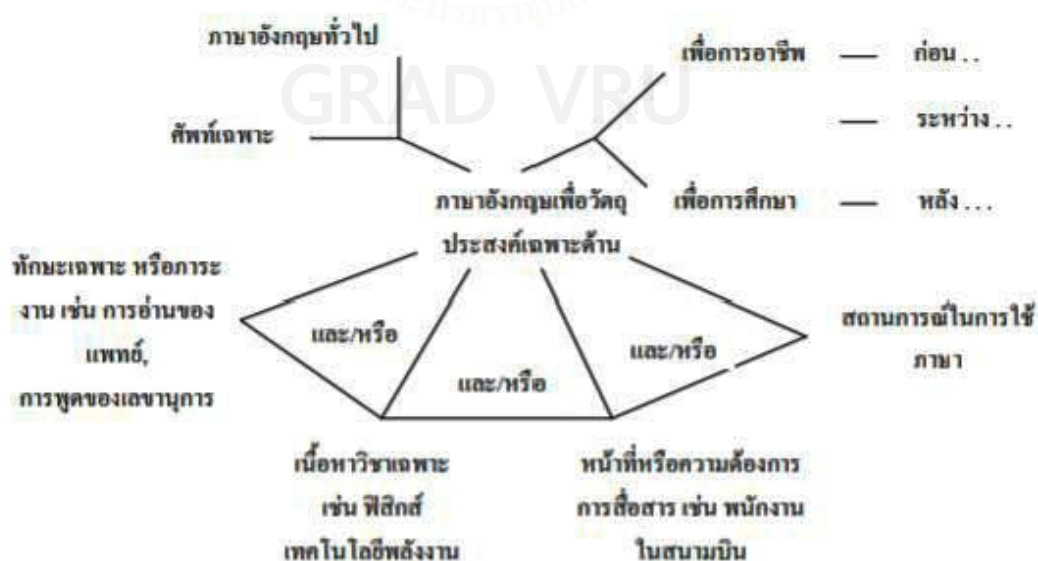
นอส และรอตเจอร์ส (Noss and Rodgers, 1976) ได้กล่าวถึงความหมายของ ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า เป็นเนื้อหาของภาษาอังกฤษที่เลือกมาสนองวัตถุประสงค์ ความต้องการของผู้เรียนเฉพาะกลุ่ม

นอกจากนี้ แมคกี้ (Mackey, 1978) ได้กล่าวถึงภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า เป็นการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโดยมีจุดมุ่งหมายที่ใช้ประโยชน์ได้จริง หมายความว่าสามารถนำไปใช้เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็น เครื่องมือ ดังนั้นจุดหมายปลายทางของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไม่ได้อยู่ที่ ความเข้าใจในบทเรียนนั้น แต่เป็นความเข้าใจเพื่อนำแนวทางไปใช้ในอนาคต

ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ คือ ภาษาอังกฤษที่ตอบสนองความต้องการ ของผู้เรียนในสาขาอาชีพและความถนัดที่แตกต่างกัน โดยผู้เรียนได้ใช้ความรู้ด้านภาษาเป็นพื้นฐานใน การเรียนโดยที่ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมีขอบเขตที่จำกัดกว่าภาษาอังกฤษทั่วไป

3. ประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

โรบินสัน (Robinson, 1980) นำเสนอแนวคิดประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ดังที่ปรากฏไว้ในภาพที่ 2.3 ดังนี้

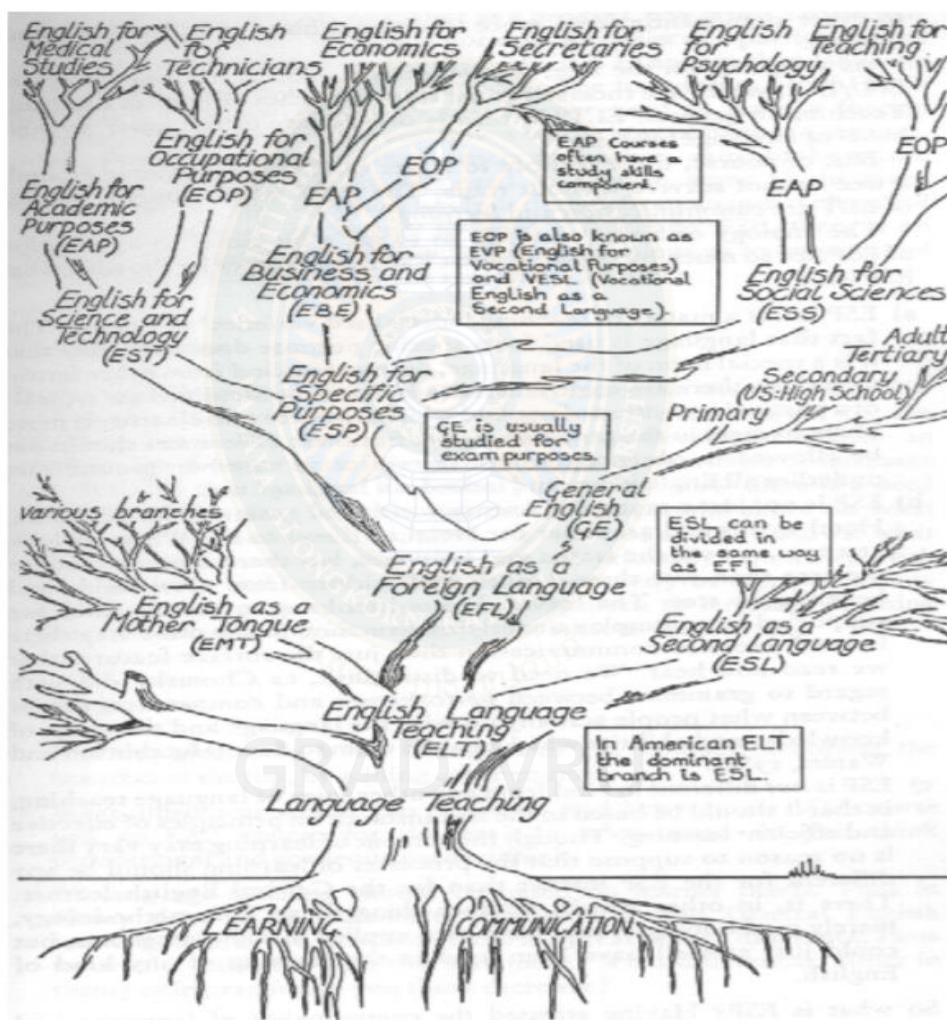

ภาพที่ 2.3 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะตามแนวคิดของโรบินสัน

ที่มา: Robinson (1980)

จากภาพที่ 2.3 แสดงถึงการกำหนดคุณลักษณะเฉพาะของการใช้ภาษา การกำหนดทักษะ และภาระงาน เช่น การสอนอ่านเอาความนั้น ควรเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมกับสาขาวิชาหรืออาชีพของผู้เรียน เช่น การสอนนักเรียนแพทย์ หรือการสอนนักเรียนที่เรียนฟิสิกส์ควรกำหนดเนื้อหาที่เหมาะสมกับนักเรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาในระดับสูง

ฮัทชินสัน และวอเตอร์ส (Hutchinson and Waters, 1989) นำเสนอแนวคิดการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นภาพต้นไม้ที่ ปรากฏในภาพที่ 2.4

ภาพที่ 2.4 การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะตามแนวคิดฮัทชินสันและวอเตอร์
ที่มา: Hutchinson and Waters (1989)

จากภาพที่ 2.4 ฮัทชินสัน และวอเตอร์ส (Hutchinson and Waters, 1989) แบ่งภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะตามความเชี่ยวชาญของผู้เรียน ออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Sciences and Technology หรือ EST)
2. ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจและเศรษฐศาสตร์ (English for Business and Economics หรือ EBE)
3. ภาษาอังกฤษเพื่อสังคมศาสตร์ (English for Social Sciences หรือ ESS) ในแต่ละประเภทนั้นแยกย่อยเป็นภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา (English for Academic Purpose หรือ EAP) และภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีพ (English for Occupation Purpose หรือ EOP) หรือภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีวศึกษา (English for Vocational Purpose หรือ EVP) หรือภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีวศึกษาในฐานะภาษาที่สอง (Vocational English as a Second Language หรือ VESL)

4. การออกแบบรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะและการเตรียมสื่อการสอน

ฮัทชินสัน และวอเตอร์ส (Hutchinson and Waters, 1989) กล่าวว่า การออกแบบรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า เป็นแนวคิดที่จะสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ และออกแบบรายวิชาให้เหมาะสมกับกลุ่มของผู้เรียนที่แตกต่างกัน โดยผู้ออกแบบรายวิชาต้องคำนึงถึงคำถามเบื้องต้นต่อไปนี้

1. ทำไมผู้เรียนต้องการเรียน
2. ใครเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการออกแบบรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เช่น ผู้เรียนผู้สอน หรือสถานประกอบการ เป็นต้น
3. การเรียนรู้เกิดขึ้นที่ไหน ต้องเตรียมอะไรบ้างและข้อจำกัดคืออะไร
4. การเรียนรู้เกิดขึ้นเมื่อไรและจะจัดสรรเวลาอย่างไร
5. ผู้เรียนต้องการเรียนรู้อะไร รูปแบบภาษาที่ต้องการคืออะไร จะประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอย่างไร และขอบเขตของหัวเรื่องครอบคลุมเนื้อหาอะไรบ้าง
6. ผู้เรียนสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนได้อย่างไร ทฤษฎีการเรียนรู้ของรายวิชานี้ คืออะไร และมีวิธีการสอนแบบใด

ซินฮา และซาดอร์รา (Sinha and Sadorra, 1991 อ้างถึงใน ดารณี ต้นติวงค์ไชยชาญ, 2537) ได้กล่าวถึงกระบวนการเตรียมและการเลือกสื่อสำหรับวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้ดังนี้

1. วิเคราะห์ความต้องการผู้เรียนในการเตรียมผลิตสื่อการสอน
2. การจัดทำวัตถุประสงค์เฉพาะตามสื่อการสอน
3. การใช้รูปแบบเรียบเรียงสื่อการสอน รูปแบบที่กำหนดให้จัดเตรียมเค้าโครงทางทฤษฎีสำหรับการเรียบเรียงและการนำเสนอสื่อการสอนโดยผู้ที่เขียนสื่อจำนำรูปแบบดังกล่าวไปใช้ ซึ่งเป็นการนำรูปแบบที่มีอยู่ไปใช้ให้สัมพันธ์กับการออกแบบสื่อการเรียน
4. การจัดเรียบเรียงบทเรียนจากง่ายที่สุดไปหาบทเรียนที่สลับซับซ้อนที่สุด
5. การจัดข้อมูลทางภาษา (input) ให้สอดคล้องกับทักษะที่ผู้เรียนต้องการเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาทั้งทักษะการรับสาร และทักษะการส่งสารในแต่ละหน่วยดังตัวอย่างรูปแบบที่เสนอในแผนภูมิที่ 10

สรุปการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ หรือภาษาอังกฤษเรียกว่า (English for Occupation Purpose หรือ EOP) เป็นการสอนภาษาเพื่อตอบสนองความต้องการภาษาอังกฤษในเรื่องของอาชีพ โดยผู้วิจัยพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในงานอาชีพ ในกลุ่มอาชีพพาณิชย์ยกรรมและบริการ

ในการศึกษาแนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ) เพื่อเป็นหลักในการพัฒนาและออกแบบกระบวนการจัดการเรียนการสอนของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

2.6.4 แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีการลงมือในการฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (The communicative approach) ในการจัดการเรียนรู้โดยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นจะเน้นในเรื่องการใช้ภาษา กับสถานการณ์มากกว่าการคำนึงในเรื่องหลักโครงสร้างไวยากรณ์ โดยการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องเป็นไปตามธรรมชาติ การให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาปฏิสัมพันธ์กันและกัน ผลจากการเรียนรู้นั้นผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ และตรงกับสิ่งที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาในการสื่อสาร ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น อเฮลลอล (Ahellal, 1990) ได้กล่าวถึงในเรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดคือการมุ่งให้ผู้เรียนมีสมรรถนะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้ ผู้เรียนเกิดทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และนอกจากนั้น เดวิท และคนอื่น ๆ (Devitt et al., 1987) ได้มีการนำเสนอทัศนะในเรื่องการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนนั้นผู้เรียนจะได้มีโอกาสในการใช้ภาษาในการฝึกปฏิบัติ ในสถานการณ์ที่เป็นประโยชน์ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Child-centered)

2. ความหมายการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ลิตเติ้ลวูด (Littlewood, 1981) ได้กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นหมายถึง การสอนภาษาในเรื่องหน้าที่ของภาษามากกว่าในเรื่องของรูปแบบ ในการจัดการเรียนการสอนนั้นผู้เรียนต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อที่จะสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ

วิลเลียม (William, 1995) ได้กล่าวว่า ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การจัดการเรียนการสอนโดยเน้นในเรื่องการใช้ภาษาในด้านการฟัง และการพูด การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในปัจจุบันเป็นที่นิยมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนั้นจะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่าสอนผู้เรียนในเรื่องหลักของไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว

โฮมส์ (Hymes, 1981) ได้กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง สมรรถนะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Competence) ความสามารถในการมี

ปฏิสัมพันธ์กันทางสังคม (Social Interaction) ความสามารถที่จะให้ผู้เรียนได้สื่อสารให้ผู้อื่นได้เข้าใจ อาจจะไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แต่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ

กุลยา เบญจกาญจน์ (2530) ได้กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาให้กับผู้เรียน โดยการจัดการเรียนการสอนนั้นจะให้ความสำคัญในเรื่องการใช้ภาษากับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสมมากกว่าการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าหลักไวยากรณ์นั้นจะมีความสำคัญน้อยลง

จากความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามที่ได้กล่าวมาในข้างต้นนั้น สามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นควรจัดให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้น เพื่อที่สามารถที่จะประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันได้ มากกว่าที่จะให้ผู้เรียนคำนึงถึงในเรื่องของหลักการไวยากรณ์ กฎเกณฑ์ทางภาษา การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารยังเน้นในเรื่องการให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและมีความถูกต้อง

3. แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1983) ได้มีแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพนั้น จะต้องมึลักษณะที่อำนวยความสะดวกต่อการสื่อสาร ดังต่อไปนี้

1. สิ่งที่เป็นจำเป็นในการสื่อสาร (communicative needs) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ดีนั้น ผู้เรียนจะต้องทราบสิ่งที่จำเป็นและความต้องการสำหรับการใช้ภาษาในการสื่อสาร โดยมุ่งให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

2. จุดประสงค์ในการสื่อสาร (communicative purpose) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะต้องมีจุดประสงค์เพื่อใช้ภาษาในการสื่อสารในชีวิตประจำวันมากกว่าในเรื่องของการฝึกหลักการ โครงสร้าง ของภาษา

3. เนื้อหา (content) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ดีนั้น ผู้สอนควรมีเนื้อหาที่กระตุ้นความสนใจ เหมาะกับความถนัด รวมถึงวัยของผู้เรียน เนื้อหาควรที่จะไม่ง่ายหรือยากจนเกินไป

4. ความหลากหลายของภาษา (variety of language) ครูผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการใช้ภาษาในหลากหลายรูปแบบ และนำประสบการณ์และความรู้ต่าง ๆ มาเพื่อที่จะตีความในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้

5. การแทรกแซง (intervention) ครูผู้สอนให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง โดยที่ครูผู้สอนจะไม่เข้าไปยุ่งในระหว่างผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรม จนกระทั่งในการประเมินผล การเรียนรู้ในขั้นสุดท้าย

6. การจำกัดการควบคุมการใช้สื่อ (no materials control) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ดีนั้น ไม่ควรจำกัดการใช้สื่อและกำหนดรูปแบบการใช้ภาษาที่จำกัดควรให้ผู้เรียนได้มีการใช้สื่อและรูปแบบของภาษาได้อย่างหลากหลาย

7. ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) การจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นควรที่จะให้ผู้เรียนได้ประเมินผลในการใช้ภาษาว่ามีความบกพร่อง อย่างไรหรือไม่

สมถวิล ธนโสภณ (2544) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีลักษณะในแบบความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงกัน ซึ่งมี 4 ประการ ดังต่อไปนี้

1. เป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ในส่วนของเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น จะพิจารณาในเรื่องขององค์ประกอบโดยภาพรวมของการใช้ทักษะในด้านภาษาในการสื่อสาร ไม่ควรที่จำกัดกรอบเฉพาะหลักของไวยากรณ์ทางภาษาเท่านั้น

2. การใช้เทคนิคเฉพาะในการสอนภาษา ผู้สอนออกแบบกระบวนการจัดการเรียนรู้ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยไม่เน้นในเรื่องโครงสร้างทางภาษามาก

3. การใช้ภาษาในการฝึกปฏิบัติ การกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษา ซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว ชำนาญและถูกต้อง จนสามารถเชื่อมโยงไปใช้ในสภาพบริบทหรือสถานการณ์ใหม่ ๆ

4. การนำภาษาไปประยุกต์ใช้กับสภาพบริบทใหม่ ๆ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางภาษา โดยที่สามารถนำไปปรับใช้กับสภาพบริบทที่ผู้เรียนอาศัยอยู่หรือใช้ในสภาพบริบทใหม่ ๆ

สามารถสรุปได้ว่า แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น เป็นการสอนภาษาที่ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาในการสื่อสารกับสถานการณ์ที่กำหนดขึ้น โดยมีการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญและคล่องแคล่ว โดยผลจากการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้เรียนสามารถนำไปปรับใช้กับสถานการณ์ที่ใกล้เคียง หรือสถานการณ์ใหม่ ๆ

4. องค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

จากการศึกษาองค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Bachman, 1990 ; Canale & Swain, 1980; Chomsky, 2009; Gagne, 1985; Hymes, 1981; Littlewood, 1991; Oxford, 1990; Widdowson, 1978; Savignon, 1983, William, 1994; สุมิตรา อังวัฒนากุล, 2553) โดยนักวิชาการหลายท่านได้ระบุองค์ประกอบหลัก ๆ ของความสามารถในการสื่อสารไว้ 5 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความสามารถด้านกฎเกณฑ์ และโครงสร้างของภาษา (Grammatical Competence) คือ ความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับเรื่องการออกเสียง ศัพท์โครงสร้างหรือรูปแบบของประโยคเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร

2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic Competence) คือ ความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับการใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม ตามกฎเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรม เช่น คนรู้ว่าควรพูดอย่างไรในสถานการณ์ใด จุดประสงค์ของการสนทนาตลอดจนคำนึงถึงบทบาททางสังคมของตนเองและผู้ร่วมสนทนา เป็นต้น

3. ความสามารถด้านความเข้าใจในระดับข้อความ (Discourse Competence) คือ ความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับการตีความวิเคราะห์ความสัมพันธ์กันของประโยคต่าง ๆ โดยสามารถเชื่อมโยงความหมายและโครงสร้างทางไวยากรณ์ เพื่อพูดหรือเขียนสิ่งต่าง ๆ ได้ต่อเนื่อง มีความหมายสัมพันธ์กัน เช่น การมีลำดับของการเล่าเรื่อง การเขียนจดหมายที่มีข้อความ เป็นเหตุเป็นผลสอดคล้องกัน

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) คือ ความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับการถอดความ การพูดซ้ำ การพูดอ้อมการใช้ภาษาสุภาพ ตลอดจนการใช้น้ำเสียงแบบต่าง ๆ เพื่อให้การสื่อสารมีความราบรื่นขึ้นหากเมื่อเกิดความเข้าใจผิด หรือการไม่เข้าใจในการสื่อสาร

5. ความสามารถที่นำไปสู่ความสำเร็จ (Metacognitive Competence) คือ การควบคุมและประเมินความคิดของตนเอง เพื่อควบคุมกำกับกระบวนการทางปัญญาและกระบวนการคิด

5. แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง

รูบิน (Rubin, 1990) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการฟังว่าในการสอนทักษะการฟังภาษา ครูผู้สอนต้องให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทักษะการฟังเป็นขั้นแรก เพราะทักษะในการฟังจะพัฒนาไปสู่การฝึกทักษะอื่น ๆ ที่ตามมา โดยทักษะในการฟังเป็นทักษะพื้นฐานเริ่มต้นทักษะแรกในการเรียนภาษา ถ้าผู้เรียนเกิดปัญหาในทักษะด้านการฟัง จะเป็นปัญหาสำหรับการเรียนการสอนภาษาต่อไปในอนาคต

สุรพันธ์ กุศลสง (2543) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนการฟังเพื่อการสื่อสารว่า ในการฝึกทักษะการฟังอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ฟังจะต้องมีความสนใจและตั้งใจรวมทั้งมีความรู้ประสบการณ์เดิมนอกจากนั้น ในการสอนทักษะการฟังเพื่อจุดมุ่งหมายในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ตัวอย่างเช่น ในเวลาครูสอนอธิบายในหน้าชั้นเรียน ผู้เรียนต้องพยายามฟังเพื่อจับใจความสำคัญสิ่งที่ครูกำลังพูด เพื่อสามารถที่จะวิเคราะห์และตีความเรื่องนั้น ๆ สำหรับการสอนภาษาต่างประเทศผู้เรียนจะต้องมีข้อมูลรายละเอียดทางด้านภาษาและสถานการณ์หรือบริบท เป็นต้น

ชัยยา เปรมภักดิ์ (2543) ได้มีการดำเนินการวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในด้านการฟัง ดังต่อไปนี้ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการฟังเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนเข้าใจในเสียงที่ได้ยินจากครูผู้สอน เมื่อผู้เรียนฟังเข้าใจในสิ่งที่ครูผู้สอนพูดแล้ว ผู้เรียนสามารถที่จะโต้ตอบสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของครูผู้สอน

สรุปจากแนวคิดในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง โดยในการเรียนการสอนวิชาทางด้านภาษานั้น ทักษะการฟังเป็นทักษะแรกก่อนที่จะพัฒนาไปสู่ทักษะในการสื่อสารในด้านอื่น ๆ ซึ่งครูผู้สอนควรให้ความสำคัญกับการสอนทักษะการฟังให้กับผู้เรียนให้มาก

6. แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการพูด

สก๊อต (Scott 1981) ได้เสนอเทคนิคขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการพูด ดังต่อไปนี้

1. ขั้นวัตถุประสงค์ ในขั้นนี้ครูผู้สอนจะต้องบอกสิ่งที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้
2. ขั้นการสอนเนื้อหา ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการพูด ควรเป็นรูปแบบบริบทเพื่อที่ว่าผู้สอนจะได้สังเกตโครงสร้างและลักษณะของภาษา ตัวอย่างหรือรูปแบบที่ผู้เรียนจะพูด เช่น ใครเป็นคนพูด ผู้พูดพยายามที่จะสื่ออะไร เนื้อหาที่พูด สถานที่พูด และสิ่งที่พูด
3. การถ่ายโอนและการฝึก หลังจากทีครูผู้สอนได้สอนในเรื่องเนื้อหา การฝึกปฏิบัติ การพูดของผู้เรียนจะเริ่มทันที โดยผู้สอนอาจจะแบ่งกลุ่ม ฝึกเดี่ยว หรือเป็นคู่ก็ได้ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้ฟัง

ตัวอย่าง รูปแบบ สำนวน ที่หลากหลาย โดยสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ครูผู้สอนได้ส่งเสริมผู้เรียนให้ใช้ภาษาพูดที่เจ้าของภาษาใช้ในการสื่อสารจริง

ลินช์ (Lynch, 1996) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการพูด ดังนี้

1. ในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการพูด ครูผู้สอนควรมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ทักษะทางภาษาด้านการพูดในหลากหลายรูปแบบ รวมทั้งสรรหาคัดเลือกเทคนิคและวิธีการสอนที่เป็นต้นแบบในเรื่องการพูดมาใช้สอนผู้เรียน ยิ่งไปกว่านั้นครูผู้สอนควรให้นักเรียนได้มีการฝึกปฏิบัติการพูดบ่อย ๆ ให้เกิดความชำนาญ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะส่งผลต่อทักษะในการพูดของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนกล้าที่จะพูดและกล้าที่จะแสดงออกอย่างมีความมั่นใจ

2. ในการฝึกปฏิบัติการพูดในแต่ละครั้ง ควรมีการวัดและประเมินผลในการพูด โดยการวัดและประเมินผลการพูดนั้น ควรมีผู้เกี่ยวข้องในการวัดและประเมินผลการพูดจากหลายฝ่าย ๆ ไม่ว่าจะเป็น ครูผู้สอน ผู้พูด และผู้ฟัง ซึ่งผลจากการวัดและประเมินผลจะใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับในการพัฒนาการพูดของผู้เรียนในครั้งถัดไป

3. ในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการพูด ครูผู้สอนควรคำนึงถึงในเรื่องของตัวชี้วัดความสามารถในด้านการพูดเพื่อการสื่อสารและผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

7. แนวคิดการสอนภาษาด้านการอ่าน

ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่สำคัญในการแสวงหาความรู้และข้อมูลต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ในการสอนทักษะการอ่านนั้น สมิท และเฮนรี เคลย์ (Smith, Henry & Clay, 1955) ได้เสนอวิธีการสอนทักษะการอ่านไว้อย่างน่าสนใจ สรุปได้ดังนี้

1. ครูให้ผู้เรียนอ่านบทความที่ไม่ยากจนเกินไปให้ผู้เรียนจดบันทึกข้อมูลของบทความที่ผู้เรียนได้อ่านไปแล้ว

2. ขณะที่ผู้เรียนอ่าน ครูผู้สอนจดคำศัพท์ที่ผู้เรียนรู้สึกว่ายากไม่เข้าใจ หลังจากนั้นสอนคำศัพท์เหล่านั้นให้กับผู้เรียน

3. ครูใช้คำศัพท์เหล่านั้นในการสอนผู้เรียนโดยเน้นที่คำศัพท์และตัวอักษร

4. ครูให้ผู้เรียนเขียนมากที่สุดเท่าที่จะเขียนได้ โดยอาจเป็นประโยคหนึ่งประโยค ครูช่วยในการขีดเส้นใต้คำศัพท์ที่หายไปและช่วยให้ผู้เรียนฟังและเขียนคำศัพท์เหล่านั้น

5. ครูให้ผู้เรียนจับเรียงเรียงเนื้อเรื่องใหม่ให้ถูกต้อง

6. ครูแนะนำหนังสือใหม่ให้กับผู้เรียน และให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมโดยการคาดเดาเนื้อเรื่องในหนังสือเล่มนั้นโดยรวม

7. ครูอ่านหนังสือร่วมกับผู้เรียน ขณะที่อ่านครูสอนให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการอ่านการกวาดสายตาหรือการใช้นิ้วช่วยชี้ในการอ่าน รวมทั้งพูดถึงหนังสือและเนื้อเรื่องที่กำลังอ่าน

8. ครูส่งเสริมให้ผู้เรียนอ่านหนังสือ โดยให้หนังสือแก่ผู้เรียนเพื่อผู้เรียนจะสามารถฝึกอ่านก่อนที่จะพบกับครูครั้งต่อไป

นอกจากนี้ กูดแมน (Goodman, 1986) ได้เสนอแนวทางในการสอนทักษะการอ่านไว้ตามแนวคิดการสอนภาษาแบบองค์รวมว่า ควรทำควบคู่ไปกับการเขียน เนื่องจากผู้เรียนได้เรียนรู้ใน

ขณะที่อ่านและเริ่มสังเกตเห็นวิธีการเขียนของผู้เขียนและตระหนักได้ว่าหนังสือเล่มนั้นต้องมีผู้เขียน เพราะผู้เรียนเองมีโอกาสเขียนผลงานและให้เพื่อนนักเรียนด้วยกันอ่าน ดังนั้น การสอนทักษะการอ่าน ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปลงได้ว่า ผู้สอนควรสอนทักษะการอ่านและทักษะการเขียนไปพร้อม ๆ กัน โดยเริ่มจากครูอ่านข้อความหรือนิทานง่าย ๆ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกการคาดเดาเหตุการณ์และการเรียนรู้การใช้ ไวยากรณ์และเขียนคำศัพท์ โดยครูจะเป็นตัวอย่างที่ดีในการสาธิตวิธีการอ่านที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

สรุปการสอนทักษะการอ่านเริ่มต้นให้ผู้เรียนได้อ่านจากบทความที่ง่าย ๆ โดยที่ทักษะการอ่านควรฝึกไปพร้อม ๆ กันกับทักษะการเขียน ครูผู้สอนแนะนำหนังสือที่คำศัพท์ไม่ยากให้ผู้เรียนอ่านและเสนอคำศัพท์ที่ผู้เรียนไม่รู้ความหมาย รวมทั้งสอนเทคนิคและวิธีการอ่าน

8. แนวคิดการสอนภาษาด้านการเขียน

รูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2544) ได้กล่าวว่าในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการพูดนั้น ผู้สอนควรออกแบบจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยต้องคำนึงว่ากิจกรรมนั้น เริ่มจากง่ายไปหายาก โดยครูผู้สอนควรมีทั้งตัวอย่างและรูปแบบในการพูดให้กับผู้เรียน ซึ่งครูผู้สอนจะคอยเป็นผู้ควบคุมและผู้ชี้แนะ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ เรียกว่า กิจกรรมภายใต้การควบคุมและชี้แนะ เช่น ในช่วงการจัดการเรียนรู้ Intake-Using It ก่อนที่ครูผู้สอนจะให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการพูด ครูผู้สอนจะต้องมีตัวอย่างหรือรูปแบบภาษา (Conversation Matrix) หรือ Dialogue ให้ผู้เรียน จากนั้นจึงจะให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมที่ยากขึ้น เช่น การเลียนแบบการอภิปราย บทบาทสมมติ ในช่วงการจัดการเรียนรู้อินเทค-ใช้ Intake-Using It การออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเริ่มจากง่ายไปหายากจะช่วยคลายความวิตกกังวล (Anxiety) ของผู้เรียน

จากที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการพูด ครูผู้สอนจะต้องเป็นผู้คอยสร้างประสบการณ์ กำหนดสถานการณ์หรือบริบทใหม่ ๆ คอยอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้เรียน จะต้องเริ่มจากสิ่งที่ย่างไปหายาก และมีตัวอย่างหรือรูปแบบในการใช้ภาษา ที่ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติการพูดมีการโต้ตอบปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันและกัน ให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดอย่างสม่ำเสมอเพื่อส่งเสริมให้เกิดทักษะในด้านการพูดได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง รวมทั้งยังมีเทคนิคในการสอนอย่างหลากหลาย

9. ขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ในเรื่องภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้เรียนจะได้มีโอกาสได้ใช้ภาษาในการสื่อสารที่ใช้ในชีวิตประจำวันโดยไม่ต้องคำนึงว่าจะสนทนาแล้วผิดพลาดไวยากรณ์ เพื่อฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเพื่อทำให้ผู้อื่นเข้าใจสิ่งที่ผู้เรียนกำลังพูด พูดเพื่อให้ได้มาในข้อมูลที่ต้องการ ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่หลากหลาย จะทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

กรมวิชาการ (2545) ได้เสนอขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นชี้แจงวัตถุประสงค์ (purpose) เป็นขั้นที่ครูผู้สอนแจ้งรายละเอียดให้ผู้เรียนได้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการเรียนในแต่ละชั่วโมง จำทำให้ผู้เรียนได้ทราบสิ่งที่จะเรียนและปฏิบัติกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน

2. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (presentation) เป็นขั้นตอนที่ครูผู้สอนที่ครูผู้สอนใช้เทคนิคหรือวิธีการสอนในการนำเสนอเนื้อหาบทเรียน (content) โดยมีเทคนิคหรือวิธีการสอนอย่างหลากหลาย หลักความรู้ทางไวยากรณ์ของภาษา (grammar) และสมรรถนะเชิงกลยุทธ์ (Strategic competence) ให้กับผู้เรียน เทคนิคหรือวิธีการสอนที่ผู้สอนสามารถนำมาใช้ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การอธิบาย การใช้สื่อวีดิทัศน์ การสร้างสถานการณ์จำลอง การสาธิต เป็นต้น

3. ขั้นการฝึกปฏิบัติ (practice) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนจะได้ลงมือฝึกปฏิบัติในการใช้ภาษา เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยที่ครูผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อที่จะให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติใช้ภาษาผ่านกิจกรรม เช่น การโต้วาที การเล่าประสบการณ์ที่กำหนด เกม เป็นต้น

กองวิจัยทางการศึกษา (2546) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมี 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นการนำเสนอ (presentation) เป็นขั้นตอนที่ครูผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียนผ่านการทำกิจกรรม (warm up) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ทบทวนความรู้เดิมหรือสิ่งที่ได้เรียนมาแล้ว ในขั้นการนำเสนอนี้ครูผู้สอนจะต้องบอกผู้เรียนถึงวัตถุประสงค์ของการเรียน และนำเสนอเนื้อหาใหม่ คำศัพท์ ประโยคที่จะเรียนรู้ ในขั้นตอนการนำเสนอจะให้ความสำคัญของความถูกต้องในการใช้ภาษา (accuracy)

2. ขั้นฝึกปฏิบัติ (practice) ขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกปฏิบัติใช้ภาษาโดยครูจะคอยเป็นผู้ควบคุมดูแล เมื่อผู้เรียนเข้าใจการสนทนาแล้ว จากนั้นจะให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติใช้ภาษาเอง (free controlled practice) ซึ่งครูผู้สอนจะไม่ขัดการฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาของผู้เรียน ถ้าผู้เรียนฝึกปฏิบัติเสร็จแล้วครูผู้สอนจึงจะบอกข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้เรียน

3. ขั้นการผลิต (production) ขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้จะได้นำภาษาไปประยุกต์กับสถานการณ์ที่กำหนด เช่น การเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมติ การร้องเพลง โดยในการสอนนั้นจะมีการบูรณาการทั้งทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน

สรุปสำหรับการนำเสนอขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยสามารถสรุปขั้นตอนการสอนได้ ดังนี้ 1) ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (presentation) ขั้นนี้ผู้เรียนจะได้รู้วัตถุประสงค์ของสิ่งที่เรียน โดยเริ่มต้นโดยการใช้กิจกรรม 2) ขั้นการฝึกปฏิบัติ (practice) ขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกปฏิบัติใช้ภาษา 3) ขั้นการผลิต (production) ขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ประยุกต์ใช้ภาษากับบริบทที่ใกล้เคียงหรือสถานการณ์ใหม่ ๆ

10. การวัดผลและประเมินผลการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ในการวัดและประเมินผลในเรื่องของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือการวัดทักษะการสื่อสารทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน โดยที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจในสิ่งที่ตนได้ฟังหรืออ่าน ตลอดจนใช้ภาษาในการพูดหรือเขียนในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ การวัดและประเมินผลตามการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะเน้นการประเมินผลเพื่อปรับปรุงการจัดการเรียนรู้นั้นมากกว่าการตัดสินผลการเรียนของผู้เรียน โดยได้มีบุคคลและองค์กรได้กล่าวถึงวิธีการวัดและประเมินผลการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารดังนี้

กรมวิชาการ (2542) ได้เสนอแนวทางในการวัดและประเมินผลของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังต่อไปนี้

1. การวัดและประเมินผลการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แบบประเมินองค์ประกอบย่อย ๆ (discrete point tests) โดยจะมีการประเมินทักษะทางภาษาโดยการวัดองค์ประกอบย่อย ๆ แต่ละจุดประสงค์ โดยการวัดและประเมินแยกเป็นส่วนที่ต้องการจะวัด เช่น หลักไวยากรณ์ ประโยค คำศัพท์ เสียง เป็นต้น

2. การวัดและประเมินผลการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเป็นการวัดและประเมินผลในแบบลักษณะองค์รวม (holistic tests) เป็นการวัดและประเมินความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่มากกว่าหนึ่งทักษะ จะใช้เวลาในการทดสอบภายใต้เวลาที่จำกัด ซึ่งในการวัดและประเมินผลในลักษณะเช่นนี้ ผู้สอนจำนวนมากนิยมใช้ในปัจจุบัน เช่น การสัมภาษณ์ (interview) การเขียนตามคำบอก (dictation) เป็นต้น

ฉวย พร้อมมูล (2542) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินผลการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า เป็นการวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษทั้งในด้านการใช้ภาษาเพื่อเข้าสังคมและวัฒนธรรม จะวัดทั้งความสามารถในการสื่อสารและความรู้ทางภาษา ผลของการวัดจะถูกนำไปใช้ในการพัฒนานักเรียนอย่างต่อเนื่อง ซึ่งในระดับเตรียมความพร้อมจะวัดประเมินผลโดยเน้นการประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจากการเข้าร่วมกิจกรรม และความสามารถในการใช้ภาษาในด้านความเข้าใจ การฟัง พูด อ่าน เขียนรวมทั้งการสะกดคำ โดยการประเมินผลจะมีการประเมินผลใน 3 ลักษณะ คือการประเมินผลก่อนเรียน การประเมินผลระหว่างเรียนการประเมินผลหลังเรียน มีการประเมินทั้งการปฏิบัติ ภาควิชาความรู้ และเจตคติ โดยมีเครื่องมือการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย มีการวัดระดับมาตรฐานขั้นพื้นฐานของนักเรียน โดยใช้ข้อสอบวัดมาตรฐานความรู้ความสามารถ (Proficiency test) สำหรับผู้จะสำเร็จการศึกษา

10.1 การวัดและประเมินผลทักษะการฟังและการพูด

โกลเดน (Goulden, 1995) ได้เสนอแบบวัดและประเมินผลการสอนสำหรับทักษะด้านการฟังและทักษะด้านการพูด Kansas speech communication association (KSCA) ไว้สำหรับผู้เรียน ดังมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.3 แบบวัดและประเมินผลทักษะด้านการฟังและทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของ
Kansas Speech Communication Association (KSCA)

พฤติกรรม	ระดับความสามารถ				
1. ใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม	1	2	3	4	5
1.1 ตรงจุด ชัดเจน และถูกต้อง					
1.2 ไม่มีข้อผิดพลาด					
1.3 ใส่ใจต่อสิ่งแวดล้อมหรือสังคมที่เหมาะสมกับผู้ฟัง					
1.4 แสดงให้เห็นถึงความจริงใจและบุคลิกภาพของผู้พูด					
2. เสนอรูปแบบการนำเสนอได้อย่างเหมาะสม	1	2	3	4	5
2.1 ใช้น้ำเสียงได้อย่างชัดเจนไม่ติดขัด					
2.2 แสดงพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสมต่อสถานการณ์ต่าง ๆ					
2.3 แสดงพฤติกรรมได้อย่างเป็นธรรมชาติ					
2.4 สนทนากับผู้ฟังได้ดี					
3. เสนอเนื้อหาที่มีคุณภาพ	1	2	3	4	5
3.1 เสนอข้อมูลที่คิดขึ้นเอง หรือข้อมูลใหม่					
3.2 เสนอข้อมูลที่น่าสนใจ					
3.3 เสนอข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างถูกต้อง					
3.4 เสนอข้อมูลที่น่าเชื่อถืออ้างอิงได้					
3.5 เสนอข้อมูลที่กระชับ รัดกุม มีลำดับ และมีเหตุผล					
4. ปรับใช้ภาษาให้เหมาะสมกับผู้ฟัง	1	2	3	4	5
4.1 ใช้ภาษามีระดับความยากง่ายเหมาะสม					
4.2 พูดโดยคำนึงถึงพื้นฐานของผู้ฟังเป็นหลัก					
4.3 พูดอ้างอิงข้อมูลได้อย่างชัดเจน					
4.4 สะท้อนความคิด สังเกต และปรับปรุง					
5. ใช้คำตอบที่เป็นธรรมชาติและมีประสิทธิภาพต่อ คำถามหลังการพูด	1	2	3	4	5

เกณฑ์ที่ใช้ในการวัดทักษะด้านการฟังและทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของ Kansas
Speech Communication Association (KSCA)

- 5 หมายถึง ดีเยี่ยม
- 4 หมายถึง ดี
- 3 หมายถึง ปานกลาง
- 2 หมายถึง พอใช้
- 1 หมายถึง ปรับปรุง

ฮีตัน (Heaton, 1997 อ้างถึงใน ปิยภัทร พลับพลา, 2559) ได้เสนอเกณฑ์ที่ใช้ในการวัดและประเมินผลที่เป็นองค์รวมทักษะด้านการฟังและทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับผู้สอนดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.4 เกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลแบบองค์รวมทักษะด้านการฟังและทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับผู้สอนของ ฮีตัน (Heaton, 1997)

6	ยอดเยี่ยม สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างมั่นใจและคล่องแคล่ว รวมทั้งสื่อสารได้เหมือนเจ้าของภาษา
5	ดีมาก สามารถสื่อสารได้อย่างชัดเจน อาจจะจะไม่เหมือนเจ้าของภาษาบ้างหรือไม่เข้าใจภาษาอังกฤษบ้าง แต่โดยรวมไม่เป็นปัญหาสำหรับการสื่อสารภาษาอังกฤษ
4	ค่อนข้างดี การใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ รวมถึงการออกเสียงยังติดอยู่บ้าง การสื่อสารในบางครั้งทำให้เจ้าของภาษาไม่เข้าใจ แต่ยังสามารถสื่อสารได้คล่องแคล่วในหัวข้อทั่ว ๆ ไป อาจต้องมีการปรับปรุงการสื่อสารซ้ำ ๆ ที่สนทนาผิด
3	พอใช้ สามารถสื่อสารได้ค่อนข้างดี แต่บางครั้งเจ้าของภาษาที่พูดภาษาอังกฤษไม่สามารถเข้าใจในบางครั้ง โดยต้องการสื่อสารซ้ำ ๆ และอาจยากที่เจ้าของภาษาจะเข้าใจ
2	ปรับปรุง ผู้พูดสื่อสารแล้วเจ้าของภาษาไม่สามารถที่จะเข้าใจได้ ผู้พูดยังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องที่สนทนาแต่ถ้าการสนทนาเกี่ยวกับสิ่งรอบตัว หรือเรื่องที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวันสามารถที่จะเข้าใจได้บ้าง มีการใช้ศัพท์ การออกเสียงผิด และการใช้ไม่ถูกต้องหลักไวยากรณ์จำนวนมาก
1	ไม่ผ่าน ไม่สามารถสื่อสารไม่ว่าจะเป็นจะเป็นเรื่องต่าง ๆ ไม่เข้าใจเรื่องที่กำลังสนทนา

เคมิงเกียว (Khaminkieo, 2007 อ้างถึงใน ปิยภัทร พลับพลา, 2559) ได้ดำเนินการแบบวัดและประเมินผลทักษะด้านการฟังและทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรายละเอียดของแบบวัดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.5 แบบวัดและประเมินผลทักษะด้านการฟังและทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของ Khaminkieo (2007)

เกณฑ์	คุณสมบัติ				
	4	3	2	1	0
1. ความพยายาม 2. จำนวนครั้งของการสื่อสาร 3. สื่อสารได้เข้าใจ 4. ความคล่องแคล่ว 5. คุณภาพในการสื่อสาร					

เกณฑ์ที่ใช้ในการวัดทักษะด้านการฟังและทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของ Khaminkieo (2007)

ความพยายาม

- 4 หมายถึง พยายามสื่อสารอย่างมาก
3 หมายถึง พยายามสื่อสาร
2 หมายถึง พยายามสื่อสารบ้าง
1 หมายถึง พยายามสื่อสารเล็กน้อย
0 หมายถึง ไม่พยายามสื่อสารเลย

จำนวนครั้งของการสื่อสาร

- 4 หมายถึง สื่อสารเกี่ยวข้องกับหัวข้อทั้งหมด
3 หมายถึง สื่อสารเกี่ยวข้องกับหัวข้อเกือบทั้งหมด
2 หมายถึง สื่อสารเกี่ยวข้องกับหัวข้อบ้าง
1 หมายถึง สื่อสารเกี่ยวข้องกับหัวข้อเล็กน้อย
0 หมายถึง สื่อสารไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อ

สื่อสารได้เข้าใจ

- 4 หมายถึง สื่อสารได้เป็นที่เข้าใจได้ทั้งหมด
3 หมายถึง สื่อสารได้เกือบจะเข้าใจได้ทั้งหมด
2 หมายถึง สื่อสารเป็นวลีสั้นได้เข้าใจ
1 หมายถึง สื่อสารเข้าใจบ้างเป็นคำ ๆ
0 หมายถึง สื่อสารไม่เข้าใจเลย

ความคล่องแคล่ว

- 4 หมายถึง สื่อสารได้อย่างไม่ติดขัดและไม่หยุดระหว่างพูด
3 หมายถึง ไม่ค่อยหยุดระหว่างพูด
2 หมายถึง หยุดระหว่างพูดบางครั้ง

- 1 หมายถึง หยุตระหว่างพูดเล็กน้อยและพูดติดขัดบ้าง
- 0 หมายถึง หยุตระหว่างพูดบ่อยและคำพูดติดขัด
- คุณภาพในการสื่อสาร
- 4 หมายถึง สื่อสารได้ถูกต้องตามหลักโครงสร้างทางภาษา
- 3 หมายถึง สื่อสารได้เกือบถูกต้องตามหลักโครงสร้างทางภาษา
- 2 หมายถึง สื่อสารมีปัญหาบ้างในเรื่องของความไม่แม่นยำโครงสร้างทางภาษาบ้าง
- 1 หมายถึง สื่อสารได้ถูกต้องเพียงเล็กน้อย
- 0 หมายถึง สื่อสารไม่ถูกต้องเลย

สปชเบริก (Spitzberg, 2003 อ้างถึงใน อ้างถึงใน ปิยภัทร พลัฒา, 2559) ได้สร้างแบบวัดทักษะในการสื่อสาร (The conversational skills rating scale) โดยแบบวัดมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า โดยใช้แบบวัดทักษะในการสื่อสารในการวัดทักษะการสื่อสารของผู้เรียน ซึ่งมีรายละเอียดของแบบวัด ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.6 แบบวัดทักษะในการสื่อสาร (The conversational skills rating scale) ของ Spitzberg (2003)

แบบวัดทักษะในการสื่อสาร (แบบฟอร์มการจัดลำดับกับคู่สนทนา)			
ชื่อของคุณ:		ชื่อคู่สนทนา:	
เลขประจำตัวคุณ:		เลขประจำตัวคู่สนทนา:	
วันที่:	ห้องเรียน:	กิจกรรม:	
จัดลำดับคู่สนทนาของคุณว่าแสดงพฤติกรรมในการสื่อสารด้วยทักษะการสื่อสารดังต่อไปนี้หรือไม่			
5	=	ดีมาก	การสื่อสารมีความราบรื่น ส่งผลต่อความประทับใจในเชิงบวกของการวัดทักษะการสื่อสารอย่างชัดเจน
4	=	ดี	การสื่อสารอยู่ในระดับดีแต่ยังไม่ถึงกับดีมาก
3	=	เหมาะสม	การสื่อสารพอเพียงเหมาะสม แต่ไม่ส่งผลต่อความประทับใจเชิงลบอย่างชัดเจน
2	=	ปานกลาง	การสื่อสารติดขัดขาดตอนตามช่วง และเหมาะสมในบางครั้ง
1	=	ไม่เหมาะสม	การสื่อสารติดขัดขาดตอนอย่างมาก ส่งผลต่อความประทับใจเชิงลบของการวัดทักษะการสื่อสารอย่างชัดเจน

ตารางที่ 2.6 (ต่อ)

โปรดวงคำตอบที่ตรงกับพฤติกรรมในการสื่อสารมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว						
5	4	3	2	1	=	(1) ความเร็วในการสื่อสาร (ไม่พูดซ้ำหรือเร็วเกินไป)
5	4	3	2	1	=	(2) ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร (การหยุดในระหว่างพูด การเว้นวรรค)
5	4	3	2	1	=	(3) การสื่อสารด้วยความมั่นใจ
5	4	3	2	1	=	(4) ความสอดคล้องและเชื่อมโยงกับหัวข้อ (การแสดงออกและความชัดเจนในการออกเสียง)
5	4	3	2	1	=	(5) ระดับของน้ำเสียงที่ใช้ (ไม่หือหวาหรือราบเรียบเกินไป)
5	4	3	2	1	=	(6) ความดังของน้ำเสียง (ไม่เบาหรือดังเกินไป)
5	4	3	2	1	=	(7) ลักษณะท่าทาง (เป็นทางการ)
5	4	3	2	1	=	(8) การโน้มตัวสื่อสารกับคู่สนทนา (ไม่ถอยหลังหรือล้ำหน้าเกินไป)
5	4	3	2	1	=	(9) ไม่แสดงการสันออกมาระหว่างการสื่อสาร
5	4	3	2	1	=	(10) การขยับตัวทำอย่างอื่น (การตะมุตะมู เท้า หรือใช้มือม้วนผม เป็นต้น)
5	4	3	2	1	=	(11) การใช้สีหน้าแสดงออกถึงความรู้สึกกับสิ่งที่พูด
5	4	3	2	1	=	(12) การพยักหน้าตอบรับสิ่งที่คู่สนทนากำลังพูด
5	4	3	2	1	=	(13) การเน้นย้ำสิ่งที่พูดโดยใช้ท่าทาง
5	4	3	2	1	=	(14) ในระหว่างการสื่อสารโดยใช้อารมณ์ขัน
5	4	3	2	1	=	(15) การหัวเราะหรือยิ้ม ต่อเรื่องที่พูด
5	4	3	2	1	=	(16) การใช้สายตาในระหว่างสื่อสาร
5	4	3	2	1	=	(17) การถามคำถาม
5	4	3	2	1	=	(18) การเปิดโอกาสให้คู่สนทนาได้แสดงความคิดเห็น
5	4	3	2	1	=	(19) การพูดถึงในเรื่องเกี่ยวกับตัวเอง (ไม่น้อยหรือมากเกินไป)
5	4	3	2	1	=	(20) การพูดแสดงความคิดเห็นหรือพูดให้กำลังใจคู่สนทนา
5	4	3	2	1	=	(21) การแสดงความคิดเห็นส่วนตัว (ไม่น้อยหรือมากเกินไป)
5	4	3	2	1	=	(22) การพูดเปิดประเด็นใหม่ ๆ
5	4	3	2	1	=	(23) การคงไว้ซึ่งหัวข้อเดิม และการแสดงความคิดเห็นเพื่อติดตามหัวข้อนั้น
5	4	3	2	1	=	(24) ไม่ขัดจังหวะคู่สนทนาในระหว่างพูด
5	4	3	2	1	=	(25) การใช้เวลาในการพูดอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับคู่สนทนา

ตารางที่ 2.6 (ต่อ)

ให้จัดอันดับในภาพรวมของการแสดงออกสำหรับการสื่อสารในอีก 5 ข้อถัดไป คู่สนทนาของฉันทันเป็น..

ผู้สื่อสารที่ไม่ดี	1	2	3	4	5	6	7	ผู้สื่อสารที่ดี
ผู้ไม่มีทักษะทางสังคม	1	2	3	4	5	6	7	ผู้มีทักษะทางด้านสังคม
ผู้สื่อสารไม่ขีดความสามารถ	1	2	3	4	5	6	7	ผู้สื่อสารมีขีดความสามารถ
ผู้สื่อสารได้อย่างไม่เหมาะสม	1	2	3	4	5	6	7	ผู้สื่อสารได้อย่างเหมาะสม
ผู้สื่อสารไม่มีประสิทธิภาพ	1	2	3	4	5	6	7	ผู้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ
ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม:								

เกณฑ์ในการประเมินผลโดยภาพรวมของการสื่อสาร

- 1 หมายถึง ไม่มีทักษะในการสื่อสารอย่างมาก
- 2 หมายถึง ค่อนข้างไม่มีทักษะในการสื่อสาร
- 3 หมายถึง ขาดทักษะในการสื่อสารเล็กน้อย
- 4 หมายถึง ปานกลาง ประมาณว่ามีทักษะหรือไม่มีเลย
- 5 หมายถึง มีทักษะในการสื่อสารเล็กน้อย
- 6 หมายถึง ค่อนข้างมีทักษะในการสื่อสาร
- 7 หมายถึง ทักษะในการสื่อสารอยู่ในระดับสูง

10.2 การวัดและประเมินผลทักษะการอ่าน

การวัดและประเมินผลทักษะการเขียน สุมิตรา อังวัฒนกุล (2553) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านที่จะทำการวัดได้อ่างน่าเชื่อถือดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับคำโดยทั่ว ๆ ไป หมายถึงความรู้เกี่ยวกับคำ ได้แก่ความกว้าง ความลึกและขอบเขตของคำศัพท์ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ความรู้เกี่ยวกับคำอย่างกว้างขวางหรือความชำนาญในการใช้คำ เป็นสิ่งสำคัญประการแรกที่จะนำไปสู่การบรรลุถึงความสามารถระดับสูงของทักษะการอ่านทุกชนิด

2. ความเข้าใจเรื่องราวที่ปรากฏอย่างชัดเจน ซึ่งรวมถึงทักษะอื่น ๆ ด้วย เช่น การรู้ตำแหน่งของข้อความที่กล่าวถึงอย่างเจาะจง การเข้าใจความหมายตามตัวอักษรและความสามารถในการติดตามเรื่องที่อ่านตามลำดับ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า แบบสออ่านที่ยอมรับกันเป็นจำนวนมาก มักจะวัดความสามารถในการอ่านมากกว่าด้านอื่น ๆ

3. ความเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่รวมถึงความมีเหตุผลในการอ่าน ความสามารถในการให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ตลอดจนสามารถเดาเหตุการณ์เกี่ยวกับผลที่

ตามมาการเข้าใจ ความหมายของคำจากเนื้อเรื่อง เข้าใจการจัดลำดับของเรื่องที่อ่าน ทราบถึงความคิดสำคัญและ การจัดลำดับความคิดเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ของข้อความที่อ่านโดยการได้อธิบายหรือหลักเกณฑ์จากเรื่องที่อ่าน

4. ความซาบซึ้ง หมายถึงความสามารถในการทราบถึงความตั้งใจหรือจุดมุ่งหมายของผู้เขียน การทราบถึงอารมณ์หรือแนวรสของเรื่อง ความสามารถในการเข้าใจกลไกทางวรรณคดีที่ทำให้ผู้เขียนบรรลุจุดมุ่งหมาย

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544) ได้กล่าวถึงการประเมินทักษะการอ่านว่า การประเมินทักษะการอ่านสามารถใช้เกณฑ์ที่กำหนดตามส่วนประกอบของภาษาแบบแยกย่อยและเกณฑ์ที่กำหนดตามความสามารถในการรับสาร หรืออาจใช้เกณฑ์ทั้งสองแบบประยุกต์เข้าด้วยกัน โดยใช้น้ำหนักเกณฑ์แบบรวมมากกว่าเกณฑ์แบบย่อย

1. เกณฑ์กำหนดความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์แบบย่อยจะเป็นดังนี้

1.1 ความรู้ศัพท์ ผู้เข้าสอบสามารถเข้าใจคำศัพท์ ส่วนวนที่ใช้ในระดับใด

1.2 ความรู้ไวยากรณ์ ผู้สอบสามารถใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำสรรพนาม ความเชื่อมโยงของเนื้อความ เช่น การใช้คำสันธาน คำบุพบท ที่กำหนดหน้าที่ของภาษาว่าเป็นการขอร้อง เชื้อเชิญ ขออนุญาต ฯลฯ ได้มากน้อยเพียงใด

2. เกณฑ์กำหนดความสามารถทางการอ่านแบบรวมจะเป็นดังนี้

2.1 ความสามารถเรียบเรียงความ ได้แก่ การอ่านแล้วเข้าใจความได้ สามารถแสดงความเข้าใจโดยการตอบคำถามที่ให้เรียบเรียงถ้อยคำใหม่โดยให้ได้ใจความเดิมหรือสามารถตอบคำถามแบบเลือกตอบและแบบเรียงลำดับข้อความเป็น 1 , 2 , 3ได้

2.2 ความสามารถอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด ผู้เข้าสอบสามารถโยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่าเป็นรายละเอียดสนับสนุนหรือเป็นรายละเอียดเพื่อให้ข้อมูลตรงกันข้าม ตลอดทั้งเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดด้วยกัน

2.3 ความสามารถอ่านจับใจความสำคัญ ผู้เข้าสอบสามารถระบุแก่นเรื่องหัวเรื่องและใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

2.4 ความสามารถวิเคราะห์และประเมินความสัมพันธ์ของเนื้อความและสุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษา ผู้เข้าสอบสามารถใช้ความรู้ด้านศัพท์ ไวยากรณ์ ความเข้าใจสิ่งที่อ่านและความรู้เกี่ยวกับรูปแบบลีลาภาษาที่ใช้ในบทอ่าน ที่เป็นตัวกระตุ้น วิเคราะห์ ประเมิน และ สรุปได้ว่าสารที่อ่านนั้นเป็นสารประเภทใด ลีลาภาษาที่ใช้เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ เจตนา ทัศนคติของผู้เขียนที่แฝงอยู่สามารถวิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุและผลที่เกิดขึ้น ถึงความมั่นคงน่าเชื่อถือ ของสมมุติฐานที่ผู้เขียนตั้งไว้ ความเป็นไปได้ของข้อสรุป ตลอดจนสามารถประเมินประสิทธิผลของบทอ่านนั้นได้ว่ามีความชัดเจนเข้าสู่ประเด็นอย่างไรไม่อ้อมค้อมและใช้ภาษาได้อย่างกระชับ ไม่เยิ่นเย้อ ความสามารถในระดับนี้เป็นระดับสูงซึ่งต้องอาศัยความรู้ในระดับต้น ๆ เป็นพื้นฐาน

การกำหนดระดับความสามารถข้างต้นเป็นลำดับขั้นตอนที่ขึ้นต่อกัน และการกำหนดความสามารถตามเกณฑ์ อาจใช้มาตราส่วนประเมินค่าเป็นระดับ ดังนี้

1 = ไม่มีความสามารถ

2 = มีความสามารถน้อย

3 = มีความสามารถพอประมาณ

4 = มีความสามารถดีมาก

5 = มีความสามารถยอดเยี่ยม

10.3. การวัดและประเมินผลทักษะการเขียน

การวัดและประเมินผลการเขียนเป็นการชี้ถึงความสามารถทางภาษาของผู้เขียนและคุณภาพของงานเขียนว่าอยู่ในระดับใด ได้มีนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษหลายท่านที่พิจารณาถึงการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนแตกต่างกันออกไป ดังนี้ ดายเดอริช (Diederich, 1968, cited in William McColly, 1970) ได้กำหนดองค์ประกอบในการตัดสินความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

1. ความคิดและจินตนาการ พิจารณาถึงความชัดเจนความต่อเนื่อง และความสมเหตุสมผล

2. รูปแบบของเรียงความ พิจารณาถึงการเรียบเรียงเรื่องและการลำดับความคิด

3. อรรถรสในการเขียน พิจารณาลีลาการเขียนที่น่าสนใจและเชื่อถือได้

4. กลไกในการเขียน พิจารณาการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและไวยากรณ์

5. การใช้คำพิจารณาเลือกใช้คำและเรียบเรียงคำ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538) กล่าวถึงหลักสำคัญในการประเมินการเขียนว่าต้องพิจารณาองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการของการสื่อสารได้แก่

1. จุดเน้นของการเขียนหรือหัวใจของเรื่องที่เป็นกุญแจสำคัญของการเข้าสู่แก่นเรื่องตามหัวข้อหรือประเด็นที่กำหนด

2. ความสอดคล้องสัมพันธ์กัน

3. ความต่อเนื่อง

4. การดำเนินเรื่องซึ่งรวมถึงการตั้งต้นเขียน การสานต่อเนื้อเรื่องและการสรุป

ฐิติรัตน์ สุวรรณสม (2544) กล่าวถึงหลักสำคัญในการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนนั้นควรคำนึงถึงองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการได้แก่

1. ทักษะด้านไวยากรณ์และลีลาภาษา

2. การเรียบเรียงเนื้อหา

3. การใช้กลไกในการเขียน

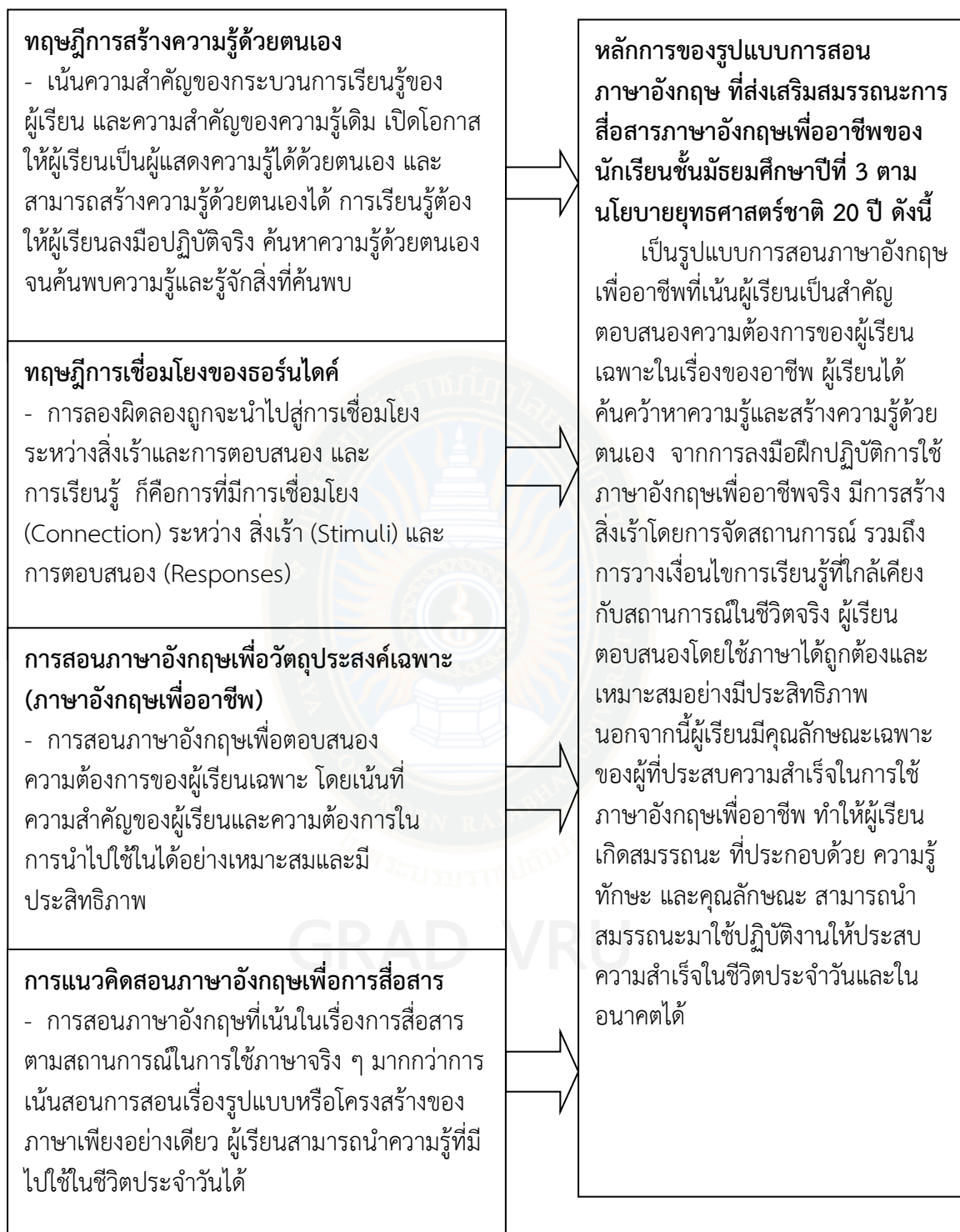
4. การดำเนินเรื่องได้อย่างสอดคล้องสัมพันธ์กัน

จากที่กล่าวมาในข้างต้นทั้งหมดในเรื่องของการวัดและประเมินในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนสามารถนำแนวคิดในการวัดและการประเมินผลการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไม่ว่าของ Kansas Speech Communication Association (KSCA) ฮีตัน (Heaton, 1997) เคมิงเกียว (Khaminkio, 2007) สปิซเบิร์ก (Spitzberg, 2003) กรมวิชากร (2545) สุมิตรา อังวัฒนกุล (2553) อัจฉรา วงศ์โสธร (2544) McColly (1970) และ ฐิติรัตน์ สุวรรณสม (2544) มาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน ในการออกแบบการวัดทักษะด้านการฟัง ทักษะด้านการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ผู้สอนควรวัดทักษะทั้ง 4 ด้านควบคู่กันเพราะทักษะทั้ง 4 มีความสัมพันธ์กัน ในการวิจัยการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ

ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบาย ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบวัดโดยเป็นแบบวัดและประเมินการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพทั้งด้านทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน โดยได้ มีการนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด 5 ท่าน ตรวจสอบในเรื่องของความถูกต้องและสำนวนภาษาที่ใช้

จากภาพที่ 2.5 เป็นการสังเคราะห์หลักการของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริม สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบาย ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี จากหลักการ แนวคิดที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการสอน

ภาพที่ 2.5 การสังเคราะห์หลักการของรูปแบบการสอนจากทฤษฎี หลักการ แนวคิดที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการสอน

จากทฤษฎี หลักการ แนวคิดที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อนำมากำหนดเป็นหลักการของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ได้ดังนี้

เป็นรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเฉพาะในเรื่องของอาชีพ ผู้เรียนได้ค้นคว้าหาความรู้และสร้างความรู้ด้วยตนเอง จากการลงมือฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพจริง มีการสร้างสิ่งเร้าโดยการจัดสถานการณ์ รวมถึงการวางแผนการเรียนรู้อันใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง ผู้เรียนตอบสนองโดยใช้ภาษาได้ถูกต้องและเหมาะสมอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้เรียนมีคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ทำให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะ ที่ประกอบด้วยความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ สามารถนำสมรรถนะมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพในชีวิตประจำวันและในอนาคตได้

2.7 รูปแบบการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

2.7.1 การสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language Approach)

1. ความหมายการสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language Approach)

กูดแมน (Goodman, 1986) ได้อธิบายว่า แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นวิธีการเรียนที่มุ่งเน้นการเรียนรู้โดยใช้ความคิดรวบยอดไปสู่องค์ประกอบย่อย (Top-to-Bottom) กล่าวคือเป็นการเรียนรู้ ภาษาที่ไม่แบ่งแยกภาษาออกเป็นหน่วย ๆ ภาษาถูกสอนในบริบทที่เป็นจริง และเป็นธรรมชาติ ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาจึงง่าย น่าสนใจและมีส่วนสัมพันธ์กับผู้เรียน แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นแนวการสอนที่เกิดจากข้อสันนิษฐานว่า นักเรียนจะเรียนรู้ได้อย่างไร กูดแมนยังได้เขียนหนังสือชื่อ Whole Language Catalog เพื่อนำเสนอแนวคิด และแนวทางการเรียนรู้ของแนวการสอนภาษาแบบ องค์รวมไว้ดังนี้

1. เน้นการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยได้รับการแนะนำ ช่วยเหลือจากครูแต่ไม่ใช่ถูกควบคุมและครูเป็นผู้เรียนรู้ร่วมกันไปพร้อมกับผู้เรียน
2. การเรียนรู้ด้านสติปัญญาเกิดขึ้นควบคู่ไปกับทักษะทางสังคม
3. ทุกสิ่งเป็นการเรียนรู้แม้ว่า จะเป็นเพียงสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่อยู่ภายใต้องค์รวมที่มีความหมายต่อผู้เรียนทั้งหมด โดยผู้เรียนจะซึมซับประสบการณ์นั้น ๆ ไปได้
4. การเรียนรู้เป็นผลของกระบวนการทางสติปัญญา ที่น่าจะได้รับการช่วยเหลือสนับสนุนจาก ครูและเพื่อน ๆ ร่วมกัน
5. การกล้าทดลอง กล้าเสี่ยงอาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้นบ้างแต่ให้ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ ต่อการเรียนรู้เพื่อสร้างความมั่นใจและกำลังใจ
6. ผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ในการเรียนรู้และมีระดับการพัฒนาได้ไม่เท่ากัน แต่ละคนมีวิถีทางของตนเอง ดังนั้นจึงไม่มีคำว่า ความล้มเหลว เกิดขึ้น
7. ความสามารถที่จะเข้าใจประยุกต์นำความรู้ไปใช้ และสามารถคิดได้อย่างผู้รู้เป็นรากฐานในการเรียนรู้ เช่นเดียวกับความสามารถในการใช้วิธีการต่าง ๆ ในการทำงานหรือในสถานการณ์ต่าง ๆ

ธาริณี อุณาพรหม (2554) ได้ให้ความหมายของการสอนภาษาแบบองค์รวม คือ การสอนภาษาที่เป็นไปตามธรรมชาติเน้นสื่อที่มีความหมายผู้เรียนสามารถใช้ประสบการณ์เดิมช่วยทำให้เข้าใจสื่อที่อ่านได้รวดเร็วขึ้น การสอนจะไม่แยกสอนส่วนย่อยของภาษาทีละส่วนแต่เน้นให้เข้าใจในภาพรวมก่อน แล้วจึงเรียนรู้ด้านโครงสร้างภาษาภายหลัง ผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์ภาษาของตนเองอย่างอิสระการสอนภาษาแบบองค์รวมจะเน้น การรวบรวมวรรณกรรมต่าง ๆ ที่ดีมาเป็นสื่อการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ภาษาที่หลากหลาย สามารถนำไปเป็นแบบอย่างการใช้ภาษาของตนเองและใช้ได้ในสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนภาษา แบบองค์รวมจึงเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

สรุปความหมายการสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language Approach) เป็น การสอนภาษาที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากเนื้อหาสภาพบริบทจริงก่อน แล้วจึงนำไปสู่การเรียนรู้ในส่วน ขององค์ประกอบและโครงสร้างของประโยค คำ ตามลำดับ

2. ทฤษฎีของแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม

แนวการสอนภาษาแบบองค์รวม เป็นแนวการสอนที่มีพื้นฐานจากทฤษฎีหลายทฤษฎี รวมกัน คือ ทฤษฎีจิตวิทยาภาษาศาสตร์ ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ ทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้และ ทฤษฎี ภาษาศาสตร์สังคม ในส่วนของทฤษฎีจิตวิทยาภาษาศาสตร์ได้กล่าวถึงแนวการสอนภาษาแบบ องค์รวมว่า เป็นแนวการสอนที่มีองค์ประกอบจากการนำ ความรู้และประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับ เนื้อหาบทเรียน ดังนั้น การเรียนจะมีความหมายต่อผู้เรียน ในขอบเขตของประสบการณ์เดิมและ ภาษาที่ผู้เรียนรู้จักทางด้านทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการและทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้อธิบายว่า ทักษะ เกิดจากการเรียนรู้ตั้งแต่เด็กและมีพัฒนาการเป็นลำดับขั้นตอน ทั้งทางกาย สังคม อารมณ์และ สติปัญญา ผู้สอนต้องตระหนักว่า ผู้เรียนแต่ละคนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ทั้งรูปแบบพัฒนาการ ความสนใจ ความสามารถที่จะมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับบุคคลอื่น และการเรียนรู้จากประสบการณ์ ดังนั้น ผู้สอนที่ใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมจึงต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและ วางแผนการสอน ให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียน สำหรับด้านทฤษฎีภาษาศาสตร์สังคมมี แนวคิดที่ว่า ผู้เรียนจะมีปฏิสัมพันธ์กัน ก็ต่อเมื่อได้อยู่ในสังคมแวดล้อมเดียวกัน การพูดคุย และการเล่น บทบาทสมมติเป็นสิ่งแวดล้อมทางสังคม ที่ช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนรูปแบบของการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น สังคมแวดล้อมนี้ จะส่งเสริมให้การติดต่อสื่อสารมีความหมายต่อตัวผู้เรียน นอกจากนี้การเรียนรู้จะ เกิดขึ้นได้ดีที่สุด เมื่อผู้เรียนได้รับการกระตุ้น ให้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์สถานการณ์ทางสังคม หรือเป็น ส่วนหนึ่งของชั้นเรียน หรือกลุ่มย่อยในสถานการณ์การเรียนในชั้นเรียน (นิชภัทร ภูพุกก์, 2557)

วาโร เพ็งสวัสดิ์ (2544) กล่าวว่าทฤษฎีที่ว่าด้วยการเรียนการสอนภาษาแบบ องค์รวม มี 3 กลุ่มทฤษฎีดังนี้

1. ทฤษฎีที่ว่าด้วยระบบของภาษาประกอบด้วย 3 ระบบ คือ ระบบความหมาย ระบบไวยากรณ์ และระบบเสียง ซึ่งใช้ในการสอนฟัง พูด อ่าน เขียน ควรให้ความสำคัญ ต่อส่วนที่ จำเป็นต่อการสื่อความหมาย

2. ทฤษฎีที่ว่าด้วยระบบของภาษา ความคิด และสัญลักษณ์ทางการสื่อสาร เชื่อว่า ภาษาเป็น สัญลักษณ์ทางการสื่อสารที่ไม่สามารถถ่ายทอดความคิดทุกอย่างได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากเด็ก ไม่สามารถสื่อความคิดออกมาโดยตรง เด็กจึงคิดสัญลักษณ์ขึ้นเพื่อสื่อความหมายแบบ

ผสมผสานกัน ด้วยเหตุนี้การจัดการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวมจึงได้รวมเอาศิลปะ ดนตรีและละคร เป็นส่วน สำคัญของการเรียนการสอนเพื่อช่วยให้เด็กได้ถ่ายทอดเรื่องราวให้ผู้อื่นได้รับรู้อย่างลึกซึ้ง

3. ทฤษฎีว่าด้วยธรรมชาติการเรียนการอ่านเขียนในระบบภาษา โดยปกติมนุษย์ทุกคนสะสม ประสบการณ์ทางภาษาไว้เป็นข้อมูลสำหรับใช้ต่อไป เด็กที่มีประสบการณ์โดยพ่อแม่อ่านหนังสือให้ฟังเป็นประจำ จะสามารถอ่านหนังสือได้เอง แม้วัยไม่เคยเข้าเรียนในโรงเรียนก็ตาม โดยธรรมชาติเด็กจะเริ่มพูดและพูดไม่ชัด ไม่ถูกต้องแต่ถ้าเด็กได้สื่อความหมายกับผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่พยายามรับฟังและให้การช่วยเหลือเด็กก็จะสามารถพูดและพูด ได้ชัดเจนภายหลัง

ทฤษฎีของแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม มีพื้นฐานมากจากทฤษฎีที่เกี่ยวข้องหลายทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาจากการนำ ความรู้และประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับ เนื้อหาบทเรียน รวมถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องระบบภาษา ความคิด ธรรมชาติการเรียนการอ่านเขียนในระบบภาษา ที่มีความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษา

3. ขั้นตอนการสอนภาษาแบบองค์รวม

กู๊ดแมน (Goodman, 1986) ได้เสนอขั้นตอนการสอนภาษาแบบองค์รวม ดังต่อไปนี้

1. ครูอ่านนิยาย บทความ เพลง หรือเรื่องราวต่าง ๆ โดยใช้สื่อจริงประกอบ และหลังการอ่านครูซักถามและนักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้จากเนื้อเรื่องที่ได้อ่าน

2. หลังจากนั้นครูและนักเรียนคิดร่วมกันและเขียนผลงานลงบทกระดาน ขณะที่เขียนงานร่วมกันครูจะช่วยแนะนำนักเรียนและสอนโครงสร้างทางภาษา คำศัพท์ หรือแม้แต่การสะกดคำไปด้วย หลังจากนั้นครูและนักเรียนร่วมกันอ่านผลงานเขียน

3. นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกปฏิบัติหลังจากการเรียนรู้ร่วมกับครู โดยครูให้นักเรียนเขียนผลงาน ส่วนตัวหรือเป็นกลุ่มกับเพื่อน ๆ ครูคอยสังเกตและอ่านงานเขียนของนักเรียนโดยให้คำแนะนำและให้กำลังใจ

4. ขั้นตอนสุดท้าย นักเรียนเสนอผลงานตามความถนัดและความสนใจของตนเองหน้าชั้นเรียนบ้าง ภายในกลุ่มบ้าง หรือกับครูเป็นส่วนตัว

เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช (2531) กล่าวถึงขั้นตอนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวม 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ครูเล่าเรื่องให้นักเรียนฟัง
2. ให้นักเรียนเล่าเรื่องย้อนกลับ ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่องอ่านออกเสียง และเล่นบทบาทสมมติ

3. เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน

4. ทำหนังสือเล่มใหญ่

5. เล่นเกมและกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่น ๆ

สรุปขั้นตอนการสอนภาษาแบบองค์รวม ครูเป็นผู้เริ่มต้นสร้างความสนใจโดยเข้าสู่เนื้อหาการเรียน หลังจากนั้นผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติงาน หลังจากนั้นมีการนำเสนอร่วมกันและอภิปรายร่วมกันระหว่างนักเรียนและครู

4. การประเมินพัฒนาการทางภาษาตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม

การประเมินพัฒนาการทางภาษาตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมสามารถสรุปได้ดังนี้ (นฤมล เนียมหอม, 2561)

1. การประเมินต้องเป็นไปตามธรรมชาติการรู้หนังสือของเด็ก ครูต้องศึกษาพัฒนาการด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของเด็กแล้วนำหัวข้อเหล่านี้มาสร้างเป็นตัวบ่งชี้ (Indicators) ในการประเมิน

2. การประเมินเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอน และต้องประเมินอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะทำให้ครูทราบพัฒนาการของเด็ก เข้าใจเด็ก และรู้ว่าจะพัฒนาเด็กอย่างไร

3. การประเมินพัฒนาการทางภาษาควรเป็นการประเมินแบบไม่เป็นทางการเพื่อให้ได้ผลการประเมินที่แท้จริง วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เหมาะสม คือ การใช้พอร์ทโฟลิโอ (Portfolio) ซึ่งจะต้องมีทั้งการสังเกตแล้วบันทึกอย่างเป็นระบบ และการเก็บตัวอย่างงาน โดยครูจะต้องแปลผล (Interpret) ข้อมูลอย่างรอบคอบเพื่อให้ผลการประเมินมีความตรงและความเที่ยง

ผู้วิจัยได้ศึกษาขั้นตอนการสอนภาษาแบบองค์รวม เพื่อนำมาออกแบบกระบวนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

2.7.2 การสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน (Situation Based Learning)

1. ความหมายของการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน (Situation Based Learning)

สเตอร์ทริดจ์ (Sturtridge, 1987) กล่าวว่ากิจกรรมสถานการณ์ คือ การจัดการเรียนการสอนให้มีสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด โดยผู้เรียนซึ่งเรียกว่าผู้ร่วมสถานการณ์ (Participants) จะมีปฏิสัมพันธ์กับเหตุการณ์และบุคคลต่าง ๆ ผู้เรียนจะใช้ภาษาในการสื่อสารของตนเองในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นสามารถตัดสินใจได้โดยอิสระอย่างเหมาะสมกับบทบาทของตนเอง และบทบาทของผู้ที่มีปฏิสัมพันธ์ด้วย

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2553) อธิบายว่าการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นการสอน โดยการจำลองสถานการณ์ขึ้นให้เหมือนจริงหรือใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด และให้ผู้เรียนเข้าไปสู่สถานการณ์นั้น ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่สถานการณ์นั้นและให้ข้อมูลที่คล้ายกับข้อมูลจริงในสถานการณ์นั้นในการตัดสินใจ และการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ โดยการตัดสินใจนั้นจะส่งผลถึงผู้แสดงในลักษณะเดียวกันกับสิ่งที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง

ทีศนา แคมมณี (2552) ได้ให้ความหมายว่า วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์ คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนลงไปเล่นในสถานการณ์ที่มีบทบาท ข้อมูลและกติกาการเล่นที่สะท้อนความเป็นจริง และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่สถานการณ์นั้น ๆ โดยใช้ข้อมูลที่มีสภาพคล้ายกับข้อมูลในความเป็นจริง ในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ซึ่งการตัดสินใจนั้นจะส่งผลถึงผู้เล่นในลักษณะเดียวกันที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง

จากความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน หมายถึง การจัดการเรียนเรียนรู้ที่จำลองสภาพบรรยากาศในชั้นเรียนให้เทียบเคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด

ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์ที่จำลองขึ้น นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา และสามารถนำไปใช้เผชิญกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน

2. ลักษณะของการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

ออกฟอร์ด และครูเคิล (Oxford & Crookall, 1989) ได้กล่าวถึงลักษณะของการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ดังนี้

1. การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เสริมสร้างแรงจูงใจและให้ความสนุกสนาน
2. เหมาะสมและเข้ากันได้กับกระบวนการเรียนรู้มากกว่าการเรียนรู้แบบครูเป็นศูนย์กลาง
3. เหมือนชีวิตจริงมากกว่าการเรียนรู้แบบเก่าที่มีอยู่แต่ในห้อง
4. ให้ผลลัพธ์ในแง่บวก เช่น ผู้เรียนมีส่วนร่วม การแสดงออกดีขึ้น จำได้แม่น และ เข้าใจความซับซ้อนได้ดี

ยาวลักษณ์ ลอยลิบ (2547) ได้สรุปลักษณะของการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ที่ใช้ในการฝึกทักษะภาษาไว้ดังนี้

1. สถานการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนสนใจและอยากสวมบทบาท
2. สถานการณ์ที่เน้นการใช้ภาษาสำหรับผู้เรียน
3. สถานการณ์ที่มีความหลากหลายให้ผู้เรียนเลือกใช้วิธีการดำเนินการ
4. สถานการณ์ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกใช้ภาษาในการแก้ไขปัญหา และหาข้อสรุปในการแสดงสถานการณ์ด้วยตนเอง

สรุปจากลักษณะการสอนแบบใช้สถานการณ์เป็นฐาน เป็นการสอนที่มีจุดเด่น คือ เป็นกิจกรรมที่มีความสนุกสนานและเกิดแรงจูงใจในการเรียน และการจำลองสถานการณ์ที่เสมือนจริง ซึ่งผู้เรียนอาจจะได้พบในชีวิตประจำวันจริง

3. ขั้นตอนการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

ทิตนา แวมมณี (2552) ได้นำเสนอขั้นตอนการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ดังต่อไปนี้

1. การเตรียมการ

ผู้สอนเตรียมสถานการณ์จำลองที่จะใช้สอน โดยอาจสร้างขึ้นเองหรืออาจเลือกสถานการณ์จำลองที่มีผู้สร้างไว้แล้ว ทั้งนี้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนด เมื่อมีสถานการณ์จำลองแล้ว ผู้สอนจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจในสถานการณ์จำลองนั้นและควรลงเล่นด้วยตนเอง เพื่อจะได้ทราบถึงอุปสรรคข้อขัดข้องต่าง ๆ ในการเล่น จะได้จัดเตรียมการป้องกันหรือแก้ไขไว้ให้พร้อม

2. การนำเสนอสถานการณ์จำลอง

เนื่องจากสถานการณ์จำลองส่วนใหญ่ จะมีความซับซ้อนพอสมควรไปถึงระดับมาก การนำเสนอสถานการณ์ บทบาท และกติกา จำเป็นต้องมีการเตรียมการอย่างดี ควรนำเสนออย่างเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ไม่สับสน และควรจัดข้อมูลทุกอย่างไว้ให้พร้อม ควรเริ่มด้วยการบอกเหตุผลและวัตถุประสงค์กว้าง ๆ แก่ผู้เรียนว่า การเล่นในสถานการณ์จำลองนี้จะให้อะไรและเหตุใดจึงมาเล่นกัน ต่อไปจึงค่อยให้ภาพรวมของสถานการณ์จำลองทั้งหมด แล้วจึงให้รายละเอียดที่จำเป็น เช่น กติกา บทบาท เมื่อทุกคนเข้าใจพอสมควรแล้ว จึงให้เล่นได้

3. การเลือกบทบาท

เมื่อผู้เรียนเข้าใจภาพรวมและกติกาแล้ว ผู้เรียนทุกคนควรได้รับบทบาทในการเล่น ซึ่งผู้เรียนอาจเป็นผู้เลือกเอง หรือในบางกรณีผู้สอนอาจกำหนดบทบาทให้ผู้เรียน

4. การเล่นในสถานการณ์จำลอง

ในขณะที่ผู้เรียนกำลังเล่นในสถานการณ์จำลองนั้นผู้สอนควรติดตามอย่างใกล้ชิดเพื่อสังเกตพฤติกรรมการเล่นของผู้เรียนและจดบันทึกข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ต่อการการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้คำปรึกษาตามความจำเป็น รวมทั้งแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น

5. การอภิปราย

การอภิปรายควรมุ่งประเด็นไปที่การเรียนรู้ความเป็นจริงว่า ในความเป็นจริงสถานการณ์เป็นอย่างไรและอะไรเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งผู้เรียนมักได้เรียนรู้จากการเล่นของตนในสถานการณ์นั้น จึงทำให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง เมื่อได้เรียนรู้ความเป็นจริงแล้วการอภิปรายขยายต่อไปว่า เราควรจะให้สถานการณ์นั้นคงอยู่ หรือ เปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างไร และจะอย่างไรจึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นได้

กรมวิชาการ (2545) ได้เสนอแนะขั้นตอนการสอนโดยใช้สถานการณ์ดังนี้

1. ครูพบนักเรียนเพื่ออธิบายถึงการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น หนังสือสำหรับการค้นคว้า หนังสือพิมพ์ บทความจากวารสาร เอกสารต่าง ๆ ซึ่งควรเป็นปัจจุบัน และทันต่อเหตุการณ์ ครูชี้แจงแนะนำแหล่งข้อมูล เช่น ห้องสมุด คุอบกรายชื่อหนังสือที่ใช้ในการอ้างอิง ภาพยนตร์ หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องต่าง ๆ

2. ให้นักเรียนศึกษาข้อมูลต่าง ๆ จากแหล่งข้อมูลที่ครูแนะนำ

3. ครูแนะนำวิธีการเรียน โดยใช้สถานการณ์จำลองโดยเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างสั้น ๆ และมอบบทบาทซึ่งจะบอกบทบาทเพียง 3-4 ประโยคสั้น ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ เลียนแบบใคร มีจุดมุ่งหมายอะไร และบอกถึงประวัติ อุปนิสัยของบุคคลที่เลียนแบบในเรื่องพอสังเขป

4. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม และให้ผู้รับอาสาแสดงบทบาทเลือกบทบาทแล้วแยกย้ายไปฝึกซ้อม เพื่อให้การแสดงเป็นไปอย่างสมจริง

5. ให้นักเรียนดูการแสดงบทบาท และสมาชิกในแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายให้ข้อคิดเห็นโดยนำเอาความรู้ที่ได้จากการศึกษาข้อมูล มาประกอบการตัดสินใจและร่วมกันทำข้อสรุป

6. ครูและนักเรียนทั้งหมดร่วมกันสรุปปัญหาและวิเคราะห์สาเหตุในสถานการณ์จำลองเพื่อนำมาอภิปรายอันจะทำให้นักเรียนเข้าใจสถานการณ์ที่เป็นจริงในสังคมยิ่งขึ้น

ครูเคิล และออกฟอร์ด (Oxford & Crookall, 1989) ได้กล่าวถึงลักษณะของการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ดังนี้

1. ใช้สถานการณ์สถานการณ์ เสริมสร้างแรงจูงใจและให้ความสนุกสนาน
2. เหมาะสมและเข้ากันได้กับกระบวนการเรียนรู้มากกว่าการเรียนรู้แบบครูเป็น

ศูนย์กลาง

3. เหมือนชีวิตจริงมากกว่าการเรียนรู้แบบเก่าที่มีอยู่แต่ในห้องห้อง

4. ให้ผลลัพธ์ในแง่บวก เช่น ผู้เรียนมีส่วนร่วม การแสดงออกดีขึ้น จำได้แม่น และเข้าใจความซับซ้อนได้ดี

จะเห็นได้ว่าขั้นตอนในการสอนโดยใช้สถานการณ์นั้น ครูผู้สอนต้องเตรียมการก่อนการสอนเป็นอย่างดี ต้องมีการวางแผนกิจกรรมและเลือกสถานการณ์ที่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาในแต่ละระดับชั้น

4. ประโยชน์การสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

สมบุรณ์ เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา (2534) แสดงถึงประโยชน์ของการจัดการสอนแบบใช้สถานการณ์เป็นฐานที่มีต่อการเรียนการสอน ดังนี้

1. สร้างทัศนคติให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์
2. ครอบคลุมถึงพฤติกรรมที่บ่งชี้ถึงความสามารถของนักเรียนและความจำไว้ด้วยกัน คือ นักเรียนได้พัฒนาความจำและขีดความสามารถ
3. จูงใจให้นักเรียนประกอบกิจกรรมได้นาน ๆ
4. นักเรียนสามารถเลือกสนองต่อสภาพการณ์ทางสังคม จากสถานการณ์จำลองได้
5. ช่วยปรับความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนให้เข้ากันได้เป็นอย่างดีและเป็นไปตามความต้องการ
6. สามารถดึงความสนใจของนักเรียนได้ทั้งในการทำแบบฝึกหัด และการเรียนเนื้อหาหลายอย่าง

7. สามารถชักจูงนักเรียนให้เข้าสู่พฤติกรรมที่ต้องการได้

สุนทร จันทรรตรี (2548) แสดงถึงประโยชน์ของการสอนแบบสถานการณ์เป็นฐานในการเรียนการสอน ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนเผชิญปัญหามากมายในระยะเวลาอันจำกัด
2. ช่วยให้นักเรียนตื่นตัวและให้ความร่วมมือกล้าแสดงความคิดเห็น
3. เปลี่ยนบทบาทของครูผู้สอนจากสอนมาเป็นการแนะนำ
4. เป็นประโยชน์ต่อแนวทางในการแก้ปัญหาต่าง ๆ
5. ถ่ายทอดความรู้อย่างเป็นระบบ
6. การตัดสินใจปัญหาแม้ผิดพลาดก็ไม่ทำให้ผลเสียหายเกิดขึ้น
7. ทำให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียน แม้แต่นักเรียนคนที่ไม่กระตือรือร้น
8. ช่วยไขปัญหาที่ยุ่งยากเป็นปัญหาที่ง่ายขึ้น
9. ช่วยทำให้เกิดการร่วมมือโดยไม่ใช้แข่งขันในกลุ่ม
10. ทำให้นักเรียนได้พบกับสภาพการณ์ก่อนจะพบในชีวิตจริง

สรุป ประโยชน์การสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน สามารถทำให้ผู้เรียนแสดงออกความสามารถในการใช้ภาษาตามบทบาทที่นักเรียนได้รับ การเรียนการสอนเกิดความสนุกสนาน นักเรียนมีส่วนร่วมในการคิดแก้ปัญหาตัดสินใจ ส่งเสริมจินตนาการของผู้เรียนเพื่อเตรียมพร้อมกับการพบเจอสถานการณ์จริงในอนาคต โดยผู้วิจัยได้ศึกษาขั้นตอนการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานเพื่อนำมาสังเคราะห์ออกแบบกระบวนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

2.7.3 วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation Technique)

หากจะกล่าวถึงว่า วิธีสอนใดที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากที่สุด แน่แน่นอนคือการสอนที่ให้ผู้เรียนได้สัมผัสการของจริงหรือสถานการณ์ที่เป็นจริง เพราะการที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงนั้น จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ยาวนานและเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ แต่ถ้าหากไม่สามารถปฏิบัติในสถานการณ์ที่เป็นจริงได้ การเรียนการสอนที่ใช้สถานการณ์จำลองก็เป็นทางเลือกที่ดีที่ให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับการเรียนที่สะท้อนความเป็นจริง ตามจุดมุ่งหมายที่ผู้สอนได้กำหนดไว้

1. ความหมายวิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของวิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองไว้คล้ายคลึงกัน ดังนี้

ทิตนา แคมมณี (2550) กล่าวว่า วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนลงไปเล่นในสถานการณ์ที่มีบทบาท ข้อมูล และกติกาการเล่น ที่สะท้อนความเป็นจริง และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในสถานการณ์นั้น โดยใช้ข้อมูลที่มีสภาพคล้ายกับข้อมูลในความเป็นจริงในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ซึ่งการตัดสินใจนั้นจะส่งผลถึงผู้เล่นในลักษณะเดียวกันกับที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง

เสริมศรี ลักษณะศิริ (2540) อธิบายว่า การใช้สถานการณ์จำลอง เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์ที่เป็นปัญหา เพื่อฝึกให้ผู้เรียนตัดสินใจแก้ปัญหาโดยใช้ความคิดอย่างอิสระ และมีส่วนร่วมหรือบทบาทในสถานการณ์นั้น ๆ ราวกับเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเอง ซึ่งนับว่าเป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก

ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์ (2530) กล่าวว่า การสร้างสถานการณ์จำลอง คือ การจัดสภาพแวดล้อมเลียนแบบของจริง ให้ใกล้เคียงสภาพความเป็นจริงมากที่สุด และให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดแก้ปัญหาและตัดสินใจจากสภาพการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่นั้น

จากความหมายของการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองทั้งหมดที่นักวิชาการได้กล่าวมา สรุปได้ว่า การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนใช้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยผู้สอนจัดสถานการณ์ขึ้นเลียนแบบของจริง โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการแก้ปัญหา ได้ใช้ทักษะกระบวนการคิดและการตัดสินใจจากสถานการณ์นั้น ๆ โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทบาทหรือในสถานการณ์นั้น ๆ ให้มากที่สุด

2. ความมุ่งหมายของวิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง

สถานการณ์จำลองเป็นเหตุการณ์ที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเลียนแบบสถานการณ์จริง ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนให้เกิดความรู้และทักษะที่เกิดจากการได้ปฏิบัติหรือเผชิญในสถานการณ์จำลองนั้น ๆ ดังรายละเอียดที่นักการศึกษาท่านให้ข้อคิดเห็นไว้ ดังนี้

ชาญชัย ยมดิษฐ์ (2548) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของการใช้วิธีสอนนี้คือ มุ่งฝึกให้ผู้เรียนรู้จักการใช้ทักษะต่าง ๆ ที่ได้เรียนภาคทฤษฎีไปแล้วก่อนเข้าสู่สถานการณ์จริง เพราะในสถานการณ์จริงอาจมีปัญหาด้านผลกระทบต่อชีวิตและทรัพย์สินในกรณีที่เกิดผิดพลาด นอกจากนี้ยังเป็นการฝึกการตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากสถานการณ์ การกล้าแสดงออกอันจะเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับการเข้าสู่สถานการณ์จริงต่อไป

ทศนา แคมมณี (2550) กล่าวว่า วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สภาพความเป็นจริงและเกิดความเข้าใจในสถานการณ์หรือเรื่องที่มีตัวแปรจำนวนมากที่มีความสัมพันธ์กันอย่างซับซ้อน

เสริมศรี ลักษณะศิริ (2540) กล่าวว่า การสอนแบบสถานการณ์จำลอง มีจุดมุ่งหมาย คือ

1. เพื่อให้ผู้เรียนได้พบและรู้จักแก้ปัญหาในปัจจุบันและที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักหัดคิดสามารถนำเหตุผลมาอภิปราย เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจแก้ปัญหา
3. เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาในการทำงานเป็นกลุ่ม รู้จักวิพากษ์วิจารณ์ อดทนต่อการถูกวิจารณ์ มีวินัยในตนเอง ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น สำนึกในสิทธิของตนเองและผู้อื่น
4. เพื่อเป็นการเปลี่ยนกิจกรรมการสอนจากการสอนจากการยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลางมาเป็นการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

และ อินทิรา บุญยาทร (2542) อธิบายว่า ความมุ่งหมายของการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ประกอบด้วย

1. เพื่อฝึกการคิดวินิจฉัยแก้ปัญหา การควบคุมสถานการณ์ การตัดสินใจในสถานการณ์ที่ผู้เรียนอาจต้องพบในชีวิตจริง
2. เพื่อฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม สร้างความสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่ม การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น การมีวินัยในตนเอง
3. เพื่อฝึกความกล้าของผู้เรียน ให้กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก เพื่อนำไปสู่การตัดสินใจที่ดีในการแก้ปัญหาต่อไปในอนาคต

สรุปได้ว่า การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง เป็นการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสภาพคล้ายความเป็นจริง มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญดังนี้ คือ

1. ให้ผู้เรียนรู้จักการใช้ทักษะต่าง ๆ ที่ได้เรียนภาคทฤษฎีไปแล้วก่อนเข้าสู่สถานการณ์จริง
2. มุ่งฝึกการคิดวินิจฉัยแก้ปัญหา การควบคุมสถานการณ์ การตัดสินใจในสถานการณ์ที่ผู้เรียนอาจต้องพบในชีวิตจริง
3. มุ่งฝึกการใช้ทักษะด้านต่าง ๆ ที่สำคัญ เช่น กระบวนการคิด การมีส่วนร่วมในการเรียน เป็นต้น
4. มุ่งให้ผู้เรียนเรียนรู้จากสถานการณ์คล้ายความเป็นจริง
5. มุ่งให้ผู้เรียนได้พบและรู้จักแก้ปัญหาในปัจจุบันและที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ
6. มุ่งให้ผู้เรียนคิดแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ กล้าคิดกล้าทำมากยิ่งขึ้น และเตรียมความพร้อมสำหรับการเข้าสู่สถานการณ์จริง
7. มุ่งให้ผู้เรียนรู้จักทำงานเป็นกลุ่ม ยอมรับการวิพากษ์วิจารณ์ และฝึกความอดทน

3. องค์ประกอบสำคัญของวิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง
 ทิศนา แคมมณี (2550) กล่าวถึงการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง มีองค์ประกอบที่
 สำคัญดังนี้

1. มีผู้สอนและผู้เรียน
2. มีสถานการณ์ ข้อมูล บทบาทและกติกา ที่สะท้อนความเป็นจริง
3. ผู้เล่นในสถานการณ์มีปฏิสัมพันธ์กันหรือมีปฏิสัมพันธ์กับปัจจัยต่าง ๆ ใน
 สถานการณ์นั้น
4. ผู้เล่นหรือผู้สวมบทบาทมีการใช้ข้อมูลที่ทำให้ในการตัดสินใจ
5. การตัดสินใจส่งผลต่อผู้เล่นในลักษณะเดียวกันกับที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง
6. มีการอภิปรายเกี่ยวกับสถานการณ์ ข้อมูล และกติกาของสถานการณ์
 วิธีการเล่น พฤติกรรมการเล่น และผลการเล่น เพื่อการเรียนรู้
7. มีผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

4. กระบวนการในการสร้างสถานการณ์จำลอง
 ไสว พักขาว (2544) กล่าวถึงกระบวนการสร้างสถานการณ์จำลอง จะต้องประกอบไป
 ด้วย

1. กำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้
2. คัดเลือกสถานการณ์ที่จะนำมาใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้
3. กำหนดโครงสร้างของสถานการณ์ซึ่งประกอบด้วย
 การจัดสถานการณ์ให้เหมือนจริง บทบาทของผู้ร่วมกิจกรรม ลำดับขั้นตอนของสถานการณ์และปัญหา
 จากสถานการณ์ การอภิปรายและสรุปหลังการใช้สถานการณ์จำลอง

นอกจากนี้ วิธีการเสนอสถานการณ์จำลอง การเสนอสถานการณ์จำลองอาจทำได้
 ดังต่อไปนี้ (เสริมศิริ ลักษณะศิริ, 2540)

1. เล่าให้ฟังถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้น
2. ให้ดูวิดีโอหรือภาพยนตร์เกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น
3. ให้ดูภาพซึ่งลำดับตามเหตุการณ์หรือดูภาพแล้วเล่าประกอบ
4. ให้ดูจากสถานที่ที่ตกแต่งให้เหมือนสถานที่จริงและมีผู้แสดงบทบาทด้วย
5. ให้ดูจากเกมจำลองสถานการณ์ หรือให้ดูจากการแสดงบทบาทสมมุติหรือ
 จากการแสดงนาฏการ

5. ขั้นตอนของวิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง
 เจเฟอร์รี่ (Jefferies, 2005) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ดังนี้

1. ขั้นนำ (Pre-briefing) เป็นขั้นตอนการเตรียมการผู้เรียนก่อนเข้าสู่สถานการณ์
 จำลอง ขั้นตอนนี้ใช้ เวลาประมาณ 30 นาที

2. ขั้นปฏิบัติตามสถานการณ์ (Scenario) โดยปกติในขั้นตอนนี้จะใช้เวลาใน
 การปฏิบัติสถานการณ์จำลองประมาณ 20 – 30 นาทีและในกรณีที่นักเรียนทำไม่ถูกต้อง ผู้สอนสามารถ
 หยุด การดำเนินสถานการณ์ และชี้ประเด็นหรือให้คำแนะนำเพิ่มเติม เพื่อให้ให้นักศึกษาสามารถดำเนิน
 สถานการณ์ต่อไปได้อย่างเหมาะสม ก่อนการดำเนินสถานการณ์จำลอง ผู้สอนอาจแบ่งผู้เรียนออกเป็น

2 กลุ่ม โดยให้กลุ่มที่ 1 ปฏิบัติทักษะ ตามสถานการณ์จำลองก่อน ส่วนกลุ่มที่ 2 ทำหน้าที่สังเกตการณ์ จากนั้นจึงสลับกัน และนำผลการสังเกตที่ได้มาสรุปการเรียนรู้ร่วมกัน

3. ขั้นสรุปการเรียนรู้ (Debriefing) ขั้นตอนนี้อาจใช้เวลาประมาณ 40 นาทีหรือมากกว่า เป็นขั้นตอน ที่ให้ผู้เรียนสะท้อนคิด (reflective thinking) ในสิ่งที่ผู้เรียนทำได้ดีก่อน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ เช่น มี การดูแลแบบเอื้ออาทร เข้าไปซักถามความรู้สึก สัมผัสตัว เป็นต้น แล้วจึงประเมินจุดที่บกพร่อง บอกเหตุผล และบอกแนวทางการแก้ไขเพื่อให้ผู้เรียนวิเคราะห์ตนเองและตระหนักถึงความสำคัญของวิธีการ ปฏิบัติผู้สอนไม่ควรกล่าวคำว่า “mistake” (ข้อผิดพลาด) หรือกล่าวสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนเสียกำลังใจ

ทิตินา แชมมณี (2550) ได้แนะนำไว้ว่า ขั้นตอนของวิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง มี 1) การเตรียมการ 2) การนำเสนอสถานการณ์จำลอง 3) การเลือกบทบาท 4) การเล่นในสถานการณ์จำลอง และ 5) การอภิปราย

ไสว พักขาว (2544) ได้เสนอขั้นตอนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้ คือ

- ขั้นที่ 1 ขั้นปฐมนิเทศ
- ขั้นที่ 2 ขั้นแสดงบทบาทตามสถานการณ์
- ขั้นที่ 3 ขั้นอภิปราย
- ขั้นที่ 4 ขั้นสรุปและประเมินผล

ชาญชัย ยมดิษฐ์ (2548) กล่าวว่า ขั้นตอนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง มี 3 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเตรียม
2. ขั้นสอน
3. ขั้นสรุปอภิปรายผล

อินทิรา บุญยาทร (2542) กล่าวว่า ขั้นตอนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ต้องประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการสอน
 - 1.1 กำหนดจุดประสงค์
 - 1.2 กำหนดสถานการณ์จำลอง
2. ขั้นตอนดำเนินการสอน
 - 2.1 ผู้สอนเสนอสถานการณ์จำลองโดยอาจใช้วิธีต่อไปนี้
 - 2.2 ผู้เรียนศึกษาปัญหาและหาแนวทางที่จะแก้ปัญหา อาจแบ่งเป็นกลุ่มย่อยร่วมกันแสดงความคิดเห็น
 - 2.3 ผู้เรียนเสนอแนวทางแก้ปัญหา

3. ขั้นตอนอภิปรายและสรุปผล

เสริมศรี ลักษณะศิริ (2540) อธิบายขั้นตอนของการสอนแบบใช้สถานการณ์จำลอง จะต้องประกอบไปด้วย ขั้นตอนดังนี้

1. ชี้นำ
2. ขั้นการเข้าร่วม
3. ขั้นแสดง
4. ขั้นอภิปราย
5. ขั้นสรุปและประเมินผล

จากที่นักวิชาการได้กำหนดขั้นตอนของวิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง สรุปได้ว่ามีขั้นตอนที่สำคัญ คือ ขั้นเตรียมการสอน โดยผู้สอนกำหนดวัตถุประสงค์ กำหนดสถานการณ์ เตรียมอุปกรณ์สำหรับผู้เรียน รวมถึงกำหนดกฎเกณฑ์และกติกาให้พร้อม ขั้นดำเนินการสอน เป็นขั้นที่ผู้สอนเริ่มเสนอสถานการณ์ให้กับผู้เรียน โดยผู้สอนจะต้องให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนให้เข้าใจถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ได้มากที่สุดและขั้นอภิปรายและสรุปผล ผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันสรุปและอภิปรายบทเรียน หลังจากจบการจำลองสถานการณ์

6. จุดเด่นของการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง

มีนักวิชาการหลายท่านได้เสนอแนะถึงจุดเด่นของการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองไว้ดังนี้

อินทิรา บุญยาทร (2542) กล่าวว่า การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองมีจุดเด่น ดังนี้

1. เป็นวิธีที่ดึงดูดความสนใจ จูงใจให้เกิดความพยายาม และเกิดความสนุกสนานในการเรียน
2. ฝึกผู้เรียนให้เคารพในกฎ กติกา การมีน้ำใจเป็นนักกีฬา การทำงานเป็นกลุ่ม
3. ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยการปฏิบัติ เรียนรู้การตัดสินใจ เรียนรู้วิธีการแก้ปัญหา นับเป็นวิธีเรียนที่ได้ความรู้แบบคงทน

เสริมศรี ลักษณะศิริ (2540) กล่าวว่า จุดเด่นของการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองประกอบด้วย

1. เป็นการถ่ายทอดความรู้ที่มีระบบ
2. เปลี่ยนบทบาทของครูจากผู้สอนมาเป็นเพียงผู้แนะแนวทาง
3. เป็นประโยชน์ต่อการใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจปัญหาอื่น ๆ ต่อไป
4. ช่วยให้ผู้เรียนได้เผชิญปัญหามากมายในระยะเวลาอันจำกัด
5. ส่งเสริมการแสดงออกทางท่าทางประกอบการแสดงและการพูด
6. ช่วยพัฒนาความรู้สึกรักและทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อผู้อื่น
7. ช่วยพัฒนาทักษะในการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ
8. ช่วยให้ปัญหาที่ยุ่งยากเป็นปัญหาที่ง่ายขึ้น การตัดสินใจปัญหาแม้จะผิดพลาดก็ไม่ทำให้เกิดผลเสียหาย
9. ช่วยให้ผู้เรียนได้พบกับสภาพการณ์ก่อนที่จะเกิดในชีวิตจริง และทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียน

10. ช่วยให้ผู้เรียนตื่นตัว ให้ความร่วมมือโดยไม่คิดถึงการแข่งขัน และกล้าแสดงความคิดเห็น

11. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน ทำให้เกิดความสุขสนุกสนานร่าเริง
ชาญชัย ยมดิษฐ์ (2548) อธิบายว่า จุดเด่นของการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง มีดังนี้

1. ทำให้เข้าใจสถานการณ์จริงได้ก่อนปฏิบัติงานจริง
2. ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และการกล้าแสดงออกของผู้เรียน
3. ฝึกการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอน
4. ช่วยนำสถานการณ์ที่มีข้อจำกัดในการปฏิบัติจริงมาฝึกได้ก่อนใช้ทักษะขั้นสูงในสถานการณ์จริงต่อไป

ทิศนา แคมมณี (2550ก) กล่าวว่า จุดเด่นของการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง มีดังนี้

1. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องที่มีความสัมพันธ์ซับซ้อนได้อย่างเข้าใจ เกิดความเข้าใจ เนื่องจากได้มีประสบการณ์ที่เห็นประจักษ์ชัดด้วยตนเอง
2. เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูงมาก ผู้เรียนได้เรียนอย่างสนุกสนาน การเรียนรู้มีความหมายต่อตัวผู้เรียน
3. เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะกระบวนการต่าง ๆ จำนวนมาก เช่น กระบวนการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น กระบวนการสื่อสาร กระบวนการตัดสินใจ กระบวนการแก้ปัญหา และกระบวนการคิด เป็นต้น

จากการที่นักวิชาการ สรุปจุดเด่นของการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ได้ดังนี้

1. เป็นการสอนที่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน เกิดความสนุกสนาน
 2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานกลุ่ม ซึ่งต้องเคารพในกติกาการเรียน
 3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม
 4. ส่งเสริมการแสดงออก และท่าทางการพูด
 5. พัฒนาทักษะการแก้ปัญหา กล้าตัดสินใจ
 6. เป็นการเรียนที่ทำให้ผู้เรียนตื่นตัว กล้าแสดงความคิดเห็น
 7. ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจได้ง่าย ประจักษ์ด้วยตนเอง
7. ข้อจำกัดของการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง

ทิศนา แคมมณี (2550ข) กล่าวถึง ข้อจำกัดของวิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ไว้ ดังนี้

1. เป็นวิธีสอนที่ต้องใช้ค่าใช้จ่ายสูง เพราะต้องมีวัสดุอุปกรณ์ และข้อมูลสำหรับผู้เล่นทุกคน และสถานการณ์จำลองบางเรื่องมีราคาแพง
2. เป็นวิธีสอนที่ใช้เวลามาก เพราะต้องใช้เวลาแก่ผู้เรียนในการเล่นและการอภิปราย
3. เป็นวิธีสอนที่ต้องใช้เวลาในการเตรียมการมาก ผู้สอนต้องศึกษารายละเอียดและลองเล่นด้วยตนเอง และในกรณีที่ต้องสร้างสถานการณ์เอง ยิ่งต้องใช้เวลาเพิ่มขึ้น
4. เป็นวิธีสอนที่ต้องพึ่งสถานการณ์จำลอง ถ้าไม่มีสถานการณ์จำลองที่ตรงกับ

วัตถุประสงค์หรือความต้องการ ผู้สอนต้องสร้างขึ้นเอง ถ้าผู้สอนไม่มีความรู้ความเข้าใจในการสร้างสถานการณ์เพียงพอ ก็จะไม่สามารถสร้างได้

5. เป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เล่นและแสดงออกอย่างหลากหลาย จึงเป็นการยากสำหรับผู้สอนในการนำการอภิปรายให้ไปสู่การเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

อินทิตรา บุญยาทร (2542) กล่าวว่า การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองมี ข้อจำกัด ดังนี้

1. สถานการณ์จำลองไม่ใช่สถานการณ์จริง จึงเป็นสถานการณ์ที่ง่ายกว่าสถานการณ์จริง
2. ผู้สอนต้องใช้เวลาในการเตรียมสร้างสถานการณ์ และมักจะได้ผลไม่คุ้มทุน ผู้สอนจึงไม่นิยมทำ

3. ถ้ามีความซับซ้อนผู้เรียนจะสับสน ถ้าง่ายไปผู้เรียนก็เบื่อหน่าย

4. ไม่สามารถปรับให้เข้ากับความต้องการเฉพาะของแต่ละบุคคล

จากการที่นักวิชาการได้กล่าวถึงข้อจำกัดของการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองไว้สรุปประเด็นที่น่าสนใจได้ ดังนี้

1. ค่าใช้จ่าย ต้องใช้เวลาในการสร้างสถานการณ์ จึงมักได้ผลไม่คุ้มทุน
2. ถ้าเป็นสถานการณ์ที่ซับซ้อนจะทำให้ผู้เรียนสับสน แต่ถ้าง่ายเกินไปผู้เรียนก็เบื่อหน่าย
3. ถ้าผู้สอนไม่สามารถคุมสถานการณ์ได้จะทำให้ไม่ได้ผลตามต้องการ
4. ผู้สอนจะต้องใช้เวลาในการเตรียมตัวมาก
5. เป็นการสอนที่ยากสำหรับผู้สอนที่จะนำการอภิปรายไปสู่การเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์

การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนใช้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยผู้สอนจัดสถานการณ์ขึ้นเลียนแบบของจริง โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการแก้ปัญหา ได้ใช้ทักษะกระบวนการคิดและการตัดสินใจจากสถานการณ์นั้น ๆ โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทบาทหรือในสถานการณ์นั้น ๆ ให้มากที่สุด

การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง เป็นการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสภาพคล้ายความเป็นจริง มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญดังนี้ คือ 1) ให้ผู้เรียนรู้จักการใช้ทักษะต่าง ๆ ที่ได้เรียนภาคทฤษฎีไปแล้วก่อนเข้าสู่สถานการณ์จริง 2) มุ่งฝึกการคิดวินิจฉัยแก้ปัญหา การควบคุมสถานการณ์ การตัดสินใจในสถานการณ์ที่ผู้เรียนอาจต้องพบในชีวิตจริง 3) มุ่งฝึกการใช้ทักษะด้านต่าง ๆ ที่สำคัญ เช่น กระบวนการคิด การมีส่วนร่วมในการเรียน เป็นต้น 4) มุ่งให้ผู้เรียนเรียนรู้จากสถานการณ์คล้ายความเป็นจริง 5) มุ่งให้ผู้เรียนได้พบและรู้จักแก้ปัญหาในปัจจุบันและที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ 6) มุ่งให้ผู้เรียนคิดแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ ถ้าคิดกล้าทำมากยิ่งขึ้น และเตรียมความพร้อมสำหรับการเข้าสู่สถานการณ์จริง และ 7) มุ่งให้ผู้เรียนรู้จักทำงานเป็นกลุ่ม ยอมรับการวิพากษ์วิจารณ์ และฝึกความอดทน โดยผู้วิจัยได้ศึกษาขั้นตอนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเพื่อนำมาสังเคราะห์ออกแบบกระบวนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นเพื่อ

ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบาย ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

2.7.4 วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)

การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน ได้ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รู้และเข้าใจได้ด้วยตนเอง โดย เน้นกิจกรรมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ เป็นอีกวิธีสอนหนึ่งที่จะให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน ให้ผู้เรียนได้แสดงออก ทั้งทางด้านความคิด และท่าทางการแสดง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ได้เกิดความสนุกสนานและเพลิดเพลิน

ระวีวรรณ วุฒิ ประสิทธิ์ (2530) กล่าวถึงการสอนแบบการแสดงบทบาทสมมติ ว่าเป็นการสอนที่กำหนดให้ผู้เรียนแสดงบทบาทตามที่สมมติขึ้นเทียบเคียงกับสภาพที่เป็นจริง ตามลักษณะที่ผู้แสดงบทบาทเข้าใจ เพื่อให้ผู้ดูเกิดความรู้อย่างเข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้น หลักสำคัญของการสอนแบบนี้คือ ผู้สอนจะสร้างปัญหาให้ผู้เรียนได้คิดและให้ผู้เรียนแก้ปัญหาเหล่านั้น ๆ ให้ได้ด้วยตนเอง ด้วยการแสดงที่ทำให้ได้ด้วยตัวเอง ด้วยการแสดงที่ทำให้ผู้ดูเห็นจริง วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติจึงนับว่าเป็นวิธีการฝึกการแก้ปัญหาและการตัดสินใจวิธีหนึ่ง เพราะในสถานการณ์ที่สมมติขึ้นมาและบทบาทที่สมมติขึ้นมาให้คล้ายคลึงกับสิ่งที่ป็นจริงนั้น มักจะมีปัญหาและข้อขัดแย้งต่าง ๆ แฝงมาด้วยการที่ให้ผู้เรียนได้เลือกที่จะแสดงบทบาทต่าง ๆ โดยไม่ต้องใดหรือเตรียมตัวมาก่อนนั้น ผู้แสดงจะต้องแสดงไปตามธรรมชาติโดยที่ไม่รู้ว่าผู้แสดงคนอื่นจะมีปฏิกิริยาตอบโต้อย่างไรนั้น นับว่าเป็นการช่วยฝึกให้ผู้แสดงได้เรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมและหาทางแก้ปัญหาตัดสินใจอย่างธรรมชาติ

1. ความหมายของวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550) อธิบายถึง วิธีสอนโดยใช้บทบาทสมมติ หมายถึง วิธีสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นจากความเป็นจริง มาให้ผู้เรียนได้แสดงออก ตามที่ผู้เรียนคิดว่าควรจะเป็น ผู้สอนจะใช้การแสดงออกทั้งทางด้านความรู้ ความคิด และพฤติกรรม ของผู้แสดงมาเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียน อันจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจ เนื้อหาสาระของบทเรียนอย่างลึกซึ้ง และรู้จักปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ อย่างเหมาะสม

บุญชม ศรีสะอาด (2541) กล่าวถึงการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) คือ เทคนิคการสอนที่ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทในสถานการณ์ที่สมมติขึ้น นั่นคือ แสดง บทบาทที่กำหนดให้

อินทิรา บุญยาทร (2542) อธิบายการสอนด้วยบทบาทสมมติ หมายถึง วิธีสอน ที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามที่ตนคิดว่าควรจะเป็น โดยแสดงออกทั้งทางด้านความรู้ ความคิด และพฤติกรรมเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้

สรุปได้ว่า วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ หมายถึง การสอนที่ผู้สอนสร้าง สถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นมาที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้แสดงบทบาท สมมตินั้น ๆ ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนได้กำหนดไว้ เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางด้านความรู้ ความคิด ที่คิดว่าตนควรจะเป็น

2. จุดมุ่งหมายของการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติ

สิริวรรณ ศรีพหล และพันทิพา อุทัยสุข (2540) กล่าวถึงเป้าหมายการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติว่า การแสดงบทบาทสมมติเป็นการนำเอาตัวอย่างพฤติกรรมของมนุษย์ที่เกิดขึ้นในสังคมมาให้ผู้เรียนได้ศึกษา ซึ่งผลที่จะได้รับจากการศึกษาโดยวิธีการดังกล่าวจะทำให้

1. ผู้เรียนได้มีโอกาสสำรวจความรู้สึกของบุคคลอื่น ๆ และเมื่อสำรวจแล้วก็จะสามารถวิเคราะห์พฤติกรรมของบุคคลเหล่านั้นในเชิงเจตคติ

2. ผู้เรียนได้มีโอกาสในการศึกษาความสัมพันธ์และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างกลุ่ม

3. ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนวิธีการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในกลุ่ม ในบุคคล หรือระหว่างบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาค่านิยมในเรื่องความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่น

5. ผู้เรียนสามารถสำรวจเจตคติของตนเอง รวมทั้งแก้ไขข้อบกพร่องโดยการเรียนรู้จากเจตคติของผู้อื่นที่มีต่อตนเอง

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการแสดงบทบาทสมมติไว้ว่า

1. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในพฤติกรรมและความรู้สึกของผู้อื่น

2. เพื่อให้ผู้เรียนได้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่เหมาะสม

3. เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ความรู้ ความคิดในการแก้ปัญหา และการตัดสินใจ

4. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงออก ได้เรียนรู้ด้วยความเพลิดเพลิน

5. เพื่อให้การเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงมากขึ้น

อินทิรา บุญยาทร (2542) อธิบายถึงความมุ่งหมายของการสอน ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในพฤติกรรมและความรู้สึกของผู้อื่น

2. เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ความรู้ ความคิด ความสามารถในการแก้ปัญหา และการตัดสินใจ

3. เพื่อให้การเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด

4. เพื่อฝึกให้ผู้เรียนมีความกล้าที่จะแสดงออก

สรุปได้ว่า การสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ มุ่งฝึกการทำงานร่วมกัน กล้าคิด กล้าแสดงออกในการแก้ปัญหา การตัดสินใจ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อมากยิ่งขึ้น ลดความตึงเครียด เพราะเป็นการสอนที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด

3. ลักษณะสำคัญของการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติ

ลักษณะของบทบาทสมมติ (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2550) บทบาทสมมติที่ผู้เรียนแสดงออกแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การแสดงบทบาทสมมติแบบละคร เป็นการแสดงบทบาทตามเรื่องราวที่มีอยู่แล้วผู้แสดงจะได้ทราบเรื่องราวทั้งหมด แต่จะไม่ได้รับบทที่กำหนดให้แสดงตามอย่างละเอียดผู้แสดงจะต้องแสดงออกตามความคิดของตน และดำเนินเรื่องไปตามท้องเรื่องที่กำหนดไว้แล้วซึ่งมีลักษณะเหมือนละคร

2. การแสดงบทบาทสมมติแบบแก้ปัญหา เป็นการแสดงบทบาทสมมติที่ผู้เรียนได้รับทราบสถานการณ์หรือเรื่องราวแต่เพียงเล็กน้อยเท่าที่จำเป็น ซึ่งมักเป็นสถานการณ์ที่เป็นปัญหาหรือมีความขัดแย้งแฝงอยู่ ผู้แสดงบทบาทจะใช้ความคิดของตนในการแสดงออกและแก้ปัญหาต่าง ๆ อย่างเสรี

บุญชม ศรีสะอาด (2541) กล่าวถึง การแสดงบทบาทสมมติว่า แตกต่างจากเกมจำลองสถานการณ์ตรงที่ไม่มีกฎเกณฑ์และการแข่งขัน กล่าวคือ เป็นการสอนที่หยิบยกเอาเหตุการณ์ประเด็นหรือปัญหาขึ้นมาให้ผู้เรียนศึกษา โดยวิธีการให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงสภาพการณ์ที่เกิดขึ้น เข้าใจถึงปัญหาในเหตุการณ์นั้น ๆ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงสภาพการณ์ที่เกิดขึ้น เข้าใจถึงปัญหาในเหตุการณ์นั้น ๆ ตลอดจนสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยนั้น

สิริวรรณ ศรีพหล และพันทิพา อุทัยสุข (2540) ได้กล่าวว่าการแสดงบทบาทสมมติจะส่งเสริมผู้เรียนให้แสดงพฤติกรรมหรือบทบาทต่าง ๆ กันไปตามบทบาทที่กำหนดไว้ในเหตุการณ์ พฤติกรรมที่ผู้เรียนซึ่งเป็นผู้แสดงบทบาทแสดงออกมานั้นจะสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึก อารมณ์ เจตคติของผู้แสดงที่มีต่อบทบาทหรือพฤติกรรมที่ผู้แสดงสวมบทบาทนั้นอยู่ รวมทั้งเข้าใจถึงพฤติกรรมของผู้อื่นที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือปัญหานั้นด้วย

นอกจากนี้ เสริมศรี ลักษณะศิริ (2540) กล่าวว่าการใช้บทบาทสมมติในการเรียนการสอนบทบาทสมมติเป็นเครื่องมือและวิธีการอย่างหนึ่งที่ใช้ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในเรื่องที่เรียน โดยที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติขึ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกมาตามที่ตนคิดว่าควรจะเป็น และถือเอาการแสดงออกทั้งทางความรู้และพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นข้ออภิปรายเพื่อการเรียนรู้

การแสดงบทบาทสมมติเป็นการฝึกให้ผู้แสดงได้ประสบการณ์จริงในสภาพของการสมมติขึ้นมา ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้ทดลองและเรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมของตนอย่างมีประสิทธิภาพในสถานะต่าง ๆ ได้

4. ประเภทของการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

อินทิรา บุญยาทร (2542) กล่าวว่าการสอนแบบบทบาทสมมติ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ผู้แสดงจะต้องแสดงบทบาทของคนอื่นตามที่ถูกกำหนด โดยละทิ้งแบบแผนพฤติกรรมของตนเอง เช่น แสดงบทบาทของผู้มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ หรือบุคคลอื่น ๆ ที่ลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของตัวเองเป็นบุคคลสมมติ เช่น สมมติว่าเป็นชาวนา เป็นครู เป็นนายอำเภอ เป็นพ่อค้า ฯลฯ ผู้แสดงจะต้องพูด คิด ประพฤติ มีความรู้สึกเหมือนกับบุคคลที่สวมบทบาทนั้น ๆ

2. ผู้แสดงจะยังคงรักษาบทบาทและแบบแผนพฤติกรรมของตนเอง แต่กำหนดสถานการณ์ที่อาจพบในอนาคต เช่น การสมัครงาน การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง การเป็นผู้แนะนำให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียน ฯลฯ บทบาทสมมติประเภทนี้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกฝนทักษะเฉพาะอย่าง เช่น การแนะนำ การสัมภาษณ์ การสอน การจูงใจ

บุญชม ศรีสะอาด (2541) กล่าวถึง การแสดงบทบาทสมมติมี 2 ประเภท

ประเภทแรก ผู้แสดงบทบาทสมมติจะต้องแสดงบทบาทของคนอื่นโดยละทิ้งแบบแผนพฤติกรรมของตนเอง บทบาทของบุคคลอื่นอาจเป็นบุคคลจริง เช่น คนที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์

เพื่อนร่วมห้อง หรือการเปลี่ยนบทบาทซึ่งกันและกันกับเพื่อน หรือเป็นบุคคลสมมติ เช่น สมมติว่าเป็นครูใหญ่ สมมติว่าเป็นชาวนา เป็นต้น ผู้แสดงบทบาทสมมติจะพูด คิด ประพฤติหรือมีความรู้สึก เหมือนกับบุคคลที่ตนสวมบทบาท

ประเภทที่สอง ผู้แสดงบทบาทจะยังคงรักษาบทบาทและแบบแผน พฤติกรรมของตนเอง แต่ปฏิบัติอยู่ในสถานการณ์ที่อาจพบในอนาคต เช่น การสมัครงาน สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ผู้แนะนำให้คำปรึกษาแก่นักเรียน บทบาทสมมติประเภทนี้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกฝนทักษะเฉพาะ เช่น การแนะนำ การสัมภาษณ์ การจูงใจ การควบคุมความขัดแย้ง เป็นต้น

สิริวรรณ ศรีพหล และพันทิพา อุทัยสุข (2540) กล่าวว่า การแสดงบทบาทสมมตินี้เป็นวิธีการสอนที่ครูใช้สอนกันมากในปัจจุบัน เพราะขั้นตอนของการสอนไม่ยากหรือซับซ้อนมากเท่าใดนัก โดยทั่วไปการแสดงบทบาทสมมติเพื่อนำมาปฏิบัติในห้องเรียนนั้นอาจแยกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. การแสดงบทบาทสมมติที่มีการเตรียมมาล่วงหน้า ผู้สอนจะผูกเรื่องหรือประเด็นเสียก่อน แล้วนำมาเล่าให้ผู้เรียนฟัง พร้อมกันนั้นก็กำหนดตัวผู้แสดงและบทละครอย่างคร่าว ๆ โดยอาจเพิ่มเติมรายละเอียดตามความเหมาะสมและตามความเห็นของผู้แสดงเอง

2. การแสดงบทบาทที่ไม่มีการเตรียมมาก่อน วิธีการนี้อาจใช้ระหว่างบทเรียนหรือเริ่มต้นบทเรียนเพื่อสร้างความสนใจของผู้เรียนเป็นต้นว่า ระหว่างผู้สอนกำลังสอนเรื่องหน้าที่พลเมืองของบุคคลในอาชีพต่าง ๆ และความสำคัญของหน้าที่ที่มีต่อสังคม ผู้สอนอาจเรียกผู้เรียน 4-5 คนออกไปแสดงบทบาทของบุคคลในอาชีพต่าง ๆ กัน หลังจากนั้นก็จะให้ผู้เรียนในชั้นวิจารณ์บทบาทที่แสดงไปแล้ว วิธีการสอนเช่นนี้ก็นับว่าเป็นวิธีการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติเช่นกัน

จากประเภทของการสอนโดยใช้การแสดงละครที่กล่าวมาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่า นักวิชาการได้แบ่งประเภทของการสอนไว้แตกต่างกัน ซึ่งพอจะสรุปได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. ผู้แสดงเป็นจะต้องเป็นผู้แสดงบทบาทตามที่ถูกกำหนดไว้ โดยไม่เกี่ยวข้องกับความรู้อารมณ์ความรู้สึกส่วนตัว

2. ผู้แสดงจะต้องแสดงบทบาทตามแบบแผนพฤติกรรมของตนเอง

3. การแสดงบทบาทที่ผู้แสดงจะต้องเตรียมตัวก่อนการแสดงละคร

4. การแสดงบทบาทที่ผู้แสดงต้องแสดงบทบาทโดยทันที ไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า

5. องค์ประกอบของการสอนแบบบทบาทสมมติ

ทิตนา แคมมณี (2550ก) กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญ (ที่ขาดไม่ได้) ของวิธีสอนแบบบทบาทสมมติ ไว้ดังนี้

1. มีผู้สอนและผู้เรียน

2. มีสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ

3. มีการแสดงบทบาทสมมติ

4. มีการอภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดง และสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ

5. มีผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

สิริวรรณ ศรีพหล และพันทิพา อุทัยสุข (2540) กล่าวถึงองค์ประกอบของการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติ มีดังนี้

1. ผู้แสดงและผู้สังเกตการณ์ การแสดงบทบาทสมมติ เมื่อนำมาปฏิบัติในห้องเรียนแล้วจะแยกกลุ่มผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้แสดงเป็นกลุ่มที่ได้รับมอบหมายบทบาทจากครูผู้สอนแล้ว จากการวางแผนการเรียนการสอนของผู้เรียนทั้งชั้นให้แสดงบทบาทต่าง ๆ กัน กับกลุ่มผู้ชมซึ่งจะเป็นกลุ่มสังเกตการณ์ โดยจะนำผลจากการสังเกตไปอภิปรายภายหลัง

2. เหตุการณ์ ประเด็น หรือปัญหา ซึ่งอาจจะหยิบยกจากในแบบเรียน หรือผู้สอนสร้างขึ้นใหม่เองตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ว่าจะให้ผู้เรียนรู้อะไรจากเหตุการณ์นั้น โดยทั่วไปผู้สอนจะเป็นผู้กำหนดเหตุการณ์เอง และนำเหตุการณ์นั้น ๆ มาเสนอแก่ผู้เรียนเพื่อการแสดงต่อไป

3. ฉากและสื่อการสอน ฉากมีเพียงที่จำเป็นเท่านั้น หรืออาจไม่ใช่เลยก็ได้ ส่วนสื่อการสอนก็เช่นกัน จำเป็นไม่มากนัก ทั้งนี้เพราะความสำคัญของการเรียนการสอนด้วยการแสดงบทบาทสมมติขึ้นอยู่กับบทบาทของผู้แสดงมากกว่าสิ่งใด

6. ขั้นตอนของการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

ลาเดอซ์ (Ladousse, 1987) ได้อธิบายถึงแนวการจัดกิจกรรมที่ใช้บทบาทสมมติว่าควรจัดกิจกรรมที่เน้นความสนุกสนาน โดยให้ผู้เรียนได้ใช้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ในระหว่างกิจกรรม โดยลาเดอซ์ ได้กำหนดกิจกรรมบทบาทสมมติไว้ 11 กิจกรรม ได้แก่

1. Famous people
2. Roll-a-role
3. Where am I? Who am I?
4. What do I look like?
5. What would you say?
6. Both sides of the question
7. Reading the part
8. Listening in role
9. Guided role plays
10. Picture role plays
11. Eye-witness accounts

โดยกิจกรรมที่ 1-4 เป็นกิจกรรมที่ช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนโดยการนำเข้าสู่รูปแบบของบทบาทสมมติในรูปแบบของเกมที่ผู้เรียนจะได้ตอบโต้กัน และในกิจกรรมที่ 4 ผู้เรียนจะได้พูดสนทนาเกี่ยวกับกิจกรรมประจำวัน ส่วนกิจกรรมที่ 5-8 นั้นมีจุดมุ่งหมายในด้านบุคลิกท่าทางการแสดงออกระหว่างการทำกิจกรรมบทบาทสมมติในห้องเรียน และ 3 กิจกรรมสุดท้ายเป็นบทบาทสมมติอย่างเป็นรูปแบบซึ่งผู้เรียนสามารถที่จะปฏิบัติได้อย่างง่ายซึ่งเกิดจากการที่ผู้เรียนได้เตรียมความพร้อมมาในกิจกรรมก่อนหรืออาจเพราะผู้เรียนได้รับการชี้แนะมาอย่างมาอย่างเข้มข้นแล้ว กิจกรรมบทบาทสมมตินี้ ผู้เรียนจะได้ทดลองใช้ภาษาอังกฤษอย่างอิสระโดยปราศจากความกดดันผ่านการสมมติตามสถานการณ์ที่กำหนดขึ้นมา

ทศนา แคมมณี (2550ข) อธิบายขั้นตอนสำคัญของการสอนไว้ดังนี้

1. ผู้สอน / ผู้เรียน นำเสนอสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ
2. ผู้สอน / ผู้เรียนเลือกผู้แสดงบทบาท
3. ผู้สอนเตรียมผู้สังเกตการณ์
4. ผู้เรียนแสดงบทบาท และสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก
5. ผู้สอนและผู้เรียน อภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดง
6. ผู้สอนและผู้เรียนสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ
7. ผู้สอนประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

อาจารย์ ใจเที่ยง (2550) ได้เสนอขั้นตอนที่สำคัญของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติมี 5 ขั้นตอน ในแต่ละขั้นตอนมีวิธีการสอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการสอน เป็นการเตรียมใน 2 หัวข้อใหญ่ ได้แก่
 - 1.1 เตรียมจุดประสงค์ของการแสดงบทบาทสมมติให้แน่ชัดและเฉพาะเจาะจงว่าต้องการให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจอะไรบ้างจากการแสดง
 - 1.2 เตรียมสถานการณ์สมมติ เพื่อให้ผู้เรียนฟังโดยให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ การเตรียมสถานการณ์และบทบาทสมมตินี้อาจเตรียมเขียนไว้อย่างละเอียดเพื่อมอบให้แก่ผู้เรียน หรือเตรียมเฉพาะสถานการณ์เพื่อเล่าให้ผู้เรียนฟัง ส่วนรายละเอียดผู้เรียนต้องคิดเอง
2. ขั้นตอนการสอน จัดแบ่งย่อยได้ 7 ขั้นตอน ดังนี้
 - 2.1 ขั้นนำเข้าสู่การแสดงบทบาทสมมติ เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรม โดยผู้สอนอาจใช้วิธีโยงประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียนเล่าเรื่องราว หรือสถานการณ์สมมติ ชี้แจงประโยชน์ของการแสดงบทบาทสมมติ และการร่วมกันช่วยกันแก้ปัญหา
 - 2.2 เลือกผู้แสดง เมื่อผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรมแล้วผู้สอนจะจัดตัวผู้แสดงในบทบาทต่าง ๆ ในการเลือกตัวผู้แสดงนั้นอาจใช้วิธีดังนี้
 - 2.2.1 เลือกอย่างเจาะจง เช่น เลือกผู้ที่มีปัญหาออกมาแสดง เขาได้รู้สึกในปัญหาและเห็นวิธีแก้ปัญหา
 - 2.2.2 เลือกผู้ที่มีบุคลิกลักษณะคุณสมบัติ มีความสามารถเหมาะสมกับบทบาทที่กำหนดให้
 - 2.2.3 เลือกผู้แสดงโดยให้อาสาสมัคร เพื่อให้เสรีภาพแก่ผู้เรียนในการเรียนการตัดสินใจ
 - 2.3 การเตรียมความพร้อมของผู้แสดง เมื่อเลือกผู้แสดงได้แล้ว ผู้สอนควรให้เวลาผู้แสดงได้เตรียมตัวและตกลงกันก่อนการแสดง ผู้สอนควรช่วยให้กำลังใจ ช่วยขจัดความตื่นเต้นประหม่า และความวิตกกังวลต่าง ๆ เพื่อให้ผู้แสดงได้แสดงอย่างเป็นธรรมชาติ

2.4 การจัดฉากการแสดง การจัดฉากการแสดงอาจจะจัดแบบง่าย ๆ คำนึงถึงความประหยัดทั้งเวลาและทรัพยากร เช่น อาจสมมติโดยการเลื่อนโต๊ะเพียงตัวเดียว เพราะการจัดฉากนี้เป็นเพียงส่วนประกอบย่อยของการแสดง

2.5 การเตรียมผู้สังเกตการณ์ ในขณะที่ผู้แสดงเตรียมตัว ผู้สอนควรได้ใช้เวลาที่เตรียมผู้ชมด้วย โดยควรทำความเข้าใจกับผู้ชมว่าควรสังเกตอะไรจึงจะเป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์และอภิปรายในภายหลัง ผู้สอนอาจเตรียมหัวข้อการสังเกต หรือจัดทำแบบสังเกตการณ์เตรียมไว้ให้พร้อม แล้วเลือกผู้สังเกตการณ์ช่วยกันดู และบันทึกพฤติกรรมและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่อย ๆ ไป

2.6 การแสดง เมื่อทุกฝ่ายพร้อมแล้วจึงเริ่มแสดง การแสดงนี้ควรปล่อยให้ เป็นไปตามธรรมชาติ ผู้สอนและผู้ชมไม่ควรเข้าขัดกลางคัน นอกจากนี้ในกรณีที่ผู้แสดงต้องการความช่วยเหลือ ในขณะที่แสดงผู้สอนควรสังเกตพฤติกรรมของผู้แสดงและผู้ชมอย่างใกล้ชิด

2.7 การตัดบท ผู้สอนหรือผู้กำกับควรตัดบทหรือหยุดการแสดงเมื่อ การแสดงผ่านไปเป็นเวลาพอสมควร ไม่ควรปล่อยให้การแสดงเยิ่นเย้อเกินไปจะทำให้เสียเวลาและ ผู้ชมเกิด ความเบื่อหน่าย การตัดบทควรจะทำเมื่อ

2.7.1 การแสดงได้ให้ข้อมูลแก่กลุ่มเพียงพอที่จะนำมาวิเคราะห์และ อภิปรายได้

2.7.2 ผู้ชมและผู้แสดงพอจะเล่าได้ว่า เรื่องราวจะเป็นอย่างไรถ้ามี การแสดงต่อไป

2.7.3 ผู้แสดงไม่สามารถแสดงต่อไปได้ เพราะเกิดความเข้าใจผิดบาง ประการหรือเกิดอารมณ์สะเทือนใจมากเกินไป

2.7.4 การแสดงยืดเยื้อไม่ยอมจบหรือจบไม่ลง และผู้ชมหมดความสนใจที่ จะชมการแสดงจนจบเรื่อง

3. ชั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง (ชั้นประเมินผล) ชั้นนี้ถือเป็นขั้นที่ สำคัญยิ่งในการสอน เพราะเป็นขั้นที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้สังเกตเห็นและ นำมาวิเคราะห์อภิปรายจนเกิดเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายสำหรับตนเอง ในขั้นนี้ครูควรเตรียม คำถามต่าง ๆ ไว้เป็นแนวทางสำหรับตนเอง ที่จะใช้กระตุ้นให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์และอภิปราย ร่วมกัน โดยทั่ว ๆ ไปวิธีการที่ใช้ในการดำเนินการในขั้นนี้ มีดังนี้

3.1 ชี้แจงให้ทั้งผู้แสดงและผู้ชมเข้าใจว่า การอภิปรายจะเน้นที่เหตุผลและ พฤติกรรมที่ผู้แสดงได้แสดงออกมาไม่ใช่เน้นที่ใครแสดงดีไม่ได้อย่างไร

3.2 สัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดผู้แสดง

3.3 สัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดของผู้สังเกตการณ์หรือผู้ชม

3.4 ให้กลุ่มผู้แสดงและผู้ชมวิเคราะห์เหตุการณ์ เสนอความคิดเห็นและ อภิปรายร่วมกัน โดยครูอาจใช้คำถามต่าง ๆ กระตุ้นให้ผู้เรียนคิด

ข้อสำคัญข้อหนึ่งที่ครูพึงระวังในการดำเนินการอภิปรายก็คือ ครูควรแสดงความเห็นประชาธิปไตย ให้เสรีภาพแก่ผู้เรียนอย่างเต็มที่ในการคิด ตัดสินใจ ไม่ประเมินค่าตัดสินความคิดเห็นของผู้เรียน อันอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย ไม่กล้าเปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริง

4. ชั้นแสดงเพิ่มเติม หลังจากการวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดงแล้ว กลุ่มอาจจะเสนอแนวทางใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหาหรือการตัดสินใจ ครูอาจจะให้มีการแสดงเพิ่มเติมก็ได้ แต่ถ้าการแสดงเพิ่มเติมไม่จำเป็น ครูสามารถข้ามขั้นไปจนถึงขั้นที่ 5 เลยก็ได้

5. ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป หลังจากอภิปรายเกี่ยวกับการแสดงแล้วครูควรกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่มีส่วนสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ได้ศึกษาแก่กันและกัน การแลกเปลี่ยนประสบการณ์นี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้แนวความคิดกว้างขวางขึ้น และส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นว่าสิ่งที่เรียนนั้นเกี่ยวข้องกับความจริง จะทำให้ผู้เรียนสามารถที่จะหาข้อสรุป หรือได้แนวความคิดรวบยอดที่ตนสามารถเข้าใจได้อย่างดี

7. การนำการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติไปใช้

สิริวรรณ ศรีพหล และพันทิพา อุทัยสุข (2540) กล่าวถึงการนำการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพจะต้องคำนึงถึง สิ่งต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์ การสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติจะมีประสิทธิภาพและได้ผลดีต่อผู้เรียน ถ้าผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนได้พัฒนาในด้านเจตคติ เช่น เป็นบุคคลที่มีความเห็นใจผู้อื่น มีความเมตตากรุณา ฯลฯ บทเรียนที่เหมาะสมกับการสอนดังกล่าวจะเป็นบทเรียนที่เกี่ยวกับปัญหาสังคม พฤติกรรมของมนุษย์ในสังคม ฯลฯ ดังนั้น การวิเคราะห์วัตถุประสงค์ และเนื้อหาที่จะสอนในตอนแรกของผู้สอนจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพราะถ้าวัตถุประสงค์และเนื้อหาเอื้อต่อธรรมชาติของการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติแล้ว การเรียนการสอนในบทเรียนจะมีความหมายต่อผู้เรียนมาก

2. การเลือกเหตุการณ์หรือปัญหา ความสำเร็จของวิธีการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติขึ้นอยู่กับ การเลือกเหตุการณ์หรือปัญหาที่จะนำมาศึกษา การเลือกเหตุการณ์หรือปัญหานี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เป็นต้นว่า

2.1 อายุของผู้เรียน ผู้เรียนอายุต่าง ๆ กันย่อมมีระดับความเข้าใจและวิธีการแสดงบทบาทต่าง ๆ กันด้วย เช่น กลุ่มผู้เรียน อายุ 8 – 10 ปี ย่อมมีความเข้าใจไม่มากนักในบทบาทหรือพฤติกรรมของบุคคลประเภทที่เขาไม่มีประสบการณ์มาก่อน

2.2 วัฒนธรรมและความเคยชิน เหตุการณ์ที่เลือกมาศึกษาควรเป็นเหตุการณ์ที่ผู้เรียนจะเข้าใจดีและมีความคุ้นเคย เช่น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเมืองหลวง หรือพฤติกรรมของกลุ่มคนในเมืองหลวงย่อมเป็นที่เข้าใจยากของผู้เรียนที่อยู่ในชนบท ความเหมาะสมขึ้นอยู่กับที่วิจารณ์ของครูสอน

2.3 ความยากง่ายของเหตุการณ์ ทั้งนี้พิจารณาความเหมาะสมของวัยและประสบการณ์ของผู้เรียน

2.4 คุณค่าเชิงเจตคติ เหตุการณ์ที่เลือกมาศึกษานั้นต้องเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ข้อคิดหรือพัฒนาเจตคติของผู้เรียนมากพอสมควร ถ้าเหตุการณ์ที่เสนอไปอย่างไม่มีคุณค่าในด้านเจตคติเลย การเรียนการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติย่อมไม่มีประโยชน์ต่อผู้เรียน

2.5 ประสบการณ์ของผู้เรียนเกี่ยวกับวิธีการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติ ถ้าเป็นกลุ่มผู้เรียนที่ไม่เคยได้รับการสอนแบบนี้มาก่อน ก็ควรเลือกเหตุการณ์ที่ไม่ซับซ้อนหรือเข้าใจยากมาศึกษาก่อน เมื่อมีประสบการณ์มากขึ้น เหตุการณ์ที่นำมาเสนออาจเพิ่มความยากหรือท้าทายให้คิดมากกว่าเดิมได้

ปัจจัยดังกล่าวจะเป็นแนวทางในการเลือกเหตุการณ์หรือปัญหาที่นำมาศึกษาได้อย่างเหมาะสม

สำหรับเหตุการณ์ที่นำมาศึกษานั้น ดังได้กล่าวในตอนต้นแล้วว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสังคม พฤติกรรมของบุคคลในสังคม นอกจากนี้ยังมีเหตุการณ์หรือปัญหาที่เกี่ยวข้องกับข้อต่อไปนี่ที่ควรนำมาพิจารณาเพื่อจะสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติอีกด้วย กล่าวคือ

1. ความขัดแย้งระหว่างบุคคล การแสดงบทบาทสมมติจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้เกี่ยวกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคล เข้าใจถึงพฤติกรรมของบุคคลนั้น เข้าใจถึงผลประโยชน์ที่บุคคลพิทักษ์และหวังจนเกิดความขัดแย้งขึ้น และยังได้เรียนรู้เกี่ยวกับเทคนิคของการจัดการความขัดแย้งนั้น ๆ ด้วย

2. ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างชนกลุ่มน้อยกับชนกลุ่มใหญ่ กลุ่มชาติพันธุ์นานา ที่ปรากฏในประเทศ ความสัมพันธ์ของกลุ่มชนอาจมีทั้งทางบวกและทางลบ การสอนให้ผู้เรียนเข้าใจพฤติกรรมของกลุ่มต่าง ๆ ในสังคมโดยวิธีการแสดงบทบาทสมมติจะเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมที่สุด

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550) กล่าวถึงการนำวิธีสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติไปใช้ ผู้สอนควรคำนึงถึงข้อต่อไปนี่

1. จุดประสงค์การสอนเป็นการสอนที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนในด้านเจตคติ เช่น การเห็นใจผู้อื่น การมีความเมตตา กรุณา ฯลฯ บทเรียนที่เหมาะสมเป็นบทเรียนที่เกี่ยวกับพัฒนาสังคม พฤติกรรมของมนุษย์ในสังคม ดังนั้น ผู้สอนจึงต้องวิเคราะห์จุดประสงค์และเนื้อหา ถ้าเข้าเกณฑ์นี้ การสอนโดยให้แสดงบทบาทสมมติจะมีความหมายต่อผู้เรียนมาก

2. ผู้สอน ผู้สอนต้องทำความเข้าใจให้กระจ่างกับขั้นตอนการสอน เพื่อให้การสอนมีคุณค่าต่อผู้เรียน เช่น การเลือกปัญหาหรือเหตุการณ์มาศึกษา การเตรียมสถานการณ์ การเขียนบทบาทสมมติ และการวิเคราะห์ข้ออภิปราย ถ้าผู้สอนขาดความเข้าใจที่ถูกต้อง การสอนจะไม่บรรลุผลดังประสงค์

3. เวลา การสอนแบบนี้ต้องใช้เวลามาก ผู้สอนต้องวางแผนโดยอาจให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหามาก่อนจากบ้าน จะช่วยลดเวลาได้บ้าง

4. วิชา วิชาที่เหมาะสมกับการสอนแบบนี้ ได้แก่ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยในระดับประถมศึกษา วิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา หรือวิชาที่ต้องการพัฒนาเจตคติให้แก่ผู้เรียน โดยผู้สอนอาจเลือกเพียงบางบทเรียนที่เหมาะสมกับการใช้วิธีการนี้

5. วิธีสอนแบบนี้ใช้ได้กับผู้เรียนทุกระดับชั้น

จึงเห็นได้ว่า การสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมตินี้ ผู้สอนจะต้องมีบทบาทในการเตรียมความพร้อมพอสมควร ตั้งแต่การกำหนดปัญหา เตรียมความพร้อมด้านผู้แสดง ผู้สังเกตการณ์ ต้องคอยช่วยเหลือผู้เรียนในขณะปฏิบัติ ยอมรับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นของผู้เรียน และช่วยสรุปบทเรียนและ

เลือกทางออกเพื่อเสริมกำลังใจในการเรียน การสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติจึงมีทั้งข้อดีและข้อจำกัด ซึ่งในส่วนของข้อดี คือ ส่งเสริมให้บทเรียนมีความน่าสนใจ สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึก อารมณ์ และเจตคติของผู้เรียน ช่วยฝึกฝนการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ ทำให้เกิดความสุขสนุกสนาน เพลิดเพลินในการเรียน และผู้เรียนยังได้เข้าใจรายละเอียดเนื้อเรื่องได้ดียิ่งขึ้น

โดยผู้วิจัยได้ศึกษาขั้นตอนการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติเพื่อนำมาสังเคราะห์ ออกแบบกระบวนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นเพื่อส่งเสริมสมรรถนะ การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

2.7.5 การสอนการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-based learning)

1. ความหมายของภาระงาน

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของภาระงานไว้ดังนี้ วิลลิส และวิลลิส (Willis and Willis, 1996) ได้กล่าวถึงความหมายของภาระงานไว้ว่า ภาระงานคือกิจกรรมที่มีเป้าหมายมุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อบรรลุผลที่แท้จริง หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่าผู้เรียนจะใช้ทรัพยากรของภาษาเป้าหมายอะไรก็ตามที่พวกเขามีอยู่เพื่อที่จะใช้แก้ปัญหา ไขปริศนา เล่นเกม หรือแข่งป็นและเปรียบเทียบประสบการณ์ ภาระงานมีจุดเริ่มต้นที่หลากหลาย โดยอาจจะมาจากข้อมูลที่มีอยู่ เช่น ประสบการณ์ส่วนตัว ความรู้ทั่วไป ภาระงานอาจจะมาจากงานเขียน บันทึกข้อมูลเสียง หรือบันทึกข้อมูลภาพ และอาจจะเป็นกิจกรรมอย่างเช่น เกมต่าง ๆ การสาธิต หรือการสัมภาษณ์

แบรนด์เดน (Branden, 2006) ได้กล่าวถึงความหมายของภาระงานไว้ว่า ภาระงานคือ กิจกรรมที่มีคนมีส่วนร่วมเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายซึ่งต้องมีการใช้ภาษา การใช้ภาษาในที่นี้คือการบรรลุเป้าหมายโดยการเข้าใจภาษาที่ป้อนและการสร้างผลผลิตทางภาษา ตัวอย่างเช่น การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสถานการณ์จริงผ่านการใช้ภาษา ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้มากขึ้น

สรุปภาระงานหมายถึง กิจกรรมที่ต้องการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการบรรลุเป้าหมาย หรือสิ่งที่กำหนดไว้โดยการใช้ภาษา เช่น ผู้เรียนต้องใช้ภาษาเพื่อมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น หรือเพื่อแก้ปัญหา ปริศนา เกม เป็นต้น

2. การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

ได้มีนักวิชาการเสนอหลักในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ดังนี้

วิลลิส (Willis, 1996) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนกิจกรรมแบบเน้นภาระงานสำหรับนักเรียนว่า ผู้สอนต้องเตรียมภาษาสำหรับนักเรียนเป็นพิเศษ และหาวิธีช่วยให้เขามี โอกาสและความมั่นใจในการใช้คำหรือวลีที่เรียนด้วย ดังนั้นหลักการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานสำหรับนักเรียนต้องครอบคลุมในเรื่องต่อไปนี้

1. ใช้ภาษาเป้าหมายในห้องเรียนเท่าที่เป็นไปได้โดยเริ่มต้นจากคำและวลีที่นักเรียนมีจากประสบการณ์เดิมหรือสามารถคาดเดาได้

2. สร้างกิจกรรมที่มุ่งหวังให้นักเรียนสามารถปฏิบัติงานได้บรรลุผลสำเร็จ

3. สร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เป็นกันเองและเกิดความร่วมมือในการทำงานเพื่อให้นักเรียนรู้สึกเป็นอิสระในการทำงานหรือกล้าซักถามเมื่อมีปัญหา
4. มั่นใจว่าทุกกิจกรรมของภาระงานนั้นสร้างความมั่นใจแก่นักเรียนด้านความสามารถการใช้ภาษาของนักเรียน
5. ต้องยอมรับว่าภาระงานในขั้นตอนแรกอาจไม่สมบูรณ์แบบ
6. ควรให้การเสนอแนะนักเรียนในสิ่งที่ผิดพลาดและส่งเสริมให้นักเรียนฝึกหรือปฏิบัติอีกครั้งโดยไม่ควรช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดมากเกินไป
7. ช่วยให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาแม่ได้ตลอดจนส่งเสริมให้นักเรียนให้ใช้ภาษาเป้าหมายในภาระงานให้มากที่สุด
8. มั่นใจว่านักเรียนมีความเข้าใจคำสั่งในขั้นตอนการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานและตระหนักว่านักเรียนต้องมีโอกาสในการฝึกรูปแบบโครงสร้างของประโยคที่ถูกต้องในขั้นตอนท้ายของภาระงาน
9. ช่วยให้นักเรียนเข้าใจประโยชน์ขององค์ประกอบในภาระงานและสามารถช่วยให้นักเรียนย้อนคิดขั้นตอนการปฏิบัติงานและสามารถตอบสนองความต้องการของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ เอลลิส (Ellis, 2003) ได้ให้หลักการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานดังนี้

1. ความยากง่ายของภาระงานต้องเหมาะสมกับระดับนักเรียน
2. ผู้สอนควรตั้งเป้าหมายหรือจุดประสงค์ของแต่ละภาระงานให้ชัดเจน
3. นักเรียนจำเป็นต้องตระหนักถึงความสำคัญของภาระงานซึ่งนักเรียนต้องปฏิบัติงานอย่างจริงจังมิใช่ทำเพียงเพื่อความสนุกสนานเท่านั้น
4. นักเรียนสามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับบทบาทกิจกรรมในบทเรียนของภาระงานนั้น ๆ พร้อมทั้งแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาที่เกิดขึ้นได้อย่างราบรื่นโดยทำงานร่วมกันเป็นงานคู่ หรืองานกลุ่ม
5. ภาระงานส่งเสริมให้นักเรียนใช้ภาษาของตนเองในการปฏิบัติงานและเป็นการสร้างบรรยากาศในการเรียนให้มีประสิทธิภาพ
6. ภาระงานเบื้องต้นสำหรับนักเรียน คือ การใช้ภาษาเพื่อมุ่งเน้นการสื่อความหมาย สิ่งหนึ่งที่จะทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการใช้ภาษา คือ การจดภาระงานให้หลากหลายซึ่ง รวมทั้งโครงสร้างของภาษาที่ใช้ด้วย
7. ภาระงานที่ดีควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องทั้งนี้ควรสอดคล้องกับหลักการในข้อที่ 6
8. ภาระงานที่ดีควรให้นักเรียนประเมินผลในการดำเนินงานและความก้าวหน้าในการปฏิบัติงาน

สรุปการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานนั้นต้องคำนึงถึง ความยากง่ายของเนื้อหาเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีความกล้าในการใช้ภาษาเพื่อทำงานร่วมกับผู้อื่นทำให้บรรยากาศการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และในขั้นตอนการดำเนินการต้องเน้นการให้นักเรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่ารูปแบบทางภาษา รูปแบบการสอนแบบเน้นภาระงานมีการประเมินผลเพื่อปรับปรุงรวมทั้งพัฒนางานในครั้งถัดไป

3. รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

วิลลิส (Willis, 2007) ได้เสนอรูปแบบกิจกรรมภาระงานจำนวน 7 รูปแบบดังต่อไปนี้

1. การจัดทำรายการ (Listing) คือ รูปแบบกิจกรรมที่มุ่งหวังให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นของตน โดยมีวิธีการที่เกี่ยวข้องกับการรวบรวมความคิดและการค้นหาความจริง
2. การเรียงลำดับและการแยกประเภท (Ordering and sorting) คือ รูปแบบกิจกรรมที่นักเรียนฝึกใช้ภาษาในการเรียงลำดับข้อมูลและจัดแยกประเภทตามหัวข้อต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
3. การจับคู่ (Matching) คือ รูปแบบกิจกรรมที่นักเรียนฝึกจับคู่สิ่งที่ได้ฟังได้อ่านกับรูปภาพ คำ วลีอนุประโยคและประโยค หรือจับคู่ทิศทางกับแผนที่
4. การเปรียบเทียบ (Comparing) คือ รูปแบบกิจกรรมที่ให้นักเรียนเปรียบเทียบข้อมูลที่มีลักษณะเดียวกัน แต่แหล่งที่มาหรือเนื้อหาต่างกันเพื่อที่จะรวบรวมส่วนที่เหมือนกันหรือ คล้ายคลึงกันและแยกแยะส่วนที่แตกต่างกันได้
5. การแก้ปัญหา (Problem solving) คือ รูปแบบกิจกรรมที่ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและเหตุผลพร้อมทั้งท้าทายให้นักเรียนพยายามแก้ไขปัญหามาให้บรรลุผล
6. งานที่สร้างสรรค์ (Creative task) หรืออีกชื่อหนึ่งที่เรียกกันทั่วไปว่าโครงการ คือรูปแบบกิจกรรมที่ให้นักเรียนทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มงานประเภทนี้มีขั้นตอนการทำงานมากกว่า ประเภทอื่นและเป็นงานที่รวมกิจกรรมหลายประเภทเข้าด้วยกัน ซึ่งบางครั้งนักเรียนอาจต้องออกไป ทำกิจกรรมนอกชั้นเรียนสิ่งที่สำคัญที่ทำให้งานเสร็จสมบูรณ์นั้นขึ้นอยู่กับทักษะการจัดการและการทำงานร่วมกัน
7. การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Sharing personal experience) คือ รูปแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ ภาษาพูดเกี่ยวกับตนเองและแลกเปลี่ยนข้อมูลกับบุคคลอื่นผลที่ได้จากการปฏิสัมพันธ์นั้นใกล้เคียงกับบทสนทนาในชีวิตประจำวัน

เอลลิส (Ellis, 2003) ได้เสนอรูปแบบกิจกรรมที่เน้นภาระงานจำนวน 3 รูปแบบประกอบด้วย

1. กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information-gap activity) คือ การแลกเปลี่ยน ข้อมูลจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่งหรือจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่งเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์
2. กิจกรรมการแลกเปลี่ยนเหตุผล (Reasoning-gap activity) คือ ข้อมูลใหม่ที่ได้ จากข้อมูลได้ผ่านการลงความเห็นการสรุปความให้เหตุผลของนักเรียนมาแล้ว
3. กิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion-gap activity) คือ การระบุและใช้ ภาษาแสดงความคิดเห็นในเรื่องของตัวบุคคลความรู้สึกทัศนคติในการโต้ตอบกับสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้

จากรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานนั้น เป็นการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงที่หรือเทียบเคียงได้กับชีวิตจริง โดยผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง โดยที่รูปแบบการจัดการกิจกรรมที่กล่าวมาอย่างหลากหลายในข้างต้นนี้จะสามารถพัฒนาการใช้ภาษาและกระบวนการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

ได้มีนักวิชาหลายท่านได้เสนอขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ดังต่อไปนี้

วิลลิส (Willis, 1996) กล่าวว่า ขั้นตอนการปฏิบัติภาระงานและขั้นปฏิบัติภาระงานจะเกิดการเปลี่ยนแปลงจากการสื่อสารกันในกลุ่มเล็ก ๆ ไปสู่การสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างสั่นไหวและเป็นธรรมชาติ ขั้นตอนการปฏิบัติภาระงานที่สมบูรณ์นั้นมีเป้าหมายเพื่อสร้างปัจจัยสำคัญต่าง ๆ ใน การเรียนภาษาให้เกิดขึ้นในห้องเรียน มีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นตอนการปฏิบัติภาระงาน (Pre-task)

1.1 ครูผู้สอนแนะนำบทเรียน รูปแบบ จุดประสงค์ของภาระงานต่าง ๆ

1.2 ผู้สอนกำหนดภาระงานพุดจากเนื้อหา

1.3 ครูผู้สอนเตรียมความพร้อมและความเข้าใจของผู้เรียนในขั้นตอนของ การปฏิบัติภาระงาน

2. ขั้นตอนงานตามตามวงจรของการปฏิบัติภาระงาน (Task cycle) เป็นขั้นตอน การปฏิบัติภาระงานตามที่ได้รับมอบหมาย โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติงาน 3 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 ภาระงาน (Task) ผู้เรียนมีการอภิปราย ปฏิบัติภาระงานตามที่ได้รับ มอบหมายในรูปแบบของกิจกรรมเดี่ยว จับคู่ และกลุ่ม

2.2 วางแผน (Planning) ผู้เรียนเตรียมตัวนำเสนอภาระงานตามที่ได้รับ มอบหมาย โดยมีการใช้ภาษาด้วยตนเองซึ่งครูผู้สอนจะให้ความช่วยเหลือหากมีความติดขัดทางการใช้ ภาษา

2.3 ขึ้นรายงาน (Report) ผู้เรียนสรุปผลและรายงานผลจากภาระงานที่ตน ปฏิบัติ ครูผู้สอนจะเป็นผู้ให้คำแนะนำและประเมินผลงานนั้น ๆ

3. ขั้นฝึกฝนและตรวจสอบการใช้ภาษา (Language focus) ผู้เรียนจะสามารถ ประเมินผลการปฏิบัติภาระงานของตนและเปรียบเทียบกับผลการปฏิบัติภาระงานของผู้อื่น มีขั้นตอนสำคัญ 2 ขั้นตอน

3.1 ขั้นวิเคราะห์ (Analysis) ผู้เรียนตรวจสอบการใช้ภาษาในการปฏิบัติภาระ งานของตนเอง และสามารถสร้าง คำ วลี ขึ้นใหม่เองได้จากการวิเคราะห์คำที่ใช้สื่อสารความหมาย จากการปฏิบัติภาระงานที่ผ่านมา

3.2 ขั้นปฏิบัติ (Practice) ผู้เรียนฝึกฝนการใช้ภาษาโดยเรียนรู้คำ วลี และ รูปแบบโครงสร้างตามเนื้อหาที่เรียน

เอลลิส (Ellis, 2003) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นเตรียมภาระงาน (Pre-task) เป็นขั้นตอนที่มุ่งเน้นการเตรียมนักเรียนให้ สามารถปฏิบัติงานได้

1.1 สนับสนุนนักเรียนให้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะเหมือนกับภาระงาน (Task)

1.2 ให้นักเรียนสังเกตรูปแบบของการทำภาระงาน (Task)

1.3 กระตุ้นนักเรียนให้ทำกิจกรรมที่ไม่ใช่ภาระงานแต่เป็นการส่งเสริม

ความพร้อมที่ปฏิบัติงานในขั้นต่อไป

1.4 วางแผนอย่างเป็นระบบสำหรับภาระงานหลักได้แก่การวางแผนการปฏิบัติงานสำหรับนักเรียน การวางแผนที่ชี้แนะรูปแบบภาษาและการวางแผนแบบเน้นเนื้อหา

2. ชั้นระหว่างการปฏิบัติ (During-task หรือที่ วิลลิส ใช้ว่า Task cycle) มีวิธีการทำภาระงาน 2 วิธีในการปฏิบัติงานในขั้นตอนนี้

2.1 คุณลักษณะของภาระงาน (Task performance options) คือคุณลักษณะต่างๆ ของภาระงานที่ส่งเสริมให้นักเรียนสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยผู้สอน สามารถวางแผนการสอนล่วงหน้า

2.2 คุณลักษณะทางด้านกระบวนการ (Process options) คือ ขั้นตอนของภาระงานที่กำหนดให้นักเรียนทำตามภาระงานที่ได้รับมอบหมายให้สมบูรณ์

3. ชั้นหลังการปฏิบัติ (Post-task หรือที่ วิลลิส ใช้ว่า Language focus) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนรายงานผลการปฏิบัติงานพร้อมทั้งประเมินผลการปฏิบัติงานของตนเองระบุสาเหตุของปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาในการสื่อสารรวมทั้งภาษาที่ใช้ในภาระงานหลังจากนั้นผู้สอนเลือกปัญหาทางภาษาที่ซึ่งนักเรียนใช้ไม่ถูกต้องขณะปฏิบัติงานมาวิเคราะห์แก้ไขภาษาให้ถูกต้องร่วมกันและท้ายสุดให้นักเรียนได้ทำภาระงานซ้ำอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้โอกาสนักเรียนได้ปรับปรุงชิ้นงานของตนเอง

จากขั้นตอนของกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน การเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเป็นการตอบสนองความต้องการของผู้เรียน อีกทั้งนักเรียนยังได้ประเมินผลการปฏิบัติงานด้วยตนเองทั้งยังสามารถวางแผนแก้ไขการทำงานอย่างเป็นระบบ ใช้ภาษาในการปฏิบัติงาน โดยในแต่ละขั้นการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ โดยครูผู้สอนจะเป็นผู้คอยชี้แนะและอำนวยความสะดวกเท่านั้น

5. การประเมินผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

การประเมินผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน เป็นวิธีการประเมินผลการเรียนการสอนที่สามารถวัดตรวจสอบหรือประเมินผลการเรียนจากการให้นักเรียนได้แสดงความรู้ความสามารถที่ได้รับว่านักเรียนมีความเข้าใจมากน้อยเพียงใดใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย ลักษณะการประเมินจะประเมิน ผ่านการพูด การแสดงท่าทางการสาธิต การทดลองการแสดงบทบาทสมมติ และอื่น ๆ ซึ่งทำให้ผู้ประเมินสามารถใช้ในการสังเกตเพื่อตรวจสอบสิ่งที่นักเรียนแสดงออกมาว่ามีความสามารถ ทักษะและคุณลักษณะตามที่กำหนดไว้ในเป้าหมายผู้สอนสามารถบูรณาการการประเมินผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-Based Learning Assessment) ในกระบวนการเรียนการสอนเพื่อสร้างประสบการณ์ทางการเรียน นอกจากนี้การประเมินผลรูปแบบนี้จะประเมินโดยใช้เกณฑ์รูบิกส์ (Rubrics) นั้นเราสามารถศึกษาเกณฑ์การประเมินโครงงานของนักเรียนศึกษาวัตถุประสงค์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความหลากหลายของผลงานในโครงงาน เช่น การสาธิต การนำเสนอ การคิดวิเคราะห์และคุณภาพของแหล่งข้อมูล (ศักรินทร์ คนหมั่น, 2558)

ขั้นตอนในการวัดผลแบบเน้นภาระงาน Task-Based Learning Assessment

1. การระบุวัตถุประสงค์ของ Task-Based Learning Assessment ในการดำเนินการวัดผลที่ดีควรมีการระบุวัตถุประสงค์ให้ชัดเจนโดยครูศึกษาประเด็นดังต่อไปนี้

1.1 ความคิดรวบยอด ทักษะ หรือความรู้ใดที่ต้องการวัด

- 1.2 นักเรียนควรรู้อะไรบ้าง
- 1.3 นักเรียนควรทำภาระงานในระดับใด
 - 1.4 ความรู้ชนิดใดที่ควรวัดผล : การให้เหตุผล ความจำ หรือกระบวนการ
2. การเลือกกิจกรรม เราสามารถตัดสินใจเกี่ยวกับการเลือก กิจกรรมต่าง ๆ ได้ โดยคำนึงถึงประเด็นต่อไปนี้ ได้แก่ ระยะเวลา แหล่งข้อมูลที่มีอยู่ ข้อมูลที่จำเป็น ต่อการตัดสินใจเกี่ยวกับคุณภาพของปฏิบัติงาน
 3. การระบุเกณฑ์การวัดผล เมื่อสามารถเลือกกิจกรรมและชิ้นงานได้แล้วนั้นเราจำเป็นต้องระบุองค์ประกอบของโครงงานหรือชิ้นงานที่ตัดสินความสำเร็จของการปฏิบัติงานของนักเรียนบางครั้ง เราอาจจะสามารถหาเกณฑ์ในการประเมินโดยใช้หลักสูตรพื้นฐานหรือหลักสูตรท้องถิ่น หรือ เอกสารที่เผยแพร่
 4. การสร้าง Rubrics ของการปฏิบัติงาน Rubrics เป็นระบบจัดลำดับที่ผู้สอนสามารถตัดสินใจได้ว่าผู้เรียนจะสามารถแสดงชิ้นงานและแสดงความคิดรวบยอดของความรู้ที่ได้รับ ในการใช้Rubrics เราจำเป็นต้องแน่ว่าเกณฑ์ Rubrics ของเรานั้นง่ายและยุติธรรม เพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
 5. การวัดผลการปฏิบัติงาน การวัดผลการปฏิบัติงาน มีวิธีที่จะบันทึกผลของการประเมินผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-Based Learning Assessment) ดังนี้
 - 5.1 Checklist Approach เมื่อใช้วิธีการนี้ เราเพียงแต่ระบุว่ามียังมีองค์ประกอบใดบ้างที่มีอยู่ในการปฏิบัติงาน
 - 5.2 Narrative / Anecdotal Approach เขียนเป็นคาบบรรยายว่านักเรียนทำอะไร ในการปฏิบัติงาน จากรายงานนี้
 - 5.3 Rating Scale Approach สามารถระบุระดับของมาตรฐาน โดยใช้เป็นสเกล ตัวเลข
 - 5.4 Memory Approach สังเกตนักเรียนโดยมีใจจดจ่อกับแต่ใช้การจดจำเพื่อตัดสินใจว่านักเรียนประสบผลสำเร็จหรือไม่
 - 5.5 Open-ended or extended response exercises การตั้งคำถามหรือระบุปัญหา ที่ให้นักเรียนคิดหาคำตอบออกมาด้วยวาจา หรือเขียนตอบออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร
 - 5.6 Extended tasks ในการตรวจประเมินผลงานแต่ละงานอาจต้องใช้เวลาในการพิจารณาในการตรวจสอบ แกะไขหรือ พิจารณาความถูกต้องให้ตรงตามมาตรฐานที่ตั้งไว้
 - 5.7 Portfolios เป็นการประเมินความหลากหลายของงาน โดย Portfolio จะเป็นการรวบรวมผลงานที่ดีที่สุดของนักเรียนมาไว้รวมถึงกระบวนการขั้นตอนการทำงานต่าง ๆ ของนักเรียน

สรุปในการวัดผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน จะประเมินโดยใช้เกณฑ์รูบิกส์ (Rubrics) มีลำดับขั้นตอนตั้งแต่ 1) การระบุวัตถุประสงค์ของภาระงาน 2) การเลือกกิจกรรม 3) การระบุเกณฑ์การวัดผล 4) การสร้างเกณฑ์ Rubrics ของการปฏิบัติงาน และ 5) การวัดผลการปฏิบัติงาน โดยมีวิธีการที่หลากหลาย

ผู้วิจัยได้ศึกษาขั้นตอนการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเพื่อนำมาสังเคราะห์ออกแบบกระบวนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

2.7.6 การสอนการเรียนรู้จากการทำงาน (Work-Based Learning)

1. ความหมายของการเรียนรู้จากการทำงาน (Work-Based Learning)

คอสลีย์ (Costley, 2001 อ้างถึงใน เอื้ออารี จันทร, 2557) กล่าวว่า การเรียนรู้จากการทำงานเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มแนวทางการเรียนรู้ตลอดชีวิต ที่มีลักษณะของความยืดหยุ่น การเรียนรู้มีการเชื่อมโยงจากเชิงประจักษ์ ไปยังความรู้ในตัวบุคคล ในระดับบุคคลและการทำงานเป็นกลุ่มโดยการพัฒนาความรู้อย่างเป็นพลวัต

เรลีน (Raelin, 2008 อ้างถึงใน เอื้ออารี จันทร, 2557) ได้กล่าวว่าการเรียนรู้จากการทำงานแสดงออกถึงความสามารถที่สะท้อนจากทักษะ ความรู้และกระบวนการทำงาน

สรุปความหมายของการเรียนรู้จากการทำงาน หมายถึง การเรียนรู้แบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่เชื่อมโยงการเรียนรู้เกี่ยวกับทฤษฎีทางวิชาการในชั้นเรียน และสะท้อนการเรียนรู้จากการปฏิบัติงานด้วยภาระงานจริงในที่ทำงาน

2. องค์ประกอบการเรียนรู้จากการทำงาน

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเรียนรู้จากการทำงาน

ดังต่อไปนี้

ดาเช่ และคนอื่น ๆ (Darche et al, 2009) ได้ระบุ 3 องค์ประกอบของการเรียนรู้จากการทำงาน คือ

1. ความเกี่ยวข้องอย่างลึกซึ้งในการทำงาน
2. มีชุมชนนักปฏิบัติ
3. มีการหมุนงาน

ลินดา (Linda, 2007) ได้ระบุ 6 องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้จากการทำงาน คือ

1. ผู้ประสานงาน
2. สถานที่เรียนรู้ สถานที่ทำงานของผู้เรียนเพื่อสร้างประสบการณ์การเรียนรู้
3. หัวหน้างานในที่ทำงาน หรือ ผู้มีประสบการณ์ในที่ทำงาน
4. ข้อตกลงในการด้านการศึกษา
5. แผนการศึกษา ร่างแผนการศึกษา
6. การวัดและประเมินผล

เบรนแนน (Brennan, 2005) ได้ระบุองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับงานและผู้เรียน ดังนี้

1. เกี่ยวข้องกับภาระงาน (Task related)
2. เกิดนวัตกรรม (Innovation) เทคนิคใหม่และกระบวนการที่คิดค้นใหม่
3. ผู้เรียนการจัดการตนเอง (Autonomously) และการกำกับตนเอง
4. เชื่อมโยงกับการเพิ่มศักยภาพส่วนบุคคลและการเพิ่มศักยภาพขององค์กร

สรุปองค์ประกอบของการเรียนรู้จากการทำงาน คือ งาน ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง สถานที่ การดำเนินกิจกรรมของงาน เทคโนโลยี และ การวัดและประเมินผล

3. ขั้นตอนการสอนการเรียนรู้จากการทำงาน

ทินดอล และคนอื่น ๆ (Tindal et al., 2007) ระบุขั้นตอนการเรียนรู้จากการทำงาน

1. ผู้เรียนพัฒนาแผนพัฒนาตนเอง
2. ดำเนินการเรียนรู้ด้วยตนเองระหว่างการทำงานในที่ทำงาน
3. แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้เชี่ยวชาญในที่ทำงานและผู้เกี่ยวข้อง ดูผลป้อนกลับและ ประเมินปฏิกิริยาที่เกิดขึ้น

4. การประเมินผลการเรียนรู้

ขั้นตอนการเรียนรู้ตามวงจรการเรียนรู้ (Seufert, 2000) ระบุวงจรการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับแนวคิดในโมเดลการเรียนรู้จากการทำงานของ Raelin (2008) และ วงจร ทำ-เรียน-ทำ (The do-learn-do cycle) (Mumford, 2011) ซึ่งประกอบด้วยด้วยขั้นตอน 4 ขั้นตอน คือ

4.1 การลงมือปฏิบัติ โดยดำเนินงานตามประสบการณ์ (Experience) ที่ได้รับใหม่ เน้นการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง ถือเป็นการเรียนรู้ตามแนวทางของการกระทำ (Action-oriented learning) ความก้าวหน้าในส่วนนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะงานที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของพี่เลี้ยง

4.2 การสะท้อนคิด (Reflection) การเรียนรู้ตามแนวทางของการสะท้อนคิด (Reflection-oriented learning) ผ่านการพูด (Dialogue) และการคิด (Conceptualization) นอกจากการสะท้อนคิดด้วยตนเองแล้ว การสร้างกระบวนการทางสังคม กิจกรรมทีมงานและเครือข่ายให้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมจะช่วยให้การเปรียบเทียบประสบการณ์ของตนเองและสะท้อนประสบการณ์ของ คนอื่น ๆ ในขั้นตอนนี้ให้ผลป้อนกลับ ที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

4.3 สรุปแนวคิดหรือประเด็นสำคัญ (Conclusion) ในรูปแบบของประสบการณ์ของผู้เรียนนำไปสู่ความรู้ใหม่ เป็น การถอดบทเรียน (Lesson learned) และการพัฒนารูปแบบ เพื่ออธิบายถึง ประสบการณ์ และงานที่ได้ดำเนินการ ผ่านการสะท้อนคิดด้วยทฤษฎีหลักการ หรือคำอธิบายทางวิชาการ

4.4 การนำแนวคิดใหม่ไปใช้ในทางปฏิบัติ เน้นการใช้ความรู้ใหม่โดยนำความรู้ใหม่ไปใช้ โดยนำข้อสรุป หลักการ หรือสิ่งใหม่ที่ได้ ไปใช้เพื่อปรับปรุงงาน เป็นการนำไปใช้ในการปฏิบัติ

สรุปขั้นตอนขั้นตอนการเรียนรู้จากการทำงาน การจัดการเรียนรู้จากการทำงาน มีการให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติงานจริง มีการประเมินและอภิปรายผลของการทำงานเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อปรับปรุงแก้ไขการทำงาน รวมทั้งมีนำการแนวคิดใหม่ หรือความรู้ใหม่ไปปรับปรุงการปฏิบัติงาน

4. การประเมินผลของการสอนการเรียนรู้จากการทำงาน

การประเมินผลของการเรียนรู้จากการทำงานเกิดขึ้น 3 ระยะ คือ ระยะก่อนเริ่มดำเนินการ ระยะระหว่างดำเนินการ และระยะหลัง (Coll, Taylor, and Grainger, 2002) การประเมินผลมีหลายวิธีที่ต้องมีการทำแผนและกระตุ้นด้วยกระบวนการที่จำเป็นเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ (Burton, and

Jackson, 2006) โดยเน้นการประเมินจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ลักษณะของการประเมินได้แก่ การประเมินโดย การอภิปราย การประเมินจากการสะท้อนคิดของผู้เรียนทั้งในระดับบุคคลและระดับกลุ่ม การประเมินจากบันทึกการสะท้อนคิด การประเมินจากการสังเกตการณ์ในการปฏิบัติงาน สถานการณ์จริง การประเมินตนเอง การประเมินจากผลป้อนกลับประเมินจากผลลัพธ์ที่ได้จากการเรียนรู้ การประเมินข้อค้นพบที่ได้จากการเรียนรู้ (Burton, and Jackson, 2006; Chisholm et al., 2009; Stenström, and Tynjälä, 2009)

ผู้วิจัยได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้จากการทำงาน (Work-Based Learning) เพื่อนำมาออกแบบกระบวนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ตารางที่ 2.7 ผู้วิจัยได้สังเคราะห์กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี จากรูปแบบการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

ตารางที่ 2.7 การสังเคราะห์กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจากรูปแบบการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

รูปแบบการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ / นักวิชาการ	กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน					
	ขั้นสร้าง ความ ตระหนัก	ขั้นเสนอ สถานการณ์	ขั้น ออกแบบ สถานการณ์	ขั้น ดำเนินการ ตามบทบาท และประสบ ความสำเร็จ	ขั้น สรุปผล อภิปราย ผล	ความถี่
การสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language Approach)						
Goodman (1986)	✓	✓	✓	✓	✓	5
เสาวลักษณ์ รัตน์วิซซ์ (2531)	✓	✓	✓	✓	-	4
การสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน (Situation Based Learning)						
Oxford & Crookall (1989)	✓	✓	✓	✓	✓	5

ตารางที่ 2.7 (ต่อ)

รูปแบบการสอนที่ เกี่ยวข้องกับการ สอนภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพ / นักวิชาการ	กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน					
	ขั้นสร้าง ความ ตระหนัก	ขั้นเสนอ สถานการณ์	ขั้น ออกแบบ สถานการณ์	ขั้น ดำเนินการ ตาม บทบาท และประสบ ความสำเร็จ	ขั้น สรุปผล อภิปราย ผล	ความถี่
การสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน (Situation Based Learning) (ต่อ)						
ทศนา แคมมณี (2552)	✓	✓	✓	✓	✓	5
กรมวิชาการ (2545)	✓	✓	✓	✓	✓	5
วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation Technique)						
Jefferies (2005)	✓	✓	✓	✓	✓	5
ทศนา แคมมณี (2550ก)	-	✓	✓	✓	✓	4
ไสว พักขาว (2544)	✓	-	-	✓	✓	3
เสริมศรี ลักษณะศิริ (2540)	✓	-	-	✓	✓	3
อินทิรา บุญยาทร (2542)	✓	✓	✓	✓	✓	5
ชาญชัย ยมดิษฐ์ (2548)	✓	✓	-	-	✓	3
วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)						
Ladousse (1987)	✓	✓	✓	✓	-	4
ทศนา แคมมณี (2550ก)	-	✓	-	✓	✓	3
อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550)	✓	✓	-	✓	✓	4

ตารางที่ 2.7 (ต่อ)

รูปแบบการสอน ที่เกี่ยวข้องกับ การสอน ภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพ / นักวิชาการ	กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน					
	ขั้นสร้าง ความ ตระหนัก	ขั้นเสนอ สถานการณ์	ขั้น ออกแบบ สถานการณ์	ขั้น ดำเนินการ ตามบทบาท และประสบ ความสำเร็จ	ขั้น สรุปผล อภิปราย ผล	ความถี่
การสอนการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-based learning)						
Willis (1996)	✓	✓	✓	✓	✓	5
Ellis (2003)	-	✓	✓	✓	✓	4
การสอนการเรียนรู้จากการทำงาน (Work-Based Learning)						
Tindal et al. (2007)	-	-	✓	✓	✓	3
Seufert (2000) Raelin (2008) Mumford (2011)	-	✓	✓	✓	✓	4

ตารางที่ 2.7 การสังเคราะห์กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจากรูปแบบการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่ากระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ มีดังนี้ 1) ขั้นสร้างความตระหนัก 2) ขั้นเสนอสถานการณ์ 3) ขั้นออกแบบสถานการณ์ 4) ขั้นดำเนินการตามบทบาทและประสบความสำเร็จ 5) ขั้นสรุปผลอภิปรายผล โดยเลือกกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความถี่ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป

2.8 สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

2.8.1 สมรรถนะ

1. ความหมายของสมรรถนะ

ดาวิด แมคเคลแลนด (David McClelland, 1993) นักวิชาการที่มีชื่อเสียงชาวอเมริกา ได้กล่าวว่า สมรรถนะ (Competency) บุคลิกที่ซ่อนอยู่ภายในตัวบุคคล ที่สามารถผลักดันให้บุคคลนั้น มีผลการปฏิบัติงานที่ดี หรือตามเกณฑ์ที่กำหนดให้บุคคลนั้นรับผิดชอบ โดยสมรรถนะ (Competency) ประกอบไปด้วยองค์ประกอบทั้งหมด 5 ส่วน ดังนี้

1. ทักษะ (Skills) สิ่งที่บุคคลสามารถปฏิบัติได้เป็นอย่างดี โดยที่มีการฝึกฝนเป็นประจำจนเกิดความชำนาญ เช่น หมอฟันมีทักษะในการอุดฟันโดยที่คนไข้ไม่รู้สึเจ็บหรือปวด

2. ความรู้ (Knowledge) ความรู้ที่แต่ละบุคคลมีโดยเฉพาะด้านของแต่ละบุคคล เช่น ความรู้ด้านการบริหาร ความรู้ด้านภาษาอังกฤษ เป็นต้น

3. ค่านิยม ทศนคติ และเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของบุคคล หรือสิ่งที่บุคคลเชื่อว่าตัวเองเป็น Self-Concept ตัวอย่างเช่น คนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะมีความเชื่อมั่นว่าตัวเองสามารถที่จะแก้ปัญหาสิ่งต่าง ๆ ได้ Self-Confidence เป็นต้น

4. บุคลิกลักษณะของแต่ละคน (Trait) คือสิ่งที่กล่าวถึงบุคคลนั้น ตัวอย่างเช่น เขาเป็นคนที่มีความเป็นผู้นำ หรือเขาเป็นคนที่มีความเชื่อถือน่าไว้วางใจ เป็นต้น

5. แรงจูงใจ (Motive) คือสิ่งที่ทำให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมหรือกระทำให้ตัวเขาไปสู่สิ่งที่เป็นเป้าหมาย เช่น บุคคลที่มุ่งประสบความสำเร็จ (Achievement orientation) จะเป็นบุคคลที่ชอบตั้งเป้าหมาย และทำสิ่งนั้นให้ประสบความสำเร็จ รวมทั้งพยายามปรับปรุงวิธีการทำงานของตนเองอยู่เสมอ

สก๊อต (Scott, 1988) ได้ให้คำนิยามของสมรรถนะว่า สมรรถนะคือ กลุ่มของความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skills) และคุณลักษณะ (Attributes) ที่มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งมีผลต่องานหนึ่ง ๆ โดยที่คือ กลุ่มของความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skills) และคุณลักษณะ (Attributes) ที่กล่าวนั้นมีความสัมพันธ์กับงานสามารถที่จะวัดผลเทียบกับมาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับ ที่สามารถส่งเสริมหรือสร้างขึ้นได้โดยการพัฒนาหรือฝึกอบรม

อานนท์ ศักดิ์วรวิชญ์ (2547) ได้สรุปนิยามของคำว่า สมรรถนะ ดังต่อไปนี้ สมรรถนะคือ คุณลักษณะของบุคคล ที่ประกอบด้วย ทักษะ ความรู้และความสามารถ รวมถึงคุณสมบัติต่าง ๆ ได้แก่ บุคลิกภาพ คุณลักษณะทางกายภาพ ค่านิยม จริยธรรม และอื่น ๆ ที่มีความจำเป็นเหมาะสมและสอดคล้องกับองค์การ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องสามารถจำแนกผู้ที่ประสบความสำเร็จต้องมีคุณลักษณะ หรือลักษณะเด่น ๆ อะไรบ้าง หรือกล่าวได้ว่า สาเหตุที่บุคคลไม่ประสบความสำเร็จมีอะไรบ้าง หรือเพราะขาดคุณลักษณะอะไร

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาได้ดำเนินการศึกษาวิจัยและพัฒนากรอบสมรรถนะของผู้เรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น ร่วมกับคณะวิจัยและคณะทำงานวางแผนจัดทำกรอบสมรรถนะหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานในคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (2562) ได้นิยามความหมายของคำว่า สมรรถนะ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถของบุคคล

ในการนำความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะเฉพาะของตนมาประยุกต์ใช้ในงาน หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ได้จนประสบความสำเร็จ

สรุป คำนิยาม ของคำว่า สมรรถนะ หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการนำความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ มาใช้ในการปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จ โดยมีผลงานที่ได้มาตรฐานตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. องค์ประกอบของสมรรถนะ

ตามหลักแนวคิดแมคเคลแลนดมี 5 องค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

1. ความรู้ (Knowledge) คือ ความรู้ในเรื่องที่ต้องรู้ เป็นความรู้ที่เป็นสาระที่สำคัญ เช่น ความรู้ด้านเครื่องยนต์ เป็นต้น

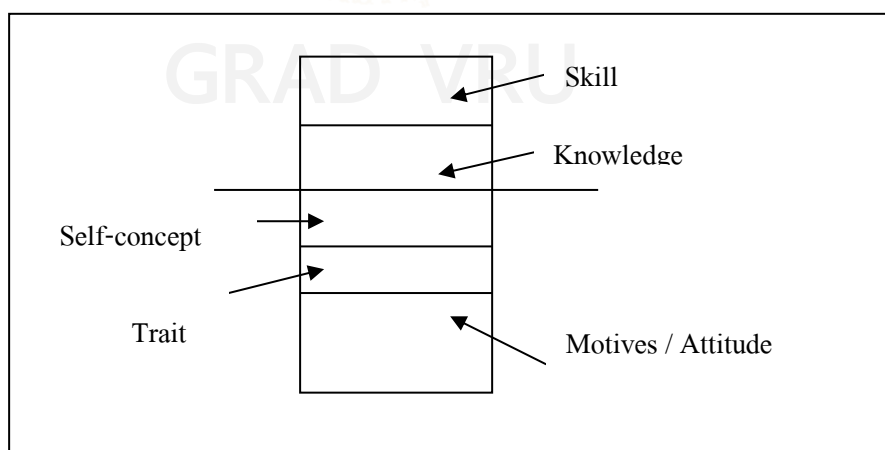
2. ทักษะ (Skills) คือ สิ่งที่ปฏิบัติได้และให้ทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ทักษะทางคอมพิวเตอร์ ทักษะทางการถ่ายทอดความรู้ เป็นต้น ทักษะที่เกิดขึ้นนั้นจะต้องมีพื้นฐานทางความรู้ รวมทั้งสามารถปฏิบัติได้อย่างแคล่วคล่องว่องไว

3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง (Self – Concept) คือ ค่านิยม เจตคติ รวมทั้งความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตน หรือสิ่งที่บุคคลเชื่อว่าตนเองเป็น เช่น ความเชื่อมั่นในตนเอง หรือ ความมั่นใจในตนเอง เป็นต้น

4. บุคลิกลักษณะประจำตัวของบุคคล (Traits) เป็นสิ่งที่กล่าวถึงบุคคลนั้น เช่น มีคนที่ลักษณะเป็นผู้นำ หรือ คนที่น่าเชื่อถือไว้วางใจได้ เป็นต้น

5. แรงจูงใจ / เจตคติ (Motives / Attitude) เป็นแรงจูงใจ แรงผลักดัน แรงขับภายใน ซึ่งทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่มุ่งไปสู่เป้าหมาย หรือมุ่งประสบความสำเร็จ เป็นต้น

ทั้งส่วนประกอบ 5 องค์ประกอบที่กล่าวมาข้างต้นแสดงความสัมพันธ์ในเชิงอธิบายเปรียบเทียบดังภาพ ต่อไปนี้

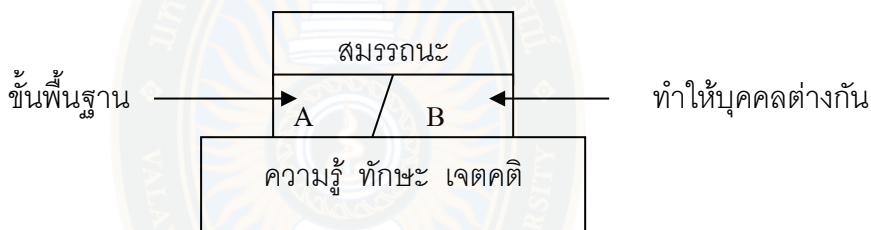

ภาพที่ 2.6 แสดงแบบจำลองภูเขาน้ำแข็ง (Iceberg Model) ของสมรรถนะ

จากภาพแสดงแบบจำลองภูเขาน้ำแข็ง (Iceberg Model) ของสมรรถนะ จะเห็นได้ว่า ทั้ง ทักษะ (Skills) และ ความรู้ (knowledge) นั้นอยู่ในส่วนบน นั้นหมายถึง ทั้ง ทักษะ (Skills) และ ความรู้ (knowledge) สามารถที่จะพัฒนาขึ้นได้ไม่ยาก จะโดยวิธีเรียนรู้ประสบการณ์ตรงหรือวิธีการศึกษาค้นคว้า และมีการฝึกฝนจนเกิดความเชี่ยวชาญ

จากองค์ประกอบของสมรรถนะตามแนวคิดของแมคเคิลแลนดั้น สกอตต์ บี พารี มีความเห็นว่าควรจะรวมส่วนประกอบที่เป็น คุณลักษณะ ความคิดเกี่ยวกับตนเอง และแรงจูงใจเข้าเป็นกลุ่มเดียวกัน คือ กลุ่มคุณลักษณะ (Attributes)

ดังนั้นบางครั้งเมื่อพูดถึงองค์ประกอบของสมรรถนะจึงมีเพียง 3 ส่วนประกอบ ได้แก่ ความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ ซึ่งตามทัศนะของแมคเคิลแลนดั้นกล่าวถึงองค์ประกอบของสมรรถนะว่า สมรรถนะเป็นส่วนประกอบขึ้นมาจากความรู้ ทักษะ และเจตคติ / แรงจูงใจ ที่ก่อให้เกิดสมรรถนะ (สุภัญญา รัศมีธรรมโชติ, 2548) ดังภาพที่ 2.7

ภาพที่ 2.7 สมรรถนะเป็นส่วนประกอบที่เกิดขึ้นมาจากความรู้ ทักษะ เจตคติ

จากภาพสมรรถนะเป็นส่วนประกอบที่เกิดขึ้นมาจากความรู้ ทักษะ เจตคติ ความรู้ เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดสมรรถนะ

ดังนั้นส่วนประกอบเดียว จะไม่ถือเป็นสมรรถนะ เช่น ความรู้ที่สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ประสบความสำเร็จถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของสมรรถนะ สมรรถนะในที่นี้หมายถึงพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดผลงานสูงสุดนั้น ตัวอย่างเช่น ความรู้ในการขับรถ ถือว่าเป็นความรู้ แต่ถ้านำความรู้มาทำหน้าที่เป็นผู้สอนขับรถ และมีรายได้จากส่วนนี้ ถือว่าเป็นสมรรถนะ ในทำนองเดียวกันความสามารถในการก่อสร้างบ้านถือว่าเป็นทักษะแต่ความสามารถในการสร้างบ้านและนำเสนอให้เกิดความแตกต่างจากคู่แข่ง ได้ถือว่าเป็นสมรรถนะ และกรณีเจตคติ / แรงจูงใจ ก็ไม่ใช่สมรรถนะ แต่สิ่งจูงใจให้เกิดพลังในการทำงานจนสำเร็จตรงตามเวลาหรือเรียกว่ากำหนด ถือว่าเป็นสมรรถนะ

การที่บุคคลจะสามารถทำงานใด ๆ ได้สำเร็จนั้นต้องอาศัยปัจจัยสำคัญหลายประการ ได้แก่

1. มีความรู้และนำความรู้มาใช้ในสถานการณ์ได้ เช่น เด็กหญิงไม่รู้ว่าของเล่นมีชื่อเรียกว่าอะไร แต่เธอก็ใช้ความรู้จากคำที่เธอรู้อย่างขี้แจงจนคุณยายเข้าใจ
2. มีทักษะ เด็กหญิงมีทักษะการใช้ภาษาสื่อสารเป็นทุนเดิมและพยายามใช้ทักษะการพูดของเธอขี้แจงจนคุณยายเข้าใจ

3. มีเจตคติ แรงจูงใจ และคุณลักษณะที่ส่งเสริมพฤติกรรม การกระทำที่บรรลุผล เช่น ความอยากได้ของเล่น เป็นแรงจูงใจที่ทำให้เด็กหญิงพยายามอธิบายจนคุณยายเข้าใจ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2562)

3. การวัดสมรรถนะ

ในการวัดสมรรถนะ อาศัยวิธีการหรือใช้เครื่องมือบางชนิดเพื่อวัดสมรรถนะของบุคคล ดังต่อไปนี้ (ขจรศักดิ์ ศิริมัย, (2554)

1. ประวัติการทำงานของคุณเคยมีประสบการณ์อะไรบ้าง มีความรู้ ทักษะ หรือความสามารถอะไร จากประวัติการทำงานทำให้ได้ข้อมูลส่วนบุคคลในการวัดสมรรถนะ

2. ผลประเมินการทำงาน (Performance Appraisal) โดยเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการทำงานใน 5 ลักษณะ คือ

2.1 ผลการทำงานที่เป็นเนื้องาน (Task Performance) เป็นการทำงานที่ได้เนื้องานแท้ ๆ

2.2 ผลงานการทำงานที่ไม่ใช่เนื้องาน แต่เป็นสภาพบริบทของเนื้องาน (Contextual Performance) ได้แก่ คุณลักษณะหรือพฤติกรรมของคนทำงาน เช่น เสียสละ ช่วยเหลือคนอื่น การมีน้ำใจ เป็นต้น

2.3 ผลการสัมภาษณ์ (Interview) ได้แก่ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ทั้งการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง คือ สัมภาษณ์ตามที่กำหนดประเด็นไว้ กำหนดคำถามสัมภาษณ์ไว้ หรือการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง คือ กระบวนการสนทนาให้ผู้ถูกสัมภาษณ์อย่างเปิดเผย สอบถามตามสถานการณ์ คล้ายกับเป็นการพูดคุยกันธรรมดา ๆ โดยผู้สัมภาษณ์มีการจัดเตรียมคำถามไว้ไนใจ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงกับสภาพจริงมากที่สุด

2.4 ศูนย์ประเมิน (Assessment Center) คือ ศูนย์รวมเทคนิคที่มีการวัดหลาย ๆ อย่างเข้าด้วยกันทางจิตวิทยา รวมทั้งการสนทนากลุ่มแบบไม่มีหัวหน้ากลุ่ม

2.5 การประเมิน 360 องศา หมายถึง การประเมินรอบด้านเพื่อตรวจสอบความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ ได้แก่ การประเมินจากเพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชา เป็นต้น

ในการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง สมรรถนะ ผู้วิจัยได้ศึกษาความหมาย องค์ประกอบที่สำคัญของสมรรถนะ รวมถึงการวัดสมรรถนะ เพื่อทราบและทำความเข้าใจ เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยที่ตัวแปรตามของการวิจัย คือ สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี กล่าวได้ว่า สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพต้องประกอบด้วย ความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ และวิธีการในการที่จะวัดสมรรถนะทั้ง ความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ

2.8.2 สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการส่งสารและรับสาร มีวัฒนธรรมในการถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจ ความคิด ความรู้สึกและทัศนคติของตนเอง ในการที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารรวมทั้งประสบการณ์ในการที่จะพัฒนาตนเองและส่วนรวม การเจรจาเพื่อต่อรองและลด

ปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข่าวสารด้วยเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนใช้การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพที่คำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ตัวอย่างเช่น กระเป่ารถสองแถวเห็นคนต่างชาติยืนงออยู่ จึงถามเป็นภาษาอังกฤษแบบชาวบ้านว่า จะไปไหน Where you go? ชาวต่างชาติเข้าใจและตอบกลับ จากนั้นกระเป่ารถก็เชิญขึ้นรถ บอกว่าคันนี้ไปยังที่เขาต้องการ กระเป่ารถคนนี้ ถือว่า มีสมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในระดับพื้นฐานใช้งานได้ในชีวิตประจำวัน (สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา, 2562)

1. สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในทั้งด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่ประกอบไปด้วย ทักษะการพูด ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน รวมถึงความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสารทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ความสามารถด้านการสื่อสารทางสังคม ความสามารถด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย และ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูดและการเขียน เป็นความสามารถของนักเรียนในการใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในบริบทหรือเนื้อหาที่ครูผู้สอนได้มีการวางแผนในการจัดการเรียนการสอนมีการเน้นกระบวนการคิดและการริเริ่มกิจกรรมการสื่อสาร เพื่อที่จะให้นักเรียนสามารถที่จะนำกิจกรรมไปปฏิบัติได้จริง และเพื่อให้การสื่อสารประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ นักเรียนสามารถที่จะประเมินตนเองในการสื่อสาร รวมทั้งสามารถที่จะสะท้อนการปฏิบัติการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ภายใต้ความนิยม ความเชื่อ และพฤติกรรม ต่อตนเองและผู้อื่น โดยเป้าหมายคือ นักเรียนจะต้องเป็นพลเมืองสากลในการที่จะแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม (Intercultural and Citizenship Education) เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนเป็นคนที่มีความกระตือรือร้น มีกระบวนการคิดด้านภาษา มีความสามารถเป็นผู้ปฏิบัติการทางภาษาในโลก (Action in the world) และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นทางภาษาในสังคม (ฐิตียา เรือนนงการ, 2560)

คาน (Kohn, 2009) ได้กล่าวว่า สมรรถนะในการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง การให้ความสำคัญกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและเปลี่ยนวัฒนธรรม ที่จะทำให้การสื่อสารกับผู้อื่นประสบความสำเร็จจากการใช้ภาษาและเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

จากแนวคิดของ ความหมายสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สามารถสรุปได้ว่า สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ ความสามารถด้านการสื่อสารทางสังคม ความสามารถด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย และ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูดและการเขียน โดย การนำความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ ไปใช้กับ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารหรือการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับเจ้าของภาษา

2. การศึกษาเกี่ยวกับสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสาร (Communicative Language Teaching - CLT) คือแนวคิดซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา (Linguistic knowledge) ทักษะทางภาษา (Language skill) และความสามารถในการสื่อสาร (Communicative ability) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อสาร คเนลและสเวน (Canale & Swain, 1980) วิดโดชัน

(Widdowson, 1978) และเซวิกันนอน (Savignon, 1983) ได้แยกองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ด้านหลักหรือโครงสร้างภาษา (Grammatical competence) หมายถึง ความรู้ทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจน การสะกด และการออกเสียง

2. ด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic competence) หรือ การใช้ภาษาอย่างเหมาะสมกับบริบท หมายถึง การใช้คำ และโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทางและข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

3. ด้านการใช้ภาษาให้เกิดความต่อเนื่องและความสัมพันธ์กันของข้อความ (Discourse competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical form) กับความหมาย (meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

4. ด้านการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อความหมาย (Strategic competence) หมายถึง การใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จโดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด ถ้าผู้พูดมีกลวิธีในการที่จะไม่ทำให้การสนทนานั้นหยุดลงกลางคัน เช่นการใช้ภาษาท่าทาง (Body language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้อีก 1 องค์ประกอบ ดังนี้ จากการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม

5. ด้านทางเฉพาะที่นำไปสู่ความสำเร็จในการสื่อสาร (Metacognitive Competence) หมายถึง การตระหนักรู้การควบคุมความคิด การประเมิน วางแผน และจัดระบบ การคิดของตน เป็นความสามารถในการตรวจสอบการคิดของตน (Gagne, 1985; Oxford, 1990)

ไฮมส์ (Hymes, 1981) กล่าวถึงความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษว่า การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction) เป็นส่วนสำคัญของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามกฎเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรม เช่น คนรู้ว่าควรพูดอย่างไรในสถานการณ์ใด จุดประสงค์ของการสนทนา ตลอดจนคำนึงถึงบทบาททางสังคมของตนเอง และผู้ร่วมสนทนาอันประกอบไปด้วยความรู้และความสามารถที่จะรู้ว่าข้อความหนึ่ง ๆ นั้นถูกต้องตามกฎไวยากรณ์หรือไม่เป็นที่ยอมรับสำหรับเจ้าของภาษาหรือไม่ มีความเหมาะสมที่จะพูดกับใคร ในสถานการณ์ใด และสิ่งที่เจ้าของภาษาพูดในบริบทหนึ่ง ๆ หมายถึงอะไร ทำให้เราพูดหรือแสดงออกทางภาษาได้เหมือนเจ้าของภาษา

กาเย่ (Gagné, 1985) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เป็นการศึกษาภาษาศาสตร์ เกี่ยวกับในเรื่อง ความสามารถทางไวยากรณ์ (Grammatical competence) ความสามารถวาทกรรม (Discourse competence) ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistics competence) และความสามารถเชิงกลยุทธ์ (Strategic competence) รวมทั้งชี้ให้เห็นว่าอภิปัญญา (Metacognition competence) เป็นกระบวนการทางปัญญาาระดับสูงและเป็น

เป้าหมายสูงสุดของการสอน เป้าหมายของการสอนคือ การให้ความรู้และพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการวางแผน ตรวจสอบและจัดระเบียบกลยุทธ์การเรียนรู้ใหม่

บาชแมน (Bachman, 1990) กล่าวว่าความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คือ การใช้ความรู้ด้านภาษา เช่น ความรู้เรื่องไวยากรณ์ ร่วมกับบริบทในการใช้ภาษาและการตีความข้อความต่าง ๆ เพื่อตัดสินใจว่าจะใช้ความรู้ที่มีอยู่ทางภาษาอย่างไร และความสามารถในการใช้ภาษามี 2 องค์ประกอบหลัก คือ ความรู้เกี่ยวกับภาษา (Language knowledge) และสมรรถนะกลยุทธ์ (Strategic competence)

ออกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) ได้เสนอการจัดประเภทของกลวิธีในการเรียนภาษาเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ กลวิธีทางตรง และกลวิธีทางอ้อม ดังนี้

กลวิธีการเรียนทางตรง (Direct Strategies) หมายถึง กลวิธีที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับภาษาเป้าหมายที่ผู้เรียนเรียน โดยกลวิธีนี้ผู้เรียนใช้กระบวนการทางสมองที่แตกต่างกัน ได้แก่

1. กลวิธีด้านการจำ (Memory Strategies) กลวิธีนี้ผู้เรียนต้องใช้กลไกทางสมอง ที่ช่วยให้ผู้เรียนเก็บข้อมูลความรู้ทางภาษาไว้ โดยเฉพาะเรื่องคำศัพท์ และนำออกมาใช้เมื่อต้องการ

2. กลวิธีด้านความรู้ความคิด (Cognitive Strategies) หมายถึง กลวิธีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางสมอง โดยผู้เรียนกำหนดและปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อให้มีส่วนร่วมในการใช้ภาษา กลวิธีนี้ผู้เรียนใช้มากกว่ากลวิธีอื่น ๆ

3. กลวิธีชดเชยข้อบกพร่อง (Compensation Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อสื่อสารและเดาความหมาย เมื่อพบปัญหาในการเรียนหรือการใช้ภาษาเป้าหมายนั้น

กลวิธีในการเรียนทางอ้อม (Indirect Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการจัดการกับการเรียนและส่งเสริม รวมทั้งควบคุมกระบวนการเรียนของตน เนื่องจากในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นผู้เรียนต้องพบกับความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาเป้าหมาย ไม่ว่าจะเป็นด้านคำศัพท์ กฎเกณฑ์ และโครงสร้างทางภาษา วิธีการสอนที่ผู้สอนนำมาใช้ วัฒนธรรมและสังคม การใช้กลวิธีนี้ช่วยให้ผู้เรียนนำมาใช้จัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้ กลวิธีดังกล่าวแบ่งได้ดังนี้

1. กลวิธีที่นำไปสู่ความสำเร็จ (Meta-cognitive Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการวางแผนการเรียน เพื่อใช้กระบวนการเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังหมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการประเมินผล และตรวจสอบข้อผิดพลาดในการเรียนด้วย

2. กลวิธีด้านอารมณ์ (Affective Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อควบคุมอารมณ์และทัศนคติในการเรียน รวมทั้งใช้กลวิธีในการส่งเสริมหรือพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง

3. กลวิธีด้านสังคม (Social Strategies) หมายถึง กลวิธีที่จำเป็นต้องใช้เมื่อผู้เรียนมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เพราะภาษาเป็นพฤติกรรมทางสังคมซึ่งการสื่อสารทางภาษาจะเกิดขึ้นระหว่างบุคคลกับบุคคลอื่น ๆ ด้วย กลวิธีทางสังคมนี้จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถ เพิ่มขึ้นในการพัฒนาความเข้าใจ ความคิด และความรู้สึกรู้สีกของผู้อื่น

ลิตเติลวูด (Littlewood, 1991) กล่าวว่า ความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษไม่จำกัดไว้เพียงแค่ความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์เท่านั้น แต่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้มี การพัฒนาทักษะ

การใช้ภาษาทุกทักษะ โดยสัมพันธ์ความสามารถทางไวยากรณ์เข้ากับยุทธศาสตร์ การสื่อสารด้วยวิธีการที่ถูกต้อง และเหมาะสมกับกาลเทศะ ในชีวิตจริงผู้เรียนต้องสัมผัสกับการสื่อสาร ซึ่งเป็นการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ มากมาย ดังนั้น การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรสอนให้ผู้เรียนคุ้นกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน และนำภาษาที่คุ้นเคยนั้นไปใช้ได้ ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ

วิลเลียม (William, 1994) ได้กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารว่าจะเน้นทักษะการฟังและทักษะการพูด มีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบซึ่งกันและกันและให้ความสำคัญกับสถานการณ์ในการใช้ภาษามากกว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์

ชอมสกี (Chomsky, 2009) ได้กล่าวถึงความสามารถในการสื่อสารโดยมีแนวคิดในเรื่องภาษาเป็นพฤติกรรมทางสังคม โดยเขาเปลี่ยนแนวคิดทางนักภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้าง (Structuralist) จากการวิเคราะห์โครงสร้างแบบพื้นผิว (Surface Structure) มาศึกษาโครงสร้างที่เป็นส่วนลึกทางความหมาย (Deep Structure) และมีความเชื่อในเรื่องของความแตกต่างระหว่างสมรรถนะวิสัยหรือความสามารถที่มีอยู่จริง (Competence) กับความสามารถที่ปรากฏ (Performance) ซึ่งความเชื่อนี้มีบทบาทสำคัญต่อระบบไวยากรณ์แบบปริวรรต (Transformational Grammar)

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2553) ได้กล่าวถึงความสามารถในการสื่อสาร คือ การนำภาษาไปใช้ในการสื่อสาร หรือสื่อความหมายได้ไม่ควรให้ผู้เรียนได้เรียนเฉพาะรูปแบบหรือโครงสร้างของภาษาเท่านั้น ทั้งนี้เพราะในการสื่อสารนั้นต้องใช้ภาษาเป็นสื่อ เพื่อทำหน้าที่ต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับสภาพสังคม การที่ผู้เรียนจะสามารถสื่อสารได้นั้น ผู้เรียนต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษา และยังต้องมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ที่มีความหลากหลายต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวได้แก่ การเลียนแบบ การออกเสียงการแสดงบทบาทสมมติ การแก้ปัญหา เป็นต้น

สรุป สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21 ประกอบด้วย 1) ด้านหลักหรือโครงสร้างภาษา (Grammatical competence) 2) ด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic competence) หรือ การใช้ภาษาอย่างเหมาะสมกับบริบท 3) ด้านการใช้ภาษาให้เกิดความต่อเนื่องและความสัมพันธ์กันของข้อความ (Discourse competence) 4) ด้านการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อความหมาย (Strategic competence) และ 5) ด้านทางเฉพาะที่นำไปสู่ความสำเร็จในการสื่อสาร (Metacognitive Competence) มุ่งเน้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching - CLT) ที่สามารถให้ผู้เรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวันเน้นการใช้ภาษามากกว่าเน้นหลักการทางภาษา รวมทั้งให้ความสำคัญกับความถูกต้องและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

2.8.3 สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

1. ความหมายของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ หมายถึง ความสามารถที่แสดงออกให้เห็นถึงความรู้ความสามารถในการสื่อสารในงานอาชีพ ประกอบด้วย สมรรถนะด้านแรงจูงใจ สมรรถนะด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล สมรรถนะด้านแนวคิดเกี่ยวกับตนเอง สมรรถนะด้านความรู้ และสมรรถนะด้านทักษะ (สิริภัทร โสติยาภักย์, 2561)

สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ หมายถึง การสื่อสารด้วยวิธีการต่าง ๆ ตลอดจนการสร้างความประทับใจ จูงใจเพื่อให้ได้รับการยอมรับสนับสนุนในความคิดเห็นของตน เพื่อประโยชน์และความสำเร็จในงาน (ฐิติมา มงคลภัสสิริ, 2558)

สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ หมายถึง ความรู้ ทักษะและความสามารถในการพูด การเขียน การสื่อสาร การโต้ตอบ ในโอกาสและสถานการณ์ต่าง ๆ ตลอดจนสามารถชักจูงโน้มน้าวให้ผู้อื่น เห็นด้วย ยอมรับ คล้อยตาม เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการสื่อสาร ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ คือ 1) ความสามารถในการพูดและเขียนในโอกาสต่าง ๆ 2) ความสามารถในการสื่อสารผ่านสื่อเทคโนโลยีเทคโนโลยีสมัยใหม่ 3) ความสามารถในการจูงใจโน้มน้าวให้ผู้อื่นเห็นด้วย ยอมรับคล้อยตาม เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการสื่อสาร และ 4) ความสามารถในการนำเสนอเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ผลงานของหน่วยงานอย่างมีประสิทธิภาพ (อนันต์ พันนึก, 2554)

สรุป ความหมายของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ โดยประกอบด้วยสมรรถนะในด้านความรู้ความเข้าใจในงานที่ทำ สมรรถนะในด้านทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน สมรรถนะในคุณลักษณะ และสมรรถนะในด้านเจตคติ

2. องค์ประกอบการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

บรีกเกอร์ (Brieger, 1995 อ้างถึงใน ดาว แสงบุญ, 2543) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (เพื่ออาชีพ) แตกต่างจากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป เนื่องจากภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (เพื่ออาชีพ) สะท้อนความต้องการที่แตกต่างกันของกลุ่มผู้เรียนหลายกลุ่ม ทั้งกลุ่มผู้เรียนที่กำลังศึกษาเพื่อเตรียมตัวสู่การประกอบอาชีพในอนาคต (Pre-service students) และผู้เรียนที่ประกอบอาชีพแล้ว (In-service professionals) ซึ่งประกอบด้วยการศึกษาเนื้อหากว้างๆ ทั่วไปจนถึงการฝึกอบรมในสถานการณ์เฉพาะ นอกจากนี้ได้เสนอเพิ่มเติมว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเกิดจากองค์ประกอบดังนี้

1. กลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษที่ทำการสอนองค์ความรู้ด้านภาษาและทักษะทางภาษาในขอบเขตเนื้อหาเฉพาะโดยใช้กิจกรรมการสอนเพื่อการสื่อสาร
2. การฝึกอบรมด้านการสื่อสารเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพของกระบวนการในการสื่อสารทั้งหมดโดยเน้นเนื้อหาทั้งทางด้านรูปแบบของภาษาและกระบวนการสื่อสาร
3. หลักในการเรียนการสอนที่ใช้คือ ใช้บริบทของเนื้อหาเกี่ยวกับการประกอบอาชีพในสาขาวิชาเฉพาะด้าน

ในฐานะที่การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (เพื่ออาชีพ) เป็น การเรียนการสอนที่จะต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์เฉพาะอย่าง ดังนั้นวัตถุประสงค์จึงต้องแสดงออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนและทดสอบดูได้ การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (เพื่ออาชีพ) จึงมิใช่เป็นการสอบไล่ทั่ว ๆ ไปเท่านั้น และนักศึกษาจะต้องเรียนเพื่อสามารถปฏิบัติตามบทบาทนั้น ๆ ได้ เช่น การวัดผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเลขานุการ ก็คือ ทดสอบว่าเขามีความสามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่นั้น ๆ โดยใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างดีหรือไม่ เป็นการเน้นความสำเร็จในการแสดงออกโดยใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม ทศนคติในปัจจุบันเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษก็ให้ความสำคัญต่อการสื่อความหมาย คือ

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อปฏิบัติหน้าที่หรือความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อตอบโต้ให้เป็นที่เข้าใจได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ (เพื่ออาชีพ) ซึ่ง Brumfit (1997, อ้างถึงใน สมถวิล ธนะโสภณ, 2544) ยอมรับว่า การใช้วิธีการสอนแบบสื่อสาร (Communicative Approach) เหมาะกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ (เพื่ออาชีพ) เป็นอย่างมาก

สรุป องค์ประกอบการสอนสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ มีดังนี้ 1) กลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษในขอบเขตเนื้อหาเฉพาะโดยใช้กิจกรรมการสอนเพื่อการสื่อสาร 2) การฝึกอบรมด้านการสื่อสาร โดยเน้นเนื้อหาทั้งทางด้านรูปแบบของภาษาและกระบวนการสื่อสาร 3) ใช้บริบทของเนื้อหาเกี่ยวกับการประกอบอาชีพในสาขาวิชาเฉพาะด้าน การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (เพื่ออาชีพ) เกิดขึ้นจาก ความต้องการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร และเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเฉพาะสาขาอาชีพโดยเน้นที่ความสำคัญของผู้เรียน และความต้องการในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในงานอาชีพได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

3. องค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

จากการศึกษาองค์ประกอบการสอนสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ จะใช้กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้บริบทเนื้อหาในเรื่องของอาชีพ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารหลักการ แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ Brieger (1995) Bachman (1990) Savignon (1997) Canale & Swain (1980) Chomsky (2009) Hutchinson & Waters (1989) Hymes (1981) Gagne (1985) Nunan (1988) Robinson (1991) Strevens (1978) Webb (1983) Widdowson (1978) Gagne (1985) Oxford (1990) Littlewood (1991) William (1994) สุมิตรา อังวัฒนากุล (2553) รูปทอง กว่างสวาสดี (2545) และได้สังเคราะห์องค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.8 การสังเคราะห์องค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

แนวคิดองค์ประกอบ ของสมรรถนะการ สื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพ	สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่อ อาชีพ (Grammatical Competence for Careers)	สมรรถนะ ทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)	สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับ งานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)	สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทาง อาชีพ (Strategic Competence for Careers)	สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อการบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)	ความถี่
Bachman (1990)	✓	✓	-	✓	-	3
Canale & Swain (1980)	✓	✓	✓	✓	-	4
Chomsky (2009)	✓	✓	✓	-	-	3
Gagne (1985)	✓	✓	✓	✓	✓	5
Hymes (1981)	✓	✓	✓	✓	-	4
Littlewood (1991)	✓	✓	✓	✓	-	4
Oxford (1990)	✓	✓	✓	✓	✓	5
Widdowson (1978)	✓	✓	✓	✓	-	4
Savignon (1983)	✓	✓	✓	✓	-	4
William (1994)	✓	✓	✓	✓	-	4
สุมิตรา อังวัฒนากุล (2553)	✓	✓	✓	✓	-	4

จากการสังเคราะห์องค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ พบว่าสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ประกอบด้วย 5 สมรรถนะ ดังต่อไปนี้ 1) สมรรถนะทางกฎเกณฑ์ และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers) 2) สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers) 3) สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) 4) สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers) 5) สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อการบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)

Careers) 5) สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence) โดยเลือกองค์ประกอบที่มีความถี่ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป

ในการศึกษาจะมุ่งเน้นเกี่ยวกับสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพเพราะวัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น มุ่งเน้นส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

2.8.4 การจัดการเรียนการสอนสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21

1. การจัดการเรียนการสอนสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21

บายแรม (Byram, 2012) ที่ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ว่าหมายถึง การคิดสร้างกิจกรรมหรือโครงการทางภาษาที่สนับสนุนการให้อำนาจแก่ผู้เรียนในการเลือกกิจกรรม ที่เหมาะสม และเป็น การปรับปรุงโลกทางสังคมของผู้เรียนให้ก้าวทันโลกในศตวรรษที่ 21 เป็นความพยายามของครูในการสนับสนุนผู้เรียนให้พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ให้เหมาะสมกับระดับผู้เรียน งานการศึกษาต่อการจัดการกระบวนการสอนให้เป็นรูปธรรม ผู้เรียนสามารถเลือกทางเลือกในการใช้ภาษาตามสภาพจริงและจินตนาการในโลกสังคม (Social worlds) บริบททางสังคม

บาสแตง (Batang, 2014) กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21 ว่าการให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ด้านการใช้ภาษาอย่างมีความหมายและนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนสามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยผ่านกระบวนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะต้องให้ความสำคัญด้านการศึกษาที่จะปรับเปลี่ยนและจัดการเรียนรู้ ด้านภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับ การเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 21 ที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ ด้านภาษาตามบริบทของสังคมและสามารถพัฒนาด้านภาษา

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21 ได้มีการสอนภาษาต่างประเทศตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching - CLT) ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาที่มีไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และให้เกิดสมรรถนะ 4 ด้าน (Herrera & Murry, 2005) ได้แก่ 1) ด้านหลักหรือ โครงสร้างภาษา (Grammatical competence) 2) ด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic competence) หรือ การใช้ภาษาอย่างเหมาะสมกับบริบท 3) ด้านการใช้ภาษาให้เกิดความต่อเนื่องและความสัมพันธ์กันของข้อความ (Discourse competence) และ 4) ด้านการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อความหมาย (Strategic competence) โดยสมรรถนะดังกล่าวได้รวมเข้ากับเกณฑ์ของกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล CEFR ในการประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2.9 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะ

2.9.1 ความหมายคุณลักษณะ

คุณลักษณะ (Attribute) (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2550) หมายถึง เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือนตำแหน่งในการทำงาน ระยะเวลาในการทำงาน

แผนการทำงาน ทักษะในการใช้ภาษาและความต้องการส่วนตัวของบุคคล คุณลักษณะเป็นสิ่งที่ติดตัวและเปลี่ยนแปลงได้ไม่ถาวรนักคุณลักษณะที่ไม่เหมาะสมกับหน้าที่มักจะ ก่อให้เกิดปัญหาในการทำงานและทำให้งานไม่ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย

2.9.2 ทฤษฎีบุคลิกภาพแบบคุณลักษณะ (Trait Personality Theory)

จากทฤษฎีคุณลักษณะ ได้กล่าวว่า บุคลิกภาพเป็นสิ่งที่สามารถทำความเข้าใจ และระบุคุณสมบัติขั้นพื้นฐานที่ทำให้เกิดพฤติกรรมมนุษย์และนับรวมไปถึงองค์ประกอบของพฤติกรรม ที่แสดงให้เห็น ถึงความอดทน พื้นฐานจิตใจ และรวมถึงพฤติกรรมในสภาวะเหตุการณ์ต่าง ๆ

Gordon (1935, อ้างถึงใน นิยามล พองน้ำ, 2557) อธิบายว่า คุณลักษณะเป็นรากฐานของระบบประสาทของบุคคล เป็นโครงสร้างของระบบจิตประสาท ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมบังคับหรือเป็นแกนนำให้บุคคลแสดงพฤติกรรม ช่วยสร้างความเชื่อมั่น และทำให้บุคคลอื่นเกิดความรู้สึกยินดีและทำให้ครอบครัวอบอุ่น ถ้าบุคคลใดที่ขาดคุณลักษณะเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าสังคมจะมีพฤติกรรมที่ผิดหวัง มีความรู้สึกแตกต่าง กันอย่างมากในสภาวะเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น คุณลักษณะ คือบทบาทที่ชักจูงใจให้เกิดพฤติกรรมโดยตรง มีลักษณะเด่นเป็นพิเศษจะทำหน้าที่ควบคุมการแสดงพฤติกรรมของบุคคลทุกรูปแบบ และยังได้แบ่งคุณลักษณะเฉพาะบุคคลเป็น 3 ส่วน คือ

1. พวกมีลักษณะเด่น พวกนี้มักมีร่างกายสูงใหญ่ หรือหน้าตาดีมีลักษณะเด่นเฉพาะตัว อาจจะเป็นน้ำเสียง การพูด ท่าทาง หรือท่าทีที่ปฏิบัติต่อผู้อื่น
2. พวกมีลักษณะด้อย พวกนี้มักมีรูปร่างเตี้ยหรือตัวเล็ก หน้าตาไม่ดีหรือมีลักษณะบาง ประการที่เป็นปมด้อยของตน
3. พวกที่มีลักษณะกลาง พวกนี้มักมีร่างกายธรรมดาแบบคนทั่วไป ลักษณะเป็นกลาง ๆ ไม่ เด่น ไม่ด้อย แต่ก็ไม่มีลักษณะพิเศษที่น่าสนใจ มักผสมผสานกลมกลืนไปกับคนคนส่วนใหญ่ลักษณะต่าง ๆ ทั้ง 3 ประการมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ผู้บริหารถ้ามีลักษณะเด่น จะเป็นตัวส่งเสริมให้งานดีขึ้น แต่ถ้าไม่มีก็ต้องพยายามเพื่อที่จะสร้างความน่าเชื่อถือให้เกิดมากขึ้น

2.9.3 คุณลักษณะพื้นฐาน (Underlying Characteristic or Attribute)

คุณลักษณะพื้นฐานเป็นสมรรถนะของบุคคลซึ่งแสดงให้เห็นถึงแนวทางการกระทำพฤติกรรม หรือการคิด โดย คุณลักษณะพื้นฐานเหล่านี้จะแผ่ขยายไปยังสถานการณ์อื่น ๆ และคงทนอยู่ภายในตัวบุคคลเป็น ระยะเวลาานพอสมควร หรือกล่าวอย่างสั้น ๆ ก็คือ บุคคลต้องมีคุณลักษณะอย่างไบบ้าง คุณลักษณะพื้นฐานประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. แรงจูงใจ (Motive) เป็นสิ่งที่บุคคลคิดถึงหรือมีความต้องการ ซึ่งแรงจูงใจจะเป็นตัวผลักดันหรือแรงขับให้บุคคลกระทำพฤติกรรม หรือตัวกำหนดทิศทางหรือทางเลือกในการกระทำพฤติกรรมเพื่อตอบสนองต่อเป้าหมาย หรือหลีกเลี่ยงจากสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ตนไม่พึงปรารถนา เช่น เมื่อบุคคลตั้งเป้าหมายที่ท้าทายจะทำให้เขามีความรับผิดชอบ มีความกระตือรือร้น และมุ่งมั่นที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ และจะใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับเพื่อทำงานให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

2. อุปนิสัย (Trait) เป็นคุณลักษณะทางกายภาพของบุคคล ซึ่งจะแสดงออกมาเพื่อตอบสนองต่อข้อมูล หรือสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ อุปนิสัยเป็นสิ่งที่เกิดจากการศึกษา

การอบรมเลี้ยงดู ประสบการณ์ และการเรียนรู้ของบุคคล สมรรถนะด้านอุปนิสัยเช่น การควบคุมอารมณ์ภายใต้สภาวะความกดดัน ความคิดริเริ่ม เป็นต้น

3. อัตมโนทัศน์ (Self-Concept) หรือความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง อาจรวมถึงทัศนคติ (Attitude) ค่านิยม (Value) จินตภาพส่วนบุคคล (Self-Image) เป็นต้น

4. บทบาททางสังคม (Social Role) หมายถึง สิ่งที่คุณต้องการสื่อให้ผู้อื่นในสังคม เห็นว่าตัวเรามีบทบาทต่อสังคมอย่างไรบ้าง เช่น การเป็นผู้นำทีมงาน ความมีจริยธรรม เป็นต้น

5. ความรู้ (Knowledge) หมายถึง ข้อมูล ความรู้ ความเข้าใจในหลักการแนวคิดต่าง ๆ ที่บุคคลจำเป็นต้องมีในสาขาวิชาชีพนั้น ๆ หรือกล่าวอย่างสั้น ๆ ก็คือ “บุคคลต้องมีความรู้อะไรบ้าง” เช่น เจ้าหน้าที่บุคคล ต้องมีความรู้เกี่ยวกับหลักการบริหารทรัพยากรบุคคล ความรู้เกี่ยวกับ กฎหมายแรงงาน เป็นต้น

6. ทักษะ (Skill) หมายถึง ความสามารถ ความชำนาญหรือความคล่องแคล่วในการปฏิบัติงานทั้งด้านใช้อวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย หรือการใช้สมองเพื่อคิดสิ่งต่าง ๆ หรือกล่าว อย่างสั้น ๆ ก็คือ บุคคลต้องทำอะไรได้บ้าง เช่น อายุรแพทย์ต้องมีสมรรถนะความเชี่ยวชาญในการ ตรวจวินิจฉัยและรักษาโรคด้านอายุรศาสตร์ จิตแพทย์ต้องมีสมรรถนะ ความเชี่ยวชาญในการตรวจ วินิจฉัยและรักษาผู้ป่วยจิตเวชและสารเสพติด เป็นต้น ระดับหรือประเภทของสมรรถนะนี้เราสามารถ นำไปประยุกต์ใช้ในการวางแผนและบริหารทรัพยากรบุคคล

ภาพที่ 2.8 คุณลักษณะพื้นฐานที่เป็นสมรรถนะของบุคคล (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2550)

ซึ่งคุณลักษณะทั้ง 6 ประการดังกล่าว สามารถเปรียบเทียบกับทฤษฎีภูเขาน้ำแข็ง (The Iceberg Model) สมรรถนะด้านความรู้และทักษะนี้มีแนวโน้มที่คนเราจะสามารถสังเกตเห็นและวัดได้โดยอยู่ในส่วนที่โผล่พ้นน้ำขึ้นมาหรือเปลือกนอกของต้นไม้ ฉะนั้น ความรู้และทักษะจึงสามารถพัฒนา ได้ง่ายที่สุด สมรรถนะที่อยู่ใต้น้ำหรืออยู่ในส่วนที่เป็นแก่นของต้นไม้ หรือซ่อนเร้นอยู่ลึก ๆ ภายในตัวบุคคล ได้แก่แรงจูงใจ อุปนิสัย และอัตมโนทัศน์ สมรรถนะเหล่านี้จะยากต่อการวัดและพัฒนา บางครั้งสมรรถนะด้านอัตมโนทัศน์สามารถสังเกตเห็นได้ บางครั้งก็ซ่อนเร้นอยู่ภายใน ซึ่งสามารถ เปลี่ยนแปลง/พัฒนาได้ด้วยการฝึกอบรม การบำบัดทางจิตวิทยา และ/หรือพัฒนาโดยการให้ประสบการณ์ทางบวกแก่บุคคล แต่ก็เป็นที่พัฒนาค่อนข้างยากและต้องใช้เวลาช้านาน โดยทั่วไปแล้วองค์กรส่วนใหญ่จะทำการสรรหาและคัดเลือกบุคลากรโดยพิจารณาจากสมรรถนะด้านความรู้ และสมรรถนะด้านทักษะเป็นส่วนใหญ่ เพราะสามารถทำได้ง่ายโดยอาจพิจารณาจากผลการศึกษา หรือการทดสอบความรู้ ความสามารถ ส่วนสมรรถนะด้านแรงจูงใจ อัตมโนทัศน์ และอุปนิสัยนั้น จะไม่ค่อยวัดและประเมินมากนัก เพราะเชื่อว่ามิอยู่ในตัวบุคคลแล้ว ซึ่งในความเป็นจริงแล้วหากสามารถเลือกได้เราควรพิจารณาสมรรถนะด้านคุณลักษณะ (แรงจูงใจ อัตมโนทัศน์ และอุปนิสัย) ของผู้สมัครเป็นลำดับแรก เนื่องจากเป็นส่วนที่ซ่อนอยู่ภายในตัวบุคคล เป็นส่วนที่พัฒนายากที่สุด ส่วนสมรรถนะด้านความรู้และทักษะนั้นเป็นสิ่งที่เราสามารถสอน ฝึกฝน และพัฒนาได้ง่ายกว่า

2.9.4 คุณลักษณะของผู้ประสบความสำเร็จในการสื่อสาร

กระบวนการสื่อสาร (Communication Process) โดยทั่วไปเริ่มต้นจากผู้ส่งข่าวสาร (Sender) ทำหน้าที่เก็บรวบรวมแนวความคิดหรือข้อมูล จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เมื่อต้องการส่งข่าวไปยังผู้รับข่าวสาร ก็จะแปลงแนวความคิดหรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องออกมาเป็น ตัวอักษร น้ำเสียง สี การเคลื่อนไหว ฯลฯ ซึ่งเรียกว่าข่าวสาร (Message) จะได้รับการใส่รหัส (Encoding) แล้วส่งไปยังผู้รับข่าวสาร (Receivers) ผ่านสื่อกลาง (Media) ในช่องทางการสื่อสาร (Communication Channels) ประเภทต่าง ๆ หรืออาจจะถูกส่งจากผู้ส่งข่าวสารไปยังผู้รับข่าวสารโดยตรงก็ได้ ผู้รับข่าวสาร เมื่อได้รับข่าวสารแล้วจะถอดรหัส (Decoding) ตามความเข้าใจและประสบการณ์ในอดีต หรือสภาพแวดล้อมในขณะนั้น และมีปฏิกิริยาตอบสนองกลับไปยังผู้ส่งข่าวสารซึ่งอยู่ในรูปของความรู้ ความเข้าใจ การตอบรับ การปฏิเสธหรือการนิ่งเฉยก็เป็นได้ ทั้งนี้ข่าวสารที่ถูกส่งจากผู้ส่งข่าวสาร อาจจะไม่ถึงผู้รับข่าวสารทั้งหมดก็เป็นได้ หรือข่าวสารอาจถูกบิดเบือนไปเพราะในกระบวนการสื่อสาร ย่อมมีโอกาสเกิดสิ่งรบกวน หรือตัวแทรกแซง (Noise or Interferes) ได้ ทุกขั้นตอนของการสื่อสาร (ฝ่ายสื่อสาร สำนักชลประทานที่ 17 กรมชลประทาน, 2562)

1. มีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ
2. มีทักษะในการสื่อสาร
3. เป็นคนช่างสังเกต เรียนรู้ได้เร็ว และมีความจำดี
4. มีความซื่อตรง มีความกล้าที่จะกระทำในสิ่งที่ถูกต้อง
5. มีความคิดสุขุม รอบคอบ
6. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
7. คิดและแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี
8. มีความสามารถแยกแยะและจัดระเบียบข่าวสารต่าง ๆ

9. มีความสามารถในการเขียนได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ
10. มีศิลปะและเทคนิคการจูงใจคน
11. รู้ขั้นตอนการทำงาน
12. มีมนุษยสัมพันธ์ดี

นอกจากนี้ รุ่งระวี พันธานนท์ (2560) ยังได้กล่าวถึง คุณลักษณะของการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ มีดังนี้

1. ผู้รับสาร - ผู้ส่งสาร จะต้องมีความรู้พื้นฐาน และประสบการณ์ในเรื่องที่จะสื่อสารกัน และมีความสนใจในเนื้อเรื่อง หรือประเด็นที่จะสื่อสาร ถ้ามีความรู้สึกที่ดี หรือทัศนคติที่ดี ก็จะมีความพร้อมในการรับหรือส่งสาร

2. ตัวสาร จะต้องไม่ซับซ้อน หรือลึกซึ้งมากเกินไป จะต้องไม่มีความขัดแย้งในตัวสารเอง สารเรื่องเดียวกัน อาจนำเสนอได้หลายวิธี จึงต้องเลือกวิธีนำเสนอสารให้อุปสรรคในการสื่อสารน้อยที่สุด หรือไม่เกิดขึ้นเลย บางครั้งอาจต้องนำเสนอทั้งการพูด และเขียน เพื่อเป็นการเสริมสร้างให้เกิดสัมฤทธิ์ผล

3. ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการสื่อสาร ต้องระมัดระวังไม่ให้เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร ควรเลือกใช้ถ้อยคำที่สื่อความชัดเจน ไม่กำกวม หรือยากเกินไป ไม่ใช่คำศัพท์เฉพาะกลุ่ม โดยเฉพาะถ้าเป็นภาษาเขียน ต้องระวังอย่างมาก เนื่องจากผู้อ่านไม่สามารถสอบถาม เพื่อความเข้าใจได้ทันที

4. สื่อ ถ้าสื่อในการนำเสนอสารเกิดอุปสรรค หรือขัดข้องไม่พร้อมในการนำเสนอ ก็จะทำให้การสื่อสารไม่สัมฤทธิ์ผล เช่น การพูดในสถานที่ที่มีเสียงดังรบกวน หรือเครื่องโทรศัพท์ขัดข้อง หรือแม้แต่การเขียนหนังสือตัวหวัด การพิมพ์ที่เลอะเลือน ก็จะทำให้ผู้รับสารรับได้ไม่สะดวก หรือไม่ได้รับสารที่ครบถ้วน รวมถึงสมรรถภาพในฟัง หรือการพูด ก็อาจเป็นอุปสรรคในการสื่อสารได้เช่นกัน

5. กาลเทศะ และสภาพแวดล้อม สถานที่ เวลา และสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ย่อมก่อให้เกิดการสื่อสารที่ดี เข้าใจที่ตรงกัน ไม่ต้องรีบเร่งรวบรัด จนไม่ได้ใจความที่ถูกต้อง

นอกจากนี้ ซิลากี้ และวัคเคซ (Szilagyi & Wakkace 1990, อ้างถึงใน วันชัย มีชาติ, 2548) ได้กล่าวถึง การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพของการทำงานระหว่างบุคคล การเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสาร ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การติดตามผลและให้ข้อมูลย้อนกลับ (Follow-up and feedback) เป็นวิธีการที่ใช้ในการตรวจสอบข้อมูลที่ส่งไปว่าผู้รับเข้าใจตรงกับผู้ส่งเพียงไร วิธีการนี้จะทำให้กระบวนการสื่อสารเป็นแบบ two-way ซึ่งอาจเกิดขึ้นในการพบปะกันหรือหากเป็นการใช้เอกสารติดตามผลและข้อมูลย้อนกลับอาจตรวจสอบได้จากการโต้ตอบ การแสดงออกของผู้รับสารจะทำให้เราทราบว่าการสื่อสารมีความถูกต้องเพียงไร

2. การใช้การสื่อสารหลายวิธี (Parallel channels and repetition) การใช้วิธีการสื่อสารและช่องทางการสื่อสารหลายวิธีทำให้การติดต่อสื่อสารมีความถูกต้องยิ่งขึ้น เช่น

มีการสั่งการด้วยเอกสารเป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว และยังมีการประชุมและสั่งการด้วยวาจาและใช้โอกาสพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการด้วย ก็จะทำให้การสื่อสารถูกต้องมากยิ่งขึ้น

3. ระยะเวลา (Timing) ปัญหาด้านระยะเวลาเป็นสาเหตุหนึ่งของการสื่อสารที่เบี่ยงเบนไปทั้งในแง่ของความคิดด้านเวลาและความไม่เหมาะสม ในการสื่อสารเวลาหนึ่ง ๆ องค์กรและกลุ่มอาจกำหนด มาตรฐานด้านเวลาเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวได้ เช่น ระบุไว้ล่วงหน้าว่าจะทำงานหนึ่งให้เสร็จเมื่อใดเพื่อเป็นเกณฑ์ในการจัดแบ่งเวลาและติดต่อระหว่างกันในการรายงานและสั่งการในองค์กร นอกจากนี้ยังต้องแยกแยะระหว่างงานประจำกับงานจรซึ่งจะช่วยลดแรงกดดันด้านเวลาอันจะทำให้การสื่อสารมีความถูกต้องมากยิ่งขึ้น

4. ให้ความสนใจกับภาษา (Attention to language) ในการสื่อสารนั้น การเลือกใช้ศัพท์ ระดับของคำ และความหมายของคำ เป็นวิธีการหนึ่งที่จะลดความผิดพลาดในการสื่อสารได้ การเลือกใช้คำและระดับของภาษานี้จะเกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจกับผู้ที่เราจะสื่อสารด้วยว่าควรจะใช้ภาษาในระดับใด

5. ศูนย์กลางข้อมูล (Information communication and information centers) การสื่อสารโดยวิธีการนี้จะเป็นการสื่อสารที่รวดเร็วและยืดหยุ่น และมีความถูกต้องของข้อมูลมาก ซึ่งองค์กรอาจใช้ศูนย์กลางข้อมูลเป็นแหล่งกระจายข่าวโดยไม่ผ่านช่องทางที่เป็นทางการขององค์กรก็อาจจะทำให้การสื่อสารมีความถูกต้องและรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

6. การให้รู้เท่าที่จำเป็น (The exception principle and the need to know) เป็นการวางระบบในการ สื่อสารในองค์กรให้มีการสื่อสารในกรณีพิเศษและให้มีการรับข้อมูลเฉพาะที่จำเป็น โดยการเสนอข้อมูลไปยังฝ่ายบริหารเฉพาะที่ฝ่ายบริหารต้องการ ในขณะที่เดียวกันฝ่ายบริหารก็ให้ข้อมูลหรือสื่อสารกับพนักงานเฉพาะสิ่งที่พนักงานจำเป็นต้องรู้เท่านั้น ซึ่งจะทำให้การสื่อสารไม่มีข้อมูลมากเกินไป วิธีการนี้จะเหมาะกับองค์กรที่มีสายการบังคับบัญชาสูง

7. การใช้ธรรมเนียมปฏิบัติในการสื่อสาร (Communication etiquette) เป็นความพยายามที่จะวางระบบในการสื่อสารโดยใช้เทคโนโลยีในการสื่อสาร เช่น โทรสาร ให้ใช้สื่อสารเฉพาะในเรื่องที่จำเป็นและเร่งด่วน ซึ่งการใช้เครื่องมือโดยไม่จำเป็นอาจจะทำให้การสื่อสารผิดพลาดหรือมีมากเกินไป การสร้างธรรมเนียมปฏิบัติที่เหมาะสมจึงเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการสื่อสารได้

8. การฟังอย่างตั้งใจ (Listen actively) เป็นการลดความผิดพลาดจากการสื่อสารการตั้งใจฟังจะทำให้ข้อมูลที่ผู้ส่งสารต้องการจะส่งถึงผู้รับสารครบถ้วน ในขณะเดียวกัน การฟังอย่างตั้งใจนั้นผู้รับสารสามารถคิดต่อและไตร่ตรองสิ่งที่ได้ฟังและอาจมีการสอบถามหรือทำความเข้าใจข้อมูลข่าวสารได้มากขึ้น นอกจากนี้การฟังอย่างตั้งใจจะทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีระหว่างผู้ที่สื่อสารและเกิดการยอมรับกัน ซึ่งจะเป็นการพัฒนาาระบบความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคลากรภายในองค์กรตามมาด้วย

จากการศึกษาหลักการแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือแบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของบุคคลที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ในการวิจัยพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากที่ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ผู้วิจัยจึงได้นำเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

2.10.1 งานวิจัยในประเทศ

ผออบ พวงน้อย และคนอื่น ๆ (2544) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเทคนิคเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ โดยการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพ หลักสูตรและชุดฝึกอบรมเรื่อง การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเทคนิคเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ ผลการทดลองปรากฏว่า หลักสูตรฝึกอบรมที่คณะผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นใช้ในการฝึกอบรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ชุดฝึกอบรมมีประสิทธิภาพทางทฤษฎีเท่ากับ 88.36/80.62 และมีประสิทธิภาพทางภาคปฏิบัติเท่ากับ 89.34/90.33 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ตามที่กำหนดไว้ และผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยผลสอบก่อนฝึกอบรมและหลังฝึกอบรมมีความแตกต่างกัน อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วนิดา แอนนัส (2545) ได้ทำการวิจัยศึกษาเกี่ยวกับ โครงการภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้าน ประเภทวิชาเกษตรและเทคโนโลยี โดยใช้ในการเรียนรู้แบบร่วมมือ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการเรียนโดยผู้เรียนทำโครงการ ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้าน ประเภทวิชาเกษตรและเทคโนโลยี ณ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีสุพรรณบุรี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะแบบประเมินผลการปฏิบัติงานจริง แบบบันทึกอนุทิน และแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผลการวิจัยพบว่า ผลการประเมินโครงการภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้าน ประเภทวิชาเกษตรและเทคโนโลยี โดยใช้ในการเรียนรู้แบบร่วมมือ ด้วยการปฏิบัติจริง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ดีและการประเมินตนเองและเพื่อนสมาชิกในการทำงานกลุ่มอยู่ในระดับสมบูรณ์

อรอนงค์ ฉลาดสิทธิ์ (2550) ได้ทำการศึกษา ปัญหาและสาเหตุแนวทางการแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน เพื่อเปรียบเทียบระดับการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน นอกจากนี้ยังเป็นการเปรียบเทียบปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานของวิศวกรไทย ผลการวิจัยพบว่า วิศวกรไทยมีปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการพูดเพื่อนำเสนอผลงาน หรือโครงการ รายละเอียดของโครงการ การพูดรายงานความก้าวหน้าของโครงการ ซึ่งสาเหตุของปัญหาส่วนใหญ่เกิดจาก ไม่รู้คำศัพท์ ไม่เข้าใจสำนวนหรือคำแสลง โดยวิศวกรส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการแก้ปัญหาโดยการจัดฝึกอบรมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานและส่งเสริม การศึกษาต่อทางด้านภาษาอังกฤษ

อุบลรัตน์ อ่วมด้วง (2555) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอกเทคโนโลยีวิศวกรรมไฟฟ้า คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตโกลก้งวล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาประสิทธิภาพและเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ มีประสิทธิภาพเป็นไปตาม

เกณฑ์ และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักศึกษาหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ฝนทิพ ราชเวียง (2556) ได้ดำเนินการวิจัยศึกษา การเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพ (English for Career) สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนาภาคพายัพ เชียงใหม่ งานวิจัยในครั้งนี้ศึกษาถึงการพัฒนาเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือในการออกเสียงภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ (English for Career) สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สามารถสรุปผลการทดลองได้ว่าผู้เรียนมีความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ “ch” “sh” “s” “z” “r” “l” หลังเรียนถูกต้องมากขึ้นกว่าก่อนเรียนโดยการใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

เยาวลักษณ์ ยิ้มอ่อน (2557) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพของบัณฑิตไทยในเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการใช้ภาษาอังกฤษ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาอังกฤษ และแนวโน้มการใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพของบัณฑิตไทย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติไค-สแควร์ ผลการศึกษวิจัยพบว่า บัณฑิตไทยมีระดับการใช้ภาษาอังกฤษ ในการประกอบอาชีพอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.81 (มาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ต) เมื่อเปรียบเทียบ ปัจจัยทางสังคม พบว่า ประเภทบริษัท หน้าที่ความรับผิดชอบ และสถานที่ทำงานของบัณฑิตไทย มีความสัมพันธ์กับ การใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพ โดยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และมีแนวโน้มการใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพของบัณฑิตไทยอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.65 (มาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ต)

หัตถิยา เรือนคำ (2559) ได้ดำเนินการวิจัย การสำรวจการรับรู้การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ของวิทยาลัยพณิชยการบึงพระพิบูลย์โลก การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) เปรียบเทียบการรับรู้ของผู้เรียนและผู้สอนของวิทยาลัยพณิชยการบึงพระพิบูลย์โลกต่อภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะและภาษาอังกฤษทั่วไป 2) เพื่อศึกษาความพร้อมของผู้เรียนและผู้สอนต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ 3) เพื่อศึกษาความต้องการของผู้เรียนและผู้สอนต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ ผลการวิจัยพบว่า 1) ทั้งผู้เรียนและผู้สอนมีการรับรู้ที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อวัตถุประสงค์โดยผู้เรียนรับรู้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีความพร้อมกับการแข่งขันในตลาดฝีมือแรงงานอาเซียน ในขณะที่ผู้สอนรับรู้ถึงเป้าหมายสูงสุดของการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่มีความชัดเจนกว่าภาษาอังกฤษทั่วไป 2) ผู้เรียนมีความพร้อมต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมากกว่าผู้สอน ซึ่งทั้งผู้เรียนและผู้สอนมีความเห็นตรงกันว่า ความพร้อมในพื้นฐานภาษาอังกฤษที่ดีสามารถพัฒนาไปสู่ความสำเร็จในภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ 3) ผู้เรียนต้องการให้ผู้สอนพัฒนาความรู้ความสามารถในทักษะภาษาอังกฤษรวมทั้งความเชี่ยวชาญในเนื้อหาทฤษฎี ในขณะที่ผู้สอนต้องการให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะควรเน้นการฝึกฝนทักษะทางภาษาควบคู่ไปกับการบูรณาการเนื้อหาอื่น ๆ เข้าไปในหลักสูตร

สุทธนันท์ กัลละ (2559) ได้ศึกษา การพัฒนาสมรรถนะภาษาอังกฤษในนักศึกษาพยาบาล เพื่อเพื่อพัฒนาสมรรถนะภาษาอังกฤษของนักศึกษา พยาบาลให้สอดคล้องกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ได้รับการให้ความสำคัญจากสถาบันการศึกษา ทางการพยาบาลในการพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะภาษาอังกฤษในทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยได้นำรูปแบบโครงงานมาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ นักศึกษาบูรณาการทั้ง 4 ทักษะ ผลการศึกษา พบว่า พบว่า นักศึกษามีการฝึกและบูรณาการทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้านในขั้นตอนต่างๆของการทำโครงงานนับเป็นวิธีการหนึ่งในการช่วย พัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษให้ นักศึกษาพยาบาล

วลีรัตน์ เล้าอรุณ (2560) ได้ทำการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ โดยการบูรณาการการสอนแบบเน้นภาระงานกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาและเปรียบเทียบรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ โดย บูรณาการการสอนแบบเน้นภาระงานกับการเรียนรู้แบบร่วมมือในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาการพัฒนาชุมชน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการสอนภาระงานและการเรียนรู้แบบร่วมมือ 2) แบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน โดยเนื้อหาข้อสอบเป็น แบบทดสอบปรนัย และอัตนัย 3) แบบประเมินความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน 2) ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในระดับมากที่สุด

อดิศักดิ์ ย่อมเยาว์ (2560) ได้ศึกษาปัญหาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษที่จำเป็นสำหรับพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาล ขนาดกลางและโรงพยาบาลขนาดใหญ่ ในจังหวัดเชียงราย เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษกับ ผู้มารับบริการ ชาวต่างชาติในแต่ละทักษะในภาพรวมมีปัญหาในระดับมากในทุกทักษะ โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ ปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษกับผู้มารับบริการ ชาวต่างชาติ เนื่องจากทักษะการฟัง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 ปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษกับผู้มารับบริการชาวต่างชาติ เนื่องจากทักษะการพูด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 ปัญหาในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษกับผู้มารับ บริการชาวต่างชาติ เนื่องจากทักษะการเขียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69 และ ปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษกับผู้มารับบริการชาวต่างชาติ เนื่องจากทักษะการอ่าน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.49 และในแง่ความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษสำหรับพยาบาลวิชาชีพ ในภาพรวม มีความต้องการในระดับมากในทุกทักษะ เรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ความต้องการพัฒนาทักษะภาษา อังกฤษด้านการพูด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 ความต้องการพัฒนา ทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟัง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 ความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้าน การอ่าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการเขียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06

2.10.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Battista (1981) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการใช้วิธีสอนแบบแบ่ง 2 กลุ่ม (a trial method of teaching) ที่มีต่อทัศนคติของนักเรียนเกรด 12 ในการเขียนภาษาอังกฤษธุรกิจ เพื่อทราบถึงทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการสอนสองแบบ โดยกลุ่มควบคุมซึ่งสอนด้วยวิธีสอนแบบบรรยาย (a lecture-style of instruction) และกลุ่มทดลองซึ่งประกอบไปด้วยครู นักเรียน และผู้สวมบทบาทเป็นนายจ้าง ทำกิจกรรมร่วมกัน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนของนักเรียนในกลุ่มทดลองมีการกระจายใกล้เคียงกับโค้งการกระจายปกติมากกว่าคะแนนของในกลุ่มควบคุม และคะแนนค่าเฉลี่ยทัศนคติของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

Peter Burns and Andrew Holden (1995) ได้สำรวจหาประเภทของภาษาอังกฤษที่มีความต้องการใช้ในสาขาอาชีพที่ผู้ตอบแบบสอบถามกำลังประกอบอาชีพอยู่ การสำรวจครั้งนี้ทำในประเทศญี่ปุ่น เขาได้สรุปออกมาถึงขอบข่ายของการนำภาษาอังกฤษไปใช้ดังนี้ นำไปใช้เพื่อพูดในการเจรจาต่อรอง นำไปใช้เพื่อการนำเสนอเนื้อหา นำไปใช้ในการพูดโทรศัพท์ นำไปใช้เพื่อการเขียนรายงาน นำไปใช้เพื่อตอบจดหมายทางธุรกิจ นำไปใช้ในการประชุม การแสดงสินค้า และการฝึกอบรมในต่างประเทศ นำไปใช้เพื่อติดต่อลูกค้า นำไปใช้เพื่อรองรับลูกค้าหรือเพื่อนร่วมงาน นำไปใช้เพื่ออธิบายกระบวนการทางเทคนิคและนำไปใช้เพื่อเยี่ยมชมสถานที่ จากการสำรวจครั้งนี้พบว่า 8 ใน 10 เนื้อหาที่แสดงขอบข่ายของการนำภาษาอังกฤษไปใช้เป็นกิจกรรมที่ใช้ทักษะการพูดเป็นหลัก

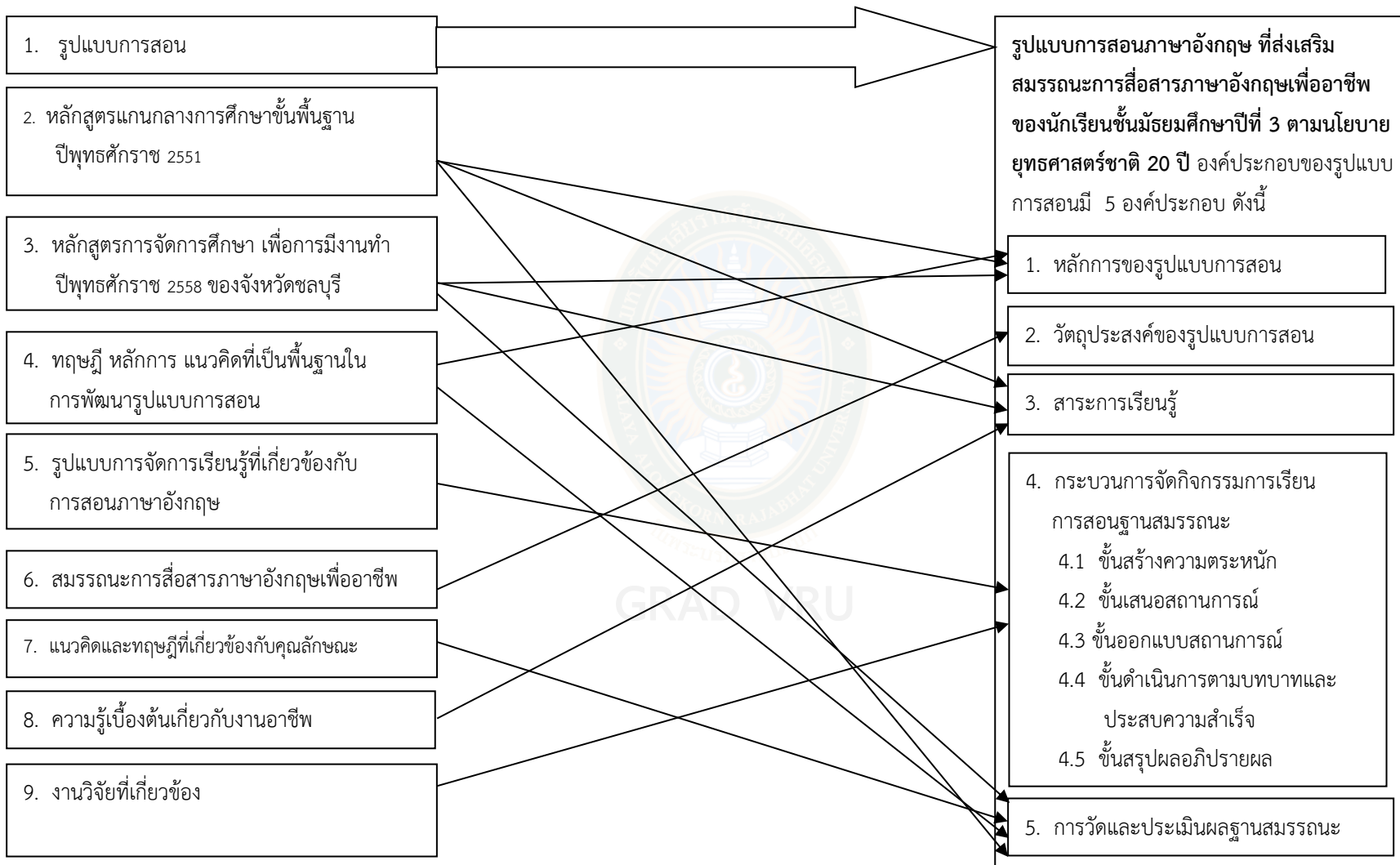
Jamshidnejad (2011) ได้มีการพัฒนากลยุทธ์การสื่อสารภาษาอังกฤษให้สามารถอ่านออกเขียนได้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเพื่อสำรวจผู้เรียนในการที่จะพัฒนาระดับความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ในการสื่อสารได้อย่างไร โดยเฉพาะเมื่อพบเจอกับปัญหา เครื่องมือที่ใช้คือการเสวนากลุ่มย่อย (Group Discussion) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการบันทึกวีดีโอจากการเสวนากลุ่มย่อย และนำมาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ผลการวิจัยพบว่า ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีบทบาทสำคัญที่จะทำให้เกิดกลยุทธ์การสื่อสารภาษาประสบความสำเร็จ บรรลุเป้าหมายได้ การเลือกสถานที่ในการสร้างสถานการณ์ให้มีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในชุมชน หรือสังคมจะทำให้ เกิดการปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่ดี ซึ่งมีหลากหลายกลยุทธ์ในการเลือกใช้เพื่อเอื้ออำนวยผู้เรียนในการทำงานเป็นทีม และใช้กลยุทธ์การสื่อสารภาษาอย่างมีความหมาย ข้อเสนอแนะจากการวิจัยนี้ ชี้ให้เห็นว่าในการปฏิสัมพันธ์ทางภาษาผู้เรียนจะต้องปฏิสัมพันธ์กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจะทำให้องค์ความรู้ที่ได้ เป็นองค์ความรู้ใหม่ที่มีความหมายต่อผู้เรียน

Prasad (2013) ได้ศึกษาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชั้นเรียนยุคศตวรรษที่ 21 โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะแสดงให้เห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชั้นเรียน ครู ทำอย่างไรภายใต้บริบทต่าง ๆ ได้ข้อค้นพบดังนี้ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจะต้อง สนับสนุนและอำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียนในการใช้ภาษา และเป็นการสื่อสารที่มีความหมาย การให้ออกาสแสดงออกทางภาษาอย่างกว้างขวางจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ การเรียนรู้ภาษาต้องประเมิน โดยสะท้อนความรู้สึกรู้สึก (Reflection) เป็นการเรียนรู้ภาษาแบบลองผิดลองถูก (Trial and Error) ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านภาษาได้โดยใช้แรงจูงใจในการเรียนรู้ บทบาทครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกในชั้นเรียนสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ภาษา และหาโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาและสะท้อนผลการใช้ภาษา

ห้องเรียนเป็นชุมชนที่ผู้เรียนเรียนรู้และแบ่งปันความรู้ซึ่งกันและกัน และกิจกรรมในชั้นเรียนจะนำไปสู่การปฏิบัติการทางภาษา เช่น งานกลุ่ม ภาระงานอื่น ๆ ซึ่งขึ้นอยู่กับวิธีการหรือกลยุทธ์ การสอนของครู สิ่งสำคัญในยุคศตวรรษที่ 21 ให้ความสำคัญกับปรัชญา จิตวิทยาการเรียนรู้ที่จะทำให้ครูเข้าใจผู้เรียนมากขึ้น

Sun (2014) ได้มีการศึกษาสมรรถนะสื่อสารสู่สมรรถนะการมีปฏิสัมพันธ์ที่เป็นมุมมองใหม่ในการสอนการพูดภาษาอังกฤษในประเทศจีน วัตถุประสงค์ เพื่อนำเสนอวงจรรูปแบบการสอนพูดภาษาอังกฤษและสาธิตจะใช้กลยุทธ์ในการสื่อสาร ซึ่งจะทำให้การใช้กลยุทธ์การสอนสามารถพัฒนาสมรรถนะการปฏิสัมพันธ์ได้ ผลการศึกษาคือ ในประเทศจีนจะให้ความสนใจกับความสามารถด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้างภาษา (Linguistic Competence) และความสามารถในการใช้กลวิธีสื่อความหมาย (Strategic Competence) ซึ่งความสามารถในการใช้กลวิธีสื่อความหมายจะไม่ได้ได้รับความสนใจ ในการทดลอง พบว่า นักเรียนจีนขาดกลยุทธ์การสื่อสารในชีวิตประจำวันแทบจะไม่ได้พูดสื่อสาร นักเรียนหรือนักศึกษาในประเทศจีนจะพูดภาษาอังกฤษ กับแถบบันทึกข้อมูล (CD-ROM) จึงขาดความเป็นธรรมชาติในการพูดสื่อสาร ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยคือการจะทำให้การพูดภาษาอังกฤษมีความสมบูรณ์และประสบความสำเร็จครูจะต้องคิดกิจกรรมเน้นการปฏิสัมพันธ์

สรุป ข้อค้นพบที่ได้จากการศึกษางานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ พบว่าจะช่วยเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัยของผู้วิจัย ในการพัฒนารูปแบบการสอนและในการกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการสอน รวมถึงในขั้นตอนต่าง ๆ สำหรับการพัฒนารูปแบบการสอน การนำรูปแบบการสอนไปใช้จริงและการสรุปผลของการนำรูปแบบการสอนไปใช้ ในการสร้างและการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี นั้น จะเป็นการพัฒนารูปแบบการสอนที่ตอบโจทย์ของการศึกษาของประเทศไทยในยุค 4.0 และเป็นประโยชน์ต่อชุมชน ท้องถิ่นและประเทศชาติอย่างแท้จริงและเห็นผลอย่างเป็นรูปธรรม โดยการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับการจัดกระบวนการเรียนรู้โดยการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ เพราะภาษาอังกฤษนั้นมีความสำคัญอย่างมากในการติดต่อสื่อสารและเตรียมความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ

ภาพที่ 2.9 การสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย

รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ผู้วิจัยได้มีวิธีการดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ในการดำเนินการวิจัยผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ขั้นตอนที่ 2 พัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

โดยในการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอวิธีการดำเนินการวิจัยออกเป็น โดยแต่ละขั้นตอน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาวิเคราะห์และสังเคราะห์ หลักการ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนและสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เพื่อให้ได้ร่างองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

2. ร่างองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

3. สัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเป็นไปได้ขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี รวมถึงคำแนะนำในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ และดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

4. สร้างเครื่องมือ แบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อยืนยันค่าน้ำหนักขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่เป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ จากการกำหนดขึ้นมาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ โดยเครื่องมือแบบสอบถามฉบับนี้ผ่านการตรวจสอบประสิทธิภาพและความเหมาะสมจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ซึ่งแบบสอบถามฉบับนี้จะเก็บข้อมูลกับนักเรียนกลุ่ม

ตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้ จำนวน 450 คน จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าองค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis)

3.2 ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารหลักการ แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) รูปแบบการสอน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีพุทธศักราช 2551 หลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำ ปีพุทธศักราช 2558 ของจังหวัดชลบุรี ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับงานอาชีพ การสอนภาษาอังกฤษ สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาพัฒนาเป็นรูปแบบการสอน

2. ร่างองค์ประกอบของรูปแบบการสอนและกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนฐานสมรรถนะของการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มี 5 องค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

- 2.1 หลักการ
- 2.2 วัตถุประสงค์
- 2.3 สารการเรียนรู้
- 2.4 กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนฐานสมรรถนะ
- 2.5 การวัดและประเมินผลฐานสมรรถนะ

และเอกสารประกอบรูปแบบการสอน ได้แก่ คู่มือประกอบรูปแบบการสอน และแผน การจัดการเรียนรู้ โดยผ่านการตรวจสอบประสิทธิภาพและความเหมาะสมจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน แล้วนำผลการตรวจสอบประสิทธิภาพมาปรับปรุงแก้ไข

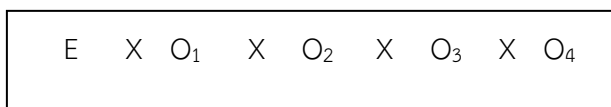
3. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบาย ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยในก่อนเรียนหลังเรียน ใช้เครื่องมือ ดังนี้ 1) แบบทดสอบวัดความรู้ ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี 2) แบบวัดคุณลักษณะเฉพาะ ของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ 3) แบบวัดสมรรถนะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ส่วนในระหว่างเรียน ใช้เครื่องมือ แบบวัดทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ซึ่งเครื่องมือทั้งหมดผ่านการตรวจสอบประสิทธิภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน

3.3 ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะ การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ดังนี้

1. ทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เดือน

พฤศจิกายน-มกราคม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ระยะเวลาในการทดลองใช้จริง 13 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง ใช้เวลาในการทดลองจริงทั้งหมด 26 ชั่วโมง โดยมีแบบแผนการวิจัย ดังนี้

ในระหว่างกระบวนการจัดการเรียนการสอนใช้แบบแผนการวิจัยแบบแบบอนุกรมเวลา (One-Group Time Series Design) (Cambell and Stanley, 1969) เป็นการเก็บข้อมูลเป็นระยะ ๆ วัดซ้ำ 4 ครั้ง เพื่อศึกษาพัฒนาการทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3

โดยที่

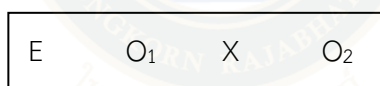
E แทน กลุ่มทดลอง

O₁ O₂ O₃ O₄ แทน คะแนนการวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพใน ศตวรรษที่ 21 ของกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนหลังการเรียนรู้ในครั้งที่ 1 (สัปดาห์ที่ 3) ครั้งที่ 2 (สัปดาห์ที่ 6) ครั้งที่ 3 (สัปดาห์ที่ 9) ครั้งที่ 4 (สัปดาห์ที่ 12) ตามลำดับ

X แทน กระบวนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอน

ภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21

ในการศึกษาผลสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เป็นแบบแผนการวิจัยแบบศึกษากลุ่มเดียววัดก่อนและหลัง การทดลอง (One-Group Pretest - Posttest Design (Cambell and Stanley, 1969)

โดยที่

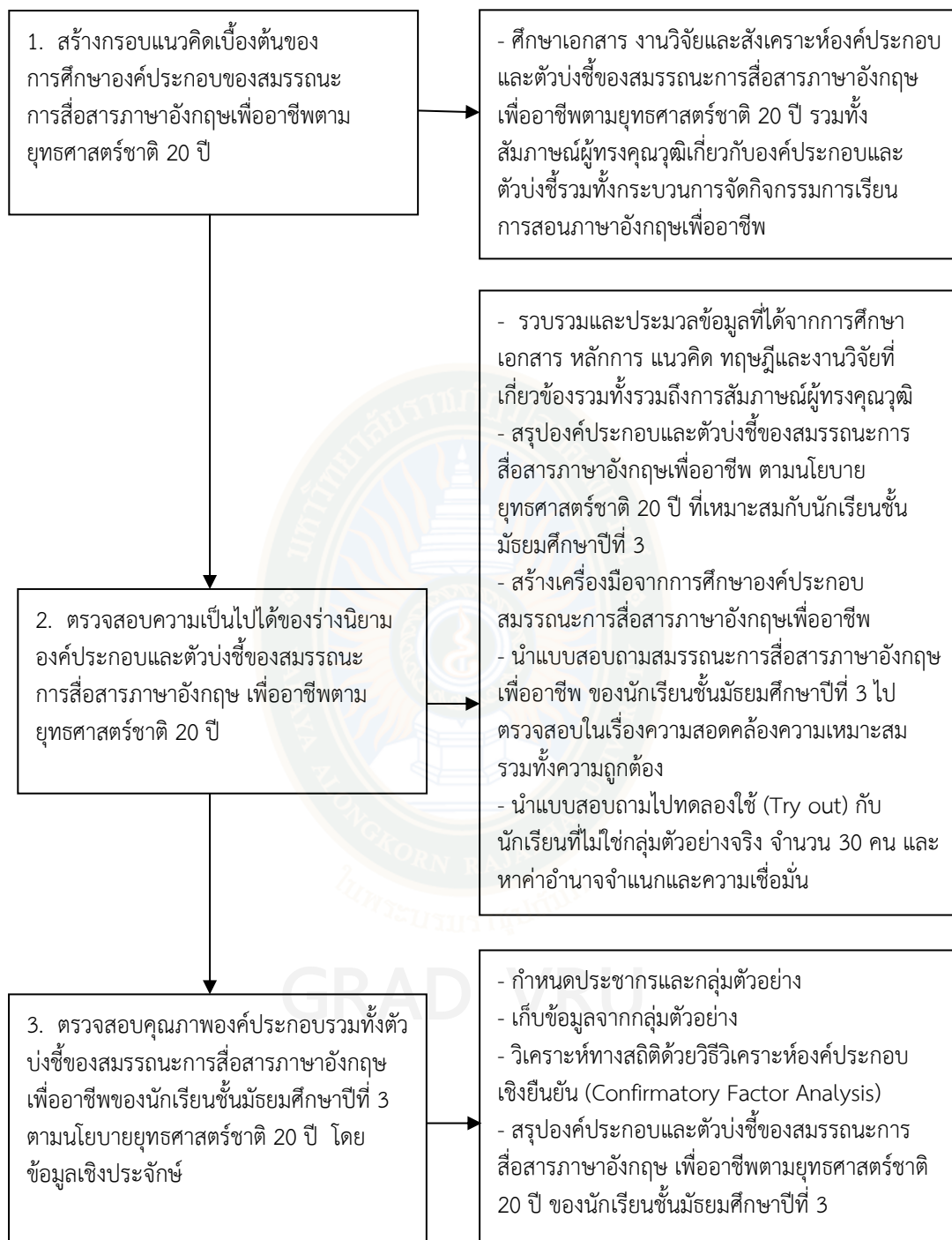
E แทน กลุ่มทดลอง

X แทน กระบวนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบาย ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

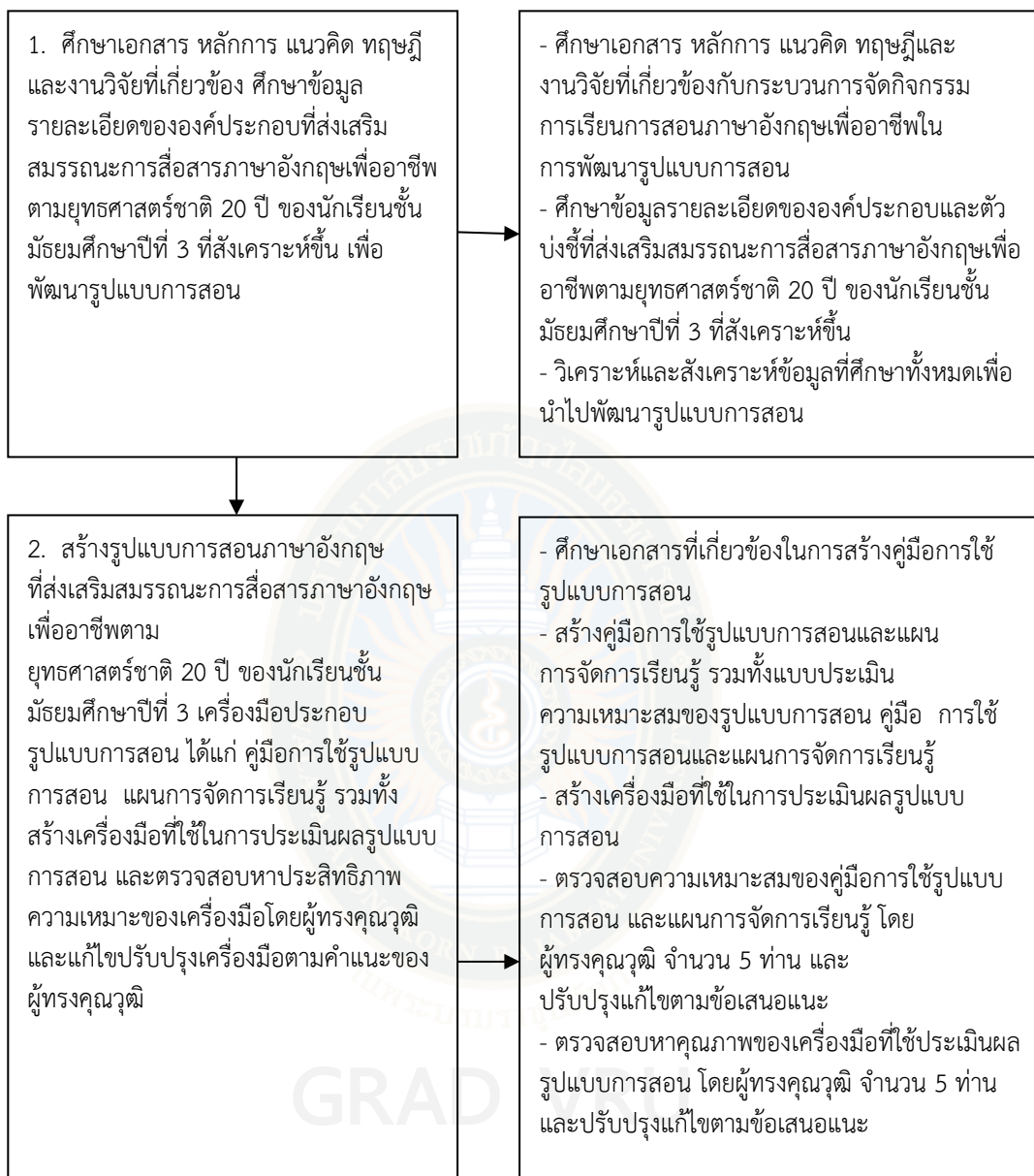
O₁ แทน คะแนนสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพก่อนเรียนโดยใช้ รูปแบบการสอน (สัปดาห์ที่ 1)

O₂ แทน คะแนนสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพหลังเรียนโดยใช้ รูปแบบการสอน (สัปดาห์ที่ 13)

2. ประเมินผลรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยมีสมมติฐานการวิจัย ดังนี้ นักเรียนที่ได้เรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มีสมรรถนะ การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพเพิ่มขึ้น

ภาพที่ 3.1 ศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ภาพที่ 3.2 พัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ภาพที่ 3.3 ศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ทั้งนี้ในแต่ละขั้นตอนการวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนด ประชากร กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) จำนวน 643,592 คน จำนวน 225 เขตพื้นที่การศึกษา
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.)

ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างของทาโร ยามาเน่ (Yamane, 1973 อ้างถึงใน ศิริพงษ์ พงษ์ทิพันธ์, 2553) ที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05

$$\text{สูตร} \quad n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

เมื่อ n คือ จำนวนหรือขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการคำนวณ

N คือ จำนวนประชากร

e คือ ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ ($e = 0.05$)

$$\begin{aligned} \text{แทนค่า } n &= \frac{643,592}{1 + 643,592 (0.05)^2} \\ &= 399.99 \end{aligned}$$

เพื่อป้องกันการสูญหายและความสมบูรณ์แบบของแบบสอบถามจากการตอบกลับ ดังนั้นผู้วิจัยจึงปรับขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็น 450 คน

โดยการได้มาของกลุ่มตัวอย่างนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 สุ่มเขตพื้นที่การศึกษา โดยใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) โดยใช้ภูมิภาคเป็นชั้นในการแบ่ง (6 ภูมิภาค ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก และภาคใต้) จากทั้งหมด 225 เขตพื้นที่การศึกษา ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการสุ่ม 10% ของชูศรี วงศ์รัตน์ (2553) จะได้เขตพื้นที่การศึกษาจำนวน 24 เขตพื้นที่ โดยสุ่มให้กระจายตามแต่ละภูมิภาค โดยจะได้ภูมิภาคละ 4 เขตพื้นที่การศึกษา

ขั้นที่ 2 สุ่มโรงเรียนจากเขตพื้นที่การศึกษาที่สุ่มได้จากขั้นตอนที่ 1 โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย ด้วยวิธีการจับสลาก ในแต่ละเขตพื้นที่การศึกษา โดยผู้วิจัยสุ่มโรงเรียนเขตพื้นที่ละ 2 โรงเรียน รวมจำนวนทั้งสิ้น 48 โรงเรียน

ขั้นที่ 3 สุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนที่สุ่มได้ในขั้นที่ 2 โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายตามสัดส่วนของจำนวนนักเรียนในแต่ละโรงเรียน ดังนั้นในขั้นนี้จำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวนทั้งสิ้น 450 คน โดยมีรายละเอียด ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 กลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มจากประชากรในแต่ละภูมิภาค

ภูมิภาค	เขตพื้นที่ที่สุ่มได้	โรงเรียนที่สุ่มได้	ประชากรนักเรียน (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน) (ตามสัดส่วน)	
ภาคเหนือ	สพม. เขต 35 ลำปางและลำพูน	1. โรงเรียนจักรคำคณาทร จังหวัดลำพูน	519	10	
		2. โรงเรียนบุญวาทย์ วิทยาลัย	686	14	
	สพม. เขต 37 แพร่และน่าน	1. โรงเรียนพิริยาลัยจังหวัด แพร่	571	12	
		2. โรงเรียนศรีสวัสดิ์วิทยา คาร	371	8	
	สพม. เขต 40 เพชรบูรณ์	1. โรงเรียนวิทยานุกูลนารี	572	12	
		2. โรงเรียนหล่มสักวิทยาคม	406	8	
	สพป. อุดรดิตต์ เขต 1	1. โรงเรียนอนุบาลอุดรดิตต์	92	4	
		2. โรงเรียนนาอินวิทยาคม	54	3	
	ภาคกลาง	สพม. เขต 1 กรุงเทพ	1. โรงเรียนสวนกุหลาบ วิทยาลัย	560	11
			2. โรงเรียนโยธินบูรณะ	510	11
สพม. เขต 6 ฉะเชิงเทราและ สมุทรปราการ		1. โรงเรียนสมุทรปราการ	551	11	
		2. โรงเรียนเบญจมราช รังสฤษดิ์	516	10	
สพป. ปทุมธานี เขต 1		1. โรงเรียนอนุบาลวัดบาง นางบุญ	64	4	
		2. โรงเรียนบุญคุ้มราษฎร์ บำรุง	67	4	
สพป. ลพบุรี เขต 1		1. โรงเรียนเมืองใหม่ (ชลอ ราษฎร์รังสฤษดิ์)	204	6	
		2. โรงเรียนโคกสำโรง	61	4	

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

ภูมิภาค	เขตพื้นที่ที่สุ่มได้	โรงเรียนที่สุ่มได้	ประชากรนักเรียน (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน) (ตามสัดส่วน)	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	สพม. เขต 32 บุรีรัมย์	1. โรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม	544	11	
		2. โรงเรียนกระสังพิทยาคม	463	10	
	สพม. เขต 33 สุรินทร์	1. โรงเรียนสุรวิทยาคาร	636	13	
		2. โรงเรียนสิรินธร	531	11	
	สพม. เขต 31 นครราชสีมา	1. โรงเรียนราชสีมาวิทยาลัย	766	15	
		2. โรงเรียนบุญวัฒนา	692	13	
	สพป. สุรินทร์ เขต 1	1. โรงเรียนบ้านกาเกาะระโยง	35	3	
		2. โรงเรียนบ้านจันรัมย์	35	3	
ภาคตะวันออก	สพม. เขต 17 จันทบุรีและตราด	1. โรงเรียนแก่งหางแมวพิทยาคาร	874	16	
		2. โรงเรียนโป่งน้ำร้อนพิทยาคม	673	13	
	สพม. เขต 18 ชลบุรี	1. โรงเรียนบ้านบึง (มัญญวิทยาคาร)	542	11	
		2. โรงเรียนวิทยาศาสตร์จุฬารณราชวิทยาลัยชลบุรี	715	16	
	สพป. ระยอง เขต 1	1. โรงเรียนชุมชนวัดบ้านแลง	557	11	
		2. โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 108 (บ้านสำนักทอง)	442	9	
	สพป. ชลบุรี เขต 3	1. โรงเรียนชุมชนวัดเขาไม้แก้ว	709	16	
		2. โรงเรียนบ้านทุ่งกรด	619	13	
	ภาคตะวันตก	สพม. เขต 8 ราชบุรีและกาญจนบุรี	1. โรงเรียนปากท่อพิทยาคม	637	13
			2. โรงเรียนด่านทับตะโกราษฎร์อุบลมณี	566	11

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

ภูมิภาค	เขตพื้นที่ที่สุ่มได้	โรงเรียนที่สุ่มได้	ประชากรนักเรียน (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน) (ตามสัดส่วน)
ภาคตะวันตก (ต่อ)	สพป. เพชรบุรี เขต 1	1. โรงเรียนวัดบางขุนไทร (ผดุงวิทยา)	254	6
		2. โรงเรียนบ้านบางแก้ว (สำนักงานสลากกินแบ่งสงเคราะห์ 44)	259	6
	สพป. ตาก เขต 1	1. โรงเรียนบ้านตลุกกลางทุ่ง	224	6
		2. โรงเรียนอนุบาลบ้านบ่อไม้หว่า	315	7
	สพป. กาญจนบุรี เขต 2	1. โรงเรียนบ้านรางกระต่าย	219	6
		2. โรงเรียนวัดห้วยสะพาน	111	4
ภาคใต้	สพม. เขต 16 สงขลาและสตูล	1. โรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏ จังหวัดสงขลา ในพระอุปถัมภ์ฯ	608	13
		2. โรงเรียนวนรารีเฉลิม จังหวัดสงขลา	547	11
	สพม. เขต 12 นครศรีธรรมราช และพัทลุง	1. โรงเรียนเบญจมราชูทิศ	481	10
		2. โรงเรียนกัลยาณีศรีธรรมราช	587	12
	สพป. ชุมพร เขต 1	1. โรงเรียนอนุบาลเมืองชุมพรวัดสุบรรณนิมิตร	102	8
		2. โรงเรียนวัดพิชัยาราม	104	8
	สพป. ตรัง เขต 1	1. โรงเรียนบ้านควนปริง	16	3
		2. โรงเรียนวัดน่านอน	26	3
รวม	24 เขตพื้นที่การศึกษา	48 โรงเรียน	19,639	450

จากตารางที่ 3.1 กลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มจากประชากรในแต่ละภูมิภาค จำนวนประชากร 643,592 คน จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ได้เท่ากับ 450 คน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

3. เครื่องมือที่ใช้

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในขั้นตอนที่ 1 มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ศึกษาเอกสาร หลักการ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

3.2 สัมภาษณ์ร่างองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

3.3 กำหนดนิยามองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

3.4 สร้างแบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนและสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมจากคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

3.5 สัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเป็นไปได้ของนิยามองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี รวมถึงกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

3.6 รวบรวมและประมวลผลข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสาร หลักการ แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยรวมทั้งการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยผู้วิจัยสรุปองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

3.7 สร้างเครื่องมือจากการศึกษาองค์ประกอบรวมทั้งตัวบ่งชี้พฤติกรรมของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่ครอบคลุมนิยามศัพท์เฉพาะที่กำหนด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้แก่ แบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เพื่อสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี จำนวน 16 ข้อ เพื่อตรวจสอบองค์ประกอบเชิงยืนยันแต่ละองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ โดยเป็นลักษณะแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ของลิเคิร์ต (Likert, 1967) 5 ระดับ ดังนี้

5	หมายถึง มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพอยู่ในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพอยู่ในระดับมาก
3	หมายถึง มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพอยู่ในระดับปานกลาง
2	หมายถึง มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพอยู่ในระดับน้อย
1	หมายถึง มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพอยู่ในระดับน้อยที่สุด

การแปลความหมายคะแนนค่าเฉลี่ยของแบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามและการแปลความหมายของคะแนน ตามแนวคิดของบุญชม ศรีสะอาด (2535)

4.51-5.00 หมายถึง มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพอยู่ในระดับมากที่สุด

3.51-4.50 หมายถึง มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพอยู่ในระดับมาก

2.51-3.50 หมายถึง มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพอยู่ในระดับปานกลาง

1.51-2.50 หมายถึง มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพอยู่ในระดับน้อย

1.00-1.50 หมายถึง มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.8 นำแบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of item objective congruence: IOC) จากแบบสอบถาม พบว่า ในภาพรวมของแบบสอบถาม มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of item objective congruence: IOC) อยู่ระหว่าง 0.80 ถึง 1.00 ทั้ง 16 ข้อ โดยเกณฑ์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ที่ใช้ได้ต้องมีค่าอยู่ระหว่าง 0.50-1.00 (ยุทธพงษ์ กัยวรรณ, 2543)

3.9 นำแบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (Try out) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากนั้นนำผลข้อมูลที่ได้มาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยวิธีการหาความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson) ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม ผลการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง 0.38 ถึง 0.89 โดยเกณฑ์ค่าอำนาจจำแนก ควรมีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป (ภัทรา นิคมานนท์, 2543) และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดแบบมาตราส่วนวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient alpha) ของครอนบาค (Cronbach, 1990) โดยเกณฑ์ค่าความเชื่อมั่นควรมีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.41-1.00 (เกียรติสุดา ศรีสุข, 2552) จากแบบสอบถาม พบว่า ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94

3.10 นำแบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ไปเก็บข้อมูลกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 450 คน ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 48 แห่ง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จำนวน 24 เขตพื้นที่การศึกษา

3.11 นำแบบสอบถามที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติด้วยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) โดยใช้โปรแกรมลิสเรล (LISREL) เวอร์ชัน 9.30 หลังจากนั้นสรุปองค์ประกอบและตัวบ่งชี้พฤติกรรมของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ขอนหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ แล้วนำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยไปยังโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาที่สุ่มได้ จำนวน 48 โรงเรียนเพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ในการศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะและตัวบ่งชี้การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

4.2 นำแบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ไปเก็บข้อมูลกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 450 คน

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

5.1 การหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item analysis) โดยวิธีการหาความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson) ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Corrected Item-Total Correlation) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

5.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับโดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient alpha) ของครอนบาค (Cronbach, 1990) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

5.3 การวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

5.4 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) โดยใช้โปรแกรมลิสเรล (LISREL) เวอร์ชัน 9.30 ขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ด้วยข้อมูลเชิงประจักษ์

5.5 การวิเคราะห์ค่าสถิติที่แสดงความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบและข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยใช้โปรแกรมลิสเรล (LISREL) เวอร์ชัน 9.30 ประกอบด้วย (χ^2 : Chi-square) ค่าไค-สแควร์ (df: Degrees of Freedom) องศาความเป็นอิสระ p-value (RMSEA: Root Mean Square Error of Approximation) ค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยของส่วนเหลือคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (GFI: Goodness of Fit Index) ค่าดัชนีความสอดคล้องของโมเดล (AGFI: Adjusted Goodness of Fit Index) ค่าดัชนีความสอดคล้องของโมเดลที่ปรับแก้แล้ว (CFI: Comparative Fit Index) ค่าดัชนีความกลมกลืนเปรียบเทียบ และ (CN: Critical N) ค่าขนาดตัวอย่างวิกฤติ และมีเกณฑ์ในการพิจารณาค่าสถิติของโมเดล ดังในตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 เกณฑ์ในการพิจารณาค่าสถิติของโมเดล (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2541)

ดัชนีความสอดคล้อง	เกณฑ์การพิจารณา
1. (χ^2 : Chi-square) ค่าไค-สแควร์	p-value > 0.05
2. (df: Degrees of Freedom) องศาความเป็นอิสระ	< 2.00 หรือ < 5.00
3. (GFI: Goodness of Fit Index) ค่าดัชนีความสอดคล้องของโมเดล	> 0.90 (เข้าใกล้ 1)
4. (AGFI: Adjusted Goodness of Fit Index) ค่าดัชนีความสอดคล้องของโมเดลที่ปรับแก้แล้ว	> 0.90 (เข้าใกล้ 1)
5. (CFI: Comparative Fit Index) ค่าดัชนีความความกลมกลืนเปรียบเทียบ	> 0.90 (เข้าใกล้ 1)
6. (RMSEA: Root Mean Square Error of Approximation) ค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยของส่วนเหลือคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า	< 0.05 (เข้าใกล้ 0)
7. (CN: Critical N) ค่าขนาดตัวอย่างวิกฤติ	≥ 200 ของกลุ่มตัวอย่าง

3.2 ขั้นตอนที่ 2 พัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

เมื่อได้ทราบองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากขั้นตอนที่ 1 แล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยมีรายละเอียดในการพัฒนารูปแบบการสอนดังนี้

1. แหล่งข้อมูลที่ใช้ในพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี แหล่งข้อมูล ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ดังนี้ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 ท่าน ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ท่าน และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังนี้ 1) สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทขึ้นไป 2) มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ 10 ปีขึ้นไป 3) ยินดีในการให้ข้อมูลในการทำวิจัย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องที่ใช้ในการตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ได้แก่ แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ คู่มือการใช้รูปแบบการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

โดยแบบประเมินผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญว่ารูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมในการส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี หรือไม่

2. เครื่องที่ใช้ประกอบรูปแบบการสอน ได้แก่ 1) คู่มือรูปแบบการสอน 2) แผนการจัดการเรียนรู้ 3) แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ 4) แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี 5) แบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ และ 6) แบบวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยในขั้นตอนที่ 2 มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 การสร้างรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มีวิธีการดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสาร หลักการ แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ตลอดจนแนวคิดที่เกี่ยวข้องในการพัฒนารูปแบบการสอน

2. ศึกษาข้อมูลรายละเอียดขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

3. พัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่มีองค์ประกอบของรูปแบบการสอน 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 5 องค์ประกอบ 1) หลักการของรูปแบบการสอน 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอน 3) สารการเรียนรู้ 4) กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนฐานสมรรถนะ ดังนี้ 4.1 ขั้นสร้างความตระหนัก 4.2 ขั้นเสนอสถานการณ์ 4.3 ขั้นออกแบบสถานการณ์ 4.4 ขั้นดำเนินการตามบทบาทและประสบความสำเร็จ 4.5 ขั้นสรุปผลอภิปรายผล และ 5) การวัดและประเมินผลฐานสมรรถนะ

จากรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มีเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล ดังนี้ 1) แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ 2) แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี 3) แบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ 4) แบบวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

4. ตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบ

การสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยการประเมินความเหมาะสม ดังนี้

เกณฑ์การประเมิน

- 3 หมายถึง ข้อคำถามมีความเหมาะสมมาก
- 2 หมายถึง ข้อคำถามมีความเหมาะสมปานกลาง
- 1 หมายถึง ข้อคำถามไม่มีความเหมาะสมน้อย

การแปลผล

- 2.50 - 3.00 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก
- 1.50 - 2.49 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง
- 1.00 – 1.49 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

3.2 การสร้างคู่มือประกอบรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ได้แก่ คู่มือการใช้รูปแบบการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้ มีดังนี้

1. ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎีการเรียนรู้ต่าง ๆ หลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีพุทธศักราช 2551 และหลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำ ปีพุทธศักราช 2558 ของจังหวัดชลบุรี

2. นำผลการตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการสอนจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อมาจัดทำคู่มือการใช้รูปแบบการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้

3. จัดทำคู่มือการใช้รูปแบบการสอน โดยเป็นเอกสารที่ใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่ประกอบด้วย หลักการ แนวคิด วัตถุประสงค์ กระบวนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และการจัดทำแผนการเรียนรู้

4. ตรวจสอบตรวจสอบความเหมาะสมของคู่มือการใช้การใช้รูปแบบการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้ โดยการประเมินความเหมาะสม ดังนี้

เกณฑ์การประเมิน

- 3 หมายถึง ข้อคำถามมีความเหมาะสมมาก
- 2 หมายถึง ข้อคำถามมีความเหมาะสมปานกลาง
- 1 หมายถึง ข้อคำถามไม่มีความเหมาะสมน้อย

การแปลผล

- 2.50 - 3.00 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก
- 1.50 - 2.49 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง
- 1.00 – 1.49 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ขอบหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ไปยังผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้ตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการสอน คู่มือการใช้รูปแบบการสอน และแผนการจัดการเรียนรู้

4.2 รวบรวมข้อมูลที่ได้และนำมาวิเคราะห์ทางสถิติ

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การหาค่าเฉลี่ยของแบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี คู่มือการใช้รูปแบบการสอน และแผนการจัดการเรียนรู้

3.3 ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) จำนวน 643,592 คน จำนวน 225 เขตพื้นที่การศึกษา

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียน จำนวน 30 คน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลบ้านบางพระ (ฉิงนาวิกอนุสรณ์) ศรีราชา โดยการได้มาของกลุ่มตัวอย่าง มีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Stage Random Sampling) ดังนี้

ขั้นแรก ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีจับสลากสุ่มสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จาก 225 เขต ได้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3

ขั้นที่สอง ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยแบ่งเขตโรงเรียนออกเป็น 4 อำเภอ ได้แก่ อำเภอศรีราชา อำเภอเกาะสีชัง อำเภอบางละมุง อำเภอสัตหีบ จากนั้นสุ่มอย่างง่ายโดยการจับสลากเพื่อให้ได้อำเภอ ได้อำเภอศรีราชา

ขั้นที่สาม ใช้การสุ่มอย่างง่ายโดยวิธีจับสลากเพื่อให้ได้โรงเรียนในกลุ่มอำเภอศรีราชา ได้โรงเรียนอนุบาลบ้านบางพระ (ฉิงนาวิกอนุสรณ์) ศรีราชา

ขั้นสุดท้าย ใช้การสุ่มอย่างง่ายโดยวิธีจับสลากเพื่อให้ได้ห้องเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 จำนวน 30 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 เครื่องมือที่ใช้ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนโดยผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมจากผู้ทรงคุณวุฒิและได้รับการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะแล้ว ได้แก่ คู่มือการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ และแผนการจัดการเรียนรู้

3.2 เครื่องมือในการประเมินผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ในระหว่างกระบวนการจัดกิจกรรม ได้แก่ แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ในช่วง

ก่อนเรียนและหลังเรียนจบ ใช้เครื่องมือในการศึกษาผล ได้แก่ 1) แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ 2) แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี 3) แบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

เครื่องมือในการประเมินผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ใช้ทดสอบผู้เรียนก่อนเรียนและหลังการใช้รูปแบบการสอน เป็นข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือดังนี้

1.1 ศึกษาเทคนิค วิธีการและแนวทางในการสร้างข้อสอบจากจากหนังสือยุทธวิธีการวัดและประเมินผลสู่การเพิ่มคุณภาพผู้เรียน ตามนโยบายการขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาทศวรรษ ที่ 2 ของ เอกรินทร์ สีมหาศาล และคนอื่น ๆ (2553) เทคนิคการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ และการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2544) การทดสอบในชั้นเรียน ของฮีตัน (Heaton, 1990) และ การเขียนข้อสอบภาษาอังกฤษ (Heaton, 1975)

1.2 กำหนดเนื้อหาข้อสอบ

1.3 สร้างแบบทดสอบตามเนื้อหาที่กำหนดให้ครอบคลุม โดยเป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.3 การกำหนดเนื้อหาข้อสอบ เป็นข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

สาระ	ลักษณะของแบบทดสอบ
ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสำหรับการประกอบธุรกิจ (English for Careers in Business)	แบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ รวม 30 คะแนน

1.4 เสนอแบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพแก่ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบหาคุณภาพด้วยการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหาค่า IOC และปรับปรุงแก้ไข พบว่ามีค่าอยู่ระหว่าง 0.60 ถึง 1.00 โดยเกณฑ์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ที่ใช้ได้ต้องมีค่าอยู่ระหว่าง 0.50-1.00 (ยุทธพงษ์ กัยวรรณ, 2543) จากนั้นนำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับ (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากนั้นนำผลคะแนนไปหาความยากง่าย (P) จากสูตร $P = R / N$ โดยเกณฑ์ความยากง่ายของแบบทดสอบควรมีค่าตั้งแต่ 0.20-0.80 (ภัทรา นิคมานนท์, 2543) จากแบบทดสอบ พบว่า มีความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.36-0.75 รวมทั้งดำเนินการหาค่าอำนาจจำแนก (r) ผู้วิจัยใช้เทคนิค 27% โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มต่ำ 27% และกลุ่มสูง 27% จากสูตร $r = (RH - RL) / NH$ โดยเกณฑ์ค่าอำนาจจำแนกควรมีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป (ภัทรา นิคมานนท์, 2543) พบว่า มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20-0.87

รวมทั้งหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ จากสูตร KR-20 โดยคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) พบว่าแบบทดสอบมีความเชื่อมั่น 0.61 โดยเกณฑ์ค่าความเชื่อมั่นควรมีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.41-1.00 (เกียรตินาคู ศรีสข, 2552)

2. แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

2.1 ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี จำนวน 52 ข้อ โดยผู้วิจัยได้ศึกษาและพัฒนาแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มาจากของ Kansas Speech Communication Association (KSCA) ฮีตัน (Heaton, 1997) เคมิงเกียว (Khaminkieo, 2007) สปิซเบิร์ก (Spitzberg, 2003) กรมวิชาการ (2545) สุมิตรา อังวัฒนกุล (2553) อัจฉรา วงศ์โสธร (2544) McColly (1970) และ จูดีรัตน์ สุวรรณสม (2544)

2.2 นำแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาหลักและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมเพื่อตรวจสอบในเรื่องสำนวนภาษาที่ใช้ความเหมาะสมเพื่อให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์มากขึ้น

2.3 นำแบบวัดแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of item objective congruence: IOC) (ยุทธพงษ์ กัยวรรณ, 2543) โดยเกณฑ์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ที่ใช้ได้ต้องมีค่าอยู่ระหว่าง 0.50-1.00 จากแบบวัดทักษะ พบว่า ในภาพรวมของแบบวัดทักษะ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of item objective congruence: IOC) พบว่ามีค่าอยู่ระหว่าง 0.80 ถึง 1.00

2.4 นำแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ไปทดลองใช้กับนักเรียน (Try out) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากนั้นนำผลข้อมูลที่ได้มาค่าอำนาจจำแนกและหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด ดังนี้

2.5 ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item analysis) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยวิธีการหาความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson) ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม ผลการหาค่าอำนาจจำแนกปรากฏว่ามีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง 0.20 ถึง 0.89 โดยเกณฑ์ค่าอำนาจจำแนกควรมีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

2.6 ผู้วิจัยหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient alpha) ของครอนบาค (Cronbach, 1990) พบว่า ความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับมีค่า 0.65 โดยเกณฑ์ค่าความเชื่อมั่นควรมีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.41-1.00 (เกียรตินาคู ศรีสข, 2552)

2.7 สร้างแบบวัดแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ฉบับที่สมบูรณ์ที่ใช้จริงจำนวน 40 ข้อ เพื่อใช้ในการวัดพัฒนาการของความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

ตารางที่ 3.4 การกำหนดเนื้อหาข้อสอบ จำนวน 40 ข้อ

ทักษะ	ลักษณะของแบบทดสอบ	ค่าความเชื่อมั่น
ตอนที่ 1 ทักษะการฟัง (Listening)	แบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ รวม 10 คะแนน	0.66
ตอนที่ 2 ทักษะการพูด (Speaking)	แบบทดสอบแบบถามตอบ จำนวน 10 ข้อ รวม 10 คะแนน	0.64
ตอนที่ 3 ทักษะการอ่าน (Reading)	แบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ รวม 10 คะแนน	0.67
ตอนที่ 4 ทักษะการเขียน (Writing)	แบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ รวม 10 คะแนน	0.64
	รวม	0.65

3. แบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

3.1 สร้างแบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพโดยเป็นลักษณะแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ของลิเคิร์ต (Likert, 1967) 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง มีคุณลักษณะเฉพาะมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีคุณลักษณะเฉพาะมาก
- 3 หมายถึง มีคุณลักษณะเฉพาะปานกลาง
- 2 หมายถึง มีคุณลักษณะเฉพาะน้อย
- 1 หมายถึง มีคุณลักษณะเฉพาะน้อยที่สุด

การแปลความหมายคะแนนค่าเฉลี่ยของแบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามและการแปลความหมายของคะแนน ตามแนวคิดของบุญชม ศรีสะอาด (2535)

- 4.51-5.00 หมายถึง มีคุณลักษณะเฉพาะมากที่สุด
- 3.51-4.50 หมายถึง มีคุณลักษณะเฉพาะมาก
- 2.51-3.50 หมายถึง มีคุณลักษณะเฉพาะปานกลาง
- 1.51-2.50 หมายถึง มีคุณลักษณะเฉพาะน้อย
- 1.00-1.50 หมายถึง มีคุณลักษณะเฉพาะน้อยที่สุด

3.2 นำแบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of item objective congruence: IOC) (ยุทพงษ์ กัยวรรณ, 2543) พบว่า ในภาพรวมของแบบวัดคุณลักษณะ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of item objective congruence: IOC) อยู่ระหว่าง 0.80 ถึง 1.00 โดยเกณฑ์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ที่ใช้ได้ ต้องมีค่าอยู่ระหว่าง 0.50-1.00

3.3 นำแบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (Try out) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากนั้นนำผลข้อมูลที่ได้มาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item analysis) โดยวิธีการหาความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson) ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม ผลการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อปรากฏว่ามีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง 0.48 ถึง 0.67 โดยเกณฑ์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อควรมีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพโดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient alpha) ของครอนบาค (Cronbach, 1990) พบว่า ความเชื่อมั่นของแบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพทั้งหมดนี้มีค่า 0.86 โดยเกณฑ์ค่าความเชื่อมั่นควรมีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.41-1.00 (เกียรติสุดา ศรีสุข, 2552)

3.4 นำแบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพไปเก็บข้อมูลกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ในโรงเรียนอนุบาลบ้านบางพระ (ฉิ่งนาวิกอนุสรณ์) ศรีราชา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3

4. แบบวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

4.1 แบบวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยเป็นลักษณะเป็นแบบวัดโดยมีเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริก (Scoring Rubric) เป็นรายองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ดังตารางที่ 3.5

ตารางที่ 3.5 คำน้่านักคะแนนรายองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

สมรรถนะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ	ตัวบ่งชี้	ค่าน้่านัก คะแนน
สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และ โครงสร้างของภาษาเพื่อ อาชีพ (Grammatical Competence for Careers)	ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพ ชัดเจน	2
	สะกดคำที่เกี่ยวข้องกับอาชีพและการทำงานถูกต้อง	1
	เรียงประโยคที่เกี่ยวข้องกับการทำงานได้ถูกต้อง	2
	จำแนกประเภทของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพได้	1
สมรรถนะทางภาษาศาสตร์ เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)	พูดอธิบาย ชี้แจงของงานที่ทำได้ชัดเจน	3
	พูดสนทนาเชิญชวนคนให้สนใจสินค้าและการบริการ ได้	3
	พูดกับคู่สนทนาในการทำงานได้อย่างเหมาะสม	3
	พูดและเขียนเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้	5
สมรรถนะทางความเข้าใจใน ระดับข้อความเกี่ยวกับงาน อาชีพ (Discourse Competence for Careers)	ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยคเกี่ยวกับอาชีพ	3
	เขียนบทสนทนาได้ถูกต้องที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพได้	3
	อ่านและสรุปใจความสำคัญเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพ ได้	3
สมรรถนะทางการใช้กลวิธี ในการสื่อความหมายทาง อาชีพ (Strategic Competence for Careers)	ใช้ภาษาทำทางแทนคำพูดในระหว่างการทำงานได้	1
	ขยายความคำพูดให้เข้าใจในระหว่างการทำงานได้	1
	พูดซ้ำหรือพูดอ้อมในระหว่างการทำงานได้	1
สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อ กระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)	ประเมินตนเองในการใช้ภาษาและจิตใจในการบริการ	4
	จัดการและการวางแผนสิ่งที่จะพูดเสมอ	4
	รวม	40

เกณฑ์การแปลผลคะแนน

คะแนน 35-40 = มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด

คะแนน 34-30 = มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

คะแนน 29-25 = มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนน 24-20 = มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อย

คะแนน 19-0 = มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อยที่สุด

4.2 แบบวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of item objective congruence: IOC) (ยุทพงษ์ กัยวรรณ, 2543) พบว่า ในภาพรวมของแบบวัดสมรรถนะ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of item objective congruence: IOC) มีค่าเท่ากับ 1 ทุกข้อ โดยเกณฑ์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ที่ใช้ได้ต้องมีค่าอยู่ระหว่าง 0.50-1.00

4.3 นำแบบวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไปเก็บข้อมูลกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ในโรงเรียนอนุบาลบ้านบางพระ (ฉิ่งนาวิกอนุสรณ์) ศรีราชา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ก่อนการทดลอง

4.1 ขอนหนังสือขออนุญาตทดลองใช้รูปแบบการสอนจากบัณฑิตวิทยาลัย ราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ แล้วนำหนังสือขออนุญาตทดลองใช้รูปแบบการสอนไปยังโรงเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 เพื่อขออนุญาตทดลองใช้รูปแบบการสอนและประเมินผลรูปแบบการสอน

4.2 ประเมินความรู้ก่อนเรียน (Pretest) ด้วยแบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

4.3 ประเมินคุณลักษณะของนักเรียนด้วยแบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนเรียน

4.4 ประเมินสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มทดลองหลังเรียน

ระยะดำเนินการทดลอง

4.5 ดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เดือนพฤศจิกายน-มกราคม ปีการศึกษา 2562 เป็นเวลา 13 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง ใช้เวลาในการทดลองทั้งสิ้น 26 ชั่วโมง

4.6 ในระหว่างการดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการสอนมีการวัดผล โดยใช้แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน จำนวน 4 ครั้ง ครั้งที่ 1 ถึง 4

หลังการทดลอง

4.7 ประเมินความรู้หลังเรียน (Posttest) ด้วยแบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

4.8 ประเมินคุณลักษณะของนักเรียนด้วยแบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังเรียน

4.9 ประเมินสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มทดลองหลังเรียน

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

5.1 วิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยวิธีการวิเคราะห์การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนน t-test for dependent Samples และ แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (Repeated Measures One-Way ANOVA)

5.2 วิเคราะห์แบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ และแบบวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ด้วยค่าเฉลี่ย (Mean) และ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ผลข้อมูลในการวิจัยโดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอน 1 ผลการศึกษารายละเอียดประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1.1 วิเคราะห์และสังเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักการ แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เพื่อสร้างเป็นกรอบแนวคิดเบื้องต้นในการศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

1.2 ร่างองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

1.3 สัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเป็นไปได้ของนิยามองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี รวมถึงคำแนะนำในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ และดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

1.4 ตรวจสอบคุณภาพขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่เป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยการกำหนดขึ้นมาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักการ แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้อง โดยสร้างเครื่องมือที่ผ่านการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือจากผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ได้แก่ แบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้ จำนวน 450 คน จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis)

ขั้นตอนที่ 2 ผลการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

2.1 พัฒนารูปแบบการสอนการสอนภาษาอังกฤษ ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และเครื่องมือประกอบรูปแบบการสอน ได้แก่ คู่มือการใช้รูปแบบการสอน แผนการจัดการเรียนรู้ และตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น คู่มือการใช้รูปแบบการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้ โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านและนำผลมาปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือที่สร้างขึ้น

ขั้นตอนที่ 3 ผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

ในระหว่างกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ใช้เครื่องมือในการศึกษาผล ได้แก่ แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ในช่วงก่อนเรียนและหลังเรียนจบ ใช้เครื่องมือในการศึกษาผล ได้แก่ 1) แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ 2) แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี 3) แบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

4.1 ขั้นตอนที่ 1 ผลการศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

1.1 ผลการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักการ แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สังเคราะห์เป็นร่างองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ดังภาพที่ 4.1

ภาพที่ 4.1 องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ที่มา : Bachman (1990) Savignon (1997) Canale & Swain (1980) Chomsky (2009) Hymes (1981) Widdowson (1978) Gagne (1985) Oxford (1990) Littlewood (1991) William (1994) สุมิตรา อังวัฒนากุล (2553)

ผลการสังเคราะห์องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ได้ทั้งหมด 5 องค์ประกอบ 16 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1) สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers) ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ 2) สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers) ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ 3) สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ 4) สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers) ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ 5) สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence) ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้

1.2 สัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเป็นไปได้ของนิยามองค์ประกอบรูปแบบการสอนรวมทั้งองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขึ้น และดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิโดยใช้เครื่องมือ แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เพื่อใช้เป็นข้อมูลการสังเคราะห์องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพและพัฒนารูปแบบการสอน จำนวน 2 ข้อ โดยข้อ 1 มี 3 ข้อย่อย และ ข้อ 2 ข้อเดียว ดังตารางที่ 4.1

GRAD VRU

ตารางที่ 4.1 ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เพื่อพัฒนารูปแบบการสอน

ประเด็น	ผู้ทรงคุณวุฒิ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิ 3
<p>1. ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์มีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่ผู้วิจัยสังเคราะห์ขึ้น</p> <p>1.1 มีองค์ประกอบอะไรอื่นบ้างที่แสดงถึงนักเรียนมีสมรรถนะที่ส่งเสริมการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพและแต่ละองค์ประกอบย่อยมีประเด็นอะไรบ้าง</p>	<p>“องค์ประกอบที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพที่ผู้วิจัยสังเคราะห์ขึ้นมา มีเอกสาร หลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องยืนยันในแต่ละองค์ประกอบที่ทำให้เกิดสมรรถนะ นอกจากนี้จะมีองค์ประกอบการใช้ภาษาข้ามวัฒนธรรม เพราะวัฒนธรรมแต่ละชาติมีข้อจำกัด”</p>	<p>“องค์ประกอบที่ผู้วิจัยสังเคราะห์ขึ้นมา แต่ละองค์ประกอบมีตัวบ่งชี้ที่แสดงถึงพฤติกรรมขององค์ประกอบนั้น ในด้าน กลวิธี ควรมีการใช้กลวิธีการใช้คำ ประสมเป็นคำที่มีความหมายใหม่”</p>	<p>“ควรมีตัวบ่งชี้พฤติกรรมที่เน้นในเรื่องของอาชีพที่นอกเหนือจากการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ลองศึกษาจากเอกสารว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ แตกต่างจากการสอนภาษาอังกฤษแบบปกติอย่างไรบ้าง”</p>

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ประเด็น	ผู้ทรงคุณวุฒิ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิ 3
1.2 นิยามศัพท์ที่กำหนดขึ้นในแต่ละองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพมีความครอบคลุมนิยามศัพท์หรือไม่	“นิยามที่กำหนดขึ้นโดยรวมมีความครอบคลุมนิยามศัพท์ อยากรู้ว่าไปถึง การสร้างเครื่องมือและการวัดและประเมินผล ต้องทำให้การวัดและประเมินผล วัดได้จริงและสอดคล้องและครอบคลุมกับนิยามศัพท์ที่กำหนดขึ้น”	“นิยามที่กำหนดขึ้นมีความครอบคลุมกับนิยามศัพท์ ควรใช้ภาษาเขียนให้ผู้อ่านมีความเข้าใจตรงกัน ไม่ทำให้ผู้อ่านอ่านแล้วสามารถสื่อความหมายได้หลายความหมาย”	“นิยามที่กำหนดขึ้นมีความครอบคลุมกับนิยามศัพท์ ควรเขียนให้เห็นตัวอย่างในแต่ละองค์ประกอบ เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจในแต่ละองค์ประกอบมากขึ้น”
1.3 องค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพนำไปสู่การวัดและประเมินผลได้หรือไม่อย่างไร	“องค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพนำไปสู่การวัดและประเมินผลได้ อยากรู้ว่าเน้นเรื่องการสร้างเครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผล เครื่องมือควรมีความเที่ยงตรง วัดได้ตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ สามารถวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพได้จริง”	“องค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพนำไปสู่การวัดและประเมินผลได้ การประเมินผู้เรียน ควรประเมินผู้เรียนตามสภาพจริง ประเมินอย่างรอบด้าน ควรให้นักเรียนประเมินตนเอง และให้เพื่อนประเมินนักเรียน”	“องค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพนำไปสู่การวัดและประเมินผลได้ การประเมินผลองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ในเครื่องมือ การประเมินต้องมีข้อประเด็นการประเมิน สอดคล้องครอบคลุมทุก องค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ”

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ประเด็น	ผู้ทรงคุณวุฒิ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิ 3
<p>2. ท่านคิดว่าในการดำเนินการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี กระบวนการจัดการเรียนการสอนควรเป็นอย่างไร</p>	<p>“ควรเน้นให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง มีกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานประกอบการ โรงงาน โรงแรม หรือสถานที่จริง เช่น หลังการสำรวจรายการณพบว่า นักเรียนต้องการประกอบอาชีพอะไร ฝึกทักษะทางภาษาในอาชีพนั้น ก่อนลงฝึกประสบการณ์ ครูสามารถสอนภาษาพื้นฐานเบื้องต้นเพื่อให้นักเรียนมีพื้นฐานทางภาษาก่อนจะส่งผลให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพจริง ๆ รวมถึงอาจเกิดประสบการณ์ใหม่ๆ จากอาชีพที่ไม่พบในห้องเรียน”</p>	<p>“ต้องฝึกให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษทั้งการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน คำศัพท์ ประโยคที่ใช้ในการสอนควรมีหลายรูปแบบเพื่อให้นักเรียนได้เห็นการใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ภาษาที่ใช้ต้องเป็นภาษาที่นักเรียนจะได้ใช้จริงถ้านักเรียนต้องไปประกอบอาชีพในอนาคต ถ้ามีโอกาสควรให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานที่จริงจะทำให้ นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรง”</p>	<p>“ในการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ควรกำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจน เน้นการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ควรสอนให้นักเรียนรู้จัก คำศัพท์ วลี สำนวน ประโยคที่ใช้ในการประกอบอาชีพที่ผู้สอนได้กำหนดขึ้น การกำหนดสถานการณ์หรือบทบาทสมมติควรกำหนดให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง พาเด็กไปดูในสถานที่จริง ทำให้เด็กได้จำในระยะยาว จะทำให้นักเรียนนำไปประยุกต์ใช้ได้ เน้นการอ่าน การเขียน เพราะเด็กไทยต้องพัฒนาการอ่านกับการเขียนภาษาอังกฤษอย่างมาก”</p>

จากตารางที่ 4.1 ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ 20 ปี เพื่อพัฒนารูปแบบการสอน

องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิและหลังนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ ดังตารางที่ 4.2

โดยก่อนนำองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่าสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ 20 ปี มี 5 องค์ประกอบ 20 ตัวบ่งชี้

และหลังจากนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ พบว่า สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ 20 ปี มี 5 องค์ประกอบ 16 ตัวบ่งชี้ โดยผู้ทรงคุณวุฒิได้แนะนำถึงคำที่ใช้ในตัวบ่งชี้ที่ต้องระบุจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้ชัดเจน และได้ให้คำแนะนำในกระบวนการจัดการเรียนการสอน โดยมีรายละเอียดแต่ละองค์ประกอบดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2 องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิและหลังนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ

องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ	องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ
<p>องค์ประกอบที่ 1 สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers) ประกอบด้วย 5 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1) ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน 2) สะกดคำที่เกี่ยวข้องอาชีพและการทำงานถูกต้อง 3) เรียงประโยคที่เกี่ยวข้องกับการทำงานได้ถูกต้อง 4) จำแนกประเภทของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพได้ 5) เลือกใช้คำที่เกี่ยวข้องกับอาชีพได้เหมาะสมกับประโยค</p> <p>องค์ประกอบที่ 2 สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers) ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1) พูดอธิบาย ชี้แจงของงานที่ทำได้ชัดเจน 2) พูดสนทนาเชิญชวนคนให้สนใจสินค้าและการบริการได้</p>	<p>องค์ประกอบที่ 1 สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers) ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1) ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน 2) สะกดคำที่เกี่ยวข้องอาชีพและการทำงานถูกต้อง 3) เรียงประโยคที่เกี่ยวข้องกับการทำงานได้ถูกต้อง 4) จำแนกประเภทของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพได้</p> <p>องค์ประกอบที่ 2 สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers) ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1) พูดอธิบาย ชี้แจงของงานที่ทำได้ชัดเจน 2) พูดสนทนาเชิญชวนคนให้สนใจสินค้าและการบริการได้ 3) พูดภาษากับคู่สนทนาในการทำงานได้อย่างเหมาะสม 4) พูดและเขียนเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้</p>

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

<p>องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ</p> <p>3) พูดภาษากับคู่สนทนาในการทำงานได้อย่างเหมาะสม 4) พูดและเขียนเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้</p> <p>องค์ประกอบที่ 3 สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ 1) ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยคเกี่ยวกับอาชีพ 2) เขียนบทสนทนาได้ถูกต้องที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพได้ 3) อ่านและสรุปใจความสำคัญเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพได้ 4) พูด เขียน แสดงความรู้สึกให้เหตุผลกับงานที่ทำ</p> <p>องค์ประกอบที่ 4 สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers) ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ 1) ใช้ภาษาทำทางแทนคำพูดในการทำงานได้ 2) ขยายความคำพูดให้เข้าใจในการทำงานได้ 3) พูดซ้ำหรือพูดอ้อมในการทำงานได้ 4) พูดภาษาที่ใช้เป็นประจำในการทำงาน</p> <p>องค์ประกอบที่ 5 สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence) ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ 1) ประเมินตนเองในการใช้ภาษาและจิตใจในการบริการ 2) ฝึกฝนใช้ภาษาเพื่ออาชีพเป็นประจำ 3) จัดการและการวางแผนสิ่งที่จะพูดเสมอ</p>	<p>องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ</p> <p>องค์ประกอบที่ 3 สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ 1) ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยคเกี่ยวกับอาชีพ 2) เขียนบทสนทนาได้ถูกต้องที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพได้ 3) อ่านและสรุปใจความสำคัญเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพได้</p> <p>องค์ประกอบที่ 4 สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers) ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ 1) ใช้ภาษาทำทางแทนคำพูดในการทำงานได้ 2) ขยายความคำพูดให้เข้าใจในการทำงานได้ 3) พูดซ้ำหรือพูดอ้อมในการทำงานได้</p> <p>องค์ประกอบที่ 5 สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence) ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้ 1) ประเมินจิตบริการ 2) จัดการ การวางแผน กล้าแสดงออกสิ่งที่จะพูดเสมอ</p>
---	---

โดยองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี สามารถนำไปพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษได้

ในส่วนกระบวนการจัดการเรียนการสอนควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์ที่ใกล้เคียง โดยภาษาที่ใช้ในกระบวนการเรียนการสอนควรเป็นภาษาที่ใช้จริงในการทำงาน โดยมีรูปแบบการใช้ภาษาที่หลากหลายในสถานการณ์ต่าง ๆ และให้นักเรียนได้ใช้ทักษะภาษาอังกฤษครบทั้ง 4 ทักษะ ทั้งการพูด การฟัง การอ่าน การเขียน ทำให้เด็กเกิดความชำนาญสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในอนาคตด้วย

1.3 ตรวจสอบความเป็นไปได้ของร่างองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่เป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ จากการกำหนดขึ้นมาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ และปรับปรุงแก้ไข โดยสร้างเครื่องมือ แบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้จำนวน 450 คน จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis)

นำแบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ไปเก็บกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 450 คน จำนวน 48 โรงเรียน จาก 6 ภูมิภาค เพื่อสำรวจองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ โดยใช้โปรแกรมลิสเรล (LISREL) โดยการศึกษาพิจารณาข้อมูลจากองค์ประกอบหลัก 1 องค์ประกอบ มี 5 องค์ประกอบย่อย และตัวบ่งชี้ 16 ตัวบ่งชี้ ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลให้มีความเข้าใจมากขึ้น โดยผู้วิจัยจะใช้สัญลักษณ์แทนค่าสถิติและตัวแปรต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ตัวแปรแฝงภายนอก (Exogenous Variable) ประกอบด้วย 1 องค์ประกอบหลัก
Comcare แทน สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

1.2 ตัวแปรแฝงภายใน (Endogenous Variable) ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบย่อย

Gram แทน สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ

Soci แทน สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ

Disc แทน สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ

Stra แทน สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ

Meta แทน สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง

1.3 ตัวแปรสังเกตได้ (Observed Variable) ประกอบด้วย 16 ตัวบ่งชี้

Gram1 แทน ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน

Gram2 แทน สะกดคำที่เกี่ยวข้องอาชีพและการทำงานถูกต้อง

Gram3 แทน เรียงประโยคที่เกี่ยวข้องกับการทำงานได้ถูกต้อง

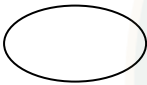
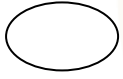

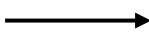
Gram4 แทน จำแนกประเภทของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพได้

Soci1 แทน พูดอธิบาย ชี้แจงของงานที่ทำได้ชัดเจน

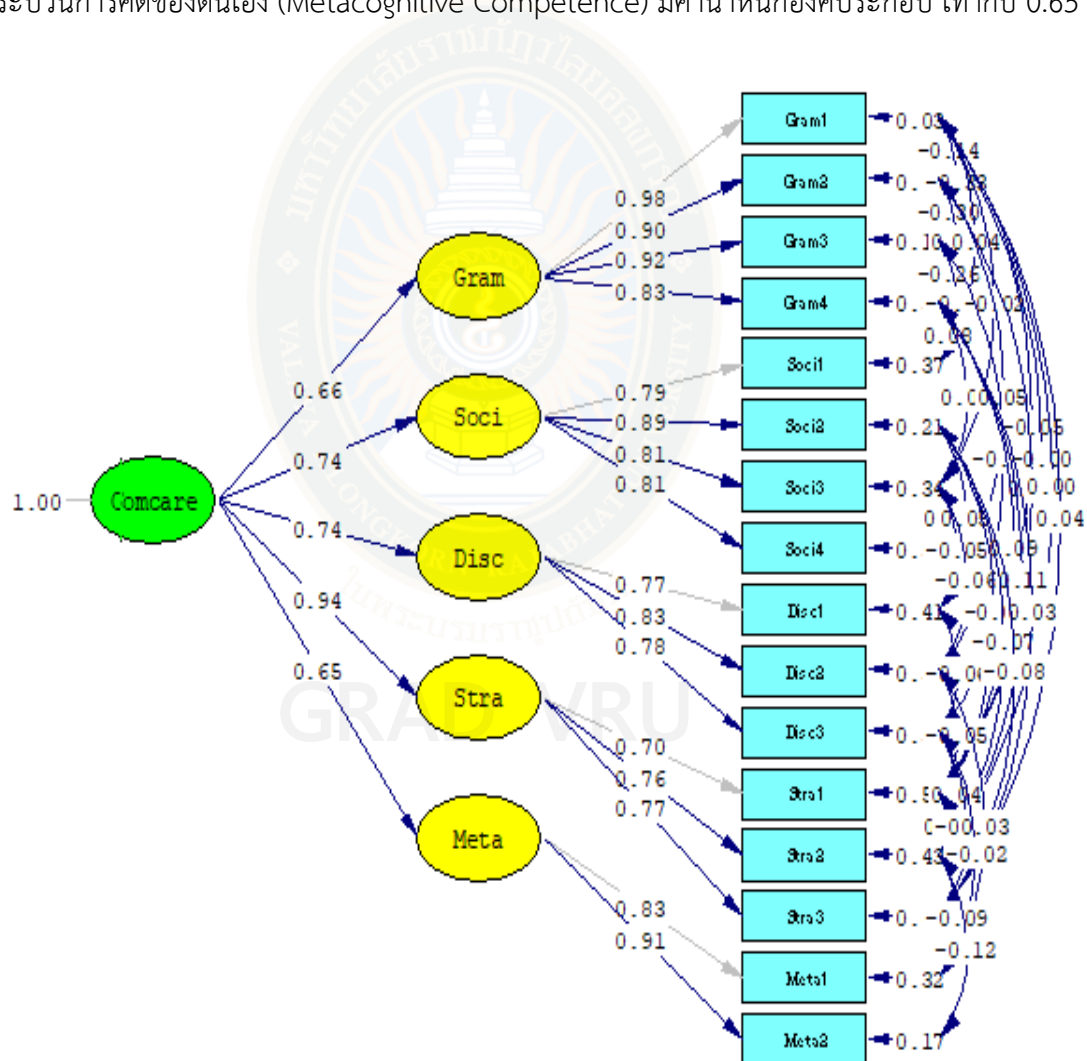
Soci2	แทน	พูดสนทนาเชิญชวนคนให้สนใจสินค้าและบริการได้
Soci3	แทน	ใช้ภาษากับคู่สนทนาใน การทำงานได้อย่างเหมาะสม
Soci4	แทน	พูดและเขียนเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้
Disc1	แทน	ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยคเกี่ยวกับอาชีพ
Disc2	แทน	เขียนบทสนทนาได้ถูกต้องที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพได้
Disc3	แทน	อ่านและสรุปใจความสำคัญเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพได้
Stra1	แทน	ใช้ภาษาท่าทางแทนคำพูดในระหว่างการทำงานได้
Stra2	แทน	ขยายความคำพูดให้เข้าใจในระหว่างการทำงานได้
Stra3	แทน	พูดซ้ำหรือพูดอ้อมในระหว่างการทำงานได้
Meta1	แทน	ประเมินตนเองในการใช้ภาษาและจิตใจในการบริการ
Meta2	แทน	จัดการและการวางแผนสิ่งที่จะพูดเสมอ

2. สัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าสถิติ

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าความหมายทางสถิติ

	แทน	องค์ประกอบหลักสี่เหลี่ยม (ตัวแปร)
	แทน	องค์ประกอบย่อยสี่เหลี่ยม (ตัวแปร)
	แทน	ตัวบ่งชี้ (ตัวแปรสังเกต)
	แทน	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุหรือน้ำหนักองค์ประกอบ
χ^2	แทน	ค่าไค-สแควร์
df	แทน	องศาความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
R^2	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์
P-value	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Significance)
GFI	แทน	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Goodness of Fit Index)
AGFI	แทน	ค่าดัชนีวัดความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted Goodness of Fit Index)
CFI	แทน	ค่าดัชนีความกลมกลืนเปรียบเทียบ (Comparative Fit Index)
RMSEA	แทน	ค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยของส่วนเหลือคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (Root Mean Square Error of Approximation)
SE	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard Error)

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ 0.66 สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ 0.74 สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ 0.74 สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ 0.94 สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ 0.65

Chi-Square=67.04, df=63, P-value=0.34017, RMSEA=0.012

ภาพที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โปรแกรม LISREL เวอร์ชัน 8.3 หมายเลขผลิตภัณฑ์ (Serial Number) คือ LP853-72SSI-56885 พบว่า โมเดลการวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพมีดัชนี วัดความสอดคล้องระหว่างโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พิจารณาจากค่าไค-สแควร์ χ^2 มีค่าเท่ากับ 0.340 องศาความเป็นอิสระ df มีค่าเท่ากับ 63 ค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยของส่วนเหลือคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า RMSEA มีค่าเท่ากับ 0.012 ค่าดัชนีความสอดคล้องของโมเดล GFI มีค่าเท่ากับ 0.98 ค่าดัชนีความสอดคล้องของโมเดลที่ปรับแก้แล้ว AGFI มีค่าเท่ากับ 0.96 ค่าดัชนีความความกลมกลืนเปรียบเทียบ CFI มีค่าเท่ากับ 1.00 และดัชนี CN มีค่าเท่ากับ 615.98 การพิจารณาว่า โมเดลองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่วิเคราะห์ได้นั้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่ ผู้วิจัยใช้หลักเกณฑ์ตามที่ นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542) สุภมาศ อังศุโชติ และคนอื่น ๆ (2552) กำหนดไว้ ดังแสดงในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับข้อมูลเชิงประจักษ์

ดัชนีความสอดคล้อง	เกณฑ์การพิจารณา	ค่าดัชนี	ความหมาย
1. (χ^2 : Chi-square)	p-value > 0.05	0.340 ✓	โมเดลสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์
2. ค่า (χ^2 /df : Chi-square /Degrees of Freedom)	< 2.00 หรือ < 5.00	1.064 ✓	
3. ค่า GFI	> 0.90 (เข้าใกล้ 1)	0.98 ✓	
4. ค่า AGFI	> 0.90 (เข้าใกล้ 1)	0.96 ✓	
5. ค่า CFI	> 0.90 (เข้าใกล้ 1)	1.00 ✓	
6. ค่า RMSEA	< 0.05 (เข้าใกล้ 0)	0.012 ✓	
7. ค่า CN	≥ 200 ของกลุ่มตัวอย่าง	615.98 ✓	

หมายเหตุ ✓ หมายถึง ค่าที่คำนวณได้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ 16 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบทั้ง 5 องค์ประกอบ มีค่าน้ำหนักอยู่ระหว่าง 0.65-0.94 คือ สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ 0.66 สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ 0.74 สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ 0.74

สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ 0.94 สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ 0.65

โดยผลจากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับองค์ประกอบของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษและกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ จะนำไปเพื่อพัฒนาองค์ประกอบของรูปแบบการสอนและกระบวนการจัดกิจกรรม รวมทั้งผลการวิเคราะห์ค่าโมเดลความสัมพันธ์องค์ประกอบสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จะนำไปใช้ในการกำหนดค่าน้ำหนักคะแนนในการวัดและประเมินผลสมรรถนะการสื่อสารภาษาเพื่ออาชีพ ในขั้นตอนที่ 2 ต่อไป

4.2 ขั้นตอนที่ 2 ผลการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

เพื่อให้การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์แทนค่าสถิติ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าความหมายทางสถิติ

\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
Std. Error Mean	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ย
t	แทน	ค่าคะแนนที่
F	แทน	ค่าสถิติที่ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบเอฟ
df	แทน	องศาความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
Pretest	แทน	ทดสอบก่อนเรียน
Posttest	แทน	ทดสอบหลังเรียน
Minimum	แทน	ค่าต่ำสุด
Maximum	แทน	ค่าสูงสุด
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean of Square)
N	แทน	จำนวนคน
Error	แทน	ความคลาดเคลื่อน
Sig.	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

การดำเนินการวิจัยในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้นำผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับองค์ประกอบของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษและกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ มาพัฒนารูปแบบการสอน รวมทั้งผลการวิเคราะห์ค่าโมเดลความสัมพันธ์

องค์ประกอบในขั้นตอนที่ 1 มาใช้ในการกำหนดค่าน้ำหนักคะแนนในการวัดและประเมินผลสมรรถนะการสื่อสารภาษาเพื่ออาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 พัฒนารูปแบบการสอนการสอนภาษาอังกฤษ และเครื่องมือประกอบรูปแบบการสอน ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ และตรวจสอบความสอดคล้องและความเหมาะสมของคู่มือการใช้รูปแบบการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้ โดยผู้ทรงคุณวุฒิและนำผลมาปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือที่สร้างขึ้น โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบหลัก ดังต่อไปนี้

1. หลักการของรูปแบบการสอน

เป็นรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเฉพาะในเรื่องของอาชีพ ผู้เรียนได้ค้นคว้าหาความรู้และสร้างความรู้ด้วยตนเอง จากการลงมือฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพจริง มีการสร้างสิ่งเร้าโดยการจัดสถานการณ์ รวมถึงการวางเงื่อนไขการเรียนรู้ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง ผู้เรียนตอบสนองโดยใช้ภาษาได้ถูกต้องและเหมาะสมอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้เรียนมีคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ทำให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะ ที่ประกอบด้วย ความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ สามารถนำสมรรถนะมาใช้ปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จในชีวิตประจำวันและในอนาคตได้

โดยผลการสังเคราะห์หลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานที่สัมพันธ์กับหลักการของรูปแบบการสอน ดังตารางที่ 4.4

GRAD VRU

ตารางที่ 4.4 ผลการสังเคราะห์หลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานที่สัมพันธ์กับหลักการของรูปแบบการสอน

หลักการ แนวคิด ทฤษฎี	หลักการของรูปแบบการสอน
<p>ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง</p> <ul style="list-style-type: none"> - เน้นความสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน และความสำคัญของความรู้เดิม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้แสดงความรู้ได้ด้วยตนเอง และสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเองได้ การเรียนรู้ต้องให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริง ค้นหาความรู้ด้วยตนเอง จนค้นพบความรู้และรู้จักสิ่งที่ค้นพบ 	<p>เป็นรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเฉพาะในเรื่องของอาชีพ ผู้เรียนได้ค้นคว้าหาความรู้และสร้างความรู้ด้วยตนเอง จากการลงมือฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพจริง มีการสร้างสิ่งเร้าโดยการจัดสถานการณ์ รวมถึงการวางแผนการเรียนรู้อื่นๆที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง ผู้เรียนตอบสนองโดยใช้ภาษาได้ถูกต้องและเหมาะสมอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้เรียนมีคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ทำให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะ ที่ประกอบด้วยความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ สามารถนำสมรรถนะมาใช้ปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จในชีวิตประจำวันและในอนาคตได้</p>
<p>ทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไคค์</p> <ul style="list-style-type: none"> - การลงมือทดลองจะนำไปสู่การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง และการเรียนรู้ ก็คือการที่มีการเชื่อมโยง (Connection) ระหว่าง สิ่งเร้า (Stimuli) และการตอบสนอง (Responses) 	
<p>การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ)</p> <ul style="list-style-type: none"> - การสอนภาษาอังกฤษเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเฉพาะ โดยเน้นที่ความสำคัญของผู้เรียนและความต้องการในการนำไปใช้ในได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ 	
<p>แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร</p> <ul style="list-style-type: none"> - การสอนภาษาอังกฤษที่เน้นในเรื่องการสื่อสารตามสถานการณ์ในการใช้ภาษาจริง ๆ มากกว่าการเน้นสอนการสอนเรื่องรูปแบบหรือโครงสร้างของภาษาเพียงอย่างเดียว ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่มีไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ 	

2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอน

เพื่อส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่ประกอบด้วยความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ

3. สารการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสำหรับการประกอบธุรกิจ (English for Careers in Business) แบ่งออกเป็น 4 หน่วย หน่วยละ 5 ชั่วโมง และ 6 ชั่วโมงสำหรับการทดสอบก่อนเรียน ระหว่างเรียนและหลังเรียน รวมเป็น 26 ชั่วโมง โดยเลือกสารการเรียนรู้ของวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผู้วิจัยได้ให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เลือกสารการเรียนรู้ตามความถนัดและความสนใจ ดังตารางที่ 4.5 โดยเลือกสารการเรียนรู้ที่นักเรียนเลือกร้อยละ 80 เปอร์เซนต์ หรือความถี่ตั้งแต่ 27 คนขึ้นไป มากำหนดเป็นสารการเรียนรู้ของวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ มีดังนี้

3.1 At the Repair Shop (ที่ร้านค้า)

3.2 At the Hotel (ที่โรงแรม)

3.3 At the Airport (ที่สนามบิน)

3.4 At the Garage (ที่อู่ซ่อมรถ)

ตารางที่ 4.5 ผลการเลือกสารการเรียนรู้ของวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

สารการเรียนรู้	ความถี่ (คน)
1. At the Repair Shop (ที่ร้านค้า)	28
2. At the Mobile Shop (ที่ร้านโทรศัพท์)	24
3. At the Hotel (ที่โรงแรม)	29
4. At the Airport (ที่สนามบิน)	27
5. At the Grocery (ที่ร้านขายของชำ)	23
6. At the Garage (ที่อู่ซ่อมรถ)	29

4. กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนฐานสมรรถนะ

ผลการสังเคราะห์หลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ผลการสังเคราะห์กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

รูปแบบการสอนที่ เกี่ยวข้องกับการ สอนภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพ / นักวิชาการ	กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน					
	ขั้นสร้าง ความ ตระหนัก	ขั้นเสนอ สถานการณ์	ขั้น ออกแบบ สถานการณ์	ขั้น ดำเนินการ ตาม บทบาท	ขั้น สรุปผล อภิปราย ผล	ความถี่
การสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language Approach)						
Goodman (1986)	✓	✓	✓	✓	✓	5
เสาวลักษณ์ รัตน์วิซซ์ (2531)	✓	✓	✓	✓	-	4
การสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน (Situation Based Learning)						
Oxford & Crookall, (1989)	✓	✓	✓	✓	✓	5
ทิตินา แคมมณี (2552)	✓	✓	✓	✓	✓	5
กรมวิชาการ (2545)	✓	✓	✓	✓	✓	5
วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation Technique)						
Jefferies PR (2005)	✓	✓	✓	✓	✓	5
ทิตินา แคมมณี (2550)	-	✓	✓	✓	✓	4
ไสว พักขาว (2544)	✓	-	-	✓	✓	3
เสริมศรี ลักษณะศิริ (2540)	✓	-	-	✓	✓	3
ชาญชัย ยมดิษฐ์ (2548)	✓	✓	-	-	✓	3
อินทิรา บุณยาทร (2542)	✓	✓	✓	✓	✓	5

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

รูปแบบการสอนที่ เกี่ยวข้องกับ การสอน ภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพ / นักวิชาการ	กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน					
	ขั้นสร้าง ความ ตระหนัก	ขั้นเสนอ สถานการณ์	ขั้นออกแบบ สถานการณ์	ขั้น ดำเนินการ ตาม บทบาท	ขั้น สรุปผล อภิปราย ผล	ความถี่
วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)						
Ladousse (1987)	-	✓	✓	✓	✓	4
ทีศนา แคมมณี (2550)	-	✓	-	✓	✓	3
อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550)	✓	✓	-	✓	✓	4
การสอนการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-based learning)						
Willis (1996)	✓	✓	✓	✓	✓	5
Ellis (2003)	-	✓	✓	✓	✓	4
การสอนการเรียนรู้จากการทำงาน (Work-Based Learning)						
Tindal et al. (2007)	-	✓	✓	✓	✓	4
Seufert (2000) Raelin (2008) Mumford (2011)	-	✓	✓	✓	✓	4

จากตารางที่ 4.6 ผลการสังเคราะห์กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ประกอบด้วย 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) สารการเรียนรู้ 4) กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนฐานสมรรถนะ ประกอบด้วย 5 ขั้น 4.1) ขั้นสร้างความตระหนัก 4.2) ขั้นเสนอสถานการณ์ 4.3) ขั้นออกแบบสถานการณ์ 4.4) ขั้นดำเนินการตามบทบาท 4.5) ขั้นสรุปอภิปรายผล และ 5) การวัดและประเมินผลฐานสมรรถนะ โดยผู้วิจัยได้มีเกณฑ์ในการสังเคราะห์ขั้นตอนการสอนโดยเลือกขั้นตอนการสอนที่มีความถี่ตั้งแต่ 3 ข้อขึ้นไปมากำหนดเป็นขั้นตอนในการสอนของรูปแบบการสอน

กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนฐานสมรรถนะ ประกอบด้วย 5 ชั้น มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างความตระหนัก หมายถึง ครูผู้สอนกระตุ้นผู้เรียนให้เกิด ความตระหนัก เห็นความสำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพให้กับผู้เรียน โดยใช้สื่อการสอน เทคนิคหรือวิธีการ เช่น การบอกเล่าเรื่องราว การพูดคุยแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับประเด็นข่าว หรือสถานการณ์ที่น่าสนใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน การใช้วีดีโอคลิป การใช้เพลง การใช้ เกม เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอสถานการณ์ หมายถึง ครูผู้สอนวางเงื่อนไข หรือจัดสถานการณ์ในการนำเสนอข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน อันได้แก่ วลี คำ และประโยคใหม่ ๆ ที่น่าสนใจเกี่ยวกับ สถานการณ์การใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพที่หลากหลาย รวมถึงมอบหมายภาระงานให้ผู้เรียนได้ฝึก ทักษะปฏิบัติใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ทั้งทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะ การเขียน ไปพร้อม ๆ กัน ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าและสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยผ่านกิจกรรม เช่น การเล่นเกม การฟังเพลงผ่านสมาร์ททีวี การทำใบงานแบบฝึกโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หรือใช้ บทบาทสมมติจำลองสถานการณ์

ขั้นที่ 3 ขั้นออกแบบสถานการณ์ หมายถึง ผู้เรียนใช้ความรู้เดิมกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ใหม่ เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ออกแบบสถานการณ์จำลองเพื่อแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกัน ระดมสมองอาจจะเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มโดยใช้ประโยค คำศัพท์ หรือสำนวนใหม่ และนึกถึงคุณ ลักษณะเฉพาะของผู้ที่จะประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในการออกแบบร่าง สถานการณ์บทบาทสมมติได้อย่างเหมาะสม ครูผู้สอนคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือในระหว่างนักเรียน ออกแบบสถานการณ์

ขั้นที่ 4 ขั้นดำเนินการตามบทบาทและประสบความสำเร็จ หมายถึง ผู้เรียนได้ฝึกสมรรถนะ การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ ในชีวิตจริงเมื่อผู้เรียนได้ออกไปประกอบอาชีพ โดยการแสดงบทบาทสมมติตามที่ผู้เรียนได้ออกแบบ สถานการณ์ และสามารถสื่อสารได้อย่างประสบความสำเร็จ

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปผล อภิปรายผล หมายถึง ครูผู้สอนสรุปผล อภิปรายผลให้คำแนะนำ พูดคุย แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้เรียนถึงในเรื่องของการใช้ภาษา น้ำเสียง และลักษณะ ท่าทาง เพื่อให้มีความ เหมาะสมกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ และเมื่อเรียนจบครูผู้สอนประเมินสมรรถนะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของผู้เรียน และในระหว่างเรียนประเมินความรู้ ทักษะ คุณลักษณะรวมถึงงาน ที่ได้มอบหมาย

5. การวัดและประเมินผลฐานสมรรถนะ

เป็นการวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ที่ประกอบด้วย ความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะของนักเรียน โดยแบ่งการวัดผลประเมินผลออกเป็นดังนี้ วัดผลและประเมินผลก่อน เรียน วัดผลและประเมินผลระหว่างเรียน และวัดผลและประเมินผลหลังเรียน โดยใช้ 1) แบบทดสอบ วัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ 2) แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี 3) แบบวัดคุณ

ลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ และ 4) แบบวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ตารางที่ 4.7 ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการสอน คู่มือการใช้รูปแบบการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

คนที่	\bar{x}	ระดับความเหมาะสม
1	2.58	มาก
2	2.10	ปานกลาง
3	2.49	มาก
4	2.73	มาก
5	2.91	มาก
รวม	2.55	มาก

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการสอน คู่มือการใช้รูปแบบการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จากการตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ คู่มือการใช้การใช้รูปแบบการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้ พบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.55 ซึ่งมีความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมาก สามารถที่จะนำรูปแบบการสอนคู่มือการใช้รูปแบบการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้ในขั้นตอนต่อไป

4.3 ขั้นตอนที่ 3 ผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ผลการวิเคราะห์การใช้รูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลบ้านบางพระ (ฉิ่งนาวิกอนุสรณ์) ศรีราชา จำนวน 30 คน เป็นกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่พัฒนาขึ้นกับนักเรียนกลุ่มทดลอง ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาจำนวน 4 บทเรียน แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน หน่วยละ 5 ชั่วโมง และ 6 ชั่วโมงสำหรับการทดสอบก่อนเรียน ระหว่างเรียนและหลังเรียน รวมเป็น 26 ชั่วโมง ได้แก่ หน่วยที่ 1 At the Repair Shop (ที่ร้านค้า) หน่วยที่ 2 At the Hotel (ที่โรงแรม) หน่วยที่ 3 At the Airport (ที่สนามบิน) และ หน่วยที่ 4 At the Garage (ที่อู่ซ่อมรถ) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

ในการศึกษาความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือแบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ใช้ทดสอบผู้เรียนก่อนเรียนและหลัง

การใช้รูปแบบการสอน เป็นข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ เพื่อวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ โดยมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนกลุ่มทดลอง

ตัวแปร	N	แบบทดสอบ ก่อนเรียน		แบบทดสอบ หลังเรียน		t	P
		\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
ความสามารถทาง ภาษาภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพ	30	20.96	3.35	22.10	3.48	17.954*	.000

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.8 ผลคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ พบว่า ผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผลการทดสอบหลังเรียนมีค่า $\bar{x} = 22.10$, S.D. = 3.48 และผลการทดสอบก่อนเรียนมีค่า $\bar{x} = 20.96$, S.D. = 3.35

2. ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ในการวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือ แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เป็นแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ทักษะละ 10 ข้อ รวม 40 ข้อ ศึกษาพัฒนาการของนักเรียนกลุ่มทดลองด้วยการวัดซ้ำ จำนวน 4 ครั้ง โดยผู้วิจัยได้ประยุกต์เกณฑ์การวัดและประเมินผลทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของ Kansas Speech Communication Association (KSCA) ฮีตัน (Heaton, 1997) เคมิงเกียว (Khaminkieo, 2007) สปิซเบิร์ก (Spitzberg, 2003) กรมวิชาการ (2545) สุมิตรา อังวัฒนกุล (2553) อัจฉรา วงศ์โสธร (2544) McColly (1970) และ ฐิติรัตน์ สุวรรณสม (2544) มาใช้กับแบบวัดทักษะนี้ ซึ่งมีผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ระหว่างเรียน จำนวน 4 ครั้งของนักเรียนกลุ่มทดลอง

ทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพ	ครั้งที่ 1		ครั้งที่ 2		ครั้งที่ 3		ครั้งที่ 4	
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
1. ทักษะการฟัง	5.74	0.65	6.23	0.54	6.75	0.45	7.45	0.52
2. ทักษะการพูด	4.47	0.47	5.14	0.61	6.24	0.47	7.89	0.43
3. ทักษะการอ่าน	6.75	0.57	7.12	0.63	7.85	0.51	8.2	0.52
4. ทักษะการเขียน	6	0.72	6.24	0.48	6.82	.032	9.26	0.34
รวมทั้งหมด	22.96	1.79	24.73	1.68	27.66	1.74	32.80	2.09

จากตารางที่ 4.9 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ระหว่างเรียน จำนวน 4 ครั้ง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี สูงขึ้นตามลำดับ

ตารางที่ 4.10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำด้านทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ระหว่างเรียนจำนวน 4 ครั้ง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง

	Source	Type III Sum of Squares	Df	Mean Square	F	Sig.
test	Sphericity Assumed	1664.492	3	554.831	355.560	.000*
	Greenhouse - Geisser	1664.492	2.221	749.570	355.560	.000*
	Huynh - Feldt	1664.492	2.413	689.811	355.560	.000*
	Lower - bound	1664.492	1.000	1664.492	355.560	.000*
Error(test)	Sphericity Assumed	135.758	87	1.560		
	Greenhouse - Geisser	135.758	64.397	2.108		
	Huynh - Feldt	135.758	69.976	1.940		
	Lower - bound	135.758	29.000	4.681		

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำด้านทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ระหว่างเรียนจำนวน 4 ครั้ง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง พบว่า ผลที่ได้ปรากฏว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 355.560$, $Sig. = .000$) แสดงว่าในแต่ละช่วงเวลามีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.11 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ในการวัดซ้ำด้านทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ระหว่างเรียน จำนวน 4 ครั้ง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง

ครั้งที่	1	2	3	4
1				
2	.000* (1.767)			
3	.000* (4.700)	.000* (2.933)		
4	.000* (9.88)	.000* (8.076)	.000* (5.133)	

* หมายถึง คะแนนค่าเฉลี่ยมีความแตกต่างกันที่ระดับ .05 และตัวเลขในวงเล็บ คือ คะแนนพัฒนาการที่วัดจากร้อยละของการเปลี่ยนแปลง

จากตารางที่ 4.11 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ในการวัดซ้ำด้านทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ระหว่างเรียน จำนวน 4 ครั้ง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง พบว่า การวัดซ้ำครั้งที่ 1, 2, 3 และ 4 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. คุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือ แบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพโดยเป็นลักษณะแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ของลิเคิร์ต (Likert, 1967) 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ เพื่อประเมินคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง โดย มีผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านคุณลักษณะเฉพาะของ ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

รายการประเมิน	ก่อนเรียน (N = 30)			หลังเรียน (N = 30)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ คุณลักษณะ	\bar{x}	S.D.	ระดับ คุณลักษณะ
1. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานที่ตนได้ปฏิบัติ	4.13	0.68	มาก	3.96	0.55	มาก
2. นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์คิดรอบคอบในการพิจารณาและตัดสินใจ	3.93	0.78	มาก	4.06	0.58	มาก
3. นักเรียนเป็นคนช่างสังเกตกับงานที่ได้ทำ เรียนรู้ได้เร็วและมีความจำดี	3.80	0.66	มาก	4.03	0.76	มาก
4. นักเรียนมีความซื่อตรงและซื่อสัตย์กับงานที่รับผิดชอบ มีความกล้าที่จะกระทำในสิ่งที่ถูกต้อง	3.96	0.85	มาก	4.03	0.66	มาก
5. นักเรียนมีกิริยาอาการอ่อนโยน สุภาพและมีมารยาทดี อ่อนน้อมถ่อมตน	3.66	0.47	มาก	4.10	0.71	มาก
6. นักเรียนให้บริการแบบสมัครใจและเต็มใจ	3.80	0.76	มาก	4.06	0.69	มาก
7. นักเรียนแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดีเมื่อเวลาทำงานที่ได้รับมอบหมาย	3.83	0.59	มาก	4.13	0.50	มาก
8. นักเรียนมีความกระตือรือร้น ร่าเริง	3.93	0.78	มาก	4.33	0.75	มาก
9. นักเรียนแต่งกายสะอาดเรียบร้อย	3.73	0.69	มาก	4.10	0.60	มาก
10. นักเรียนมีศิลปะและเทคนิคการพูดเพื่อจูงใจคนในการทำงาน	3.76	0.62	มาก	4.03	0.66	มาก
11. นักเรียนรู้จักควบคุมจิตใจและอารมณ์ได้	3.86	0.68	มาก	4.00	0.64	มาก
12. นักเรียนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีเข้ากับผู้อื่นได้อย่างดี	3.63	0.71	มาก	4.03	0.61	มาก
รวม	3.83	2.49	มาก	4.07	2.57	มาก

จากตารางที่ 4.12 การเปรียบเทียบผลคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ พบว่า ผลการวัดคุณลักษณะของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าการวัดคุณลักษณะก่อนเรียนอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยรวมมีระดับคุณลักษณะอยู่ในระดับมาก โดยผลการวัดคุณลักษณะหลังเรียนมีค่า $\bar{x} = 4.07$, S.D. = 2.57 คุณลักษณะก่อนเรียนมีค่า $\bar{x} = 3.83$, S.D. = 2.49

ตารางที่ 4.13 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

ตัวแปร	N	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	P
		\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
คุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ	30	3.83	2.49	4.07	2.57	4.783*	.000

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.13 ผลคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ พบว่า ผลการวัดค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผลการทดสอบหลังเรียนมีค่า $\bar{x} = 4.07$, S.D. = 2.57 และผลการทดสอบก่อนเรียนมีค่า $\bar{x} = 3.83$, S.D. = 2.49

4. แบบวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

โดยการศึกษาสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือแบบวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยแบ่งออกเป็น 4 ข้อ ข้อละ 40 คะแนน ข้อที่ 1 At the Repair Shop (ที่ร้านค้า) ข้อที่ 2 At the Hotel (ที่โรงแรม) ข้อที่ 3 At the Airport (ที่สนามบิน) ข้อที่ 4 At the Garage (ที่อู่ซ่อมรถ) วัดคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งใช้เกณฑ์การประเมินแบบรูบริก (Rubric) กำหนดองค์ประกอบน้ำหนักคะแนนตามองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ดังตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียนและหลังเรียน

สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ	N	\bar{x}	S.D	t	P
คะแนนก่อนเรียน	30	27.26	1.79	17.455*	.000
คะแนนหลังเรียน	30	33.00	1.96		

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.14 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผลการทดสอบหลังเรียน มีค่า $\bar{x} = 33.00$, S.D. = 1.96 และผลการทดสอบก่อนเรียน มีค่า $\bar{x} = 27.26$, S.D. = 1.79

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี 2) เพื่อพัฒนารูปแบบการสอน ภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และ 3) เพื่อศึกษาผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบาย ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี การวิจัยครั้งนี้มีวิธีการดำเนินการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้ ร่างองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี จากนั้นสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเป็นไปได้ของนิยามองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และคำแนะนำถึงกระบวนการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ แล้วดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ ต่อจากนั้นตรวจสอบคุณภาพ ขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่เป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ เพื่อสร้างเครื่องมือ ได้แก่ แบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้ จำนวน 450 คน จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ห่องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis)

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มีวิธีการ ดำเนินการดังนี้ ศึกษาเอกสารหลักการ แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่เกี่ยวข้องกับ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) รูปแบบการสอน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีพุทธศักราช 2551 หลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำ ปีพุทธศักราช 2558 ของจังหวัด ชลบุรี ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับงานอาชีพ การสอนภาษาอังกฤษ สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาพัฒนาเป็นรูปแบบการสอน จากนั้นพัฒนารูปแบบแบบ การสอนการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ต่อจากนั้นสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผล การใช้รูปแบบการสอนเครื่องมือที่ใช้ในระหว่างกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ใช้ เครื่องมือในการศึกษาผล ได้แก่ แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ในช่วงก่อนเรียนและหลังเรียนจบ ใช้เครื่องมือในการศึกษาผล ได้แก่ 1) แบบทดสอบวัดความรู้

ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ 2) แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี 3) แบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ โดยทุกเครื่องมือและผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน

ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

5.1.1 ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

1. จากการศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ได้องค์ประกอบทั้งหมด 5 องค์ประกอบ 16 ตัวบ่งชี้ ได้แก่

1.1 องค์ประกอบที่ 1 สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers) ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1) ออกเสียง คำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน 2) สะกดคำที่เกี่ยวข้องอาชีพและการทำงานถูกต้อง 3) เรียงประโยคที่เกี่ยวข้องกับการทำงานได้ถูกต้อง 4) จำแนกประเภทของคำศัพท์ที่เกี่ยวกับอาชีพได้

1.2 องค์ประกอบที่ 2 สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers) ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1) พูดอธิบาย ชี้แจงของงานที่ทำได้ชัดเจน 2) พูดสนทนาเชิญชวนคนให้สนใจสินค้าและบริการได้ 3) ใช้ภาษา กับคู่สนทนาในการทำงานได้อย่างเหมาะสม 4) พูดและเขียนเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้

1.3 องค์ประกอบที่ 3 สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1) ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยคเกี่ยวกับอาชีพ 2) เขียนบทสนทนาได้ถูกต้องที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพได้ 3) อ่านและสรุปใจความสำคัญเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพได้

1.4 องค์ประกอบที่ 4 สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers) ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1) ใช้ภาษาท่าทางแทนคำพูดในระหว่างการทำงานได้ 2) ขยายความคำพูดให้เข้าใจในระหว่างการทำงานได้ 3) พูดซ้ำหรือพูดอ้อมในระหว่างการทำงานได้

1.5 องค์ประกอบที่ 5 สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence) ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1) ประเมินจิตบริการ 2) จัดการการวางแผน กล้าแสดงออกสิ่งที่จะพูดเสมอ

โดยจากการตรวจสอบการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) พบว่า องค์ประกอบทั้ง 5 องค์ประกอบมีความเหมาะสมสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

5.1.2 ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

พัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เป็นรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. หลักการของรูปแบบการสอน

เป็นรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเฉพาะในเรื่องของอาชีพ ผู้เรียนได้ค้นคว้าหาความรู้และสร้างความรู้ด้วยตนเอง จากการลงมือฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพจริง มีการสร้างสิ่งเร้าโดยการจัดสถานการณ์ รวมถึงการวางเงื่อนไขการเรียนรู้ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง ผู้เรียนตอบสนองโดยใช้ภาษาได้ถูกต้องและเหมาะสมอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้เรียนมีคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ทำให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะ ที่ประกอบด้วย ความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ สามารถนำสมรรถนะมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพให้ประสบความสำเร็จในชีวิตประจำวันและในอนาคตได้

2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอน

เพื่อส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่ประกอบด้วยความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ

3. สารการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสำหรับการประกอบธุรกิจ (English for Careers in Business) แบ่งออกเป็น 4 หน่วย หน่วยละ 5 ชั่วโมง และ 6 ชั่วโมงสำหรับการทดสอบก่อนเรียน ระหว่างเรียนและหลังเรียน รวมเป็น 26 ชั่วโมง โดยเลือกสารการเรียนรู้ของวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผู้วิจัยได้ให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เลือกสารการเรียนรู้ตามความถนัดและความสนใจ โดยเลือกสารการเรียนรู้ที่นักเรียนเลือกร้อยละ 80 เปอร์เซ็นต์ หรือความถี่ตั้งแต่ 27 คนขึ้นไป มากำหนดเป็นสารการเรียนรู้ของวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ มีดังนี้

3.1 At the Repair Shop (ที่ร้านค้า)

3.2 At the Hotel (ที่โรงแรม)

3.3 At the Airport (ที่สนามบิน)

3.4 At the Garage (ที่อู่ซ่อมรถ)

4. กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนฐานสมรรถนะ แบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่

4.1 ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างความตระหนัก หมายถึง ครูผู้สอนกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความตระหนัก เห็นความสำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพให้กับผู้เรียน โดยใช้สื่อการสอน

เทคนิคหรือวิธีการ เช่น การบอกเล่าเรื่องราว การพูดคุยแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับประเด็นข่าว หรือสถานการณ์ที่น่าสนใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน การใช้วีดิโอคลิป การใช้เพลง การใช้เกม เป็นต้น

4.2 ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอสถานการณ์ หมายถึง ครูผู้สอนวางเงื่อนไข หรือจัดสถานการณ์ในการนำเสนอข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน อันได้แก่ วลี คำ และประโยคใหม่ ๆ ที่น่าสนใจเกี่ยวกับสถานการณ์การใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพที่หลากหลาย รวมถึงมอบหมายภาระงานให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ทั้งทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน ไปพร้อม ๆ กัน ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าและสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยผ่านกิจกรรม เช่น การเล่นเกม การฟังเพลงผ่านสมาร์ททีวี การทำใบงานแบบฝึกโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หรือใช้บทบาทสมมติจำลองสถานการณ์

4.3 ขั้นที่ 3 ขั้นออกแบบสถานการณ์ หมายถึง ผู้เรียนใช้ความรู้เดิมกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ใหม่เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ออกแบบสถานการณ์จำลองเพื่อแสดงบทบาทสมมติร่วมกันระดมสมองอาจจะเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มโดยใช้ประโยค คำศัพท์ หรือสำนวนใหม่ และนึกถึงคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่จะประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในการออกแบบร่างสถานการณ์บทบาทสมมติได้อย่างเหมาะสม ครูผู้สอนคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือในระหว่างนักเรียนออกแบบสถานการณ์

4.4 ขั้นที่ 4 ขั้นดำเนินการตามบทบาทและประสบความสำเร็จ หมายถึง ผู้เรียนได้ฝึกสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริงเมื่อผู้เรียนได้ออกไปประกอบอาชีพ โดยการแสดงบทบาทสมมติตามที่ผู้เรียนได้ออกแบบสถานการณ์ และสามารถสื่อสารได้อย่างประสบความสำเร็จ

4.5 ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปผล อภิปรายผล หมายถึง ครูผู้สอนสรุปผล อภิปรายผลให้คำแนะนำ พูดคุยแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้เรียนถึงในเรื่องของการใช้ภาษา น้ำเสียง และลักษณะ ท่าทาง เพื่อให้ความเหมาะสมกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ และเมื่อเรียนจบครูผู้สอนประเมินสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของผู้เรียน และในระหว่างเรียนประเมินความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ รวมถึงงานที่ได้มอบหมาย

5. การวัดและประเมินผลฐานสมรรถนะ

เป็นการวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ โดยการวัดระหว่างเรียน ประกอบด้วย ความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ ของนักเรียน โดยแบ่งการวัดผลประเมินผลออกเป็นดังนี้ ในระหว่างกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ใช้เครื่องมือในการศึกษาผล ได้แก่ แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ในช่วงก่อนเรียนและหลังเรียนจบ ใช้เครื่องมือในการศึกษาผล ได้แก่ 1) แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ 2) แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี 3) แบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ โดยทุกเครื่องมือและผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน โดยในระหว่างกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนผู้วิจัยได้พานักเรียนไปฝึกประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในสถานประกอบการจริง เช่น โรงแรม อุซอเมรล สนามบิน

5.1.3 ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี พบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มีคะแนนสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยในระหว่างกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

ด้านความรู้ ค่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านทักษะ นักเรียนมีพัฒนาการทักษะภาษาอังกฤษสูงขึ้นตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ

ด้านคุณลักษณะเฉพาะของผู้ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ นักเรียนมีระดับคุณลักษณะอยู่ในระดับมาก

5.2 อภิปรายผล

การศึกษาและพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

5.2.1 ผลการศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี พบว่า ได้องค์ประกอบทั้งหมด 5 องค์ประกอบ 16 ตัวบ่งชี้

การศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ทั้ง 5 องค์ประกอบนั้นจะเห็นได้ว่ามีความสอดคล้องและมีความสำคัญต่อการพัฒนาสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยที่องค์ประกอบที่ 1 สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers) (Canale & Swain, 1980) วิดโดว์สัน (Widdowson, 1978) และเซวิกนอน (Savignon, 1983) บาชแมน (Bachman, 1990) กล่าวว่า ผู้เรียนต้องมีความรู้เรื่องไวยากรณ์ เช่น ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจน การสะกดและการออกเสียง ร่วมกับบริบทในการใช้ภาษาและการตีความข้อความต่าง ๆ เพื่อตัดสินใจว่าจะใช้ความรู้ที่มีอยู่ทางภาษาอย่างไร องค์ประกอบที่ 2 สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers) ซึ่งสอดคล้องกับ ไฮม์ส์ (Hymes, 1981) และบาตเตง (Batang, 2014) ที่กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่ออาชีพต้องใช้บริบทของเนื้อหาเกี่ยวกับการประกอบอาชีพในสาขาวิชาเฉพาะด้าน การให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ด้านการใช้ภาษาอย่างมีความหมายและนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนสามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยผ่านกระบวนการจัดการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ เช่น คนรู้ว่าควรพูดอย่างไรในสถานการณ์ใด จุดประสงค์ของการสนทนา ตลอดจนคำนึงถึงบทบาททางสังคมของตนเอง องค์ประกอบที่ 3 สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) ซึ่งสอดคล้องกับ Herrera & Murry (2005) ที่ได้กล่าวว่า ผู้เรียนต้องสามารถเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical form) กับความหมาย (meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกันให้เข้าใจได้ องค์ประกอบที่ 4 สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers) สอดคล้องกับ ออกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) และ บริกเกอร์ (Brieger, 1995) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนจะต้องเรียนเทคนิคกลวิธีการสอนภาษาอังกฤษโดยจะต้องทำการสอนองค์ความรู้ด้านภาษาและทักษะทางภาษาในขอบเขตเนื้อหาเฉพาะโดยใช้กิจกรรมการสอนเพื่อการสื่อสารเพื่ออาชีพ การใช้เทคนิคกลวิธีในการสื่อสาร เช่น การพูดซ้ำ การเดาความหมาย การผสมคำ เป็นต้น องค์ประกอบที่ 5 สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence) สอดคล้องกับ (Gagne, 1985) และ (Oxford, 1990) ที่ได้กล่าวว่า สิ่งที่จะทำให้ผู้เรียนสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพได้สำเร็จ คือ การที่ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้ที่ตระหนักรู้การควบคุมความคิดการประเมินการวางแผน และการจัดระบบ การคิดของตนเอง เพื่อให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ

5.2.2 ผลการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ดังนี้

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยในข้อที่ 2 ได้แก่ การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยเป็นขั้นตอนที่ 2 จากการศึกษาองค์ประกอบของส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่เป็นองค์ประกอบเชิงประจักษ์จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน โดยได้ข้อมูลมาจากการสังเคราะห์เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องรวมทั้งการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ สำหรับการพัฒนารูปแบบการสอนผู้วิจัย ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร หลักการ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยทฤษฎี หลักการ แนวคิดที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการสอน ได้แก่ ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไคค์ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ) แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รูปแบบการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ได้แก่ การสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language Approach) การสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน (Situation Based Learning) วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation Technique) วิธีสอนโดยใช้ การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) การสอนการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-based learning) การสอนการเรียนรู้จากการทำงาน (Work-Based Learning) รวมทั้งผลการวิจัยในขั้นตอนที่ 1 มาพัฒนารูปแบบการสอน จากผลการวิจัยทำให้ได้รูปแบบการสอน ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นสร้างความตระหนัก ครูผู้สอนกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความตระหนักเห็นความสำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพให้กับผู้เรียน โดยใช้สื่อการสอน เทคนิคหรือวิธีการ เช่น การบอกเล่าเรื่องราว การพูดคุยแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับประเด็นข่าว หรือสถานการณ์ที่น่าสนใจในการใช้

ภาษาอังกฤษในการทำงาน การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน การใช้วิดีโอคลิป การใช้เพลง การใช้เกม เป็นต้น โดยสอดคล้องกับ กู๊ดแมน (Goodman, 1986) และทิตนา แชมมณี (2552) ที่กล่าวว่า ผู้สอนเตรียมสื่อการสอน สถานการณ์จำลองที่จะใช้สอนที่จะให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการใช้ภาษา โดยอาจสร้างขึ้นเองหรืออาจเลือกสถานการณ์จำลองที่มีผู้สร้างไว้แล้ว จากนั้นผู้เรียนจะได้พูดคุยกันเกี่ยวกับการใช้ภาษา

2. ชั้นเสนอสถานการณ์ ครูผู้สอนวางเงื่อนไข หรือจัดสถานการณ์ในการนำเสนอข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน อันได้แก่ วลี คำ และประโยคใหม่ ๆ ที่น่าสนใจเกี่ยวกับสถานการณ์การใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพที่หลากหลาย รวมถึงมอบหมายภาระงานให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ทั้งทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน ไปพร้อม ๆ กัน ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าและสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยผ่านกิจกรรม เช่น การเล่นเกม การฟังเพลงผ่านสมาร์ททีวี การทำใบงานแบบฝึกโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หรือใช้บทบาทสมมติจำลองสถานการณ์ ซึ่งสอดคล้องกับ ชาญชัย ยมดิษฐ์ (2548) อินทิตรา บุญยาทร (2542) ที่กล่าวว่า ผู้สอนเสนอสถานการณ์จำลองโดย โดยผู้เรียนจะได้ศึกษาปัญหาและหาแนวทางที่จะแก้ปัญหาเมื่อต้องพบเจอกับสถานการณ์นั้น ๆ หลังจากนั้นผู้เรียนอาจแบ่งเป็นกลุ่มย่อยร่วมกันแสดงความคิดเห็น หรือทำแบบฝึกหัด

3. ชั้นออกแบบสถานการณ์ ผู้เรียนใช้ความรู้เดิมกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ใหม่เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ออกแบบสถานการณ์จำลองเพื่อแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกันระดมสมองอาจจะเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มโดยใช้ประโยค คำศัพท์ หรือสำนวนใหม่ และนึกถึงคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่จะประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในการออกแบบร่างสถานการณ์ บทบาทสมมติได้อย่างเหมาะสม ครูผู้สอนคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือในระหว่างนักเรียนออกแบบสถานการณ์ โดยสอดคล้องกับ กรมวิชาการ (2545) ที่ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม และให้ผู้รับอาสาแสดงบทบาทเลือกบทบาทแล้วแยกย้ายไปออกแบบสถานการณ์และฝึกซ้อม เพื่อให้การแสดงเป็นไปอย่างสมจริง

4. ชั้นดำเนินการตามบทบาทและประสบความสำเร็จ ผู้เรียนได้ฝึกสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริงเมื่อผู้เรียนได้ออกไปประกอบอาชีพ โดยการแสดงบทบาทสมมติตามที่ผู้เรียนได้ออกแบบสถานการณ์ และสามารถสื่อสารได้อย่างประสบความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับ อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550) ที่ได้กล่าวว่า เมื่อทุกฝ่ายพร้อมแล้วจึงเริ่มแสดงตามบทบาทที่ได้รับ การแสดงนี้ควรปล่อยให้ เป็นไปตามธรรมชาติ ผู้สอนและผู้ชมไม่ควรเข้าขัดกลางคัน นอกจากนี้ในกรณีที่ผู้แสดงต้องการความช่วยเหลือ ในขณะที่แสดงผู้สอนควรสังเกตพฤติกรรมของผู้แสดงและผู้ชมอย่างใกล้ชิด

5. ชั้นสรุปผล อภิปรายผล ครูผู้สอนสรุปผล อภิปรายผลให้คำแนะนำ พูดคุย แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้เรียนถึงในเรื่องของการใช้ภาษา น้ำเสียง และลักษณะ ท่าทาง เพื่อให้มีความเหมาะสมกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ และเมื่อเรียนจบครูผู้สอนประเมินสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของผู้เรียน และในระหว่างเรียนประเมินความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ รวมถึงงานที่ได้มอบหมาย สอดคล้องกับ เจฟเฟอร์รี่ (Jefferies PR, 2005) ที่ได้กล่าวว่า ชั้นสรุปผลอภิปรายผลจะให้ ผู้เรียนสะท้อนคิด (reflective thinking) ในสิ่งที่ผู้เรียนทำได้ดีก่อน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ เช่น

มีการดูแลแบบเอื้ออาทร เข้าไปซักถามความรู้สึก สัมผัสตัว เป็นต้น แล้วจึงประเมินจุดที่บกพร่อง บอกเหตุผล และบอกแนวทางการแก้ไขเพื่อให้ผู้เรียนวิเคราะห์ตนเองและตระหนักถึงความสำคัญของวิธีการ

5.2.3 การศึกษาผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

จากการศึกษาผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านในระหว่างกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทำให้เกิดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ได้แก่ ความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ พบว่า

1 ด้านความรู้

ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถอภิปรายผลได้ว่า ก่อนเรียนนักเรียนยังไม่มีพื้นฐาน จึงทำให้ได้คะแนนน้อย หลังจากใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นนักเรียนได้คะแนนสูงขึ้น อันเนื่องมาจากนักเรียนได้เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่มีขั้นตอนการสอนที่ชัดเจน มีการฝึกปฏิบัติการใช้ภาษา สอดคล้องกับงานวิจัยวสิรัตน์ เล่าอรุณ (2560) ได้ทำการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพโดยการบูรณาการการสอนแบบเน้นภาระงานกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาและเปรียบเทียบรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ โดยบูรณาการการสอนแบบเน้นภาระงานกับการเรียนรู้แบบร่วมมือในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาชุมชน โดยมี แบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน โดยเนื้อหาข้อสอบเป็น แบบทดสอบปรนัย และอัตนัย ผลการวิจัยพบว่า คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน จึงเป็นข้อมูลยืนยันว่ารูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นส่งเสริมความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน

2 ด้านทักษะ

ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการของค่าคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถอภิปรายผลได้ว่า นักเรียนได้รับการฝึกทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน เป็นจำนวน 4 ครั้งทำให้นักเรียนมีทักษะในลักษณะที่คงทน เพราะได้ฝึกปฏิบัติใช้ภาษาอย่างชำนาญและคล่องแคล่ว โดยผ่านกระบวนการจัดกิจกรรมที่ใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ สอดคล้องกับงานวิจัย สุทธานันท์ กัลกะ (2559) ได้ศึกษา การพัฒนาสมรรถนะภาษาอังกฤษในนักศึกษาพยาบาล เพื่อพัฒนาสมรรถนะภาษาอังกฤษของนักศึกษา

พยาบาลให้สอดคล้องกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ในการพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะภาษาอังกฤษ ในทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยได้นำรูปแบบโครงงานมาใช้ใน กิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้นักศึกษาบูรณาการทั้ง 4 ทักษะ ผลการศึกษา พบว่า พบว่า นักศึกษามีการฝึกและบูรณาการทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้านในขั้นตอนต่าง ๆ ของการทำโครงงาน นับเป็นวิธีการหนึ่งในการช่วย พัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษให้นักศึกษาพยาบาล

3. ด้านคุณลักษณะ

คุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อน เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งมีระดับคุณลักษณะโดยรวมอยู่ในระดับมาก สามารถ อภิปรายผลการวิจัยได้ว่า คุณลักษณะ คือบทบาทที่ชักจูงใจให้เกิดพฤติกรรมโดยตรง มีลักษณะเด่น เป็นพิเศษจะทำหน้าที่ ควบคุมการแสดงพฤติกรรมของบุคคลทุกรูปแบบ Gordon (1935, อ้างถึงใน นิขามล พองน้ำ, 2557) โดยที่นักเรียนมีคุณลักษณะเฉพาะที่จะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จใน การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ สอดคล้องกับ ฝ่ายสื่อสาร สำนักชลประทานที่ 17 กรมชลประทาน (2562) ที่ได้กล่าวถึงคุณลักษณะในการสื่อสารให้ประสบความสำเร็จ มีดังนี้ มีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่อง ต่าง ๆ มีทักษะในการสื่อสาร เป็นคนช่างสังเกต เรียนรู้ได้เร็ว และมีความจำดี มีความซื่อตรง มีความ กล้าที่จะกระทำในสิ่งที่ถูกต้อง มีความคิดสุขุม รอบคอบ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ คิดและแก้ไข ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี มีความสามารถแยกแยะและจัดระเบียบข่าวสารต่าง ๆ มีความสามารถในการเขียนได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ มีศิลปะและเทคนิคการจูงใจคน รู้ขั้นตอนการทำงาน และมี มนุษย์สัมพันธ์ดี

ผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี สามารถ อภิปรายผล ได้ดังนี้

นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มีค่าคะแนนเฉลี่ยของของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จากผล ดังกล่าวสามารถอภิปรายผลได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ มีสมรรถนะ การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี สอดคล้องกับ รุติยา เรือนนระการ (2560) ที่กล่าวว่า นักเรียนมีความสามารถทั้งในด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นความสามารถของนักเรียนใน การใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในบริบทหรือเนื้อหาที่ครูผู้สอนได้มีการวางแผนใน การจัดการเรียน การสอนมีการเน้นกระบวนการคิดและการริเริ่มกิจกรรมการสื่อสาร เพื่อที่จะให้ นักเรียนสามารถที่จะนำกิจกรรมไปปฏิบัติได้จริง และเพื่อให้การสื่อสารประสบความสำเร็จตาม วัตถุประสงค์ นักเรียนสามารถที่จะประเมินตนเองในการสื่อสาร รวมทั้งสามารถที่จะสะท้อน การปฏิบัติการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ภายใต้ความนิยม ความเชื่อ และพฤติกรรม ต่อตนเองและ ผู้อื่น โดยเป้าหมายคือ นักเรียนจะต้องเป็นพลเมืองสากลในการที่จะแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม

(Intercultural and Citizenship Education) เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนเป็นคนที่มีความกระตือรือร้น มีกระบวนการคิดด้านภาษา มีความสามารถเป็นผู้ปฏิบัติการทางภาษาในโลก (Action in the world) และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นทางภาษาในสังคม โดยรูปแบบการสอนมุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ มีการกำหนดสถานการณ์ที่ใกล้เคียงสถานการณ์จริง เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ให้ความสำคัญกับการสื่อสารมากกว่าแทนที่จะเน้นในเรื่องของโครงสร้างไวยากรณ์หลักภาษาเท่านั้น ดังที่ ลิตเติลวูด (Littlewood, 1991) กล่าวไว้ว่า ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษไม่จำกัดไว้เพียงแค่ความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์เท่านั้น แต่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้มี การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทุกทักษะ โดยสัมพันธ์ความสามารถทางไวยากรณ์เข้ากับยุทธศาสตร์ การสื่อสารด้วยวิธีการที่ถูกต้อง และเหมาะสมกับกาลเทศะ ในชีวิตจริงผู้เรียนต้องสัมผัสกับการสื่อสาร ซึ่งเป็นการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ มากมาย ควรสอนให้ผู้เรียนคุ้นกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน และนำภาษาที่คุ้นเคยนั้นไปใช้ได้ ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Sun (2014) ได้มีการศึกษาสมรรถนะสื่อสารสู่สมรรถนะการมีปฏิสัมพันธ์ที่เป็นมุมมองใหม่ในการสอนการพูดภาษาอังกฤษในประเทศจีน วัตถุประสงค์ เพื่อนำเสนอวงจรรูปแบบ การสอนพูดภาษาอังกฤษและสาธิตจะใช้กลยุทธ์ในการสื่อสาร ซึ่งจะทำให้การใช้กลยุทธ์การสนทนา สามารถพัฒนาสมรรถนะการปฏิสัมพันธ์ได้ ผลการศึกษาคือ ในประเทศจีนจะให้ความสนใจกับ ความสามารถด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้างภาษา (Linguistic Competence) และความสามารถใน การใช้กลวิธีสื่อความหมาย (Strategic Competence) ผลการวิจัยพบว่า ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยคือการจะทำให้การพูดภาษาอังกฤษได้อย่างสมบูรณ์และประสบความสำเร็จในการสื่อสาร คือ ครูผู้สอนจะต้องคิดกิจกรรมเน้นการปฏิสัมพันธ์

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

1. จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า เวล่านักเรียนคนหนึ่งต้องการสอบถามเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ครูผู้สอนกำลังให้คำแนะนำกับอีกคนหนึ่งอยู่ ทำให้กระบวนการจัดกิจกรรมดำเนินเป็นไปด้วยความล่าช้า ดังนั้นในกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพควรมีครูผู้ช่วยที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษในปริมาณที่เหมาะสมกับนักเรียน กลุ่มทดลอง คอยดูแล ให้คำแนะนำ และอำนวยความสะดวกให้แก่นักเรียน

2. จากขั้นตอนกระบวนการจัดกิจกรรม พบว่า ความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนในเรื่องของพื้นฐานการใช้ภาษาอังกฤษ นักเรียนบางคนเรียนรู้ได้ช้า ดังนั้นขั้นตอนการสอนในบางขั้นอาจใช้เวลามากกว่าที่กำหนดไว้ขึ้นอยู่กับนักเรียนที่กำลังปฏิบัติกิจกรรมตามขั้นตอนการสอนนั้น

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. การดำเนินการวิจัยในครั้งต่อไป ควรใช้รูปแบบการสอนโดยเพิ่มแผนการจัดการเรียนรู้เป็น 1 ปีการศึกษาและนักเรียนทุกคนไม่เฉพาะที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้เรียนกับรูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น

2. ควรมีการดำเนินการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะโดย
สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยคำนึงระดับการศึกษาและวัยของนักเรียนถึงความยากง่ายของเนื้อหา
โดยพบข้อสังเกตที่ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองคิดว่าเนื้อหาที่นำมาสอนยาก

บรรณานุกรม

GRAD VRU

บรรณานุกรม

- กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560. (2560). กรุงเทพฯ: บริษัท ไอเอ็ดพิมพ์ลิซซิ่งจำกัด
- กรมวิชาการ. (2545). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: ศุภสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ. (2545). คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กรมสามัญศึกษา. (2542). การประกันคุณภาพการศึกษากกรมสามัญศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542, 14 สิงหาคม). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. ราชกิจจานุเบกษา. หน้า 1-19.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). การจัดประสบการณ์เรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). นโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ปีพุทธศักราช 2557. สืบค้นจาก <http://english.obec.go.th/english/2013/index.php/th/2012-08-08-10-26-5/60-2014-04-05-08-29-13>
- กองบรรณาธิการวารปฏิรูป. (2546). เทคนิคการเรียนแบบบูรณาการ, วารสารปฏิรูป. 62(มิถุนายน 2546), 35.
- กองวิจัยทางการศึกษา. (2546). การรายงานการติดตามและการประเมินผลการใช้หลักสูตรสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ศุภสภาลาดพร้าว.
- กุลธิดา รุ่งเรืองเกียรติ. (2560). เรียนภาษาอังกฤษอย่างไรให้ “ใช้” ไม่ได้. เข้าถึงได้จาก <https://www.voicetv.co.th/read/SyN2WOfgz>
- กุลยา เบญจกาญจน์. (2530). การสอนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร. วารสารมิตรครู, 29(5), 22-25.
- เกษม ชูรัตน์. (2558). การนำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้สุขศึกษาโดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือและการจัดการความรู้เป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะทางปัญญา. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- เกียรติสุดา ศรีสุข. (2552). ความเชื่อมั่นของเครื่องมือวิจัย. ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยวิธีการของ Cambach's Alpha. 27.

- ขจรศักดิ์ ศิริมัย. (2554). **เรื่อนำรู้เกี่ยวกับสมรรถนะ**. สืบค้นจาก <http://competency.rmutp.ac.th/.doc>
- คณะกรรมการจัดทำหลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำ. (2558). **หลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำของจังหวัดชลบุรี**. ชลบุรี: ศึกษาธิการจังหวัดชลบุรี.
- คมสัน เอกชัย. (2558, 19 กันยายน). **เรียนอย่างไรให้มีงานทำ**. บ้านเมือง. หน้า 5.
- คำรน ล้อมในเมือง และรุ่งฟ้า ล้อมในเมือง. (2544). **การวิจัยในชั้นเรียน เล่ม 2**. กาลสินธุ์ : ประสานการพิมพ์.
- ฉลวย พร้อมมูล. (2542). **พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา**. สงขลา: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสงขลา.
- ชม ภูมิภาค. (2516). **จิตวิทยาการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2528). **ระบบสื่อการสอน**. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. หน้า 135-143.
- ชัยยา เปรมภักดี. (2543). **การเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติในด้านการฟัง-การพูดภาษาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานและการสอนตามคู่มือครู**. ปรินญาณีพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขา มัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชาญชัย ยมดิษฐ์. (2548). **เทคนิคและวิธีการสอนร่วมสมัย**. กรุงเทพฯ: หลักพิมพ์.
- ชาติรี เกิดธรรม. (2545). **เทคนิคการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2553). **เทคนิคการใช้สถิติเพื่อออกการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 12. นนทบุรี : ไทยเนรมิตกิจอินเตอร์ โพรเกรสซิฟ.
- ฐิติมา มงคลภัสสิริ. (2558). **สมรรถนะของพนักงานพัฒนาธุรกิจต่อผลการปฏิบัติงานด้านสินเชื่อกรณีศึกษา ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ การเกษตรจังหวัดนครราชสีมา, วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (นโยบายสาธารณะและการจัดการภาครัฐ) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล**.
- ฐิตียา เรือนนะการ. (2560). **รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย**. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 11(3), 72-85.
- ดารณี ตันตวิงศ์ไชยชาญ. (2537). **การนำเสนอโครงการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสำหรับครูภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดกองศิลปศึกษา กรมศิลปากร**. สืบค้นจาก <http://www.thaiedresearch.org/thaied>.
- ดาว แสงบุญ. (2543). **การสร้างเอกสารการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาพัฒนาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยแม่โจ้จังหวัดเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน. (2530). **การวัดและการวิจัยเจตคติที่เหมาะสมตามหลักวิชาการ**. ในเอกสารประกอบการบรรยายพิเศษในวิชาสัมมนาสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

- ทิศนา แคมมณี. (2545ก). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิศนา แคมมณี. (2545ข). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิศนา แคมมณี. (2548). **รูปแบบการเรียนการสอนทางเลือกที่หลากหลาย**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิศนา แคมมณี. (2550ก). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิศนา แคมมณี. (2550ข). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 5-6. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิศนา แคมมณี. (2552). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิศนา แคมมณี. (2555). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 16. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนากร ทองประยูร. (2551). **การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องการสอนแบบบูรณาการทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร**. ปรินทิพนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชูปทอง กว้างสวัสดิ์. (2544). **การสอนภาษาอังกฤษ**. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นพมาศ อีระเวทิน. (2534). **จิตวิทยาสังคม**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิชามล ฟองน้ำ. (2557). **การศึกษาคุณลักษณะส่วนบุคคลพฤติกรรมผู้นำและการทำงานเป็นทีมที่มีประสิทธิภาพในการทำงาน การค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ**.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2535). **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). **การพัฒนาการสอน**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (ม.ป.ป.). **การพัฒนาการวิจัยโดยใช้รูปแบบ**. สืบค้นจาก <http://www.watpon.com/boonchom/development.pdf>
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). **ทัศนะคติการวัดการเปรียบเทียบพฤติกรรมอนามัย**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ปิยภัทร พลัฒลา. (2559). **การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษา และหลักการเรียนรู้ แบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. ดุษฎีนิพนธ์การศึกษาดุสิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

ฝ่ายสื่อสาร สำนักชลประทานที่ 17 กรมชลประทาน. (2562). **คุณลักษณะของผู้ประสบความสำเร็จในการสื่อสาร**. สืบค้นจาก

<http://irrigation.rid.go.th/rid17/Myweb/machanical/information%20communication.html>.

พัฒนาพงษ์ สุขมะดัน. (2558, 19 กันยายน). **เรียนอย่างไรให้มั่งคั่ง**. บ้านเมือง. หน้า 5.

ภัทรานิคมานนท์. (2543). **การประเมินผลการเรียน**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: อักษรภาพพัฒนา.

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. (2562). **คุณลักษณะพื้นฐาน (Underlying Characteristic or Attribute)**. สืบค้นจาก

<http://competency.rmutp.ac.th/underlying-characteristic-or-attribute/>

ยุทธพงษ์ กัยวรรณ. (2543). **พื้นฐานการวิจัย**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์. (2530). **บทเรียนวิชาชุดครูทางวิทยุไปรษณีย์ชุดวิชาครู ระดับ พ.ม. วิชาหลักการสอน**. นครสวรรค์: ศูนย์การศึกษาสำหรับครูทางวิทยุไปรษณีย์.

รุ่งระวี พันธานนท์. (2560). **การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ**. สืบค้นจาก

<http://www.callcentermaster.com/Editors-Pick/Effective-Communication.html>

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2536). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2542). **การวัดด้านจิตพิสัย**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ละเอียด จุฑานันท์. (2541). **แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ : ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)**. กรุงเทพมหานคร: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.)

ลีน่า ลีมอภิชาติ. (2549). **การสื่อสารเพื่อการมั่งคั่ง** : กรณีศึกษาบัณฑิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขาวิชาสื่อสารมวลชน. วารสารวิจัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. 9(2), 115-136.

วธีราภรณ์ กิจจารักษ์. (2553). **ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร**. กรุงเทพฯ: สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

วสันต์ นาวเหนียว. (2558, 19 กันยายน). **เรียนอย่างไรให้มั่งคั่ง**. บ้านเมือง. หน้า 5.

วันชัย มีชาติ. (2548). **พฤติกรรมกรรมการบริหารองค์การสาธารณะ**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิชชุดา อ้วนศรีเมือง. (2554). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค STAD กับการจัดเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค LT**. ปริญญาโท สาขาวิชาการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วิทวัส ดวงภูมเมศ. (2560). **การจัดการเรียนรู้ในยุคไทยแลนด์ 4.0 ด้วยการเรียนรู้อย่างกระตือรือร้น**. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม, 11(2), 1-13.

- ศิริพงศ์ พฤทธิพันธุ์. (2553). **ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับธุรกิจ**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ฮาซันพรีนติ้ง.
- สงวนศรี วิรัชชัย. (2527). **จิตวิทยาสังคมเพื่อการศึกษา**. กรุงเทพฯ : ศึกษาพร.
- สงัด อุทรานนท์. (2529). **การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ภาควิชาบริหารการศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุฒวิทยาลัย.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2556). **การวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET)**. สืบค้นจาก <http://www.niets.or.th/>
- สิริภัทร โสทธิยาภักย์. (2561). ผลการสอนอย่างมีแบบแผนต่อสมรรถนะการสื่อสารของนักศึกษาพยาบาล. **วารสารการพยาบาลและการศึกษา**, 11(3), 36-50
- สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ. (2548). **แนวทางการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ด้วย Competency**. กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนาอินเตอร์พรีนติ้งจำกัด (มหาชน).
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2553). **แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมถวิล ธนโสภณ. (2544). **คู่มือการจัดการเรียนรูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ: ครูสภาลาดพร้าว.
- สมโภชน์ พนาวาส. (2558). การสอดแทรกภาษาอังกฤษในรายวิชาที่ไม่ใช่วิชาภาษาอังกฤษ. **วารสารวิจัยมหาวิทยาลัยสวนดุสิต สาขา มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**, 11(3), 176-186.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2560). **สพฐ.เร่งขับเคลื่อนเส้นทางการศึกษาเพื่อการทำงานใน 225 เขตพื้นที่ฯ-ร.ร.ทั่วประเทศ**. สืบค้นจาก <https://www.matichon.co.th/news/530451>
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2562). **เข้าใจสมรรถนะอย่างง่าย ๆ ฉบับประชาชน และเข้าใจ หลักสูตรฐานสมรรถนะอย่างง่าย ๆ ฉบับครู ผู้บริหาร และบุคลากรทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: 21 เซ็นจูรี จำกัด.
- สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. (2542). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542**. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- สำนักพิมพ์คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา. (2561). **ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี พ.ศ. 2561-2580**. สืบค้นจาก http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2561/A/082/T_0001.PDF
- สิริพัชร์ เจษฎาวิโรจน์. (2546). **การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ**. กรุงเทพฯ: บุ๊คพอยท์.
- สุชา จันท์เอม และสุรางค์ จันท์เอม. (2520). **จิตวิทยาพัฒนาการ**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรพันธ์ กุศลสง. (2543). **การเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู**. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2545). **21 วิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด**. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.

- สุวิทย์ มูลคำ. (2546). 19 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- สุวิมล มณีโชติ. (2547). ผลการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้โดยใช้เทคนิคเรียนรู้ด้วยกันในศูนย์การเรียนรู้ เรื่องการเตรียมตรวจพิเศษ ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ เทียบเท่าปริญญาตรี (ต่อเนื่อง 2 ปี) ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2546. วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี.
- เสริมศรี ลักษณะศิริ. (2540). หลักการสอน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร.
- สมบัติ ศุขสิทธิ์ จันทน์ อินทรสุด และธนกร สุวรรณพฤติ, (2560). การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนยุค THAILAND 4.0. วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์, 7(2), 175-188.
- ไสว พักขาว. (2544). หลักการสอนสำหรับครูมีอาชีพ. กรุงเทพฯ: เอมพันธ์.
- อโณทัย กมุทชาติ, (2550). เทคนิคการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ. สืบค้นจาก <https://www.gotoknow.org/posts/166316>
- อนันต์ พันนึก. (2554). การวิจัยและพัฒนาโปรแกรมพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อนันต์ ศรีโสภณ. (2525). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อรทัย มูลคำ. (2542). การบูรณาการหลักสูตรและการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ : ที.พี.พรินท์.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- ออมสิน จตุพร และแสงแข คงหัวรอบ. (2557). การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ: ความท้าทายสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษชาวไทยในยุคศตวรรษที่ 21. วารสารครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 42(4), 205-217.
- อานนท์ ศักกรวิชัย. (2547). แนวความคิดเรื่องสมรรถนะเรื่องเก่าที่เราหลงทาง. จุฬาลงกรณ์วารสาร, 16(64), 57-78.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง). พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โอ เดียนส์ไตร์.
- อารีรักษ์ มีแจ้ง. (2560). การพัฒนาชุดฝึกอบรมผ่านเว็บ เรื่อง การสอนภาษาอังกฤษแบบบูรณาการทักษะสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 19(4). 276-292.
- อินทรี นุญยาทร. (2542). หลักการสอน. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- อุษณีย์ โพธิ์ยิ้ม. (2549). การบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Ahellal, M. (1990). Using authentic materials in the classroom. Theoretical assumptions and practical considerations. English Teaching Forum 12, April, 37-39.

- Ann, T. S. (1999). **Identified Professional Development Need of Teachers in Curriculum Reform**. Retrieved from <http://ericac.net/eicdc/ED430976.htm>.
- Arnstein, S. R. (1969). A Ladder of Citizen Participation. **American Institute of Planners Journal**, 35(4), 216-224
- Bachman, L. F. (1990). **Fundamental considerations in language testing**. Oxford: Oxford University Press.
- Boyett, L. B. (2014). Communicative Competence and Language Learning Styles of Prospective Teachers of English. **International Referred Research Journal**. 5(1), 42-46.
- Brown, D. H., (2006). **Principle of Language and Teaching**. New Jersey: Prentice Hall, Inc.
- Brown, G. & Yule, G. (1988). **Teaching the Spoken Language: An Approach Based on the Analysis of Conversation English**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Byram, M. S. (2012). **The Common European Framework of Reference: The Globalisation of Language Education Policy**. Multilingual Matters.
- Byrne, D. (1986). **Techniques for Classroom Interaction**. New York: Longman.
- Canale, M., & Swain, M. (1980). **Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing**. *Applied Linguistics*, 1, 1-47.
- Celaya & Ruiz de Zarobe. (2010). **First Language and Age in CLIL and Hon CLIL Context**. International CLIL Research.
- Chomsky, N. (2009). **Cartesian Linguistics**, New York: Harper and Row.
- Cohen & Uphoff. (1980). **Effective Behavior in Organizations**. New York : Richard D. Irwin Inc.
- Cronbach, L. J. (1990). **Essentials of psychological testing (5th ed.)**. New York: Harper Collins.
- Devitt, M., Gardner, R. C. & Walker, R. F. (1987). **The communicative approach**. Massachusetts: Newsberry House.
- Dillon, R. M., & Kuman, A. (1985). Attitude organization and attitude behavior relation: A critique of Bogzzi and Burnkrant reanalysis of Fishbein and Aizen. **Journal of Personality and Social Psychology**, 42(1), 31-36.
- Edwards, A. L. (1957). **Techniques of attitude scale construction**. New York: Appleton-Century Crofts.
- Eggen, P. & Kauchak, D. (1997). **Education Psychology**. 3 rd ed. New Jersey: Prentice-Hall.

- Escola, Y. H. (1980). **Certain effect of selected activities of communicative competence training on the development of listening and speaking skill of high school students of German: A case study.** Dissertation Abstract International (41-05A), A T80.
- Gagné, R. M. (1985). **The Conditions of Learning and Theory of Instruction 4th edition** New York: Holt, Rinehart, and Winston. xv
- Garvin, D. A. (1993). **Building a Learning Organization.** Harvard Business Review, July/August : 778-779.
- Gephart, M. A. and Marsick, M. E. (1996). Finding Common and Uncommon Ground among Learning Organization Model, **In Proceeding of the Fourth Annual Conference of the Academy of Human Resource Development.** LA : Academy.
- Gerlach, V. S. & Ely, D. P. (1971). **Teaching and Media A Systems Approach.** Englewood Cliffs. NJ.: Prentice-Hall, Inc.
- Gilbert. (2003). **Investigating the Impact of a Non-Traditional Approach to Science in a Divers Southern High School Classroom.** Digital Dissertation. Retrieved from <http://www.UMI Proquest Digital DissertationFull Citation & Abstract.htm>.
- Glaser, R. (1965). **Toward a behavioral science base for instructional design.** In Robert Glaser (Ed.), *Teaching machines and programmed learning (Vol. 2): Data and directions* (pp. 711 - 809). Washington, D.C.: National Education Association.
- Goulden, N. R. (1995). **Progress in K-12 Communication assessment programs at the state level.** Retrieved from <http://www.eric.ed.gov/ERICDocs/data/ericdocs2sq/content/s Forage.01/0000019b/80/14/58/a4.pdf>.
- Faustino & Yohanes. (2003). **The Human Resources Management.** Yogyakarta: Andi Publisher.
- Frazee, B., & Rudnitski, R. A. (1998). **Integrated teaching methods: Theory, classroom applications, field-based connections.** Albany, NY: Delmar.
- Harmer, J. (2000). **How to Teach English.** 6th ed. Malaysia: Longman.
- Heaton, J. B. (1997). **Writing English language test.** Harlow: Longman.
- Herrera, S. G. & Murry, K. G. (2005). **Mastering ESL and Bilingual Methods: Differentiated Instruction for Culturally and Linguistically Diverse (CLD) Students.** Boston: Allyn and Bacon

- Hinkel, E. (2010). **Integrating the four skills: Current and historical perspectives**. In R.B. Kaplan (Ed.), *Oxford handbook in applied linguistics* (pp. 110-126). Oxford: Oxford University Press.
- Hutt, Leonard Joeph. (1996). **An Exploration into the Development Process of a Learning Organization**. {CD-ROM}. Abstract from : ProQuest. File : Dissertation Abstracts Item NN11910.
- Hymes, D. (1981). **In Vain I Tried to Tell You: Essays in Native American Ethnopoetics**. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Jefferies P. R. (2005). **A framework for designing, implementing, and evaluating simulations used as teaching strategies in nursing**. *Nursing Education Perspectives*; 26: 96-103.
- Johnson, D. W. and Johnson R. T. (1975 b). **Learning Together and Alone Cooperative**. Englewood Cliffs, NJ : Prentice-Hall.
- Joyce, B. & Weil, M. (1986). **Model of Teaching**. London: Prentice-Hall International.
- Joyce, B. R., Weil, E. A., & Calhoun, E. (2004). **Models of teaching** (7th ed.). Boston: Allyn and Bacon.
- Keeves, J. P. (1997). **Models and model building**. In Keeves, J.P. (ed.). *Educational research, methodology and measurement : An International Handbook*. 2nd ed., Oxford : Peraman Press.573-602.
- Khaminkieo, V. (2007). **Applying the cooperative Learning techniques to develop speaking listening abilities and interpersonal skills of beginner level students**. The degree of master of education, in teaching English as a foreign language, graduate school, Chiang Mai University.
- Kohn, K. (2009). **Computer assisted foreign language learning** In K. Knapp & B. Seidlhofer (eds.), *Handbooks of Applied Linguistics: Vol. 6. Foreign Language Communication and Learning*. Berlin: Mouton de Gruyter,
- Kotkovets, A. L. (2014). An integrated-skills approach to learning a foreign language through the use of the project method. *Advanced Education*, 2(2014), 66-73.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610.
- Ladousses, G. P. (1987). **Role-Play**. Oxford: Oxford University Press.
- Lardizabal, A. S. et al. (1970). **Methods and Principles of Teaching**. Quezon City : A Lemer – Phoenix.
- Larsen-Freeman, D. (2000). **Techniques and Principles in Language Teaching** (2nd edition). Oxford: Oxford University Press.

- Lau, C. C. Y. (2006). **What effects does peer group study have on students' learning in commerce mathematics? A case study of diverse ethnic learning.** Paper presented at the EDU-COM International Conference, Perth Western Australia.
- Littlewood, W. (1981). **Communicative Language Teaching.** Combridge : Combridge University Press.
- Littlewood, W. (1991). **Communicative Language Teaching.** Cambridge: Cambridge University Press.
- Lynch, Tony. (1996). **Communication in the Language Classroom.** Oxford: Oxford University Press.
- Likert, R. (1967). **The human organization:its management and value.** New York: McGraw-Hill Book.
- Marquardt, M. J. and Reynolds, A. (1994). **The Global Learning Organization.** New York: IRWIN.
- Marsh, C. J. (1997). **Peerspective: Key Concept For Understanding Curriculum.** London: Falmer Press
- Ornstein, A. and Hunkins, F. (1998). **Curriculum: Foundations, Principles and Issues.** Boston: Allyn & Bacon.
- Oxford, R. & Crookall, D. (1989). Research on six situational language learning strategies: Methods, findings, and instructional issues. **Modern Language Journal**, 73(4), 404-419.
- Oxford, R. (1990). **Language learning strategies: What every teacher should knows.** University of Alabama. Boston. Heinle & Heinle publications. Google Scholar.
- Peddler, M., Burgoyne J., & Boydell, T. (1991). **The Learning Company: A Strategy for Sustainable Development.** New York: McGraw-Hill.
- Peter, M. S. (1990). **The Fifth Discipline.** New York : Doubleday Currency.
- Richard, V. D. (1998). **The relationships between interpersonal communication competence and learning in management development training with an experiential learning approach.** Dissertation Abstracts International, (59-04), A.
- Richards, J. C. & Schmidt, R. (2002). **Longman dictionary of language teaching and applied linguistics (3rd ed.).** Harlow: Pearson Education.
- Saylor Alexander and Lewis. (1981). **Curriculum Planning for The Better Teaching and Learning.** New York: Holt Rinehart and Winston.

- Scarcella, R. C. & Oxford, R. L. (1992). **The Tapestry of Language Learning: The Individual in The Communicative Classroom**. Massachusetts: Heinle & Heinle Publishers.
- Scott, R. (1981). **Speaking in Communication in the Classroom**. New York: Longman.
- Skilbeck, M. (1984). **School based Curriculum Development**. London: Harper & Row.
- Savignon, S. J. (1983). **Communicative Competence : Theory and Classroom Practice Reading**. Reading, MA : Addison-Wesley.
- Saylor, J. G., et al. (1981). **Curriculum Planning for Better Teaching and Learning**. 4th ed. Japan : Hoit-Saunders International Editions.
- Spitzberg, B. H. (2003). **Conversational skills rating scale: An instructional assessment of interpersonal competence**. San Diego: NCA.
- Stevens, R, Madden, N., Slavin, R. & Farnish, A. (1987). **cooperative integrated reading and composition : Two field experiments**. Reading Research Quarterly,433-454Penn State University College of Education.2004)
- Sturman, M. (1989). **Don Quixote : notes including life and background of Cervantes, chapter summaries and critical commentaries, purpose of the novel, technique and style, characterization, themes, questions of discussion**, selected bibliography. Lincoln, Neb.: Cliffs Notes.
- Taba, H. (1962). **Curriculum Development: theory and practice**. New York, NY: Harcourt, Brace & World.
- Tawang, V. (1995, January). **Curriculum Development and Cognitive Style : Cultural Competency Ingenetic Counscling**. Dissertation Abstracts International. 56(6): 2118.
- Tyler, R. W. (1949). **Basic Principle of Curriculum and Instruction**. Chicago: University of Chicago Press.
- Verkuti. (2010). **CLIL in Secondary Level in Hungary**. International CLIL Research.
- Webster's Dictionary. (1980). **Complete Dictionary in One Volume. 7th**. New York : Bell.
- Widdowson, H. G. (1978). **Teaching Language as Communication**. Oxford: Oxford University Press.
- William, W. (1994). **Teaching English as a second language**. London: Longman Press.
- Willer, D. (1986). **Scientific Sociology : Theory and Method**. New Jersey: Prentice – Hall.

Wurr, A. J. (2002). Language experience approach revisited: The use of personal narratives in adult L2 literacy instruction. *The reading Matrix*, 2(1), 1-8.

ภาคผนวก

GRAD VRU

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

GRAD VRU

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิที่สัมภาษณ์เกี่ยวกับองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ที่	ชื่อ-สกุล	สถาบัน
1	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งฟ้า กิติญาณสุนต์	มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี
2	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เปรมจิตต์ ขจรภัย ลาร์เซ็น	มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี
3	ดร.ปิยภัทร พลัปลลา	สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดระยอง

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิที่ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ที่	ชื่อ-สกุล	สถาบัน
1	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งฟ้า กิติญาณสุนต์	มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี
2	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เปรมจิตต์ ขจรภัย ลาร์เซ็น	มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี
3	รองศาสตราจารย์ ดร.อรสา จรุงธรรม	มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี
4	อาจารย์อรัญญา มุดและ	มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี
5	ดร.ปิยภัทร พลัปลลา	สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดระยอง

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

GRAD VRU

แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน

คำชี้แจง โปรดเติมข้อความลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

1. ที่อยู่.....
เบอร์โทรศัพท์.....
2. ประสบการณ์สอน.....ปี
3. ระยะเวลาในการสัมภาษณ์.....

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

1. ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ จากวิธีดำเนินการวิจัยในขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยได้สังเคราะห์องค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยการศึกษาทฤษฎี หลักการ แนวคิด จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้ 5 องค์ประกอบของสมรรถนะ มีดังนี้

1.1 สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers) หมายถึง ความรู้ทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจน การสะกดและการออกเสียง เกี่ยวกับงานอาชีพ

1.2 สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers) หมายถึง ใช้ภาษาอย่างเหมาะสมกับบริบทการทำงาน อาจกล่าวได้ว่า การใช้คำและโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การสอบถามและการให้ข้อมูลต่าง ๆ รวมถึงการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

1.3 สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) หมายถึง เชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical form) กับความหมาย (Meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกันเกี่ยวกับงานอาชีพ เช่น สามารถถามและตอบตรงกับที่สื่อสารได้

1.4 สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers) หมายถึง ใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารในการทำงานประสบความสำเร็จ เช่น ใช้ภาษาท่าทาง (Body language) ขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

1.5 สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence) หมายถึง ควบคุมและประเมินความคิดของตนเอง เพื่อควบคุมกำกับ กระบวนการทางปัญญาและกระบวนการคิด ให้มีความตระหนักในงานที่ทำและสามารถใช้ยุทธวิธีทำงานจนสำเร็จอย่างสมบูรณ์

1. ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์มีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่ผู้วิจัยสังเคราะห์ขึ้น

1.1 มีองค์ประกอบอะไรบ้างที่แสดงถึงนักเรียนมีสมรรถนะที่ส่งเสริมการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ และแต่ละองค์ประกอบย่อยมีประเด็นอะไรบ้าง ?

.....

.....

.....

.....

1.2 นิยามศัพท์ที่กำหนดขึ้นในแต่ละองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพมีความครอบคลุมนิยามศัพท์หรือไม่ ?

.....

.....

.....

1.3 องค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพนำไปสู่การวัดและประเมินผลได้หรือไม่อย่างไร ?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ท่านคิดว่าการดำเนินการพัฒนารูปแบบการสอนสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี กระบวนการจัดการเรียนการสอนควรเป็นอย่างไร ?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณที่เสียสละเวลาอันมีค่าในการให้การสัมภาษณ์

นายอุปกิต ทรวงทองกลาง

นักศึกษาปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระราชูปถัมภ์

GRAD VRU

แบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

คำชี้แจง

1. วิธีการดำเนินการวิจัย ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยได้ศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ผู้วิจัยจึงได้สอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในการออกแบบพัฒนารูปแบบการสอน

2. แบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ องค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มี 5 สมรรถนะ ได้แก่ สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers) สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers) สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers) และ สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence) มีตัวบ่งชี้ทั้งหมด 20 ตัวบ่งชี้

3. การตอบแบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ให้นักเรียนพิจารณาว่า **นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตรงกับข้อนั้น ๆ อยู่ในระดับใด** แล้วให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียน

4. ระดับสมรรถนะของนักเรียนมีเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

- 5 หมายถึง มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพอยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพอยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพอยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพอยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพอยู่ในระดับน้อยที่สุด

สำหรับข้อมูลที่เก็บกับนักเรียนจะไม่มีผลใด ๆ กับนักเรียน และการนำเสนอข้อมูลจะเป็นไปแบบภาพรวม ขอความกรุณาให้นักเรียนตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง ขอขอบคุณนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ทุกคน

แบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ข้อ	ข้อความ	ระดับสมรรถนะ				
		5	4	3	2	1
สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)						
1	นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยค เกี่ยวกับการซื้อขายและการบริการได้อย่างชัดเจน					
2	นักเรียนสามารถสะกดคำศัพท์ ในเรื่องของสิ่งของ สินค้า และการให้บริการได้อย่างถูกต้อง					
3	นักเรียนสามารถเรียงลำดับประโยคการสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขาย การให้บริการแนะนำ หรือการเชิญชวนได้ถูกต้อง					
4	นักเรียนสามารถจำแนกประเภทของคำศัพท์ในเรื่องของการทำงาน ว่าเป็นคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ หรือคำวิเศษณ์ได้					
สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)						
5	นักเรียนสามารถพูดอธิบาย ชี้แจงเกี่ยวกับรายละเอียดของสินค้า รวมถึงการบริการและสถานที่ได้อย่างชัดเจน					
6	นักเรียนสามารถพูดบทสนทนาเชิญชวนในการซื้อขายสินค้า และการบริการได้					
7	นักเรียนสามารถสนทนากับคู่สนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าและการให้บริการได้อย่างถูกต้อง					
8	นักเรียนสามารถพูดและเขียนเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้					
สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)						
9	นักเรียนสามารถฟัง และบอกความหมายของคำและประโยคที่ใช้ในการซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าและการบริการได้					

ข้อ	ข้อความ	ระดับสมรรถนะ				
		5	4	3	2	1
สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) (ต่อ)						
10	นักเรียนสามารถเขียนบทสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าและการเสนอการบริการได้ถูกต้อง					
11	นักเรียนสามารถอ่านและสรุปใจความสำคัญจากเรื่องราวและบทสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายและการให้บริการ					
สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers)						
12	นักเรียนสามารถใช้ภาษาท่าทางแทนคำพูดแสดงความรู้สึกต่อสินค้าและการบริการได้					
13	นักเรียนสามารถขยายความคำพูดให้ผู้ฟังเข้าใจถึงรายละเอียดของสินค้าและการบริการได้					
14	นักเรียนสามารถพูดซ้ำ เน้นย้ำรายละเอียด และการพูดอ้อม ๆ เพื่อปฏิเสธในการซื้อขายสินค้าและบริการ					
สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)						
15	นักเรียนสามารถประเมินตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่องานอาชีพและจิตใจในการบริการ					
16	นักเรียนสามารถจัดการและการวางแผนงานที่ได้รับมอบหมายเสมอ					

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

นายอุภิต ทรวงทองกลาง
 นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี แบบประเมินความเหมาะสมของกลุ่มการใช้รูปแบบการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้

คำชี้แจง อ่านข้อคำถามแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องของระดับความเหมาะสมตาม

ความคิดเห็นของท่าน

เกณฑ์การประเมิน

3 หมายถึง ข้อคำถามมีความเหมาะสมมาก

2 หมายถึง ข้อคำถามมีความเหมาะสมปานกลาง

1 หมายถึง ข้อคำถามไม่มีความเหมาะสมน้อย

การแปลผล

2.50 - 3.00 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

1.50 - 2.49 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

1.00 - 1.49 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

ขอให้ท่านพิจารณาข้อคำถามต่าง ๆ ตามรายการประเมินที่กำหนดไว้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องกาบาทที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน รวมทั้งได้โปรดให้ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมลงในช่องวางทนายรายการประเมินแต่ละหัวข้อ ทั้งนี้เพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยในการปรับปรุงรูปแบบการสอนให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความร่วมมือของท่าน

นายอุปกิต ทรวงทองกลาง

นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบบประเมินความเหมาะสมของกลุ่มผู้ใช้รูปแบบการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	1	2	3
รูปแบบการสอน			
1. ด้านหลักการของรูปแบบการสอน			
1.1 มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน			
1.2 แสดงให้เห็นถึงจุดเน้นและสำคัญของแนวคิด			
1.3 มีความชัดเจนและเป็นไปได้ในการนำไปสู่การปฏิบัติ			
1.4 สามารถเป็นกรอบในการกำหนดวิธีการและกิจกรรมการเรียนรู้			
1.5 การใช้ภาษาถูกต้อง ชัดเจน เข้าใจง่าย			
2. ด้านวัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอน			
2.1 สอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับหลักการ			
2.2 สะท้อนถึงสิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะ			
3. ด้านสาระการเรียนรู้			
3.1 ขอบเขตของสาระมีความชัดเจนและครอบคลุม			
3.2 สอดคล้องและนำไปสู่การบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้			
3.3 สาระเหมาะสมกับการพัฒนาผู้เรียน			
3.4 สาระเอื้อต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
4. ด้านกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน			
4.1 ขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องและสัมพันธ์กับหลักการและแนวคิดของรูปแบบการสอนที่นำมาใช้			
4.2 กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอน			
4.3 ภาษาเข้าใจง่ายและนำไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้จริง			

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	1	2	3
4.4 มีความเหมาะสมส่งผลให้การสอนบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้			
5. ด้านการวัดและประเมินผล			
5.1 ระบุสิ่งที่ต้องการวัดและประเมินผลอย่างชัดเจน			
5.2 วัดผลและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้			
5.3 มีความชัดเจนและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้			

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	1	2	3
คู่มือการใช้รูปแบบการสอน			
1. มีวัตถุประสงค์ รายละเอียดชี้แจงเกี่ยวกับการใช้คู่มือรูปแบบการสอน			
2. มีเนื้อหา รายละเอียดชัดเจน เอื้อต่อการนำรูปแบบการสอนไปใช้			
3. ไขภาษาถูกต้อง เหมาะสม เขาใจง่าย ลำดับความสำคัญของเนื้อหา สะดวกในการนำไปสู่การปฏิบัติ			
4. ระบุถึงสิ่งที่ผู้สอนจะต้องจัดเตรียมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไวล่วงหน้าอย่างครบถ้วน			
5. มีรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องจัดเตรียมเพื่อการวัดผล และประเมินผลผู้เรียนไวอย่างชัดเจน			
6. กล่าวถึงเกณฑ์การประเมิน เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลและประเมินผล การคิดคะแนนและการพิจารณาตัดสิน ผลการเรียนรู้ ไวอย่างชัดเจน และนำไปสู่การปฏิบัติได้โดยง่าย			

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	1	2	3
แผนการจัดการเรียนรู้			
1. ด้านจุดประสงค์			
1.1 จุดประสงค์ในแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องและสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอน			
1.2 จุดประสงค์มีความชัดเจนแสดงถึงสิ่งที่มุ่งหวังให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน			
1.3 จุดประสงค์นั้นสามารถวัดและประเมินผลได้			
2. ด้านเนื้อหา			
2.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ และสามารถนำไปสู่การบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้			
2.2 เนื้อหาเหมาะสมกับผู้เรียนและเวลาที่ใช้จัดกิจกรรม			
3. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้			
3.1 ขั้นตอนของการดำเนินกิจกรรมสอดคล้องกับรูปแบบการสอน			
3.2 กิจกรรมการเรียนรู้แต่ละขั้นตอนมีความชัดเจนและสามารถนำไปปฏิบัติได้			
3.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
4. ด้านสื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้			
4.1 มีการกำหนดการใช้สื่อการสอนชัดเจน			
4.2 สื่อการสอนที่ใช้เหมาะสมกับกิจกรรมและผู้เรียน			
5. ด้านการวัดผลและประเมินผล			
5.1 มีเครื่องมือและเกณฑ์ที่ใช้ในการวัดผลและประเมินผลอย่างชัดเจน			
5.2 มีการวัดผลและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้			
5.3 เครื่องมือในการวัดผลและประเมินผลมีความชัดเจน			

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 30 คะแนน โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ภาษาอังกฤษสำหรับธุรกิจ (English for Business) จำนวน 30 ข้อ ในเรื่อง

ตอนที่ 1 At the repair shop

ตอนที่ 2 At the hotel

ตอนที่ 3 At the airport

ตอนที่ 4 At the garage

2. แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 แต่ละข้อจะมีเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลหรือสถานที่ในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งต้องใช้เหตุผลในการตัดสินใจ เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ คำศัพท์ สำนวน ประโยคที่ในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ให้นักเรียนอ่านข้อคำถาม ที่ในแต่ละข้ออย่างเข้าใจ โดยให้เลือกตัวเลือกที่เป็นคำตอบที่ถูกต้องที่สุด ที่กำหนดไว้ 4 ตัวเลือก แล้วทำเครื่องหมาย X ลงในกระดาษคำตอบให้ตรงกับตัวเลือกนั้น เพียงข้อละ 1 ตัวเลือก

3. เวลาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบความรู้ 1 ชั่วโมง

4. วิธีการตอบให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X ลงในช่องใต้ตัวอักษร A B C หรือ D ซึ่งตรงกับตัวเลือกที่นักเรียนเลือก

5. ห้ามนักเรียนขีดเขียน หรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในแบบทดสอบ

ตัวอย่างกระดาษคำตอบ

เมื่อนักเรียนเลือกตัวเลือก A ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X ลงในกระดาษคำตอบ ดังนี้

ข้อ	A	B	C	D
1	X			

นายอุปกิต ทรวงทองหลาง

นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

**แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3**

คำชี้แจง แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพเป็นข้อสอบปรนัย
4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 30 คะแนน โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน
ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

Directions: Choose the best answer to complete the dialogue.

ตอนที่ 1 : At the repair shop

Read in the dialogue box and answer (1-2)

Your son hits the wall with a baseball bat.
There is a hole on your wall.

1. For this situation, who you call should be..... .
 - a. an electrician
 - b. a chimney sweep
 - c. a carpenter
 - d. a plumber
2. What do you use for fixing your home?
 - a. Paint, paintbrush, painters tape.
 - b. Pots, pans, blender, oven and stove.
 - c. Tire iron, car jack, oil and oil pan.
 - d. Dry wall joint tape, saw, screwdriver, screws, hammer and nails.
3. What is a clamp used for?
 - a. Used for clearing clogged plumbing fixtures.
 - b. Used for turning an Allen head screw or bolt.
 - c. Used for holding items together or firmly in place while other operations are being performed.
 - d. Used for clearing plumbing traps of minor obstructions.
4. Which word has the same meaning as "Plasterwork"?
 - a. Photo.
 - b. Drawing.
 - c. Picture.
 - d. Statue.

5. A : is your room?
 B : It's a five meter by seven meter room.
 a. How far
 b. How big
 c. How tall
 d. How much
6. A : Hi, Mr. Cooper. I'm Thomas. We on the phone about a hole on your wall last week.
 B : Oh, hello! Come on in.
 a. speaking
 b. speaks
 c. speak
 d. spoke
7. A : Won't you be needing a hammer?
 B : I do have one but I need it this time.
 a. will
 b. won't
 c. would
 d. wouldn't

ตอนที่ 2 : At the hotel

Situation : Mongkol is talking with the receptionist about making a reservation. She asks him about his name.

- Receptionist :8.....
 Mongkol : Yes, Mr. Mongkol Meesook.
 Receptionist :9.....
 Mongkol : M-E-E-S-O-O-K
8. a. What's your name?
 b. How may I help you?
 c. Are you Mr. MongkolMeesook?
 d. Could I have your name, please?
9. a. How do you spell my name?
 b. How do you spell your name?
 c. How do you spell your last name?
 d. How do you spell my last name?

10. What is the opposite word of check in?
- Check out.
 - Check list.
 - Check off.
 - Check on.
11. The main entrance hall of a hotel is called..... .
- the pool
 - the lobby
 - the restaurant
 - the sauna
12. **Situation : At Royal Benja Hotel**
Receptionist : Royal Benja Hotel. ?
Anong : Yes, I'd like to book a single room for this weekend.
- How much does it cost?
 - May I help you?
 - Could I have your name, please?
 - Can you help me, please?
13. Who is a bellboy?
- The person who carries a bell.
 - The person who carries your luggage to your room.
 - The person who opens the door.
 - The person who serves you food.
14. The selection of alcoholic drinks in your hotel room is
- the mini-bar
 - the mini-bottle
 - the mini-booze
 - the mini-drink
15. If you are in a hotel room and want a meal delivery, you should call..... .
- the chef
 - food center
 - the kitchen
 - room service

ตอนที่ 3 : At the airport

16. You can say..... if you didn't understand what the flight attendant or customer said.
- well done
 - thank you
 - I'm fine
 - pardon me
17. A : ?
B : To London.
- What do you want to do?
 - Where do you want to go?
 - Why do you go there?
 - When do go there?
18. What does the phrase, 'check your bags', mean?
- To make sure you have everything you need in your bag.
 - To put your bags inside the airplane's cargo compartment.
 - To mark your bags with a red pen.
 - To look inside another passenger's bags.
19. Goods that are exempt from tax.
- Excess baggage
 - Hand luggage
 - Customs
 - Duty free
20. If you hear an alarm when walking through security, it's probably because.....
- You have won a prize.
 - The pilot would like to speak with you.
 - You walked through too quickly.
 - You have something metal in your pocket.
21. Check-in worker : Can I see your ticket and your passport, please?
You : Sure. Here's my passport. And here's my _____.
- paper
 - e-ticket
 - online purchase
 - baggage

22. Check-in worker: Do you have any luggages to check ? Please put it on this scale.

Guest :

- a. I'd like a window seat, please
 - b. Thank you, good by
 - c. Here is my passport.
 - d. Yes, this suitcase
23. Which of the following item is not allowed in the airport?
- a. luggage
 - b. passport
 - c. toxic substance
 - d. job application form

ตอนที่ 4 : At the Garage

24. A : I have a problem with my car.
B :
- a. You need to talk to the engineer.
 - b. You need to talk to the plumber.
 - c. You need to talk to the mechanic.
 - d. You need to talk to the architect.
25. If your car has a problem that you cannot fix.
You should go to a
- a. amusement park
 - b. garage
 - c. grocery store
 - d. country side
26. When you drive a car, you should
- a. sleep in the car
 - b. talk on the telephone
 - c. eat something
 - d. wear a seat belt
27. You ought to ____ your car repaired.
- a. take
 - b. get
 - c. make
 - d. do

28. Mrs. Marry : Hello. Is this an auto repair shop?
 Mechanic : _____
 a. Yes, it is. Can I help you?
 b. No, it is not. You can help me?
 c. Yes, it is. I help you?
 d. No, it is not. You help me?
29. Mechanic : I'm a mechanic. _____?
 Mrs. Marry : I've got an engine trouble.
 a. May I do for you?
 b. What can I do for you?
 c. How are you doing?
 d. Do you have problem?
30. Mrs. Marry : Can you fix it?
 Mechanic : _____
 a. Thank you
 b. OK
 c. sure
 d. No

Answer : 1.c 2.d 3.c 4.d 5.b 6.d 7.d 8.d 9.c 10.a 11.b 12.b 13.b 14.a 15.b 16.d 17.b
 18.a 19.d 20.d 21.b 22.d 23.c 24.c 25.b 26.d 27.b 28.a 29.b 30.c

แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

คำชี้แจง

1. แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 40 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 40 คะแนน ในเรื่อง ภาษาอังกฤษ สำหรับธุรกิจ (English for Business) โดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ทักษะการฟัง (Listening) จำนวน 10 ข้อ

นักเรียนฟังเทปจากเครื่องเล่นวิทยุ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามโดยเลือก ตัวเลือกที่กำหนด โดยคำถามในแต่ละข้อจะแสดงแค่ตัวเลือก แต่จะไม่แสดงข้อความคำถาม

ตอนที่ 2 ทักษะการพูด (Speaking) จำนวน 10 ข้อ

ครูผู้สอนถามคำถามนักเรียนที่กำหนดให้ นักเรียนตอบคำถามแต่ละข้อให้ได้ ใจความสมบูรณ์

ตอนที่ 3 ทักษะการอ่าน (Reading) จำนวน 10 ข้อ

นักเรียนอ่านเรื่องหรือบทความที่กำหนดให้แล้วเลือกคำตอบข้อที่ถูกที่สุด

ตอนที่ 4 ทักษะการเขียน (Writing) จำนวน 10 ข้อ

นักเรียนอ่านคำถามในแต่ละข้อซึ่งคำถามในแต่ละข้อจะมีช่องว่างให้นักเรียน เลือกตัวเลือกที่ถูกต้องที่สุดมาเติมลงในช่องว่าง

2. แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดทักษะการฟัง (Listening) ทักษะการพูด (Speaking) ทักษะการอ่าน (Reading) และทักษะการเขียน (Writing) ในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพ ให้นักเรียนอ่านข้อความที่ในแต่ละข้ออย่างเข้าใจ

3. เวลาที่ใช้ในการทำแบบวัดทักษะ 1 ชั่วโมง 30 นาที

4. ห้ามนักเรียนขีดเขียน หรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในแบบทดสอบ

นายอุปกิต ทรวงทองกลาง

นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

คำชี้แจง แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวน 40 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 40 คะแนน โดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน

ตอนที่ 1 ทักษะการฟัง (Listening) นักเรียนฟังเทปจากเครื่องเล่นวิทยุ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามโดยเลือกตัวเลือกที่กำหนด โดยคำถามในแต่ละข้อจะแสดงแค่ตัวเลือก แต่จะไม่แสดงข้อคำถาม

Directions : Please listen and choose the correct answer

1. The first step of traveling by airplane is.....?
 - a. boarding
 - b. checking - in
 - c. baggage claim
 - d. security check point
2. Which part of the airport do you have to show your passport ?
 - a. check in counter
 - b. on the flight
 - c. baggage claim
 - d. security check point
3. If you want to make a reservation, you should call..... .
 - a. the doorman
 - b. the bartender
 - c. the receptionist
 - d. the police
4. Tourism: I need help planning for my vacation.
Travel Agency: Sure,..... ?
 - a. How many photo do you want me to take ?
 - b. Which one do you like best ?
 - c. What would you like you eat ?
 - d. Where would you like to go ?
5. If can't fix it by yourself, you should call..... .
 - a. a plumber
 - b. a painter
 - c. a mechanic
 - d. an engineer

6. A : May I have a hammer and two nails ?
 B :
- No problems.
 - No, thank you.
 - Yes, of course.
 - Yes, you can't.
7. A :.....
 B : No, I'm sorry. I'm using it.
- Would you pass me the screwdriver ?
 - Would you like some screwdrivers ?
 - Could you screwdriver me ?
 - Could I eat the screwdriver ?
8. A : ?
 B : To London, England.
- What do you want to do ?
 - Where do you want to go ?
 - Why do you go there ?
 - When do go there ?
9. If you hear an alarm when walking through security, it's probably because..... .
- You have won a prize.
 - The pilot would like to speak with you.
 - You walked through too quickly.
 - You have something metal in your pocket.
10. A: May I have your telephone number ?
 B: Sure. It's
- 0899585454
 - 39/1
 - on the 4th floor
 - 2015

ตอนที่ 2 ทักษะการพูด (Speaking) ครูผู้สอนถามคำถามนักเรียนที่กำหนดให้ นักเรียนตอบคำถามแต่ละข้อให้ได้ใจความสมบูรณ์

Directions : Please answer each question

- How much does it (สินค้า) cost ?
- Would you like anything to drink / eat ?
- What's the matter ?
- What can I do for you ?

15. May I speak to (name) please ?
16. How do you spell your name/surname, please ?
17. When will you be arriving ?
18. Excuse me. Where can I find (สินค้า) ?
19. What do you want to do ?
20. What problem do you have with your (รถของคุณ) ?

ตอนที่ 3 ทักษะการอ่าน (Reading) นักเรียนอ่านเรื่องหรือบทความที่กำหนดให้แล้วเลือกคำตอบ
ข้อที่ถูกที่สุด

Directions: Read the following passages then choose the best answer. (21-23)

Amsterdam's Schiphol, a large international airport, is typical. That is, like most big centers of transportation, it has a duty-free shop, restaurants, lounges and the services that tourists need

21. What is this information mainly about?
 - a. a sales project
 - b. a job opportunity
 - c. a special occasion
 - d. an airport
22. There are all of things in this airport except?
 - a. duty-free shop
 - b. night club
 - c. lounges
 - d. restaurant
23. What is the synonym of "typical" ?
 - a. representative
 - b. present
 - c. process
 - d. priest

Directions: Read the following passages then choose the best answer. (24-25)

Route	Flight No	Dep. Time	Arr. Time	Aircraft	Service Starts
Tokyo(Haneda) - London	NH277	11:30	16:00	B777-300ER	March 30, 2014
London - Tokyo(Haneda)	NH278	19:35	15:15+1		
Tokyo(Haneda) - Paris	NH215	10:25	15:45	B777-300ER	
Paris - Tokyo(Haneda)	NH216	21:10	16:00+1	B767-300ER	
Tokyo(Haneda) - Vancouver	NH116	21:55	14:55		
Vancouver - Tokyo(Haneda)	NH115	16:55	19:05+1	B787-8	
Tokyo(Haneda) - Jakarta	NH855	10:05	15:40		
Jakarta - Tokyo(Haneda)	NH856	21:25	7:10+1	B767-300ER	
Tokyo(Haneda) - Hanoi ⁻¹	NH857	8:55	12:05		
Hanoi - Tokyo(Haneda) ⁻¹	NH858	14:00	21:05	B767-300ER	
Tokyo(Haneda) - Manila ⁻²	NH869	9:55	13:30		
Manila - Tokyo(Haneda) ⁻²	NH870	14:40	19:55		

ที่มา : สถาบันภาษาอังกฤษสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ

24. According to the timetable, which is **NOT** true?
- NH215 arrives in Paris at 15.45.
 - NH116 arrives in Vancouver in the morning.
 - The flight from Tokyo (Haneda) to London is NH277.
 - NH858 departs from Hanoi in the afternoon.
25. According to the timetable, which is **TRUE**?
- NH115 arrives London at 16.00.
 - NH856 departs from Jakarta to Manila.
 - The flight from Tokyo to Jakarta takes about 6 hours.
 - The flight from Tokyo to Paris flies by aircraft B767-300ER.

Directions: Read the following passages then choose the best answer. (26-27)

Design Project Manager (Structural Engineer)

Career field: All engineer/Technicians/Mechanic, Project Management/Coordinator/Producer/Production planner

Qualifications

Year of experience : More 20 yr.

Job location : Bangkok

Monthly salary range : Negotiable

Job type : Permanent

Position(s) : Several positions

Sex : Male or female

Education : Master's degree of Structural Engineering

Other qualification : - minimum 20 years of experience in both Design and Project Management

all concrete systems, high-rise and complex buildings

- Fluency in spoken and written English

ที่มา : สถาบันภาษาอังกฤษสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ

26. Which of the following candidate is not suitable for this job?
- A person who lives out of town.
 - A person who graduated in Master's degree.
 - A person who can communicate English well.
 - A person who is familiar with designing and managing.
27. "Negotiable salary" can be most closely defined as:
- Salary is already assigned.
 - You'll definitely earn salary.
 - Salary depends on a board.
 - It's open to discussion for salary.

Directions: Read the following passages then choose the best answer. (28-30)

Name	: Jenifer Butcher
Age	: 31
Address	: 21 Caster Street Cambridge
Telephone	: 783 196 896
Email	: meatwaman@hotmail.com
ID/passport	: 02353 74654
Looking for	: A double room with a view
Wants to stay	: 2 nd of April for 6 days
Extra details	: Coming with husband visit family

ที่มา : สถาบันภาษาอังกฤษสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ

28. What type of room does Jenifer want?

- Suit room.
- Single room.
- Double room.
- Penthouse suit.

29. How long will Jenifer stay?

- For six days.
- For a week.
- For five days.
- For a month.

30. When does Jenifer check – in?

- This weekend.
- On Songkran Day.
- The 2nd of April.
- On 2nd floor.

ตอนที่ 4 ทักษะการเขียน (Writing) นักเรียนอ่านคำถามในแต่ละข้อซึ่งคำถามในแต่ละข้อจะมีช่องว่างให้นักเรียนเลือกตัวเลือกที่ถูกต้องที่สุดมาเติมลงในช่องว่าง

Directions: Choose the most appropriate answer

Situation : Paul is talking with ChaophayaThara Hotel's receptionist.

Receptionist : Welcome to ChaophayaThara Hotel.31..... ?

Will : A twin bed room, please.

Receptionist :32.....

Will : I'll stay here for 3 days.

Receptionist : Would you like to pay in cash or by credit card ?

Will :33.....

31. a. How do you stay here ?
 b. Where is your room ?
 c. Would you like a single room ?
 d. What kind of room would you like ?
32. a. How many days are you stay here ?
 b. Where will you be stay ?
 c. How long will you stay ?
 d. Why do you stay here ?
33. a. I will pay in cash.
 b. I will pay by check.
 c. I already had a reservation.
 d. I'd like a room, please.
34. **Situation: At the airport**
 Officer: Where are you going ?
 Mana: I'm going on vacation in Phuket,
 Officer: _____ ?
 Mana: for a week.
- a. How many people are there
 b. How long will you stay there
 c. How can you get to there
 d. How about the airplane
35. **Situation: Kitty is going abroad by plane.**
 Officer says " _____ "
- a. Have a good flight.
 b. Enjoy your cruise.
 c. Have a safe drive.
 d. Have a nice ride

36. **Situation:** After the plasterer finished his work on Mr. Harry's home, they had a discussion about house renovation.

Harry : Can you give me any discount ? I want to have my House renovated next month.

Plasterer : I can quote you £1100 if you let us renovate your house too.

- a. Here it is.
- b. Here you are.
- c. No problem sir.
- d. No, thank you.

37. A : Won't you be needing a hammer ?

B : I do have one but I need it this time.

- a. will
- b. won't
- c. would
- d. wouldn't

38. A :

B : I want to use it to climb on the roof.

- a. Do you have a brush ?
- b. Do you have a ladder ?
- c. Do you want sandpaper ?
- d. Do you want a ladder ?

39. A : I want to paint my house.

B : I'm sorry, I don't have any.

- a. Do you have any paint ?
- b. Do you have sandpaper ?
- c. Do you have a hammer ?
- d. Do you have a ladder ?

40. A : Do you know where I can get my tire repaired ?

B : _____

- a. Yes, I do. At the Bangkok auto repair shop.
- b. Yes, I do. At the restaurant.
- c. Yes, I do. At the pet shop.
- d. Yes, I do. At the pharmacy shop.

Answer: 1.b 2.a 3.c 4.b 5.a 6.c 7.a 8.b 9.d 10.a 21.d 22.b 23.a 24.b 25.c 26.a 27.d
28.c 29.a 30.c 31.d 32.c 33.b 34.b 35.a 36.c 37.d 38.b 39.a 40.a

แบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพ

คำชี้แจง

1. วิธีการดำเนินการวิจัยพัฒนารูปแบบการสอน ในชั้นตอนที่ 3 ผู้วิจัยได้ศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

2. แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ โดยผลการตอบแบบวัดนี้จะนำไปเพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

3. การตอบแบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ให้นักเรียนพิจารณานักเรียนมีคุณลักษณะเฉพาะของนักเรียนที่จะประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตรงกับข้อนั้น ๆ อยู่ในระดับใด ทั้งการประเมินก่อนเรียนและการประเมินหลังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ แล้วให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียน

4. กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนน

5	หมายถึง	มีคุณลักษณะเฉพาะมากที่สุด
4	หมายถึง	มีคุณลักษณะเฉพาะมาก
3	หมายถึง	มีคุณลักษณะเฉพาะปานกลาง
2	หมายถึง	มีคุณลักษณะเฉพาะน้อย
1	หมายถึง	มีคุณลักษณะเฉพาะน้อยที่สุด

สำหรับข้อมูลที่เก็บกับนักเรียนจะไม่มีผลใด ๆ กับนักเรียน และการนำเสนอข้อมูลจะเป็นไปแบบภาพรวม ขอความกรุณาให้นักเรียนตอบแบบวัดคุณลักษณะตามความเป็นจริง ขอขอบคุณนักเรียนที่ตอบแบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพทุกคน

นายอุปทิศ ทรวงทองกลาง

นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

รายการประเมิน	ระดับคุณลักษณะ				
	5	4	3	2	1
1. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานที่ตนได้ปฏิบัติ					
2. นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ คิดรอบคอบในการ พิจารณาและตัดสินใจ					
3. นักเรียนเป็นคนช่างสังเกตกับงานที่ได้ทำ เรียนรู้ได้เร็ว และมีความจำดี					
4. นักเรียนมีความซื่อตรงและซื่อสัตย์กับงานที่ได้รับผิดชอบ มีความกล้าที่จะกระทำในสิ่งที่ถูกต้อง					
5. นักเรียนมีกิริยาอาการอ่อนโยน สุภาพและมีมารยาทที่อ่อนน้อมถ่อมตน					
6. นักเรียนให้บริการแบบสมัครใจและเต็มใจ					
7. นักเรียนแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดีเมื่อเวลาทำงานที่ได้รับมอบหมาย					
8. นักเรียนมีความกระตือรือร้น ร่าเริง					
9. นักเรียนแต่งกายสะอาดเรียบร้อย					
10. นักเรียนมีศิลปะและเทคนิคการพูดเพื่อจูงใจคนในการทำงาน					
11. นักเรียนรู้จักควบคุมจิตใจ และอารมณ์ได้					
12. นักเรียนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เข้ากับผู้อื่นได้อย่างดี					

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

.....

แบบวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คำชี้แจง

1. แบบวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประเมินสมรรถนะในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้วิจัย ได้ศึกษาเอกสารหลักการ แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจาก (Brieger, 1995; Bachman, 1990; Savignon, 1997; Canale และ Swain, 1980; Chomsky, 2009; Hutchinson and Waters, 1989; Hymes, 1981; Gagne, 1985; Nunan, 1988; Robinson, 1991; Strevens, 1978; Webb, 1983; Widdowson, 1978; Gagne, 1985; Oxford, 1990; Littlewood, 1991; William, 1994; สุมิตรา อังวัฒนากุล, 2553; รูปทอง กว้างสวัสดิ์, 2545) ได้แก่

1.1.1 ด้านหลักไวยากรณ์หรือโครงสร้างภาษา (Grammatical Competence)

หมายถึง ความรู้ทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างประโยค การสะกดคำและการออกเสียง

สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers) นักเรียนรู้ความหมาย ประเภทของคำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพในการนำไปใช้ โครงสร้างประโยคและสำนวนในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพกับสถานการณ์ที่ครูผู้สอนได้กำหนดขึ้น ดังนี้ ในโรงแรม ในสนามบิน ในตู้ช้อปปิ้ง และในร้านขายอุปกรณ์ก่อสร้าง

1.1.2 ด้านการใช้ภาษาให้เกิดความต่อเนื่องและความสัมพันธ์กันของข้อความ (Discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical form) กับความหมาย (meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น John hid Bill's keys. He was drunk. (จอห์นซ่อนกุญแจของบิล เพราะเขาเมา) กับ John hid Bill's keys. He likes spinach. (จอห์นซ่อนกุญแจของบิล เพราะเขาชอบผักขม) โดยประโยคที่ 1 มีความสอดคล้องกันระหว่างเหตุและผล ส่วนประโยคที่ 2 ไม่ได้มีความสอดคล้องเกี่ยวข้องกันเลย (Richards, Plat and Plat, 1993)

สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) นักเรียนมีความรู้และความเข้าใจในการใช้ภาษาเพื่อเชื่อมระหว่างประโยคให้มีความสอดคล้องสัมพันธ์กันกับความหมาย ในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามรูปแบบ ในสถานการณ์ที่แตกต่างกันที่ครูผู้สอนได้กำหนดขึ้น ดังนี้ ในโรงแรม ในสนามบิน ในตู้ช้อปปิ้ง และในร้านขายอุปกรณ์ก่อสร้าง

1.1.3 ด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic Competence) หมายถึง การใช้คำและโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม ตัวอย่างเช่น Expressing strong views about politics and religion over dinner is generally avoided. (โดยทั่วไป ควรหลีกเลี่ยงการสนทนาในมุมมองการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องการเมืองและศาสนาตลอดการรับประทานอาหารมื้อค่ำ) (Alptekin, 2002) และการใช้การสนทนา เช่น การขอโทษ

การขอบคุณ การถามทิศทางและข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง ให้เหมาะสมกับสภาพบริบท เป็นต้น

สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers) นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพได้อย่างเหมาะสมกับบริบทการทำงาน หรืออาจกล่าวได้ว่า สามารถใช้คำและโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคมในการทำงาน เช่น การเสนอให้บริการ การสอบถามรายละเอียดของสินค้าและการให้บริการ รวมถึงการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าและบริการ เป็นต้น

1.1.4 ด้านการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อความหมาย (Strategic Competence)

หมายถึง การใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จโดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด ถ้าผู้พูดมีกลวิธีในการที่จะไม่ทำให้การสนทนานั้นหยุดลงกลางคัน เช่น กลวิธีการใช้การสร้างคำใหม่ ประโยคโครงสร้างที่ซ้ำ ๆ กัน อาจเกิดจากผู้พูดมีความคุ้นเคยต่อการใช้เนื่องจากไม่ทราบคำศัพท์ที่ถูกต้องของภาษาเป้าหมาย จึงสร้างคำขึ้นมาเองโดยหวังว่าผู้ฟังจะเข้าใจ เช่น ใช้คำว่า “airball” แทนคำว่า “balloon กลวิธีการพูดซ้ำ ประโยคโครงสร้างที่ซ้ำ ๆ กัน อาจเกิดจากผู้พูดมีความคุ้นเคยต่อการใช้ Do you know what a hammer is? What is a hammer?” เป็นต้น (ทวีศักดิ์ ชูมา, 2556)

สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers) นักเรียนสามารถใช้เทคนิค วิธีการในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ เช่น กลวิธีการอธิบายความ กลวิธีการพูดซ้ำ กลวิธีสร้างคำใหม่ เป็นต้น

1.1.5 ด้านทางเฉพาะที่นำไปสู่ความสำเร็จในการสื่อสาร (Metacognitive Competence) หมายถึง การตระหนักรู้การควบคุมความคิด การประเมิน วางแผน และจัดระบบการคิดของตน เป็นความสามารถในการตรวจสอบการคิดของตน เช่น การมีจิตใจในการให้บริการที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เป็นต้น

สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence) นักเรียนสามารถควบคุมและประเมินความคิดของตนเอง ทั้งในเรื่องคุณลักษณะที่แสดงออกผ่านการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามสถานการณ์ที่ครูผู้สอนได้กำหนดขึ้น สามารถเจรจาเกี่ยวกับงานอาชีพให้ประสบความสำเร็จ

2. เป็นแบบวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ที่มีการบูรณาการทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จำนวน 4 ข้อ ข้อละ 10 คะแนน รวม 40 คะแนน ประเมินโดยการสังเกตและการทดสอบจากสถานการณ์ที่กำหนดขึ้น ดังต่อไปนี้

แบ่งออกเป็น 4 ข้อ

ข้อที่ 1 At the Repair Shop

ข้อที่ 2 At the Hotel

ข้อที่ 3 At the Airport

ข้อที่ 4 At the Garage

แต่ละข้อแบ่งออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 ครูผู้สอนกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนจับคู่กันทดสอบการใช้สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพโดยเป็นผู้ขายและผู้ซื้อสลับกัน (โดยจะมีบทสนทนาตัวอย่าง) โดยนักเรียนจะต้องเปลี่ยนคำหรือโครงสร้างของประโยคใหม่

ตอนที่ 2 ฟังบทความจากวิดีโอคลิปนี้แล้วสรุปความเข้าใจของนักเรียนว่าเขากำลังพูดเกี่ยวกับอะไร

ตอนที่ 3 อ่านบทความและตอบคำถาม

3. ระดับสมรรถนะโดยเป็นลักษณะเป็นแบบวัดโดยมีเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริก (Scoring Rubric) เป็นรายองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ดังนี้

สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนักคะแนน
สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)	ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน	2
	สะกดคำที่เกี่ยวข้องอาชีพและการทำงานถูกต้อง	1
	เรียงประโยคที่เกี่ยวข้องกับการทำงานได้ถูกต้อง	2
	จำแนกประเภทของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพได้	1
สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)	พูดอธิบาย ชี้แจงของงานที่ทำได้ชัดเจน	3
	พูดสนทนาเชิญชวนคนให้สนใจสินค้าและบริการได้	3
	พูดกับคู่สนทนาในการทำงานได้อย่างเหมาะสม	3
	พูดและเขียนเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้	5
สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)	ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยคเกี่ยวกับอาชีพ	3
	เขียนบทสนทนาได้ถูกต้องที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพได้	3
	อ่านและสรุปใจความสำคัญเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพได้	3
สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers)	ใช้ภาษาทำทางแทนคำพูดในระหว่างการทำงานได้	1
	ขยายความคำพูดให้เข้าใจในระหว่างการทำงานได้	1
	พูดซ้ำหรือพูดอ้อมในระหว่างการทำงานได้	1
สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)	ประเมินตนเองในการใช้ภาษาและจิตใจในการบริการ	4
	จัดการและการวางแผนสิ่งที่จะพูดเสมอ	4
	รวม	40

เกณฑ์การแปลผลคะแนน

- คะแนน 35-40 = มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด
คะแนน 34-30 = มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก
คะแนน 29-25 = มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนน 24-20 = มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อย
คะแนน 19-0 = มีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อยที่สุด

นายอุปกิต ทรวงทองกลาง

นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

GRAD VRU

1. At the repair shop

ตอนที่ 1

Direction 1 : The teacher determines the situation at the repair shop between the seller and the buyer by having students pair up to test the use of English communication proficiency for a career as alternating a seller and a buyer. (Below is an example dialogue.) Students will have to change the words or structure of the new sentence.

คำชี้แจง 1 : ครูผู้สอนกำหนดสถานการณ์ที่ร้านซ่อมสิ่งของระหว่างผู้ขายและผู้ซื้อโดยให้นักเรียนจับคู่กันทดสอบการใช้สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพโดยเป็นผู้ขายและผู้ซื้อสลับกัน (โดยข้างล่างนี้เป็นบทสนทนาตัวอย่าง) โดยนักเรียนจะต้องเปลี่ยนคำหรือโครงสร้างของประโยคใหม่

Conversation Example

- Mrs. Anna : Hello. Is this a repair shop?
 Carpenter : Yes, it is. Can I help you?
 Mrs. Anna : Yes, please. Is there a carpenter here?
 Carpenter : I'm a carpenter. What can I do for you?
 Mrs. Anna : I have a problem with my window. It is broken.
 Carpenter : Where's your house?
 Mrs. Anna : About 10 kilometers near the bank.
 Carpenter : Just a minute, I'll get my tools.
 Mrs. Anna : What's wrong? Is it a big job?
 Carpenter : You need a new window.
 Mrs. Anna : Is this going to cost me a lot?
 Carpenter : It will cost you 1,500 baht only.
 Mrs. Anna : Can I pay you by cheque ?
 Carpenter : I think that'll be all right.
 Mrs. Anna : Thank you so much.
 Carpenter : You're welcome.
 Mrs. Anna : Bye.
 Carpenter : Bye-Bye.

ตอนที่ 2

Direction 2 : Listen conversation from <https://www.youtube.com/watch?v=vNvnR6Jris> between a seller and a customer ordering things about the construction. Then, conclude your understanding of the conversation. What are they talking?

คำชี้แจง 2 : ฟังบทความจากวิดีโอคลิปนี้แล้วสรุปความเข้าใจของนักเรียนว่าเขากำลังพูดเกี่ยวกับอะไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3

Direction 3 : Read and answer questions.

คำชี้แจง 3 : อ่านบทความและตอบคำถาม

5 Tips to Help You Successfully Grow Your Construction Business

1. Build a great team. In construction, your people are your business. Hire dependable, knowledgeable and skilled employees. Retain your best employees by promoting and rewarding them for their hard work and reliability.

2. Manage your business, but lead your people. Your employees want to be led, not managed. Be a great leader and your employees will follow you anywhere. If you try and manage every aspect of your employees work they will think you have no confidence in their ability to make good decisions and properly do their jobs.

3. Be selective to be profitable. It's not enough to just earn more business. When you take on more work it has to be profitable. There's no sense in doubling the number of jobs you work if you aren't increasing your profits.

4. Network to earn more work. One of the best ways to network is to join and be active in the local chapter of a trade association. Networking can be a useful tool to build brand awareness for your company, generate leads and find vendors. Being active and giving back to your community is also a great networking opportunity for your business.

5. Quality is king. Tread carefully when considering any measure that could sacrifice the quality of your work. Cutting corners to reduce costs speed up completion of a project can be detrimental. Your company's reputation for doing quality work is only as good as your last project so never compromise your high standards of performing quality work.

1. From the passage, do you think which tips is the most important? How?

.....

.....

2. If you want to start construction business, What are you going to do first?

.....

.....

2. At the hotel

ตอนที่ 1

Direction 1 : The teacher determines the situation at the hotel between a receptionist and a client by having students pair up to test the use of English communication proficiency for a career as alternating a receptionist and a client. (Below is an example dialogue.) Students will have to change the words or structure of the new sentence.

คำชี้แจง 1 : ครูผู้สอนกำหนดสถานการณ์ที่โรงแรมระหว่างพนักงานต้อนรับและลูกค้าโดยให้นักเรียนจับคู่กันทดสอบการใช้สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพโดยเป็นพนักงานต้อนรับและลูกค้าสลับกัน (โดยข้างล่างนี้เป็นบทสนทนาตัวอย่าง) โดยนักเรียนจะต้องเปลี่ยนคำหรือโครงสร้างของประโยคใหม่

Conversation Example

- Receptionist : Hello, Marriott Hotel, Can I help you?
 Wanna : Hi, I'd like to make a reservation.
 Receptionist : Just a moment. OK, for what date?
 Wanna : May, 7th.
 Receptionist : How many nights will you be staying?
 Wanna : 5 nights.
 Receptionist : How many persons will you be staying?
 Wanna : Three persons.
 Receptionist : Would you like a double or a twin room?
 Wanna : Twin room. What's the room rate?
 Receptionist : 3,500 baht per night plus tax.
 Wanna : Is breakfast included?
 Receptionist : Yes, breakfast is included. Would you like me to reserve a room for you?
 Wanna : Yes, please.
 Receptionist : Please tell me your name?
 Wanna : Wanna Khemdamrong.

Receptionist : How do you spell your name and last name?
 Wanna : W-a-n-n-a K-h-e-m-d-a-m-r-o-n-g.
 Receptionist : Mrs. Wanna. How will you be paying a deposit?
 Wanna : I will pay in cash. How much is it?
 Receptionist : 3,500 baht per night.
 Wanna : Sure.
 Receptionist : Thank you for choosing to stay with us.
 Wanna : You're welcome.

ตอนที่ 2

Direction 2 : Listen conversation from <https://www.youtube.com/watch?v=wyqfYJX23lg&t=7s> between a receptionist and a customer about checking into a hotel. Then, conclude your understanding of the conversation. What are they talking?

คำชี้แจง 2 : ฟังบทความจากวิดีโอคลิปนี้แล้วสรุปความเข้าใจของนักเรียนว่าเขากำลังพูดเกี่ยวกับอะไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3

Direction 3 : Read and answer questions.

คำชี้แจง 3 : อ่านบทความและตอบคำถาม

141 North Main St.
Ann Arbor, MI48104
USA

7 August 2016

The Reservations Manager
The Rachada Hotel
Rachada Rd,
Bangkok 10900

Dear Siror Madam,

I booked a double room in your hotel for my husband and myself for the period of 3-9September 2016 a few weeks ago. Unfortunately, my husband recently had an accident and now has to have an operation. The doctor has ordered complete rest for six months. We will not, therefore, visit Thailand.

For this reason, we would like to cancel our reservation.

Yours faithfully,

L. O'Mally
(Leslie O'Mally)

1. What is the purpose of the writer?

.....
.....

2. Why did she have to change her plans?

.....
.....

3. At the airport

ตอนที่ 1

Direction 1 : The teacher determines the situation at the airport between an agent and an client by having students pair up to test the use of English communication proficiency for a career as alternating an agent and a client. (Below is an example dialogue.) Students will have to change the words or structure of the new sentence.

คำชี้แจง 1 : ครูผู้สอนกำหนดสถานการณ์ที่สนามบินระหว่างพนักงานขายตั๋วและลูกค้าโดยให้นักเรียนจับคู่กันทดสอบการใช้สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพโดยเป็นพนักงานขายตั๋วและลูกค้าสลับกัน (โดยข้างล่างนี้เป็นบทสนทนาตัวอย่าง) โดยนักเรียนจะต้องเปลี่ยนคำหรือโครงสร้างของประโยคใหม่

Conversation Example

Agent : When will you be arriving?
 Client : I will be arriving at 10.40 a.m. .
 Agent : Where are you flying to?
 Client : I am flying to Chiang Mai.
 Agent : What's the flight number?
 Client : It is TG 101 .
 Client : How much does it cost to go to Chiang Mai?
 Agent : Pardon, could you say that again?
 Client : How much does it cost to go to Chiang Mai?
 Agent : It is 2,300 baht.
 Client : What time does the plane depart?
 Agent : It is at 11.50 a.m. .
 Agent : Would you like a window seat or an aisle seat?
 Client : I would like window seat.

หรือ

Agent : Good day! May I ask where you are flying today?
 Client : I am flying to Chiang Mai.
 Agent : Show me your passport please.
 Client : Here it is.
 Agent : Thank you. Do you have luggage to check in?
 Client : Yes. I have one suitcase and I have a handbag to carry on.
 Agent : Here is your boarding pass. Have a good trip.
 Client : Thank you!

ตอนที่ 2

Direction 2 : Listen conversation from <https://www.youtube.com/watch?v=oDZ-aWESjto> between an airport staff and a customer about checking-in. Then, conclude your understanding of the conversation. What are they talking?

คำชี้แจง 2 : ฟังบทความจากวิดีโอคลิปนี้แล้วสรุปความเข้าใจของนักเรียนว่าเขากำลังพูดเกี่ยวกับอะไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3

Direction 3 : Read and answer questions.

คำชี้แจง 3 : อ่านบทความและตอบคำถาม

When you plan to travel by air, you need to make sure that you check-in at least two hours before your flight. When you arrive at the airport **departure terminal**, make sure that you put your heavy luggage in a **trolley**; otherwise you may end up pushing your luggage around the airport. When you enter the departure area, a **security check** is carried out on your entire luggage. When you get to the **check-in counter**, an airline representative will check your tickets and weigh your luggage. All airlines impose a weight restriction, and any **excess baggage** can be very expensive. After checking-in, you can take any **hand luggage** onboard with you, while heavy luggage is put on a **conveyor belt** and carried away. After checking-in, you can wait for your flight at the departure lounge or you can shop around for tax free goods at the **duty free store**. When it's time to board your flight, an announcement will be made for all **passengers** to board their flights. When all the passengers and **cabin crew** have boarded the plane, the captain will communicate with the control tower and guide the airplane onto the **runway** for take-off.

1. A place in the airport that you buy goods without tax is?

.....

2. How much time at least? You must go to the airport before a plane takes off.

.....

4. At the garage

ตอนที่ 1

Direction 1 : The teacher determines the situation at the garage between a garage owner and a client by having students pair up to test the use of English communication proficiency for a career as alternating a garage owner and a client. (Below is an example dialogue.) Students will have to change the words or structure of the new sentence.

คำชี้แจง 1 : ครูผู้สอนกำหนดสถานการณ์ที่สนาามบินระหว่างพนักงานขายตัวและลูกค้าโดยให้นักเรียนจับคู่กันทดสอบการใช้สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพโดยเป็นพนักงานขายตัว

และลูกค้าสลับกัน (โดยข้างล่างนี้เป็นบทสนทนาตัวอย่าง) โดยนักเรียนจะต้องเปลี่ยนคำหรือโครงสร้างของประโยคใหม่

Conversation Example

- Mrs. Marry : Hello. Is this an auto repair shop?
 Mechanic : Yes, it is. Can I help you?
 Mrs. Marry : Is there a mechanic here?
 Mechanic : I'm a mechanic. What can I do for you?
 Mrs. Marry : I've got an engine trouble.
 Mechanic : Where's your car?
 Mrs. Marry : At Lotus supermarket.
 Mechanic : What's the problem, do you know?
 Mrs. Marry : I don't know.
 Mechanic : Just a minute, I'll get my tools kit.
 Mrs. Marry : There could be something wrong with the gear box.
 Mechanic : What makes you think that?
 Mrs. Marry : I can't get it into 3rd gear.
 Mechanic : All right, let's have a look.
 Mrs. Marry : Can you fix it?
 Mechanic : Sure.
 Mrs. Marry : How much is it?
 Mechanic : It is 30 thousand.
 Mrs. Marry : Thank you.
 Mechanic : You're welcome.

ตอนที่ 2

Direction 2 : Listen conversation from <https://www.youtube.com/watch?v=cW9lYL1FngY> between a car repairer and a customer about fixing car. Then, conclude your understanding of the conversation. What are they talking?

คำชี้แจง 2 : ฟังบทความจากวิดีโอคลิปนี้แล้วสรุปความเข้าใจของนักเรียนว่าเขากำลังพูดเกี่ยวกับอะไร

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3

Direction 3 : Read and answer questions.

คำชี้แจง 3 : อ่านบทความและตอบคำถาม

Accidents Happen

You've been in a car wreck and filed your claim. Now what? Unfortunately, the insurance claims process can be confusing and time-consuming, so try to understand all the steps and what you can do to make it all go as smoothly and quickly as possible. Explore what to do after filing a car insurance claim and how to get your car back on the road quickly. What should I expect from the repair process? If you've been in a car accident and are considering filing an insurance claim to cover the cost of damages, follow these basic steps.

1. Contact insurance and make the claim.
2. Choose a repair shop.
3. Take your car to the garage.
4. Follow up with your insurance company and the garage.
5. Confirm repairs and pick up your car.
6. Get your claim check.

1. How do you file an insurance claim?

.....

.....

2. Has your family ever filed and insurance claim?

.....

.....

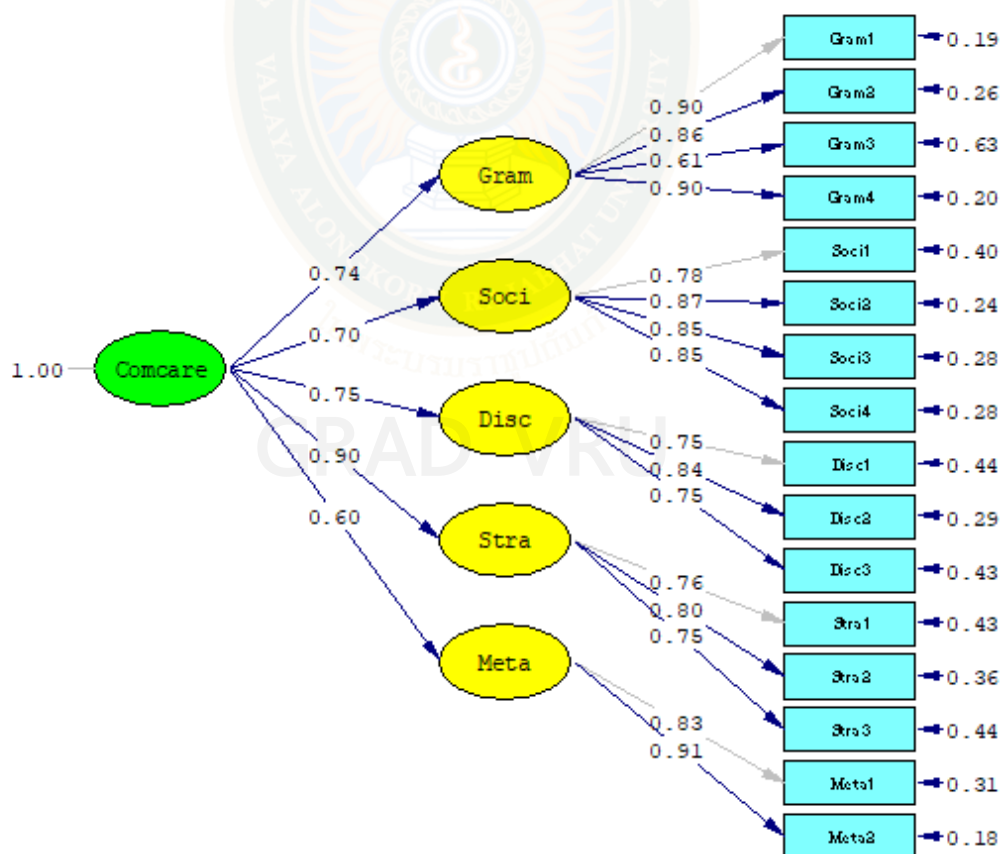
ภาคผนวก ค

ผลการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและผลการวิเคราะห์ข้อมูล

GRAD VRU

ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับข้อมูลเชิงประจักษ์ (ก่อนปรับโมเดล)

ดัชนีความสอดคล้อง	เกณฑ์การพิจารณา	ค่าดัชนี	ความหมาย
1. (χ^2 : Chi-square)	p-value > 0.05	0.000	โมเดลไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์
2. ค่า (χ^2 / df : Chi-square /Degrees of Freedom)	< 2.00 หรือ < 5.00	3.357	
3. ค่า GFI	> 0.90 (เข้าใกล้ 1)	0.92	
4. ค่า AGFI	> 0.90 (เข้าใกล้ 1)	0.88	
5. ค่า CFI	> 0.90 (เข้าใกล้ 1)	0.98	
6. ค่า RMSEA	< 0.05 (เข้าใกล้ 0)	0.072	
7. ค่า CN	≥ 200 ของกลุ่มตัวอย่าง	190.16	

Chi-Square=332.39, df=99, P-value=0.00000, RMSEA=0.072

โมเดลองค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับข้อมูลเชิงประจักษ์ (ก่อนปรับโมเดล)

ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of item objective congruence: IOC) ของแบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ข้อที่	ผู้ทรงคุณวุฒิ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิ 3	ผู้ทรงคุณวุฒิ 4	ผู้ทรงคุณวุฒิ 5	IOC
1	+1	+1	+1	+1	+1	1
2	+1	+1	+1	+1	+1	1
3	+1	+1	+1	+1	+1	1
4	+1	+1	+1	+1	+1	1
5	+1	+1	+1	+1	+1	1
6	+1	+1	+1	+1	+1	1
7	+1	+1	+1	+1	0	0.8
8	+1	+1	+1	+1	+1	1
9	+1	+1	+1	+1	+1	1
10	+1	+1	+1	+1	+1	1
11	+1	+1	+1	+1	+1	1
12	+1	+1	+1	+1	+1	1
13	+1	+1	+1	+1	+1	1
14	+1	0	+1	+1	+1	0.8
15	+1	+1	+1	+1	+1	1
16	+1	+1	+1	+1	+1	1

ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of item objective congruence: IOC) ของแบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อที่	ผู้ทรงคุณวุฒิ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิ 3	ผู้ทรงคุณวุฒิ 4	ผู้ทรงคุณวุฒิ 5	IOC
1	+1	+1	+1	+1	+1	1
2	+1	+1	+1	+1	+1	1
3	+1	+1	0	+1	+1	0.8
4	+1	+1	+1	+1	+1	1
5	+1	+1	+1	+1	+1	1
6	+1	+1	+1	+1	+1	1
7	+1	0	+1	+1	+1	0.8
8	+1	+1	+1	+1	+1	1
9	+1	0	0	+1	+1	0.6
10	+1	+1	+1	+1	+1	1
11	+1	+1	+1	+1	+1	1
12	+1	+1	+1	+1	+1	1
13	+1	+1	+1	+1	+1	1
14	+1	+1	0	+1	+1	0.8
15	+1	+1	+1	+1	+1	1
16	+1	+1	+1	+1	+1	1
17	+1	+1	-1	+1	+1	1
18	+1	+1	+1	+1	+1	1
19	+1	+1	-1	0	+1	0.6
20	+1	0	0	+1	+1	0.6
21	+1	+1	0	+1	+1	0.8
22	+1	+1	+1	+1	+1	1
23	+1	+1	+1	0	+1	0.8
24	+1	+1	0	+1	+1	0.8
25	0	+1	+1	+1	+1	0.8
26	+1	+1	+1	+1	+1	1
27	+1	+1	+1	0	+1	0.8
28	+1	+1	-1	+1	+1	0.6
29	+1	+1	+1	0	+1	0.8
30	+1	+1	-1	+1	+1	0.8

ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of item objective congruence: IOC) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ข้อที่	ผู้ทรงคุณวุฒิ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิ 3	ผู้ทรงคุณวุฒิ 4	ผู้ทรงคุณวุฒิ 5	IOC
1	+1	+1	+1	+1	+1	1
2	+1	+1	+1	+1	+1	1
3	+1	+1	+1	+1	+1	1
4	+1	0	+1	+1	+1	0.8
5	+1	+1	-1	+1	+1	1
6	+1	+1	+1	+1	+1	1
7	+1	+1	+1	+1	+1	1
8	+1	+1	0	+1	+1	0.8
9	+1	+1	0	+1	+1	0.8
10	+1	+1	0	+1	+1	0.8
11	+1	+1	+1	+1	+1	1
12	+1	+1	+1	+1	+1	1
13	+1	+1	+1	+1	+1	1
14	+1	+1	+1	+1	+1	1
15	+1	+1	+1	+1	+1	1
16	+1	+1	+1	+1	+1	1
17	+1	+1	+1	+1	+1	1
18	+1	+1	+1	+1	+1	1
19	+1	+1	+1	+1	+1	1
20	+1	+1	+1	+1	+1	1
21	+1	+1	+1	0	+1	0.8
22	+1	+1	+1	+1	0	0.8
23	+1	0	+1	+1	+1	0.8
24	+1	+1	0	+1	+1	0.8
25	+1	+1	0	+1	+1	0.8
26	+1	+1	+1	+1	+1	1
27	+1	+1	+1	+1	+1	1
28	+1	+1	-1	+1	+1	1
29	+1	+1	+1	+1	+1	1
30	+1	+1	-1	+1	+1	1
31	+1	+1	+1	+1	+1	1
32	+1	+1	0	+1	+1	0.8
33	+1	+1	+1	+1	+1	1
34	+1	+1	+1	+1	+1	1
35	+1	+1	+1	+1	+1	1
36	+1	+1	+1	+1	+1	1
37	+1	+1	+1	+1	+1	1
38	+1	+1	-1	+1	+1	0.6
39	+1	+1	0	+1	+1	0.8
40	+1	+1	0	+1	+1	0.8

ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of item objective congruence: IOC) ของแบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

ข้อที่	ผู้ทรงคุณวุฒิ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิ 3	ผู้ทรงคุณวุฒิ 4	ผู้ทรงคุณวุฒิ 5	IOC
1	+1	+1	+1	+1	+1	1
2	+1	+1	+1	+1	+1	1
3	+1	+1	+1	+1	+1	1
4	+1	+1	+1	+1	+1	1
5	+1	+1	+1	+1	+1	1
6	+1	+1	+1	+1	+1	1
7	+1	+1	+1	+1	+1	1
8	+1	+1	+1	+1	+1	1
9	+1	+1	+1	+1	+1	1
10	+1	+1	+1	+1	+1	1
11	-1	+1	+1	+1	+1	0.8
12	+1	+1	+1	+1	+1	1

ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of item objective congruence: IOC) ของแบบวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อที่	ผู้ทรงคุณวุฒิ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิ 3	ผู้ทรงคุณวุฒิ 4	ผู้ทรงคุณวุฒิ 5	IOC
At the repair shop	+1	+1	+1	+1	+1	1
At the hotel	+1	+1	+1	+1	+1	1
At the airport	+1	+1	+1	+1	+1	1
At the garage	+1	+1	+1	+1	+1	1

GRAD VRU

ค่าความเชื่อมั่นและค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ
1	0.89
2	0.85
3	0.66
4	0.77
5	0.74
6	0.70
7	0.75
8	0.64
9	0.66
10	0.73
11	0.70
12	0.73
13	0.58
14	0.70
15	0.38
16	0.52

หมายเหตุ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.94

GRAD VRU

ค่าความเชื่อมั่นและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ
เพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ข้อ	P	R	Delta	Zr
1	.36	.53	14.4	.59
2	.81	.72	9.5	.91
3	.95	.43	6.5	.46
4	.76	.33	10.1	.34
5	.82	.20	9.4	.20
6	.81	.72	9.5	.91
7	.95	.43	6.5	.46
8	.95	.43	6.5	.46
9	.63	.25	11.7	.28
10	.51	.25	12.9	.26
11	.81	.72	9.5	.91
12	.76	.33	10.1	.34
13	.76	.33	10.1	.34
14	.82	.20	9.4	.20
15	.86	.66	8.7	.79
16	.37	.87	14.3	1.33
17	.95	.43	6.5	.46
18	.95	.43	6.5	.46
19	.51	.25	12.9	.26
20	.82	.20	9.4	.20
21	.82	.20	9.4	.20
22	.76	.33	10.1	.34
23	.76	.77	10.2	1.02
24	.81	.72	9.5	.91
25	.76	.77	10.2	1.02
26	.44	.39	13.6	.41
27	.63	.27	11.7	.28
28	.86	.66	8.7	.79
29	.95	.43	6.5	.46
30	.71	.44	10.8	0.47
เฉลี่ย	.76	.49	9.8	.54

คะแนนเฉลี่ย	20.6774
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	3.66
ความเชื่อมั่น KR-20	.6150
ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน	2.2449

ค่าความเชื่อมั่นและค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ข้อ	P	R	Delta	Zr
1	.65	.54	11.5	.60
2	.76	.33	10.1	.34
3	.76	.77	10.2	1.02
4	.82	.20	9.4	.20
5	.90	.57	7.9	.65
6	.90	.57	7.9	.65
7	.86	.66	8.7	.79
8	.86	.66	8.7	.79
9	.81	.72	9.5	.91
10	.53	.89	12.7	1.42
11	.53	.89	12.7	1.42
12	.90	.57	7.9	.65
13	.86	.66	8.7	.79
14	.86	.66	8.7	.79
15	.86	.66	8.7	.79
16	.95	.43	6.5	.46
17	.95	.43	6.5	.46
18	.90	.57	7.9	.65
19	.90	.57	7.9	.65
20	.95	.43	6.5	.46
21	.82	.20	9.4	.20
22	.76	.33	10.1	.34
23	.86	.66	8.7	.79
24	.90	.57	7.9	.65
25	.25	.78	15.8	1.05
26	.76	.33	10.1	.34
27	.76	.33	10.1	.34
28	.81	.72	9.5	.91
29	.50	.93	13.0	1.66
30	.51	.25	12.9	.26
31	.76	.33	10.1	.34
32	.86	.66	8.7	.79
33	.86	.66	8.7	.79
34	.71	.44	10.8	.47
35	.76	.33	10.1	.34
36	.82	.20	9.4	.20
37	.95	.43	6.5	.46
38	.63	.27	11.7	.28
39	.51	.25	12.9	.26
40	.90	.57	7.9	.65
เฉลี่ย	.90	.55	10.0	.62

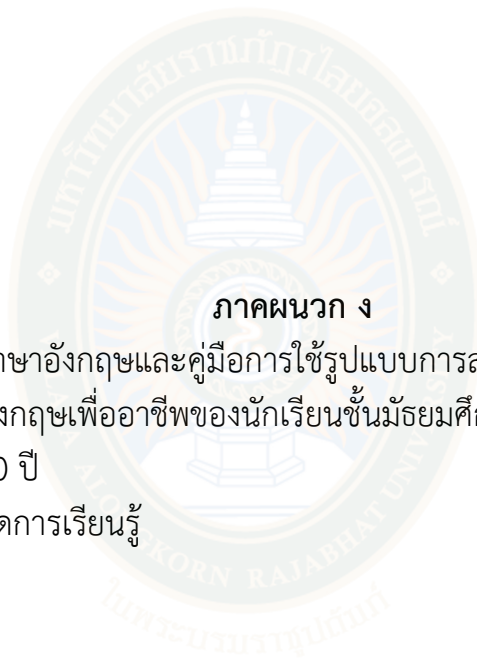
คะแนนเฉลี่ย 22.1333 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.8274
ความเชื่อมั่น KR-20 .6555 ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน 2.2460

ค่าความเชื่อมั่นและค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ
1	0.47
2	0.56
3	0.49
4	0.53
5	0.67
6	0.48
7	0.53
8	0.54
9	0.43
10	0.62
11	0.61
12	0.56

หมายเหตุ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.86

GRAD VRU

ภาคผนวก ง

- รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษและคู่มือการใช้รูปแบบการสอน ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี
- ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

GRAD VRU

รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

บทนำ

นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษปีพุทธศักราช 2557 ด้วยภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีการใช้อย่างแพร่หลายมากที่สุดภาษาหนึ่ง โดยที่องค์ความรู้ที่สำคัญของโลกสวนใหญ่ถูกบันทึกและเผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษ จึงมีความจำเป็นที่ต้องจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือเข้าถึงองค์ความรู้และก้าวทันโลก รวมถึงพัฒนาตนเองเพื่อนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยต่อไปเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้ 1) ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล ได้แก่ The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) เป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศไทย ทั้งในการออกแบบหลักสูตร การพัฒนาการเรียนการสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาครู รวมถึงการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ 2) ปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาที่เน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) โดยปรับการเรียนการสอนจากการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสื่อสารที่เริ่มจาก การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ 3) ส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีมาตรฐานตามกรอบมาตรฐานหลัก ด้วยหลักสูตร แบบเรียน สื่อการเรียนการสอน แต่ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันได้ทั้งนี้ตามความพร้อมของแต่ละสถานศึกษา และแสดงถึงความสนใจและความสนใจของผู้เรียน 4) ส่งเสริมการยกระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยการพัฒนาห้องเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ (Enrichment Class) พัฒนาห้องเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ (Conversation Class) รวมถึงพัฒนาหลักสูตรและรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ เพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับประกอบอาชีพ โดยเฉพาะสำหรับผู้เรียนที่จะจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และในโรงเรียนขยายโอกาส และมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นสามารถจัดให้เป็นสาระเพิ่มเติมในลักษณะวิชาเลือกได้ด้วย เพื่อให้ผู้เรียนเลือกเรียนตามความสนใจ ความถนัด และศักยภาพ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน(กระทรวงศึกษาธิการ, 2557)

การจัดการศึกษาในปัจจุบันมุ่งเน้นการสร้างทรัพยากรบุคคลให้มีความรู้ ทักษะ และความสามารถที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 (21st Century Skills) โดยครอบคลุมทักษะชีวิต ทักษะอาชีพ ทักษะด้านศิลปวัฒนธรรมจรรยาบรรณ และทักษะภาษาต่างประเทศ ส่งเสริมการคิดสร้างสรรค์นวัตกรรมและผลผลิตใหม่ ๆ การใช้เทคโนโลยีและข้อมูลข่าวสารเป็นตัวขับเคลื่อน และคนไทยในยุคนี้จำเป็นต้องมีทักษะความเป็นนานาชาติ (Internationalization Skills) อันเป็นความรู้ความสามารถในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมโลกที่เชื่อมโยงถึงกันได้ รู้และเข้าใจความแตกต่างของบุคคลต่างวัฒนธรรม ต่างกระบวนทัศน์ (Cross-cultural Understanding) แลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้อมูลข่าวสาร และสามารถปฏิบัติงานร่วมกันได้ ภาษาอังกฤษจึงมีบทบาทสำคัญเป็นอย่างยิ่งในฐานะ

ภาษาสากล (English as Global Language) ที่นิยมใช้ติดต่อสื่อสารกันในสังคมโลกและนับเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเข้าถึงผู้คนบนโลกได้ แม้การศึกษาของไทยจะให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษและจัดให้มีหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษสอนในโรงเรียนตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน แต่การจัดเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทยนั้นว่ายังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เห็นได้จากผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ยังไม่อยู่ในระดับที่พึงพอใจนัก โดยเฉพาะปัญหาด้านทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สมบัติ คชสิทธิ์, จันทน์ อินทรสุด, และ ธนกร สุวรรณพถุฒิ, 2560)

ความเจริญก้าวหน้าทางด้านการสื่อสาร ทำให้มีความต้องการข้อมูลที่ชัดเจนและเฉพาะเจาะจงมากขึ้นทำให้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันไม่เพียงพอจึงจำเป็นต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาเพราะบุคคลต่างอาชีพมีความต้องการใช้ภาษาอังกฤษในเนื้อหาที่แตกต่างกันตามกลุ่มอาชีพ เช่น แพทย์ พ่อก้าว เป็นต้น (Hutchinson and Waters, 1989) ซึ่งถ้าผู้เรียนมีความต้องการและความสนใจต่างกันผู้เรียนจะได้เรียนตามที่ต้องการจะทำให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนและประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น (Nunan, 1988) ซึ่งสอดคล้องกับแมคเคย์ และ เมาน์ทฟอร์ด (Mackay and Mountford, 1978, P.1-3) ซึ่งได้ให้แนวคิดที่ว่าภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เป็นการสอนภาษาที่สนองตอบความต้องการด้านอาชีพ (Occupational Requirements) มีจุดมุ่งหมายในการนำภาษาไปใช้ในการฝึกอบรมด้านอาชีพ (Vocational Training Programmes) ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทย คือ การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546) กล่าวคือผู้เรียนยังไม่สามารถประยุกต์การใช้ภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนั้นการเสริมสร้างสมรรถนะและความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของคนไทยจัดเป็นความจำเป็นเร่งด่วนของประเทศไทยในปัจจุบัน ในสภาวะที่ระดับความสามารถของคนไทยในด้านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำมาก ขณะที่ต้องเร่งพัฒนาประเทศได้ก้าวทันความเปลี่ยนแปลงของโลกและรองรับภาวะการลงทุน การเชื่อมโยงระหว่างประเทศหรือภาษาที่ใช้ในการทำงาน โดยมีการเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557)

เมื่อไม่นานมานี้ EF หรือ Education First สถาบันสอนภาษาอังกฤษสัญชาติสวีเดนที่มีสาขาทั่วโลกได้ประกาศ 2017 EF English Proficiency Index ซึ่งเป็นผลการจัดอันดับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของประชากรในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกว่าทักษะการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับประเทศไทยรั้งลำดับที่ 53 จาก 80 ประเทศ หรือลำดับที่ 15 จาก 20 ประเทศในทวีปเอเชีย เรียกว่าอยู่ในกลุ่ม Low proficiency หรือระดับต่ำ (กุลธิดา รุ่งเรืองเกียรติ, 2560, ออนไลน์) ประกอบกับ ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินขั้นพื้นฐาน (O-NET) โดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) ซึ่งในปีการศึกษาล่าสุด คือ ปี 2560 คะแนนเฉลี่ยผลการสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีผู้เข้าสอบทั้งสิ้น 643,592 คนนั้นมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 30.45 จาก 100 คะแนน ซึ่งถือว่าเป็นคะแนนที่แทบจะเป็นวิชาที่คะแนนต่ำที่สุด

ประกอบกับปัญหาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ทั้งใน ปัญหาทักษะการฟัง (Listening Skill) มินตรา ไชยชนะ สรศักดิ์ เชี่ยวชาญ และสุดารัตน์ ทองเนตร (2559, น.321) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษของพนักงานต้อนรับในโรงแรมจังหวัดน่านใน

ทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่างชาติ พบว่า ปัญหาที่พบบมากที่สุดคือทักษะการฟัง คือ ปัญหาการฟังเพื่อวิเคราะห์ปัญหาของนักท่องเที่ยวต่างประเทศ รองลงมาคือ การฟังประโยคสนทนาภาษาอังกฤษที่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติพูดแบบซับซ้อน และปัญหาในการฟังประโยคภาษาอังกฤษที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศพูดแบบง่าย ๆ อีกทั้งปัญหาที่เกิดอาจมาจากการไม่คุ้นเคยในการฟัง การฟังไม่ทัน ทำให้รู้สึกอึดอัดที่จะสนทนากับฝรั่งหรือชาวต่างชาติ (ณัฐญา หุ่นน้อย, 2561) ปัญหาทักษะการพูด (Speaking Skill) คนไทยประสบปัญหาทางการพูดสื่อสารกับชาวต่างชาติ เช่น การที่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องหลักไวยากรณ์ในการบริการลูกค้า ไม่เข้าใจความต้องการของลูกค้า การรู้คำศัพท์ที่น้อยรวมทั้งบริษัทที่มีชาวต่างชาติทำงานร่วมกับคนไทย มีสาขาอยู่ต่างประเทศ หรือบริษัทต้องติดต่อลูกค้าที่เป็นชาวต่างชาติ บริษัทดังกล่าวจะพิจารณาบุคคลากรที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อเข้าทำงาน ดังนั้นจึงมีการวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารขึ้น อีกทั้งยังมีการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพูดภาษาอังกฤษของคนไทยด้วย (ณัฐญา หุ่นน้อย, 2561, น.197) ปัญหาทักษะการอ่าน (Reading Skill) หลุยส์ เอ็ม โกเมซ (Louis M. Gomez) แห่งสถาบันสอนนโยบายการศึกษาและสังคม มหาวิทยาลัยนอร์ธเวสเทิร์น (Northwestern University) และคิมเบอร์ลี โกเมซ (Kimberley Gomez) แห่งมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ (University of Illinois) (Louis M. Gomez & Kimberley Gomez, 2007, P.2) กล่าวว่า การขาดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นปัญหาใหญ่ที่มีผลต่อการทำงานในอนาคต เนื่องจากเศรษฐกิจในศตวรรษที่ 21 ต้องการแรงงานคนที่มีทักษะการคิดเชิงสร้างสรรค์ การคิดเชิงวิเคราะห์ และเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้เด็กนักเรียนมีทักษะดังกล่าวคือ การอ่านเพื่อการเรียนรู้ตนเอง ประกอบกับการประเมินผลนักเรียนร่วมกับนานาชาติ หรือ PISA เพื่อเป็นการประเมินคุณภาพระบบการศึกษาของประเทศที่เข้าร่วมโครงการ ที่จะเป็นการเตรียมความพร้อมให้เยาวชนมีศักยภาพสำหรับการแข่งขันในอนาคต ซึ่งได้จัดการประเมินประอย่างต่อเนื่องทุก ๆ 3 ปี โดยในปี ค.ศ.2015 มีประเทศที่เข้าร่วมโครงการ 72 ประเทศ/เขตเศรษฐกิจซึ่งผลการประเมิน PISA 2015 ของประเทศไทยพบว่า มีคะแนนเฉลี่ยด้านวิทยาศาสตร์ 421 คะแนน (ค่าเฉลี่ย OECD 493 คะแนน), ด้านการอ่าน 409 คะแนน (ค่าเฉลี่ย OECD 493 คะแนน) และด้านคณิตศาสตร์ 415 คะแนน (ค่าเฉลี่ย OECD 490 คะแนน) ซึ่งสังเกตได้ว่าด้านการอ่านมีคะแนนต่ำสุด (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2558, ออนไลน์) และปัญหาทักษะการเขียน (Writing Skill) บริษัททำธุรกิจ e-commerce ที่สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ในกรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย ได้เผยแพร่บทความ เด็กไทยเขียนเรซูเม่ไม่เป็นหรือตลาดแรงงานไม่มีตำแหน่งว่างระบุ เด็กไทยส่วนใหญ่พลาดโอกาสในการได้งาน เนื่องจากเรซูเม่(Resume) ที่เขียนใช้สมัครงานที่ส่งให้ฝ่ายบุคคลพิจารณานั้นไม่มีเนื้อหาใด ๆ ที่จะประโยชน์ต่อการตัดสินใจรับเข้าทำงานได้เลย

จากสภาพปัญหาและความสำคัญที่มาทั้งหมดในข้างต้น นำไปสู่การพัฒนาารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เพื่อที่นักเรียนสามารถที่จะสนทนาภาษาอังกฤษเพื่องานอาชีพได้ ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่อตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) ที่ประกอบด้วยความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ

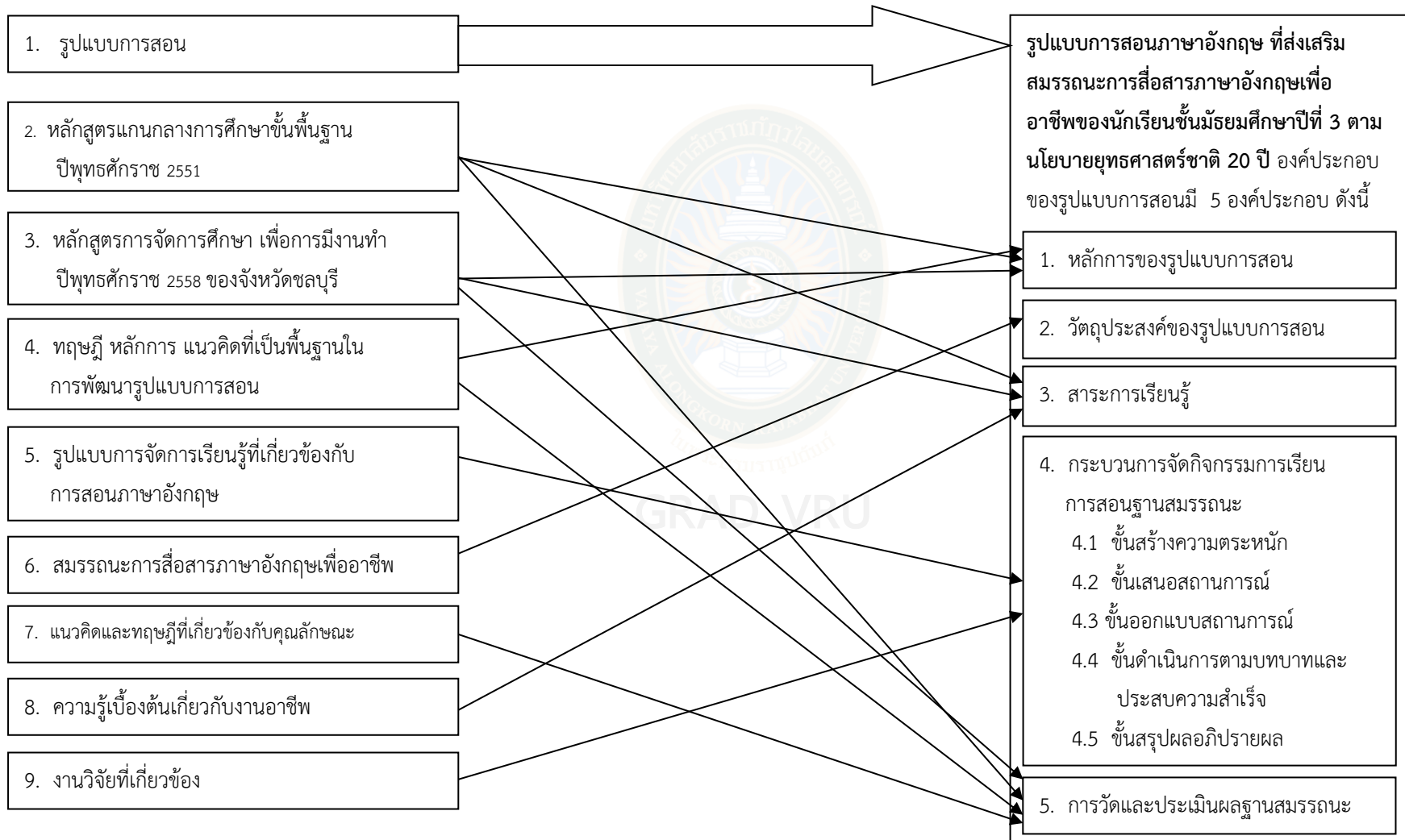
ทฤษฎี หลักการ และแนวคิดพื้นฐานรูปแบบการสอน

1. ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 - 2580)
 - 1.1 ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์
2. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีพุทธศักราช 2551
3. หลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำ ปีพุทธศักราช 2558 ของจังหวัดชลบุรี
4. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับงานอาชีพ
 - 4.1 แนวคิดสำคัญ
 - 4.2 ความสำคัญของอาชีพ
 - 4.3 ประเภทของงานอาชีพ
 - 4.4 การแบ่งอาชีพตามลักษณะของการประกอบอาชีพ
 - 4.5 คุณสมบัติของผู้ประกอบอาชีพรับจ้างและบริการ
 - 4.6 ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จในการประกอบอาชีพ
5. รูปแบบการสอน
 - 5.1 ความหมายรูปแบบการสอน
 - 5.2 องค์ประกอบของรูปแบบการสอน
 - 5.3 การแบ่งกลุ่มของรูปแบบการสอน
 - 5.4 วิธีการพัฒนารูปแบบการสอน
 - 5.5 การนำเสนอรูปแบบการสอน
6. ทฤษฎี หลักการ แนวคิดที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการสอน
 - 6.1 ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism)
 - 6.2 ทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไคค์
 - 6.3 การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ)
 - 6.4 แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
7. รูปแบบการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษและการทำงาน
 - 7.1 การสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language Approach)
 - 7.2 การสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน (Situation Based Learning)
 - 7.3 วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation Technique)
 - 7.4 วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)
 - 7.5 การสอนการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-based learning)
 - 7.6 การสอนการเรียนรู้จากการทำงาน (Work-Based Learning)
8. สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
 - 8.1 สมรรถนะ
 - 8.2 สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 8.3 การจัดการเรียนการสอนสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21
 - 8.4 สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

9. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะส่วนบุคคล
 - 9.1 ความหมายคุณลักษณะส่วนบุคคล
 - 9.2 ทฤษฎีบุคลิกภาพแบบคุณลักษณะ
 - 9.3 คุณลักษณะพื้นฐาน
 - 9.4 คุณลักษณะของผู้ประสบความสำเร็จในการสื่อสาร
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 10.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 10.2 งานวิจัยต่างประเทศ

แผนภาพแสดงการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

องค์ประกอบของรูปแบบการสอน

รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบหลักดังต่อไปนี้

1. หลักการของรูปแบบการสอน

เป็นรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเฉพาะในเรื่องของอาชีพ ผู้เรียนได้ค้นคว้าหาความรู้และสร้างความรู้ด้วยตนเองจากการลงมือฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพจริง มีการสร้างสิ่งเร้าโดยการจัดสถานการณ์ รวมถึงการวางเงื่อนไขการเรียนรู้ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง ผู้เรียนตอบสนองโดยใช้ภาษาได้ถูกต้องและเหมาะสมอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้เรียนมีคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ทำให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะ ที่ประกอบด้วย ความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ สามารถนำสมรรถนะมาปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จในชีวิตประจำวันและในอนาคตได้

2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอน

เพื่อส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

3. สารการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสำหรับการประกอบธุรกิจ (English for Careers in Business) แบ่งออกเป็น 4 หน่วย หน่วยละ 5 ชั่วโมง และ 6 ชั่วโมงสำหรับการทดสอบก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน รวมเป็น 26 ชั่วโมง เดือนพฤศจิกายน-มกราคม ปีการศึกษา 2562

3.1 At the Repair Shop (ที่ร้านค้า)

3.2 At the Hotel (ที่โรงแรม)

3.3 At the Airport (ที่สนามบิน)

3.4 At the Garage (ที่อู่ซ่อมรถ)

4. กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนฐานสมรรถนะ แบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอนได้แก่

4.1 **ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างความตระหนัก** หมายถึง ครูผู้สอนกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความตระหนัก เห็นความสำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพให้กับผู้เรียน โดยใช้สื่อการสอน เทคนิคหรือวิธีการ เช่น การบอกเล่าเรื่องราว การพูดคุยแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับประเด็นข่าว หรือสถานการณ์ที่น่าสนใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน การใช้วิดีโอคลิป การใช้เพลง การใช้เกม เป็นต้น

4.2 **ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอสถานการณ์** หมายถึง ครูผู้สอนวางเงื่อนไข หรือจัดสถานการณ์ในการนำเสนอข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน อันได้แก่ วลี คำ และประโยคใหม่ ๆ ที่น่าสนใจเกี่ยวกับสถานการณ์การใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพที่หลากหลาย รวมถึงมอบหมายภาระงานให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ทั้งทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน ไปพร้อม ๆ กัน ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าและสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยผ่านกิจกรรม เช่น

การเล่นเกม การฟังเพลงผ่านสมาร์ททีวี การทำใบงานแบบฝึกโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หรือใช้ บทบาทสมมติจำลองสถานการณ์

4.3 ขั้นที่ 3 ขั้นออกแบบสถานการณ์ หมายถึง ผู้เรียนใช้ความรู้เดิมกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ใหม่เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ออกแบบสถานการณ์จำลองเพื่อแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกันระดมสมองอาจจะเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มโดยใช้ประโยค คำศัพท์ หรือสำนวนใหม่ และนึกถึงคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่จะประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในการออกแบบร่างสถานการณ์บทบาทสมมติได้อย่างเหมาะสม ครูผู้สอนคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือในระหว่างนักเรียนออกแบบสถานการณ์

4.4 ขั้นที่ 4 ขั้นดำเนินการตามบทบาทและประสบความสำเร็จ หมายถึง ผู้เรียนได้ฝึกสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริงเมื่อผู้เรียนได้ออกไปประกอบอาชีพ โดยการแสดงบทบาทสมมติตามที่ผู้เรียนได้ออกแบบสถานการณ์ และสามารถสื่อสารได้อย่างประสบความสำเร็จ

4.5 ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปผล อภิปรายผล หมายถึง ครูผู้สอนสรุปผล อภิปรายผลให้คำแนะนำ พูดคุยแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้เรียนถึงในเรื่องของการใช้ภาษา น้ำเสียง และลักษณะ ท่าทาง เพื่อให้มีความเหมาะสมกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ และเมื่อเรียนจบครูผู้สอนประเมินสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของผู้เรียน และในระหว่างเรียนประเมินความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ รวมถึงงานที่ได้มอบหมาย

5. การวัดและประเมินผลฐานสมรรถนะ

เป็นการวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ที่ประกอบด้วย ความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะของนักเรียน โดยแบ่งการวัดผลประเมินผลออกเป็นดังนี้ วัดผลและประเมินผลก่อนเรียน วัดผลและประเมินผลระหว่างเรียน และวัดผลและประเมินผลหลังเรียน โดยใช้

- 1) แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
- 2) แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี
- 3) แบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ และ
- 4) แบบวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คู่มือการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

คำนำ

เอกสารคู่มือนี้จัดทำขึ้นเพื่อแนะนำการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยในเอกสารฉบับนี้ได้อธิบายให้ครูผู้สอนทราบถึงสิ่งที่ควรศึกษาและสิ่งที่จะต้องจัดเตรียม ตลอดจนวิธีปฏิบัติในแต่ละขั้นตอนที่มีโดกลาวถึงในตัวรูปแบบการเรียนการสอน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบดำเนินไปอย่างราบรื่นและได้ผลดี สามารถบรรลุถึงวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้ ผู้ศึกษาโปรดศึกษาและทำความเข้าใจแต่ละหัวข้อและปฏิบัติตามคำแนะนำดังกล่าว

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอน

เอกสารที่รวบรวมไว้ในคู่มือการใช้รูปแบบการสอนฉบับนี้ประกอบด้วย

1. คู่มือการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี จำนวน 1 ฉบับ
2. รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี จำนวน 1 ฉบับ
3. แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี จำนวน 4 แผนใหญ่ รวม 20 ชั่วโมง

ขั้นตอนการจัดเตรียมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโปรดปฏิบัติตามคำแนะนำต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารทุกฉบับที่เกี่ยวข้อง
 - 1.1 ศึกษารูปแบบการสอน ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงความเป็นมาและเหตุผลของการพัฒนารูปแบบการสอนช่วยใหม่มองเห็นภาพรวมของรูปแบบการสอน องค์ประกอบหลักและองค์ประกอบย่อยของรูปแบบการสอน ตลอดจนมองเห็นความสัมพันธ์ขององค์ประกอบเหล่านั้นในรูปแบบการสอน
 - 1.2 ศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 4 แผนใหญ่ โดยใช้เวลาทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง
 - สำหรับในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้
 - 1.2.1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการกำหนดสิ่งที่จำเป็นในการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้อย่างครบถ้วน ซึ่งประกอบด้วย จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระสำคัญ สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน รวมถึงการวัดผลและประเมินผล

ครูผู้สอนควรที่จะดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้และจัดเตรียมสื่อการเรียนการสอน

1.2.2 ในส่วนของแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละแผน จะมีองค์ประกอบของแผน ที่เหมือนกันที่ประกอบด้วย ชื่อแผนการจัดการเรียนรู้ ชื่อหน่วย เวลาที่ใช้ สำคัญ จุดประสงค์ การเรียนรู้ สำคัญ การเรียนรู้ กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล

1.3 ศึกษาการใช้คู่มือรูปแบบการสอน ซึ่งเป็นคู่มือที่แนะนำการใช้รูปแบบการสอน ผู้ใช้ รูปแบบการสอนควรศึกษารูปแบบการสอนพร้อมกับแผนการจัดการเรียนรู้ จะทำให้เกิด ความเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

2. สิ่งที่ต้องเตรียมในกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสิ่งที่จำเป็นในการใน กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีดังนี้

2.1 ศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้ก่อนดำเนินการสอน โดยที่ครูผู้สอนต้องศึกษา รายละเอียดของของส่วนต่าง ๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้ล่วงหน้า

2.2 จัดเตรียมสื่อการเรียนการสอน ในแผนการจัดการเรียนรู้ได้ระบุสื่อการเรียน การสอนไว้แล้ว ครูผู้สอนต้องจัดเตรียมสื่อการเรียนการสอนไว้ล่วงหน้าก่อนดำเนินการสอน ตรวจสอบรายละเอียดของสื่อก่อนใช้จริงเพื่อป้องกันความผิดพลาด และควรที่จะทดลองใช้สื่อ การสอน

2.3 เตรียมเครื่องมือในการวัดผลและประเมินผล

เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลและประเมินผลรูปแบบการสอน ครูผู้สอนจำเป็นต้อง ศึกษาและทำความเข้าใจ และมีการเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลและประเมินผลเป็นอย่างดี โดย การวัดและประเมินผลในการดำเนินการวิจัยการพัฒนารูปแบบการสอนครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 ระยะ

2.3.1 ระยะวัดผลและประเมินผลก่อนเรียน ประเมินความรู้ก่อนด้วยแบบทดสอบ วัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มทดลอง (Pretest) โดยเป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ นอกจากนี้ให้นักเรียนกลุ่มทดลอง ประเมินแบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ 12 ข้อ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) และแบบวัดสมรรถนะ การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.3.2 ระยะวัดผลและประเมินผลระหว่างเรียน ดำเนินการใช้จริงรูปแบบการสอน ภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีระยะเวลาในการทดลองใช้จริง 13 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง ใช้เวลาในการทดลองจริงทั้งหมด 26 ชั่วโมง ในระหว่างการทดลองใช้รูปแบบการสอนจริงมีการวัดผล โดยใช้แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบาย ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน จำนวน 4 ครั้ง

2.3.3 ระยะวัดผลและประเมินผลหลังเรียน ดำเนินการวัดความรู้หลังเรียนด้วย แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็น

กลุ่มทดลอง (Posttest) รวมทั้งประเมินแบบวัดคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อเปรียบเทียบหลังเรียนว่านักเรียนเกิดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพหรือไม่ โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

บทบาทครูผู้สอน

1. ครูผู้สอนมีบทบาทคอยอำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียนในการจัดสภาพการเรียนรู้ สร้างความตระหนัก สร้างแรงจูงใจและเสริมแรงให้กับนักเรียนให้เห็นถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษในงานอาชีพแก่นักเรียน คอยกำหนดสถานการณ์ การจำลองสถานการณ์ที่เทียบเคียงได้กับสถานการณ์จริง ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ปฏิบัติการใช้ภาษา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันจริงได้

2. ครูผู้สอนมอบหมายภาระงานให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ทั้งทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ผ่านกิจกรรม เช่น สถานการณ์จำลอง เพลง เกม ใบงานแบบฝึกหัด

3. ครูผู้สอนคอยเป็นผู้แนะนำชี้แนะ ในกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละขั้นตอนตามรูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น เพื่อให้กระบวนการจัดการเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้คือสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

4. ครูผู้สอนเป็นผู้ร่วมในการจัดกระบวนการเรียนการสอน รวมถึงการวัดและประเมินผลนักเรียนพร้อมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เพื่อพัฒนาปรับปรุงการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียน

บทบาทนักเรียน

1. นักเรียนสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเองมีการลงมือปฏิบัติเองในการใช้ภาษาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพที่เทียบเคียงได้กับสถานการณ์ในชีวิตจริงทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทำให้นักเรียนเกิดสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

2. นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมกระบวนการเรียนการสอนในทุกขั้นตอนตามรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น โดยกิจกรรมการเรียนการสอนจะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

3. นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นในการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ในการวางแผน การคิดและการแก้ปัญหาาร่วมกัน เป็นสร้างความสัมพันธ์สัมพันธ์อันดีระหว่างสมาชิกในการทำงาน รวมทั้งเห็นคุณค่าในตนเอง และคุณค่าที่เกิดขึ้นจากผลงาน

4. นักเรียนได้ประเมินผลจากการปฏิบัติงานการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของตนเองและสมาชิกระหว่างกลุ่ม ทำให้เกิดการอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันและกัน

**แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะ
การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี**

แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มีทฤษฎีหลักการ แนวคิดที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการสอน ดังนี้ ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไคด์ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ) และแนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยกำหนดขั้นตอนในกระบวนการจัดการเรียนการสอนฐานสมรรถนะ ออกเป็น 5 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างความตระหนัก ครูผู้สอนกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความตระหนัก เห็นความสำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพให้กับผู้เรียน โดยใช้สื่อการสอน เทคนิคหรือวิธีการ เช่น การบอกเล่าเรื่องราว การพูดคุยแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับประเด็นข่าว หรือสถานการณ์ที่น่าสนใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน การใช้วิดีโอคลิป การใช้เพลง การใช้เกม เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอสถานการณ์ ครูผู้สอนวางเงื่อนไข หรือจัดสถานการณ์ในการนำเสนอข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน อันได้แก่ วลี คำ และประโยคใหม่ ๆ ที่น่าสนใจเกี่ยวกับสถานการณ์การใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพที่หลากหลาย รวมถึงมอบหมายภาระงานให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ทั้งทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน ไปพร้อม ๆ กัน ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าและสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยผ่านกิจกรรม เช่น การเล่นเกม การฟังเพลงผ่านสมาร์ตทีวี การทำใบงานแบบฝึกโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หรือใช้บทบาทสมมติจำลองสถานการณ์

ขั้นที่ 3 ขั้นออกแบบสถานการณ์ หมายถึง ผู้เรียนใช้ความรู้เดิมกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ใหม่เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ออกแบบสถานการณ์จำลองเพื่อแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกันระดมสมองอาจจะเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มโดยใช้ประโยค คำศัพท์ หรือสำนวนใหม่ และนึกถึงคุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่จะประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในการออกแบบร่างสถานการณ์บทบาทสมมติได้อย่างเหมาะสม ครูผู้สอนคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือในระหว่างนักเรียนออกแบบสถานการณ์

ขั้นที่ 4 ขั้นดำเนินการตามบทบาทและประสบความสำเร็จ หมายถึง ผู้เรียนได้ฝึกสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริงเมื่อผู้เรียนได้ออกไปประกอบอาชีพ โดยการแสดงบทบาทสมมติตามที่ผู้เรียนได้ออกแบบสถานการณ์ และสามารถสื่อสารได้อย่างประสบความสำเร็จ

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปผล อภิปรายผล หมายถึง ครูผู้สอนสรุปผล อภิปรายผลให้คำแนะนำ พูดคุยแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้เรียนถึงในเรื่องของการใช้ภาษา น้ำเสียง และลักษณะ ท่าทาง เพื่อให้มีความเหมาะสมกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ และเมื่อเรียนจบครูผู้สอนประเมินสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของผู้เรียน และในระหว่างเรียนประเมินความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ รวมถึงงานที่ได้มอบหมาย

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน
2. อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา และบทร้อยกรองสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน
3. ระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง รูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน

4. เลือก/ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

1. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม
2. ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายอย่างเหมาะสม
3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธ การให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม
4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม

5. พูดและเขียนบรรยายความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

1. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ / เรื่อง/ ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม
2. พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ / แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง / ข่าว / เหตุการณ์ / สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม
3. พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

1. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง เหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
2. อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา

3. เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

1. เปรียบเทียบและอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

2. เปรียบเทียบและอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

1. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น / ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้ / ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

2. เผยแพร่ / ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของหน่วยการเรียนรู้ กับ สารและมาตรฐานของการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ

สารและมาตรฐานการเรียนรู้	สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร			สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม		สาระที่ 3 ภาษา กับ ความสัมพันธ์ กับกลุ่ม สาระ อื่น	สาระที่ 4 ภาษา กับ ความสัมพันธ์กับ ชุมชนและโลก		สมรรถนะ การสื่อสาร ภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพ
	มฐ. ต.1. 1	มฐ. ต.1. 2	มฐ. ต.1. 3	มฐ. ต.2. 1	มฐ. ต.2. 2	มฐ. ต.3.1	มฐ. ต.4.1	มฐ. ต.4.1	1.สมรรถนะ ทางกฎเกณฑ์ และโครงสร้าง ของภาษาเพื่อ อาชีพ 2.สมรรถนะ ทางความ เข้าใจในระดับ ข้อความ เกี่ยวกับงาน อาชีพ 3.สมรรถนะ ทางการใช้ กลวิธีในการ สื่อความหมาย ทางอาชีพ 4.สมรรถนะ ทาง ภาษาศาสตร์ เชิงสังคมใน งานอาชีพ 5.สมรรถนะ ของบุคคลที่มี ต่อ กระบวนการ คิดของตนเอง
ชื่อหน่วย การเรียนรู้ 1. ภาษาอังกฤษ สำหรับ ธุรกิจ (English for Business) 1.1 At the repair shop 1.2 At the hotel 1.3 At the airport 1.4 At the Garage	✓	✓							

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานพื้นฐานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สาระที่ 1 การดำรงชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน ง 1.1 เข้าใจการทำงาน มีความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะกระบวนการทำงาน ทักษะการจัดการ ทักษะกระบวนการแก้ปัญหา ทักษะการทำงานร่วมกัน และทักษะการแสวงหาความรู้ มีคุณธรรม และลักษณะนิสัยในการทำงาน มีจิตสำนึก ในการใช้พลังงาน ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม เพื่อการดำรงชีวิตและครอบครัว

1. อภิปรายขั้นตอนการทำงานที่มีประสิทธิภาพ
2. ใช้ทักษะในการทำงานร่วมกันอย่างมีคุณธรรม
3. อภิปรายการทำงานโดยใช้ทักษะการจัดการเพื่อการประหยัดพลังงาน ทรัพยากร และ

สิ่งแวดล้อม

สาระที่ 2 การออกแบบและเทคโนโลยี

มาตรฐาน ง 2.1 เข้าใจเทคโนโลยีและกระบวนการเทคโนโลยี ออกแบบและสร้างสิ่งของเครื่องใช้ หรือวิธีการ ตามกระบวนการเทคโนโลยีอย่างมีความคิดสร้างสรรค์ เลือกใช้เทคโนโลยีในทางสร้างสรรค์ต่อชีวิต สังคม สิ่งแวดล้อม และมีส่วนร่วมในการจัดการเทคโนโลยีที่ยั่งยืน

1. อธิบายระดับของเทคโนโลยี
2. สร้างสิ่งของเครื่องใช้หรือวิธีการ ตามกระบวนการเทคโนโลยี อย่างปลอดภัย ออกแบบ

โดยถ่ายทอดความคิดเป็นภาพฉาย เพื่อนำไปสู่การสร้างต้นแบบและแบบจำลองของสิ่งของเครื่องใช้ หรือถ่ายทอดความคิดของวิธีการเป็นแบบจำลองความคิดและการรายงานผล

สาระที่ 3 เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

มาตรฐาน ง 3.1 เข้าใจ เห็นคุณค่า และใช้กระบวนการเทคโนโลยีสารสนเทศในการสืบค้นข้อมูล การเรียนรู้ การสื่อสาร การแก้ปัญหา การทำงาน และอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล มีคุณธรรม

1. อธิบายหลักการทำโครงการที่มีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
2. เขียนโปรแกรมภาษาขั้นพื้นฐาน
3. ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศนำเสนองานในรูปแบบที่เหมาะสมกับลักษณะงาน
4. ใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสร้างชิ้นงานจากจินตนาการหรืองานที่ทำในชีวิตประจำวันตาม

หลักการทำโครงการอย่างมีจิตสำนึกและความรับผิดชอบ

สาระที่ 4 การอาชีพ

มาตรฐาน ง 4.1 เข้าใจ มีทักษะที่จำเป็น มีประสบการณ์ เห็นแนวทางในงานอาชีพ ใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาอาชีพ มีคุณธรรม และมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ

1. อภิปรายการทำงานด้วยวิธีที่หลากหลาย
2. วิเคราะห์แนวทางเข้าสู่อาชีพ
3. ประเมินทางเลือกในการประกอบอาชีพที่สอดคล้องกับความรู้ความถนัดและความสนใจของตนเอง

วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของหน่วยการเรียนรู้ กับ สาระและมาตรฐานของการเรียนรู้ กลุ่มสาระ
การเรียนรู้การงานพื้นฐานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สาระและมาตรฐาน การเรียนรู้ ชื่อหน่วย การเรียนรู้	สาระที่ 1 การดำรงชีวิตและ ครอบครัว	สาระที่ 2 การออกแบบและ เทคโนโลยี	สาระที่ 3 เทคโนโลยี สารสนเทศและ การสื่อสาร	สาระที่ 4 การอาชีพ
	มฐ. ง.1.1	มฐ. ง.2.1	มฐ. ง.3.1	มฐ. ง.4.1
1. ภาษาอังกฤษสำหรับ ธุรกิจ (English for Business) 1.1 At the repair shop 1.2 At the hotel 1.3 At the airport 1.4 At the Garage	✓ ✓ ✓ ✓			

วิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้ มาตรฐานและตัวชี้วัด เวลาเรียนทั้งหมด กลุ่มสาระการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานพื้นฐานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 26 ชั่วโมง

ภาษาอังกฤษสำหรับธุรกิจ (English for Business)

เนื้อหา	มาตรฐานและตัวชี้วัด	เวลา (ชั่วโมง)
At the repair shop	มาตรฐาน ต.1.1 ม.3/3 มาตรฐาน ต.1.2 ม.3/3 มาตรฐาน ง.1.1 ม.3/2	5
At the hotel	มาตรฐาน ต.1.1 ม.3/4 มาตรฐาน ต.1.2 ม.3/3 มาตรฐาน ต.1.2 ม.3/5 มาตรฐาน ง.1.1 ม.3/2	5
At the airport	มาตรฐาน ต.1.1 ม.3/4 มาตรฐาน ต.1.2 ม.3/1 มาตรฐาน ต.1.3 ม.3/1 มาตรฐาน ง.1.1 ม.3/2	5
At the Garage	มาตรฐาน ต.1.1 ม.3/3 มาตรฐาน ต.1.2 ม.3/3 มาตรฐาน ง.1.1 ม.3/2	5
	การทดสอบก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน	4
รวม		26

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
 ชื่อหน่วยการเรียนรู้ English for Careers in Business เรื่อง At the repair shop
 วิชา ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ (อ.23201) จำนวน 5 ชั่วโมง
 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ครูผู้สอน : นายอุปกิต ทรวงทองกลาง

1. มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้

- มาตรฐาน ต.1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล
- มาตรฐาน ต.1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ
- มาตรฐาน ง.1.1 เข้าใจการทำงาน มีความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะกระบวนการทำงาน ทักษะการจัดการ ทักษะกระบวนการแก้ปัญหา ทักษะการทำงานร่วมกัน และทักษะการแสวงหาความรู้ มีคุณธรรม และลักษณะนิสัยในการทำงาน มีจิตสำนึกในการใช้พลังงาน ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม เพื่อการดำรงชีวิตและครอบครัว

ตัวชี้วัด

- ต.1.1 ม.3/3 ระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง รูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน
- ต.1.2 ม.3/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการเสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม
- ง.1.1 ม.3/2 ใช้ทักษะในการทำงานร่วมกันอย่างมีคุณธรรม

2. สาระสำคัญ

การพูดสนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับการขอร้อง ขอความช่วยเหลือ จำเป็นต้องรู้จักเลือกใช้คำศัพท์ ประโยค สำนวนที่ถูกต้องเหมาะสมซึ่งสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 ผู้เรียนสามารถฟัง พูด อ่านและบอกความหมายของคำศัพท์ วลี สำนวน เกี่ยวกับเครื่องมือช่างได้อย่างถูกต้อง
- 3.2 ผู้เรียนสามารถพูดและเขียนบทสนทนาให้ความช่วยเหลือลูกค้าเกี่ยวกับการขายและการบริการเครื่องมืออุปกรณ์งานช่างได้อย่างถูกต้อง
- 3.3 ผู้เรียนสามารถแสดงบทบาทสมมติเป็นผู้ขายและลูกค้าได้อย่างถูกต้อง
- 3.4 ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่เหมาะสมในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพเกี่ยวกับงานช่าง

4. สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

4.1 ความรู้ (K)

สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)

สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)

4.2 ทักษะ / กระบวนการ / กระบวนการคิด (P)

สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers)

สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)

4.3 คุณลักษณะ (A)

สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)

5. สาระการเรียนรู้

5.1 ความรู้ (K)

นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวนและประโยคที่ใช้ในงานอาชีพเกี่ยวกับการก่อสร้าง

Vocabulary : carpenter, nail, knife, file, saw, ladder, cutter, electric drill, crowbar, hammer, scissors, screw driver, tape measure, mallet, levels, plumb bob, marring gauge, nail set, chisels, drill bit, dry wall joint tape, screws, electric drill, sanding block.

Grammar : Can I help?
Yes, please.
What is it?
It is ...ชื่อสิ่งของ

What can I do for you?
I have a problem with...ชื่อสิ่งของ

5.2 ทักษะ / กระบวนการ / กระบวนการคิด (P)

นักเรียนสามารถใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในการปฏิบัติงานในสถานการณ์ในร้านขายอุปกรณ์การก่อสร้าง

5.3 คุณลักษณะ (A)

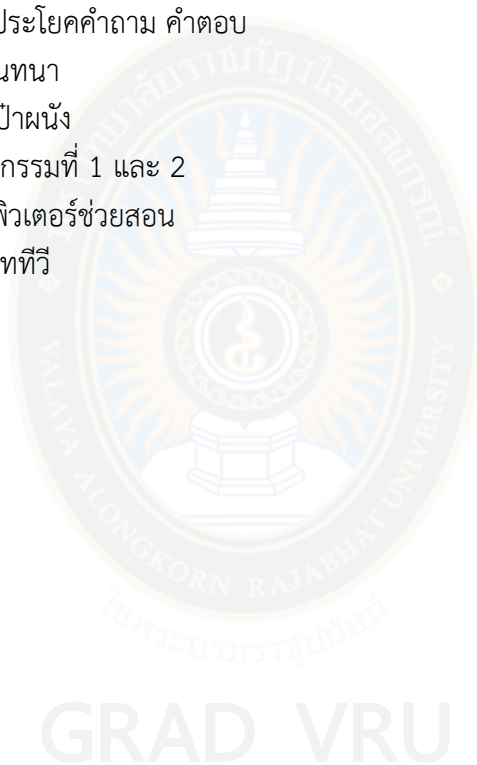
นักเรียนมีจิตใจในการให้บริการ มีมิตรไมตรี มีความกระตือรือร้น สุภาพอ่อนโยนในการบริการลูกค้า ความกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเกี่ยวกับงานช่าง

6. ชิ้นงาน/ภาระงาน (ร่องรอยหลักฐานการเรียนรู้)

- 6.1 ใบกิจกรรมที่ 1 และ 2
- 6.2 กิจกรรมกลุ่ม บทบาทสมมติ
- 6.3 บทสนทนา

7. สื่อการเรียนรู้ / อุปกรณ์

- 7.1 บัตรคำศัพท์
- 7.2 บัตรภาพ
- 7.3 แลปประโยคคำถาม คำตอบ
- 7.4 บทสนทนา
- 7.5 กระดาษแผ่น
- 7.6 ใบกิจกรรมที่ 1 และ 2
- 7.8 คอมพิวเตอร์ช่วยสอน
- 7.9 สมาร์ททีวี

8. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

สมรรถนะที่ต้องการวัด (ด้านภาษา)	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
ด้านความรู้ความเข้าใจ 1. สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) 2. สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)	- สังเกต - ทดสอบ การฟัง การพูด การอ่านออกเสียงคำศัพท์ และประโยคและการบอก ความหมายของคำศัพท์และประโยค	- แบบสังเกต การฟัง พูด อ่าน เขียน - แบบทดสอบ วัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ	ผู้เรียนผ่านเกณฑ์ โดยปฏิบัติกิจกรรมได้ ถูกต้องร้อยละ 80
ด้านทักษะ 1. สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers) 2. สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)	- ทดสอบ การฟัง พูด อ่าน เขียน จากบทบาทสมมติ และ แบบฝึกหัด - สังเกต	- แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ - บันทึกผล การปฏิบัติงาน - แบบฝึกหัดที่ 1 และ 2 - แบบสังเกต การฟัง พูด อ่าน เขียน	ผู้เรียนผ่านเกณฑ์ โดยทำ กิจกรรม ถูกต้องอย่างน้อย ร้อยละ 80
ด้านคุณลักษณะ 1. สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)	- วัดคุณลักษณะ การบริการ มีมิตรไมตรี มีความ กระตือรือร้น สุภาพอ่อนโยนใน การบริการ ถูกค่า ความกล้า แสดงออก	- แบบวัด คุณลักษณะของผู้ที่ ประสบความสำเร็จ ในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพ	ผู้เรียนผ่านเกณฑ์โดยมี คุณลักษณะ อยู่ในระดับ มาก มีระดับ ค่าเฉลี่ย 3.51- 4.50

8. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ (ต่อ)

สมรรถนะที่ต้องการวัด (ด้านภาษา)	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การ ประเมิน
สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพ	- ทดสอบ	- แบบวัด สมรรถนะ การสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพ	ผู้เรียนผ่านเกณฑ์ มีสมรรถนะ การสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพอยู่ในระดับ มาก มีระดับ ค่าเฉลี่ย 3.51- 4.50

9. การจัดการเรียนรู้

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>ชั่วโมงที่ 1</p> <p>9.1 ขั้นสร้างความตระหนัก (5 นาที)</p> <p>9.1.1 ครูผู้สอนสร้างความตระหนักให้ผู้เรียนในการใช้ภาษาโดยให้ผู้เรียนดูภาพเครื่องมือช่างไม้ ครูสนทนาซักถาม แล้วให้ผู้เรียนช่วยกันบอกชื่อเครื่องมือที่ปรากฏในรูปภาพเป็นอังกฤษ ครูสังเกตว่าผู้เรียนพูดชื่อเครื่องมือเป็นภาษาอังกฤษได้หรือไม่ จำนวน 3 - 5 ภาพ จากสมาร์ททีวีหรือคอมพิวเตอร์ช่วยสอน</p> <p>9.1.2 ครูถามถึงการนำเครื่องเครื่องมือไปใช้ (How to use...?) ผู้เรียนช่วยกันบอกถึงประโยชน์ในการนำเครื่องมือไปใช้</p> <p>9.1.3 ครูบอกจุดประสงค์ของการเรียนกับผู้เรียนว่าเราจะเรียนเกี่ยวกับสถานการณ์และคำศัพท์ในร้านขายเครื่องมือเกี่ยวกับงานก่อสร้างและงานช่างไม้ ครูใช้น้ำเสียงเน้นและให้ความสำคัญในการใช้ภาษาสำหรับการซื้อหรือขายเพื่อให้ผู้เรียนเรียนตระหนักและเห็นถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษ</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน 2. จำแนกประเภทของคำศัพท์ที่เกี่ยวกับอาชีพได้ <p>สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยคเกี่ยวกับอาชีพ

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>9.2 ชั้นเสนอสถานการณ์ (55 นาที)</p> <p>9.2.1 ผู้สอนนำเสนอคำศัพท์ผู้เรียนเกี่ยวกับ Carpenter's tool โดยใช้บัตรคำและบัตรภาพ carpenter, nail, knife, file, saw, ladder, cutter, electric drill, crowbar, hammer, screw driver, tape measure, mallet, level, plumb bob, nail, chisel, drill bit ผู้เรียนอ่าน สะกด และบอกความหมายของคำศัพท์จากบัตรภาพหรือของจริงจนคล่อง</p> <div data-bbox="327 815 564 994"> <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a marring gauge. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: m-a-r-i-n-g g-a-u-g-e (ขอขีดไม้)</p> </div> <div data-bbox="327 1055 564 1234"> <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a nail set. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: n-a-i-l s-e-t (เหล็กส่งหัวตะปู)</p> </div> <div data-bbox="287 1301 531 1489"> <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a plumb bob. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: p-l-u-m-b b-o-b (ลูกตั้ง)</p> </div> <div data-bbox="301 1536 549 1718"> <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a level. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: l-e-v-e-l-s (ระดับน้ำ)</p> </div> <div data-bbox="301 1774 555 1953"> <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a file. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: f-i-l-e (ตะไบ)</p> </div>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน 2. สะกดคำที่เกี่ยวข้องอาชีพและการทำงานถูกต้อง 3 จำแนกประเภทของคำศัพท์ที่เกี่ยวกับอาชีพได้ <p>สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยคเกี่ยวกับอาชีพ

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a nail. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: n-a-i-l (ตะปู)</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a saw. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: s-a-w (เลื่อย)</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a ladder. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: l-a-d-d-e-r (บันได)</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a cutter. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: c-u-t-t-e-r (คัตเตอร์)</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is an electric drill. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: e-l-e-c-t-r-i-c d-r-i-l-l (สว่านไฟฟ้า)</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a crowbar. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: c-r-o-w-b-a-r (ซะแลง)</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a hammer ครู: How do you spell? ผู้เรียน: h-a-m-m-e-r(ค้อน)</p>	

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a screw driver. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: s-c-r-e-w d-r-i-v-e-r-l (ตะปูควง)</p> <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a tape measure. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: t-a-p-e m-e-a-s-u-r-e (เทปวัด)</p> <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a chisel. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: c-h-i-s-e-l (สิ่ว)</p> <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a drill bit. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: d-r-i-l-l b-i-t (ดอกสว่าน)</p>	
<p>ชั่วโมงที่ 2</p> <p>9.2.2 ครูผู้สอนทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับเครื่องมือช่างจากในชั่วโมงที่แล้ว</p> <p>9.2.3 ครูเปิดตัวอย่างบทสนทนาระหว่างลูกค้าเจ้าของร้านขายสิ่งก่อสร้างจากสมาร์ททีวี https://www.youtube.com/watch?v=y0emsy2EMhU แล้วให้นักเรียนช่วยกันสรุปใจความสำคัญจากเรื่อง</p> <p>9.2.4 ผู้เรียนทำใบกิจกรรมที่ 1 (ตรวจคำตอบโดยครูหรือเพื่อน)</p> <p>9.2.5 ครูใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนเปิดบทสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายอุปกรณ์การช่าง ผู้เรียนร่วมกันอ่านและทำความเข้าใจโครงสร้างและความหมายของบทสนทนา</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <p>1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน</p> <p>สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)</p> <p>1. อ่านและสรุปใจความสำคัญเรื่องที่เกี่ยวกับงานอาชีพได้</p> <p>2. ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยคเกี่ยวกับอาชีพ</p>

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>Mrs. Anna: Hello. Is this a repair shop?</p> <p>Carpenter: Yes, it is. Can I help you?</p> <p>Mrs. Anna: Yes, please. Is there a carpenter here?</p> <p>Carpenter: I'm a carpenter. What can I do for you?</p> <p>Mrs. Anna: I have a problem with my window. It is broken.</p> <p>Carpenter: Where's your house?</p> <p>Mrs. Anna: About 10 kilometers near the bank.</p> <p>Carpenter: Just a minute, I'll get my tools.</p> <p>Mrs. Anna: What's wrong? Is it a big job?</p> <p>Carpenter: You need a new window.</p> <p>Mrs. Anna: Is this going to cost me a lot?</p> <p>Carpenter: It will cost you 1,500 baht only.</p> <p>Mrs. Anna: Can I pay you by cheque?</p> <p>Carpenter: I think that'll be all right.</p> <p>Mrs. Anna: Thank you so much.</p> <p>Carpenter: You're welcome.</p> <p>Mrs. Anna: Bye.</p> <p>Carpenter: Bye-Bye.</p> <p>9.2.6 ผู้เรียนทำใบกิจกรรมที่ 2 (ตรวจคำตอบโดยครูหรือเพื่อน)</p>	
<p>ชั่วโมงที่ 3</p> <p>9.3 ชั้นออกแบบสถานการณ์</p> <p>9.3.1 ผู้เรียนออกแบบสถานการณ์ในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพโดยครูให้ผู้เรียนจับคู่กันโดยคณะเด็กเก่งและเด็กอ่อน</p> <p>9.3.2 ผู้เรียนออกแบบสถานการณ์จำลองเองโดยแต่งบทสนทนาโดยคิดคำใหม่ และ</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เรียงประโยคที่เกี่ยวข้องกับการทำงานได้ถูกต้อง 2. เรียงประโยคที่เกี่ยวข้องกับการทำงานได้ถูกต้อง

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>เลือกบทบาทสมมติ วางแผนจัดเรียงลำดับ ประโยคบทสนทนาขึ้นมาเองลงในกระดาษ</p> <p>9.3.3 ผู้เรียนฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในกลุ่มของตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นผู้ให้คำชี้แนะในการใช้ภาษา จากแบบทดสอบที่กำหนดให้</p>	<p>สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความ เกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)</p> <p>1. เขียนบทสนทนาได้ถูกต้องที่เกี่ยวข้องกับงาน อาชีพได้</p> <p>สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของ ตนเอง (Metacognitive Competence)</p> <p>1. จัดการและการวางแผนสิ่งที่จะพูดเสมอ</p> <p>สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อ ความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers)</p> <p>1. ใช้ภาษาท่าทางแทนคำพูดในระหว่าง การทำงานได้</p> <p>2. ขยายความคำพูดให้เข้าใจในระหว่างการทำงาน ได้</p> <p>3. พูดซ้ำหรือพูดอ้อมในระหว่างการทำงานได้</p> <p>สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงาน อาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)</p> <p>1. พูดอธิบาย ชี้แจงของงานที่ได้ชัดเจน</p> <p>2. พูดสนทนาเชิญชวนคนให้สนใจสินค้าและ การบริการได้</p> <p>3. ใช้ภาษากับคู่สนทนาในการทำงานได้อย่าง เหมาะสม</p> <p>4. พูดและเขียนเพื่อตอบสนองความต้องการ ของลูกค้าได้</p>

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>ชั่วโมงที่ 4-5</p> <p>9.4 ขั้นตอนการตามบทบาทและประสบความสำเร็จ</p> <p>9.4.1 ผู้เรียนดำเนินการสนทนาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามบทบาทที่ได้รับ มีการวัดสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพหลังเรียนตามสถานการณ์ที่ผู้เรียนได้ออกแบบสถานการณ์จำลองเอง จนประสบความสำเร็จในการสื่อสาร โดยมีการประเมินจากครูผู้สอน ตามตัวบ่งชี้</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน <p>สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ใช้ภาษาทำทางแทนคำพูดในระหว่างการทำงานได้ 2. ขยายความคำพูดให้เข้าใจในระหว่างการทำงานได้ 3. พูดซ้ำหรือพูดอ้อมในระหว่างการทำงานได้ <p>สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. พูดอธิบาย ชี้แจงของงานที่ได้ชัดเจน 2. พูดสนทนาเชิญชวนคนให้สนใจสินค้าและการบริการได้ 3. ใช้ภาษากับคู่สนทนาในการทำงานได้อย่างเหมาะสม 4. พูดและเขียนเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้ <p>สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ประเมินตนเองในการใช้ภาษาและจิตใจการบริการ

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>9.5 ชั้นสรุปผล อภิปรายผล</p> <p>9.5.1 ครูให้คำแนะนำถึงการแสดงบทบาทสมมติของผู้เรียนในแต่ละกลุ่มในเรื่องการใช้ภาษาทั้งในเรื่องของความถูกต้อง ความเหมาะสม ท่าทางและน้ำเสียง</p> <p>9.5.2 ครูและผู้เรียนช่วยกันสรุปบทบทวนบทเรียนบอกความหมายของประโยคจากแถบประโยค</p> <ul style="list-style-type: none"> - Can I help? Yes, please. - What is it? It is ...ชื่อสิ่งของ - What can I do for you? I have a problem with...ชื่อสิ่งของ <p>9.5.3 ผู้เรียนช่วยกันสรุปความหมายของคำศัพท์ จากตารางข้างล่าง ดังนี้</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน 2. สะกดคำที่เกี่ยวข้องอาชีพและการทำงานถูกต้อง <p>สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ประเมินตนเองในการใช้ภาษาและจิตใจในการบริการ

คำศัพท์	ความหมาย	คำศัพท์	ความหมาย
Carpenter	ช่างไม้	door handle	ลูกบิดประตู
Nail	ตะปู	Knife	มีด
File	ตะไบ	Saw	เลื่อย
Brush	แปรง	Ladder	บันได
Cutter	มีดตัดเตอร์	electric drill	สว่านไฟฟ้า
Crowbar	ชะแลง	Hammer	ค้อน
Scissors	กรรไกร	screw driver	ตะปูควง
tape measure	เทปวัด	Mallet	ตะลุมพุก
sanding block	กระดาษทราย	Level	ระดับน้ำ
plumb bob	ลูกตั้ง	marring gauge	ขอขีดไม้
nail set	เหล็กส่งหัวตะปู	file and rasp	ตะไบและบั้ง
Chisel	สิ่ว	drill bit	ดอกสว่านเจาะ

GRAD VRU

บันทึกหลังสอน เรื่อง At the repair shop

สอนในวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ผลการสอน

.....

.....

.....

.....

ปัญหา / อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

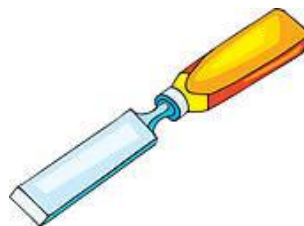
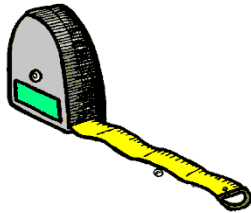
ลงชื่อ.....ผู้บันทึก
(.....)

ตำแหน่ง

Worksheet 1

Name Class No

Directions : Write the words with the pictures. (10 points)

Worksheet 2

Name Class No

Directions : Fill given words in the blanks. (10 points)

broken

repair

minute

there

wrong

carpenter

window

Cheque

kilometers

problem

Mrs. Anna : Hello. Is this a shop?

Carpenter : Yes, it is. Can I help you?

Mrs. Anna : Yes, please. Is a carpenter here?

Carpenter : I'm a What can I do for you?

Mrs. Anna : I have the that my window was

Carpenter : Where's your house?

Mrs. Anna : About 10 near the bank.

Carpenter : Just a , I'll get my tools.

Mrs. Anna : What's? Is it a big job?

Carpenter : You need a new

Mrs. Anna : Is this going to cost me a lot ?

Carpenter : 1,500 baht.

Mrs. Anna : Can I pay you by ?

Carpenter : I think that'll be all right.

Mrs. Anna : Thank you so much.

Carpenter : You're welcome.

Mrs. Anna : Bye.

Carpenter : Bye-Bye.

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ชื่อหน่วยการเรียนรู้ English for Careers in Business เรื่อง At the hotel

วิชา ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ (อ.23201)

จำนวน 5 ชั่วโมง

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

ครูผู้สอน : นายอุปกิต ทรวงทองกลาง

1. มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ต.1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต.1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ง.1.1 เข้าใจการทำงาน มีความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะกระบวนการทำงาน ทักษะการจัดการ ทักษะกระบวนการแก้ปัญหา ทักษะการทำงานร่วมกัน และทักษะการแสวงหาความรู้ มีคุณธรรม และลักษณะนิสัยในการทำงาน มีจิตสำนึกในการใช้พลังงาน ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม เพื่อการดำรงชีวิตและครอบครัว

ตัวชี้วัด

ต.1.1 ม.3/4 เลือก/ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

ต.1.2 ม.3/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

ต.1.2 ม.3/5 พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

ง.1.1 ม.3/2 ใช้ทักษะในการทำงานร่วมกันอย่างมีคุณธรรม

2. สาระสำคัญ

การพูดสนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับชนิดของห้อง และการจองห้อง จำเป็นต้องรู้จักเลือกใช้คำศัพท์ ประโยค สำนวนที่ถูกต้องเหมาะสม และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

3.1 ผู้เรียนสามารถฟัง พูด อ่านและบอกความหมายของคำศัพท์ วลี สำนวน ประโยคที่ใช้ในโรงแรมได้อย่างถูกต้อง

3.2 ผู้เรียนสามารถพูด และเขียนบทสนทนาเกี่ยวกับชนิด และการจองโรงแรมได้อย่างถูกต้อง

3.3 ผู้เรียนสามารถแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับการให้บริการระหว่างพนักงานต้อนรับกับลูกค้าในโรงแรมได้อย่างถูกต้อง

3.4 ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่เหมาะสมในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพเกี่ยวกับงานบริการในโรงแรม

4. สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

4.1 ความรู้ (K)

สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)

สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)

4.2 ทักษะ / กระบวนการ / กระบวนการคิด (P)

สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers)

สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)

4.3 คุณลักษณะ (A)

สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)

5. สารการเรียนรู้

5.1 ความรู้ (K)

Vocabulary : reservation, **receptionist**, room service, booking, deposit, name, surname, safe deposit box, special offer, guest, view, sea view, balcony, internet, air conditioning, swimming pool, cable TV., wifi, Minimum Stay, Cancel Policy, TAX & Service Charge

Verb : reserve, arrive, departure, check, spell,

Room Type: Single room, Double room, Twin room, Triple room, Suite

Grammar

- Can I help?
- Yes, please.
- How much is...ราคาห้องพัก....?
- It is...ราคาห้องพัก....
- Could you tell me your name, please?
- I am ...ชื่อ....
- How do you spell your name/surname, please?

...ชื่อ-นามสกุล... (W-a-n-n-a K-h-e-m-d-a-m-r-o-n-g)

- Would you like...ชนิดของห้อง.... or ...ชนิดของห้อง...?

It is... ชนิดของห้อง....

5.2 ทักษะ /กระบวนการ /กระบวนการคิด (P)

นักเรียนสามารถใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในการปฏิบัติงานในสถานการณ์ในโรงแรม

5.3 คุณลักษณะ (A)

นักเรียนมีจิตใจในการให้บริการ มีมิตรไมตรี มีความกระตือรือร้น สุภาพอ่อนโยนในการบริการลูกค้า ความกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเกี่ยวกับงานโรงแรม

6. ชิ้นงาน/ภาระงาน (ร่องรอยหลักฐานการเรียนรู้)

6.1 ใบกิจกรรมที่ 1 และ 2

6.2 กิจกรรมกลุ่ม บทบาทสมมติ

6.3 บทสนทนา

7. สื่อการเรียนรู้ / อุปกรณ์

7.1 บัตรคำศัพท์

7.2 บัตรภาพ

7.3 แลปประโยคคำถาม คำตอบ

7.4 เพลง What is your name?

7.5 บทสนทนา

7.6 กระเป๋าหนังสือ

7.7 ใบกิจกรรมที่ 1 และ 2

7.8 คอมพิวเตอร์ช่วยสอน

7.9 สมาร์ททีวี

8. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

สมรรถนะที่ต้องการวัด (ด้านภาษา)	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การ ประเมิน
ด้านความรู้ความเข้าใจ 1. สมรรถนะทางความเข้าใจใน ระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) 2. สมรรถนะทางความเข้าใจใน ระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)	- สังเกต - ทดสอบ การฟัง การพูด การอ่านออก เสียงคำศัพท์ และประโยคและ การบอก ความหมายของ คำศัพท์และ ประโยค	- แบบสังเกต การฟัง พูด อ่าน เขียน - แบบทดสอบ วัดความสามารถทาง ภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพ	ผู้เรียนผ่าน เกณฑ์ โดยปฏิบัติ กิจกรรมได้ ถูกต้องร้อยละ 80
ด้านทักษะ 1. สมรรถนะทางการใช้กลวิธีใน การสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers) 2. สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิง สังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)	- ทดสอบ การฟัง พูด อ่าน เขียน จากบทบาท สมมติ และ แบบฝึกหัด - สังเกต	- แบบวัดทักษะการ สื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพ - บันทึกผล การปฏิบัติงาน - แบบฝึกหัดที่ 1 และ 2 - แบบสังเกต การฟัง พูด อ่าน เขียน	ผู้เรียนผ่าน เกณฑ์ โดยทำ กิจกรรม ถูกต้องอย่าง น้อย ร้อยละ 80
ด้านคุณลักษณะ 1. สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อ กระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)	- วัดคุณลักษณะ การบริการ มีมิตรไมตรี มีความ กระตือรือร้น สุภาพอ่อนโยนใน การบริการ ถูกค่า ความกล้า แสดงออก	- แบบวัด คุณลักษณะของผู้ที่ ประสบความสำเร็จ ในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพ	ผู้เรียนผ่าน เกณฑ์โดยมี คุณลักษณะ อยู่ในระดับ มาก มีระดับ ค่าเฉลี่ย 3.51- 4.50

8. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ (ต่อ)

สมรรถนะที่ต้องการวัด (ด้านภาษา)	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การ ประเมิน
สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพ	- ทดสอบ	- แบบวัด สมรรถนะ การสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพ	ผู้เรียนผ่านเกณฑ์ มีสมรรถนะ การสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพอยู่ในระดับ มาก มีระดับ ค่าเฉลี่ย 3.51- 4.50

9. การจัดการเรียนรู้

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>ชั่วโมงที่ 1</p> <p>9.1 ขั้นสร้างความตระหนัก (5 นาที)</p> <p>9.1.1 ครูเป็นผู้สร้างความตระหนักของการใช้ภาษาให้แก่ผู้เรียนโดยครูใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนเปิดเนื้อเพลง What is your name ? ที่กระเป๋าด้านข้าง อ่านเนื้อเพลงให้ผู้เรียนฟังทีละบรรทัด ผู้เรียนอ่านตาม</p> <p style="text-align: center;">เพลง What is your name?</p> <p>What is your name ? Please tell me, What is your name ? Please tell me, I am Wanna.*เปลี่ยนจากชื่อครู เป็นชื่อผู้เรียน</p> <p>9.1.2 ผู้เรียนและครูร่วมกันร้องเพลง เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดแนะนำตนเอง โดยครูเป็นผู้ตอบเป็นคนแรกให้ผู้เรียนยืนขึ้นและตอบชื่อตนเองต่อจากครู</p> <p>9.1.3 ครูบอกจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักและเห็นถึงความสำคัญของการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเอง เช่น ชื่อ วัน/เดือน/ปีเกิด หรือหมายเลขโทรศัพท์มือถือ และการเรียนเรียนในชั่วโมงนี้จะเป็นการให้บริการในการจองห้องพักของโรงแรมรวมถึงการให้รายละเอียดและข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง</p> <p>9.2 ขั้นเสนอสถานการณ์ (55 นาที)</p> <p>9.2.1 ครูนำเสนอคำศัพท์เกี่ยวกับห้องและสิ่งอำนวยความสะดวกในโรงแรม โดยใช้บัตรคำและบัตรภาพแก่ผู้เรียน receptionist, Single room, Double room, Twin room, Triple room, Suite, deposit, safe deposit box, sea view, balcony, air conditioning, swimming pool, cable TV., ผู้เรียนอ่านและบอกความหมายของคำศัพท์จากภาพ</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน 2. จำแนกประเภทของคำศัพท์ที่เกี่ยวกับอาชีพได้ <p>สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยคเกี่ยวกับอาชีพ <p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน 2. สกetch คำที่เกี่ยวข้องอาชีพและการทำงานถูกต้อง 3. จำแนกประเภทของคำศัพท์ที่เกี่ยวกับอาชีพได้

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
 <p>ครู: Single room ผู้เรียน: Single room ความหมาย: ห้องเดี่ยว (นอนคนเดียว)</p>	<p>สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)</p> <p>1. ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยคเกี่ยวกับอาชีพ</p>
 <p>ครู: Double room ผู้เรียน: Double room ความหมาย: ห้องคู่เตียงเดี่ยว (นอนสองคน)</p>	
 <p>ครู: Twin room ผู้เรียน: Twin room ความหมาย: ห้องคู่เตียงคู่ เป็นเตียงเล็ก 2 เตียง</p>	
 <p>ครู: Triple room ผู้เรียน: Triple room ความหมาย: ห้อง 3 เตียงเล็ก นอน 3 คน</p>	
 <p>ครู: Suite ผู้เรียน: Suite ความหมาย: ห้องสวีท ห้องชุด</p>	
 <p>ครู: bathtub ผู้เรียน: bathtub ความหมาย: อ่างอาบน้ำ</p>	
 <p>ครู: safe deposit box ผู้เรียน: safe deposit box ความหมาย: ตู้เซฟนิรภัย</p>	
 <p>ครู: sea view ผู้เรียน: sea view ความหมาย: วิวทะเล</p>	

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
 <p>ครู: balcony ผู้เรียน: balcony ความหมาย : ระเบียง</p>	
 <p>ครู: air conditioning ผู้เรียน: air ความหมาย: เครื่องปรับอากาศ</p>	
 <p>ครู: swimming pool ผู้เรียน: swimming pool ความหมาย : สระว่ายน้ำ</p>	
 <p>ครู: cable TV ผู้เรียน: cable TV ความหมาย : เคเบิล ทีวี</p>	
 <p>ครู: deposit ผู้เรียน: deposit ความหมาย : การวางมัดจำ</p>	
 <p>ครู: receptionist ผู้เรียน: receptionist ความหมาย : พนักงานต้อนรับ</p>	
<p>9.2.2 ผู้เรียนอาสาสมัคร พูดออกเสียง และบอกความหมายของคำศัพท์จากบัตรคำ และบัตรภาพที่กระเป่าผนัง เพื่อน ๆ พูดออกเสียงตามพร้อมกัน</p> <p>9.2.3 ผู้เรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ จากบัตรคำศัพท์และบัตรภาพพร้อม ๆ จนคล่อง</p> <p>9.2.4 ผู้เรียนทำใบกิจกรรมที่ 1 (ตรวจคำตอบโดยครูหรือเพื่อน)</p>	

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>9.2.5 ครูบอกนักเรียนว่าในช่วงนี้เราจะไปดูบทสนทนาและออกแบบบทสนทนาเกี่ยวกับการจองห้องพักของโรงแรม และการให้รายละเอียดข้อมูลของตนเองในการจองห้องพัก</p>	
<p>ชั่วโมงที่ 2 (60 นาที)</p> <p>9.2.6 ครูเปิดตัวอย่างบทสนทนาย่นระหว่างลูกค้ากับพนักงานต้อนรับจากสมาร์ทีวี https://www.youtube.com/watch?v=8vH5yTXvWp แล้วให้นักเรียนช่วยกันสรุปใจความสำคัญจากเรื่อง</p> <p>9.2.7 ครูติดใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนเปิดประโยคบทสนทนาคำถาม คำตอบ เกี่ยวกับสถานการณ์การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพที่หลากหลาย ผู้เรียนร่วมกันและและทำความเข้าใจถึงโครงสร้างและความหมายของบทสนทนา ดังนี้</p> <p>คำถาม How much is single room? คำถาม It is 1,000 baht. คำถาม Could you tell me your name, please? คำถาม I am Wanna. คำถาม How do you spell your name/surname, please? คำถาม W-a-n-n-a K-h-e-m-d-a-m-r-o-n-g) คำถาม Would you like double room or twin room? คำถาม I like double room.</p> <p>9.2.8. ผู้สอนนำเสนออีกตัวอย่าง Receptionist: Hello,Marriott Hotel, Can I help you? Wanna: Hi.'d like to make a reservation.</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <p>1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน</p> <p>สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)</p> <p>1. อ่านและสรุปใจความสำคัญเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพได้ 2. ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยคเกี่ยวกับอาชีพ</p>

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>Receptionist: Just a moment. OK, for what date?</p> <p>Wanna: May, 7th.</p> <p>Receptionist: How many nights will you be staying?</p> <p>Wanna: 5 nights.</p> <p>Receptionist: How many persons will you be staying?</p> <p>Wanna: Three persons.</p> <p>Receptionist: Would you like a double or a twin room?</p> <p>Wanna: Twin room. What's the room rate?</p> <p>Receptionist: 3,500 baht per night plus tax.</p> <p>Wanna: Is breakfast included?</p> <p>Receptionist: Yes, breakfast is included. Would you like me to reserve a room for you?</p> <p>Wanna: Yes, please.</p> <p>Receptionist: Please tell me your name?</p> <p>Wanna: Wanna Khemdamrong.</p> <p>Receptionist : How do you spell your name and last name?</p> <p>Wanna: W-a-n-n-a K-h-e-m-d-a-m-r-o-n-g.</p> <p>Receptionist: Mrs. Wanna.how will you be paying a deposit?</p> <p>Wanna: I will pay in cash. How much is it?</p> <p>Receptionist: 3,500 baht per night.</p>	

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>Wanna: Sure.</p> <p>Receptionist: Thank you for choosing to stay with us.</p> <p>Wanna : You're welcome.</p>	
<p>ชั่วโมงที่ 3</p> <p>9.3 ชั้นออกแบบสถานการณ์ (60 นาที)</p> <p>9.3.1 ผู้เรียนทำใบกิจกรรมที่ 2 (ตรวจคำตอบโดยครูหรือเพื่อน)</p> <p>9.3.2 ครูให้นักเรียนจับคู่กัน</p> <p>9.3.3 ผู้เรียนออกแบบสถานการณ์จำลองเองโดยแต่งบทสนทนาโดยคิดคำใหม่ และเลือกบทบาทสมมติ วางแผนจัดเรียงลำดับประโยคบทสนทนาขึ้นมาเองลงในกระดาษ</p> <p>9.3.4 ผู้เรียนฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ จากแบบทดสอบที่ครูกำหนดขึ้น โดยครูผู้สอนเป็นผู้ให้คำชี้แนะในการใช้ภาษา</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เรียงประโยคที่เกี่ยวข้องกับการทำงานได้ถูกต้อง 2. เรียงประโยคที่เกี่ยวข้องกับการทำงานได้ถูกต้อง <p>สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เขียนบทสนทนาได้ถูกต้องที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพได้ <p>สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. จัดการและการวางแผนสิ่งที่จะพูดเสมอ <p>สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ใช้ภาษาท่าทางแทนคำพูดในระหว่างการทำงานได้ 2. ขยายความคำพูดให้เข้าใจในระหว่างการทำงานได้ 3. พูดซ้ำหรือพูดอ้อมในระหว่างการทำงานได้ <p>สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. พูดอธิบาย ชี้แจงของงานที่ทำได้ชัดเจน

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
	2. พูดสนทนาเชิญชวนคนให้สนใจสินค้าและการบริการได้ 3. ใช้ภาษากับคู่สนทนาในการทำงานได้อย่างเหมาะสม 4. พูดและเขียนเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้
<p>ชั่วโมงที่ 4-5</p> <p>9.4 ขั้นตอนการตามบทบาทและประสบความสำเร็จ</p> <p>9.4.1 ผู้เรียนดำเนินการทดสอบสมรรถนะ การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ โดยผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ ตามสถานการณ์ที่ผู้เรียนได้ออกแบบสถานการณ์จำลองเอง จนประสบความสำเร็จ พร้อมกับครูประเมินผู้เรียนกลุ่มที่แสดงบทบาทสมมติ</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <p>1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน</p> <p>สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers)</p> <p>1. ใช้ภาษาทำทางแทนคำพูดในระหว่างการทำงานได้</p> <p>2. ขยายความคำพูดให้เข้าใจในระหว่างการทำงานได้</p> <p>3. พูดซ้ำหรือพูดอ้อมในระหว่างการทำงานได้</p> <p>สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)</p> <p>1. พูดอธิบาย ชี้แจงของงานที่ทำได้ชัดเจน</p> <p>2. พูดสนทนาเชิญชวนคนให้สนใจสินค้าและการบริการได้</p> <p>3. ใช้ภาษากับคู่สนทนาในการทำงานได้อย่างเหมาะสม</p> <p>4. พูดและเขียนเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้</p> <p>สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)</p> <p>1. ประเมินตนเองในการใช้ภาษาและจิตใจในการบริการ</p>

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>9.5 ชั้นสรุปผล อภิปรายผล</p> <p>9.5.1 ครูให้คำแนะนำถึงการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนในแต่ละกลุ่มในเรื่องการใช้ภาษาทั้งในเรื่องของความถูกต้อง ความเหมาะสม ท่าทางและน้ำเสียง</p> <p>9.5.2 ช่วยกันสรุปบทเรียน บอก ความหมายของประโยคจากแถบประโยค</p> <p>Can I help? Yes, please. How much is...ราคาค่าห้อง....? It is...ราคาค่าห้อง.... Could you tell me your name, please? I am ...ชื่อ.... How do you spell your name/surname, please? ชื่อ-นามสกุล... (W-a-n-n-a K-h-e-m-d-a-m-r-o-n-g) Would you like...ชนิดของห้อง.... or ...ชนิดของห้อง...? It is... ชนิดของห้อง....</p> <p>9.5.3 ผู้เรียนช่วยกันสรุปความหมายของคำศัพท์ จากตารางด้านล่าง ดังนี้</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน 2. สกอตคำที่เกี่ยวข้องอาชีพและการทำงานถูกต้อง <p>สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ประเมินตนเองในการใช้ภาษาและจิตใจในการบริการ

คำศัพท์	ความหมาย	คำศัพท์	ความหมาย
Reservation	การจองห้องพัก	receptionist	พนักงานต้อนรับ
Booking	สำรองห้องพัก		
room service	การบริการโดยส่งถึงห้องพัก	deposit	การวางมัดจำ เงินมัดจำ
safe deposit box	ตู้เซฟนิรภัย	special offer	ราคาพิเศษ ส่วนลดพิเศษ
guest	แขก	view, sea view	วิว, วิวทะเล
name	ชื่อ	surname	นามสกุล
balcony	ระเบียง	internet	อินเทอร์เน็ต
air conditioning	เครื่องปรับอากาศ	swimming pool	สระว่ายน้ำ
washlet	โถสุขภัณฑ์	cable TV	เคเบิล ทีวี
Wifi	와이파이	shower	ฝักบัว
bathtub	อ่างอาบน้ำ	Cancel Policy	ยกเลิกการจอง
Minimum Stay	จำนวนคืนขั้นต่ำ 5 คืน	TAX & Service Charge	บวกค่าบริการและภาษี
Single room	ห้องเดี่ยว (นอนคนเดียว)	Double room	ห้องคู่ เตียงเดี่ยว (นอนสองคน)
Twin room	ห้องคู่ เตียงคู่ เป็นเตียงเล็ก 2 เตียง	Triple room	ห้อง 3 คน
Suite	ห้องสวีท, ห้องชุด	reserve	จอง
Arrive	มาถึง	departure	ออกจาก
check	ตรวจสอบ	spell	สะกด

บันทึกหลังสอน เรื่อง At the hotel

สอนในวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ผลการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหา / อุปสรรค

.....
.....
.....

แนวทางแก้ไข

.....
.....
.....

ลงชื่อ.....ผู้บันทึก
(.....)

ตำแหน่ง

GRAD VRU

Worksheet 1

NameClass No

Directions : Match the words with the pictures. (10 points)

1.			<div style="border: 1px solid #add8e6; border-radius: 10px; padding: 5px; text-align: center;">safe deposit box</div>
2.			<div style="border: 1px solid #add8e6; border-radius: 10px; padding: 5px; text-align: center;">balcony</div>
3.			<div style="border: 1px solid #add8e6; border-radius: 10px; padding: 5px; text-align: center;">air conditioning</div>
4.			<div style="border: 1px solid #add8e6; border-radius: 10px; padding: 5px; text-align: center;">swimming pool</div>
5.			<div style="border: 1px solid #add8e6; border-radius: 10px; padding: 5px; text-align: center;">bathtub</div>
6.			<div style="border: 1px solid #add8e6; border-radius: 10px; padding: 5px; text-align: center;">reservation</div>
7.			<div style="border: 1px solid #add8e6; border-radius: 10px; padding: 5px; text-align: center;">receptionist</div>
8.			<div style="border: 1px solid #add8e6; border-radius: 10px; padding: 5px; text-align: center;">room service</div>
9.			<div style="border: 1px solid #add8e6; border-radius: 10px; padding: 5px; text-align: center;">Triple room</div>
10.			<div style="border: 1px solid #add8e6; border-radius: 10px; padding: 5px; text-align: center;">Suite</div>

Worksheet 2

Name Class No

Directions : Complete the conversations. (10 points)

reserve , twin room , moment , included , persons , reservation ,
choosing , spell , double , room rate

- Receptionist : Hello, Marriott Hotel, Can I help you?
 Wanna : Hi. I'd like to make a
 Receptionist : Just a OK, for what date?
 Wanna : May, 7th.
 Receptionist : How many nights will you be staying?
 Wanna : 5 nights.
 Receptionist : How many will you be staying?
 Wanna : Three persons.
 Receptionist : Would you like a or a ?
 Wanna : Twin room. What's the ?
 Receptionist : 3,500 baht per night and plus tax.
 Wanna : Is breakfast ?
 Receptionist : Yes, breakfast is included.
 Would you like me to a room for you?
 Wanna : Yes, please.
 Receptionist : Please tell me your name?
 Wanna : Wanna Khemdamrong.
 Receptionist : How do you your name and last name?
 Wanna : W-a-n-n-a K-h-e-m-d-a-m-r-o-n-g.
 Receptionist : Mrs. Wanna. how will you be paying a deposit?
 Wanna : I will pay in cash. How much is it?
 Receptionist : 3,500 baht per night.
 Wanna : Sure.
 Receptionist : Thank you for to stay with us.
 Wanna : You're welcome.

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ชื่อหน่วยการเรียนรู้ English for Careers in Business เรื่อง At the airport

วิชา ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ (อ.23201)

จำนวน 5 ชั่วโมง

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

ครูผู้สอน : นายอุปกิต ทรวงทองกลาง

1. มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ต.1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต.1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต.1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและเขียน

มาตรฐาน ง.1.1 เข้าใจการทำงาน มีความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะกระบวนการทำงาน ทักษะการจัดการ ทักษะกระบวนการแก้ปัญหา ทักษะการทำงานร่วมกัน และทักษะการแสวงหาความรู้ มีคุณธรรม และลักษณะนิสัยในการทำงาน มีจิตสำนึกในการใช้พลังงาน ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม เพื่อการดำรงชีวิตและครอบครัว

ตัวชี้วัด

ต.1.1 ม.3/4 เลือก/ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

ต.1.2 ม.3/1 สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคม และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม

ต.1.3 ม.3/1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่องประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม

ง.1.1 ม.3/2 ใช้ทักษะในการทำงานร่วมกันอย่างมีคุณธรรม

2. สาระสำคัญ

การพูดและเขียนบทสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับการเดินทางโดยเครื่องบิน จำเป็นต้องรู้จักเลือกใช้คำศัพท์ ประโยค ซึ่งประกอบด้วยประโยคที่มีโครงสร้างง่าย ๆ อยู่ในพื้นฐานเพื่อการทักทายและการสนทนาเกี่ยวกับการเดินทางท่องเที่ยว และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

3.1 ผู้เรียนสามารถฟัง พูด อ่านและบอกความหมายของคำศัพท์ วลี สำนวน ประโยคที่ใช้ในสนามบินได้อย่างถูกต้อง

3.2 ผู้เรียนสามารถพูดและเขียนบทสนทนาที่ใช้ในสนามบินได้อย่างถูกต้อง

3.3 ผู้เรียนสามารถแสดงบทบาทสมมติระหว่างพนักงานกับต้อนรับกับลูกค้าในสนามบินได้อย่างถูกต้อง

3.4 ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่เหมาะสมในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพเกี่ยวกับงานบริการในสนามบิน

4. สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

4.1 ความรู้ (K)

สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)

สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)

4.2 ทักษะ /กระบวนการ /กระบวนการคิด (P)

สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers)

สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)

4.3 คุณลักษณะ (A)

สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)

5. สารการเรียนรู้

5.1 ความรู้ (K)

Vocabulary: airline, airport, flight, plane, aisle, pilot, air hostess, carousel, airline counter, seatbelt, turbulence, gate, boarding card, departure, check-in desk, timetable, delayed, runway, overweight

Grammar: When will you be/are you leaving/arriving?

I will be/am at ...เวลา...

Where are you flying to?

I am fly to ...สถานที่...

What's the flight number?

It is ...number...

How much does it (boarding pass) cost to go to the ...สถานที่...?

It is ...จำนวนเงิน....

Pardon, could you say that again?

What time does the plane depart?

It is ...เวลา....

Would you like a window seat or an aisle seat?

I would like ที่นั่ง

5.2 ทักษะ / กระบวนการ / กระบวนการคิด (P)

นักเรียนสามารถใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในการปฏิบัติงานในสถานการณ์ในสนามบิน

5.3 คุณลักษณะ (A)

นักเรียนมีจิตใจในการให้บริการ มีมิตรไมตรี มีความกระตือรือร้น สุภาพอ่อนโยนในการบริการลูกค้า ความกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเกี่ยวกับงานในสนามบิน

6. ชิ้นงาน/ภาระงาน(ร่องรอยหลักฐานการเรียนรู้)

- 6.1 ใบกิจกรรมที่ 1 และ 2
- 6.2 กิจกรรมกลุ่ม บทบาทสมมติ
- 6.3 บทสนทนา

7. สื่อการเรียนรู้ / อุปกรณ์

- 7.1 บัตรคำศัพท์
- 7.2 บัตรภาพ
- 7.3 แถบประโยคคำถาม คำตอบ
- 7.4 เพลง What is your name?
- 7.5 บทสนทนา
- 7.6 กระเป๋าหนังสือ
- 7.7 ใบกิจกรรมที่ 1 และ 2
- 7.8 สมาร์ททีวี
- 7.9 คอมพิวเตอร์ช่วยสอน

8. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

สมรรถนะที่ต้องการวัด (ด้านภาษา)	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
ด้านความรู้ความเข้าใจ 1. สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) 2. สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)	- สังเกต - ทดสอบ การฟัง การพูด การอ่านออกเสียงคำศัพท์ และประโยคและการบอก ความหมายของคำศัพท์และประโยค	- แบบสังเกต การฟัง พูด อ่าน เขียน - แบบทดสอบ วัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ	ผู้เรียนผ่านเกณฑ์ โดยปฏิบัติกิจกรรมได้ถูกต้องร้อยละ 80
ด้านทักษะ 1. สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers) 2. สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)	- ทดสอบ การฟัง พูด อ่าน เขียน จากบทบาทสมมติ และ แบบฝึกหัด - สังเกต	- แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ - บันทึกผล การปฏิบัติงาน - แบบฝึกหัดที่ 1 และ 2 - แบบสังเกต การฟัง พูด อ่าน เขียน	ผู้เรียนผ่านเกณฑ์ โดยทำ กิจกรรม ถูกต้องอย่างน้อย ร้อยละ 80
ด้านคุณลักษณะ 1. สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)	- วัดคุณลักษณะ การบริการ มีมิตรไมตรี มีความ กระตือรือร้น สุภาพอ่อนโยนใน การบริการ ถูกค่า ความกล้า แสดงออก	- แบบวัด คุณลักษณะของผู้ที่ ประสบความสำเร็จ ในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพ	ผู้เรียนผ่านเกณฑ์โดยมี คุณลักษณะ อยู่ในระดับ มาก มีระดับ ค่าเฉลี่ย 3.51- 4.50

8. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ (ต่อ)

สมรรถนะที่ต้องการวัด (ด้านภาษา)	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การ ประเมิน
สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพ	- ทดสอบ	- แบบวัด สมรรถนะ การสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพ	ผู้เรียนผ่านเกณฑ์ มีสมรรถนะ การสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพอยู่ในระดับ มาก มีระดับ ค่าเฉลี่ย 3.51- 4.50

9. การจัดการเรียนรู้

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>ชั่วโมงที่ 1</p> <p>9.1 ชั้นสร้างความตระหนัก (5 นาที)</p> <p>9.1.1 ครูผู้สอนสร้างความตระหนักในการใช้ภาษาโดยครูพูดเป็นภาษาอังกฤษว่า Do you like travel? คุณชอบท่องเที่ยวหรือไม่ นักเรียนตอบ ครูถามต่อ Have you ever been abroad? คุณเคยไปต่างประเทศไหม นักเรียนตอบ ครูถามต่อ How do you book a flight? คุณจองตั๋วเครื่องบินอย่างไร</p> <p>9.1.2 ครูใช้น้ำเสียงเร้าเพื่อให้นักเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญของการจองตั๋วเครื่องบินรวมถึงการทำงานการให้บริการของเจ้าหน้าที่สายการบินในการให้ข้อมูลหรือสอบถามข้อมูล</p> <p>9.2 ชั้นเสนอสถานการณ์ (55 นาที)</p> <p>9.2.1 ครูนำเสนอคำศัพท์แก่ผู้เรียนที่ใช้ในสนามบิน โดยใช้บัตรคำและบัตรภาพ airline, airport, flight, plane, aisle, pilot, air hostess, carousel, airline counter, seatbelt, turbulence, gate, boarding card, departure, check-in desk, timetable, delayed, runway, overweight ผู้เรียนอ่าน และบอกความหมายของคำศัพท์จากภาพ</p> <div data-bbox="293 1547 587 1727"> <p>ครู: airline ผู้เรียน: airline ครู: What does it mean? ผู้เรียน : (สายการบิน Bangkok airline)</p> </div> <div data-bbox="293 1753 587 1933"> <p>ครู: airport ผู้เรียน: airport ครู: What does it mean? ผู้เรียน: (สนามบิน)</p> </div>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน 2. จำแนกประเภทของคำศัพท์ที่เกี่ยวกับอาชีพได้ <p>สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยคเกี่ยวกับอาชีพ <p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน 2. สกัดคำที่เกี่ยวข้องอาชีพและการทำงานถูกต้อง 3 จำแนกประเภทของคำศัพท์ที่เกี่ยวกับอาชีพได้ <p>สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยคเกี่ยวกับอาชีพ

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
 <p>ครู: plane ผู้เรียน : plane ครู: What does it mean? ผู้เรียน: (เครื่องบิน)</p>	
 <p>ครู: aisle ผู้เรียน: aisle ครู: What does it mean? ผู้เรียน: (ทางเดินระหว่างที่นั่ง)</p>	
 <p>ครู: carousel ผู้เรียน: carousel ครู: What does it mean? ผู้เรียน: (สายพาน)</p>	
 <p>ครู: airline counter ผู้เรียน: airline counter ครู: What does it mean? ผู้เรียน: (เคาน์เตอร์สายการบิน)</p>	
 <p>ครู: seatbelt ผู้เรียน: seatbelt ครู: What does it mean? ผู้เรียน: (เข็มขัดนิรภัย)</p>	
 <p>ครู: turbulence ผู้เรียน: turbulence ครู: What does it mean? ผู้เรียน: (หลุมอากาศ)</p>	
 <p>ครู: gate ผู้เรียน: gate ครู: What does it mean? ผู้เรียน: (ประตู)</p>	
 <p>ครู: boarding card ผู้เรียน: boarding card ครู: What does it mean? ผู้เรียน: (ตั๋วเครื่องบิน)</p>	

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
 <p>ครู: check-in desk ผู้เรียน: check-in desk ครู: What does it mean? ผู้เรียน: (โต๊ะสำหรับเช็คอิน)</p>	
 <p>ครู: pilot ผู้เรียน: pilot ครู: What does it mean? ผู้เรียน: (นักบิน)</p>	
 <p>ครู: air hostess ผู้เรียน: air hostess ครู: What does it mean? ผู้เรียน: (แอร์โฮสเตส)</p>	
 <p>ครู: timetable ผู้เรียน: timetable ครู: What does it mean? ผู้เรียน: (ตารางเวลา)</p>	
 <p>ครู: delayed ผู้เรียน: delayed ครู: What does it mean? ผู้เรียน: (ล่าช้า)</p>	
 <p>ครู: runway ผู้เรียน: runway ครู: What does it mean? ผู้เรียน: (ลานเครื่องบิน)</p>	
<p>9.2.2 ผู้เรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์และแปลความหมาย จากบัตรคำศัพท์ และบัตรภาพพร้อม ๆ กันคล่อง</p> <p>9.2.3 ผู้เรียนอาสาสมัคร พูดออกเสียงคำศัพท์ และบอกความหมายของคำศัพท์ จากบัตรคำศัพท์ และบัตรภาพที่กระเป๋านั่งเพื่อน ๆ พูดออกเสียงตามพร้อม ๆ กันคล่อง</p>	

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>9.2.4 ผู้เรียนทำใบกิจกรรมที่ 1 (ตรวจคำตอบโดยครูหรือเพื่อน)</p>	
<p>ชั่วโมงที่ 2</p> <p>9.2.5 ครูผู้สอนทบทวนคำศัพท์ในชั่วโมงที่แล้วให้กับผู้เรียน</p> <p>9.2.6 ครูเปิดตัวอย่างบทสนทนาการใช้ภาษาอังกฤษในสนามบินจากสมาร์ททีวี https://www.youtube.com/watch?v=kO-qfFnUbj แล้วให้นักเรียนช่วยกันสรุปใจความสำคัญจากเรื่อง</p> <p>9.2.7 ครูเปิดคอมพิวเตอร์ให้นักเรียนดูตัวอย่างบทสนทนาในสถานการณ์สนามบิน จากนั้นผู้เรียนร่วมกันอ่านเพื่อทำความเข้าใจบทสนทนา ดังนี้</p> <p>คำถาม: When will you be arriving? คำตอบ: I will be arriving at 10.40 a.m.</p> <p>คำถาม: Where are you flying to? คำตอบ: I am flying to Chiang mai.</p> <p>คำถาม: What's the flight number? คำตอบ: It is TG 101 .</p> <p>คำถาม: How much does it cost to go to Chiang mai? คำตอบ: Pardon, could you say that again?</p> <p>คำถาม: How much does it cost to go to Chiang mai? คำตอบ: It is 2,300 baht.</p> <p>คำถาม: What time does the plane depart? คำตอบ: It is at 11.50 a.m. .</p> <p>คำถาม: Would you like a window seat or an aisle seat? คำตอบ: I would like window seat.</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <p>1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน</p> <p>สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)</p> <p>1. อ่านและสรุปใจความสำคัญเรื่องที่เกี่ยวกับงานอาชีพได้</p> <p>2. ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยคเกี่ยวกับอาชีพ</p>

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>9.2.8 ครูเปิดคอมพิวเตอร์ให้นักเรียนดูอีกตัวอย่างบทสนทนาในสถานการณ์สนามบิน จากนั้นผู้เรียนร่วมกันอ่านเพื่อทำความเข้าใจบทสนทนา ดังนี้</p> <p>Agent : Good day! May I ask where you are flying today?</p> <p>Client: I am flying to Chiang Mai.</p> <p>Agent: Show me your passport please.</p> <p>Client: Here it is.</p> <p>Agent: Thank you. Do you have luggage to check in?</p> <p>Client: Yes. I have one suitcase and I have a handbag to carry on.</p> <p>Agent: Here is your boarding pass. Have a good trip.</p> <p>Client : Thank you!</p> <p>9.2.9 ผู้เรียนทำใบกิจกรรมที่ 2 (ตรวจคำตอบโดยครูหรือเพื่อน)</p>	
<p>ชั่วโมงที่ 3</p> <p>9.3 ชั้นออกแบบสถานการณ์</p> <p>9.3.1 ผู้เรียนออกแบบสถานการณ์การสนทนาภาษาอังกฤษในสถานการณ์สนามบิน โดยที่ครูให้นักเรียนจับคู่โดยละเอียดแก่และเด็กอ่อน</p> <p>9.3.2 จากนั้นผู้เรียนออกแบบสถานการณ์จำลองเองโดยแต่งบทสนทนาโดยคิดคำใหม่ และเลือกบทบาทสมมติ วางแผนจัดเรียงลำดับประโยคบทสนทนาขึ้นมาเองลงในกระดาษ</p> <p>9.3.3 ผู้เรียนฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในกลุ่มของตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นผู้ให้คำชี้แนะในการใช้ภาษาจากแบบทดสอบที่กำหนด</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เรียงประโยคที่เกี่ยวข้องกับการทำงานได้ถูกต้อง 2. เรียงประโยคที่เกี่ยวข้องกับการทำงานได้ถูกต้อง <p>สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เขียนบทสนทนาได้ถูกต้องที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพได้

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
	<p>สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)</p> <ol style="list-style-type: none"> จัดการและการวางแผนสิ่งที่จะพูดเสมอ <p>สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> ใช้ภาษาทำทางแทนคำพูดในระหว่างการทำงานได้ ขยายความคำพูดให้เข้าใจในระหว่างการทำงานได้ พูดซ้ำหรือพูดอ้อมในระหว่างการทำงานได้ <p>สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> พูดอธิบาย ชี้แจงของงานที่ทำได้ชัดเจน พูดสนทนาเชิญชวนคนให้สนใจสินค้าและการบริการได้ ใช้ภาษากับคู่สนทนาในการทำงานได้อย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้
<p>ชั่วโมงที่ 4-5</p> <p>9.4 ขั้นตอนการตามบทบาทและประสบความสำเร็จ</p> <p>9.4.1 ผู้เรียนดำเนินการทดสอบสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพโดยผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่ผู้เรียนได้ออกแบบสถานการณ์จำลองเอง จนสามารถสื่อสารได้ โดยครูผู้สอนประเมินผู้เรียนตามตัวบ่งชี้</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน <p>สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)</p> <ol style="list-style-type: none"> ประเมินตนเองในการใช้ภาษาและจิตใจใน

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
	การบริการ
<p>9.5 ชั้นสรุปผล อภิปรายผล</p> <p>9.5.1 ครูให้คำแนะนำถึงการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนในแต่ละกลุ่มในเรื่องการใช้ภาษาทั้งในเรื่องของความถูกต้อง ความเหมาะสมท่าทางและน้ำเสียง มีการอภิปรายถึงการใช้ภาษาร่วมกัน</p> <p>9.5.2 ครูและผู้เรียนช่วยกันสรุปบทเรียนบอกความหมายของประโยคจากแถบประโยค</p> <ul style="list-style-type: none"> - When will you be/are you leaving/arriving? - I will be/am at ...เวลา..... - Where are you flying to? - I am fly to ...สถานที่.... - What's the flight number? - It is ...number.... - How much does it (boarding pass) cost to go to the ...สถานที่...? - It is ...จำนวนเงิน.... - Pardon, could you say that again? - What time does the plane depart? - It is ...เวลา.... - Would you like a window seat or an aisle seat - I would like ... ที่นั่ง <p>9.5.3 ผู้เรียนช่วยกันสรุปความหมายของคำศัพท์ ตามตารางข้างล่าง ดังนี้</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน 2. สะกดคำที่เกี่ยวข้องอาชีพและการทำงานถูกต้อง <p>สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ประเมินตนเองในการใช้ภาษาและจิตใจในการบริการ

คำศัพท์	ความหมาย	คำศัพท์	ความหมาย
Airline	สายการบิน	Airport	สนามบิน
Flight	เที่ยวบิน	Aisle	ทางเดิน
Plane	เครื่องบิน	Pilot	นักบิน
Carousel	สายพานลำเลียงกระเป๋า	Seatbelt	เข็มขัดนิรภัย
check-in desk	โต๊ะสำหรับเช็คอิน	turbulence	หลุมอากาศ
Gate	ประตู	boarding card	ตั๋วเครื่องบิน
Timetable	ตารางเวลา	departure	ออกเดินทาง
Runway	ลานเครื่องบิน	Delayed	ล่าช้า
air hostess	แอร์โฮสเตส	Pilot	นักบิน
airline counter	เคาน์เตอร์สายการบิน	overweight	น้ำหนักเกิน

บันทึกหลังสอน เรื่อง At the airport

สอนในวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ผลการสอน

.....

.....

.....

ปัญหา / อุปสรรค

.....

.....

.....

แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้บันทึก

(.....)

ตำแหน่ง

Worksheet 1

Name Class No

Directions : Math the pictures with the words. (10 points)

airline counter

gate

pilot

seatbelt

boarding card

air hostess

runway

turbulence

plane

check-in desk

Worksheet 2

Name Class No

Directions : Fill – in the blank spaces with the correct words.

Agent : Good day! I ask where you are flying today?

Client : I am to Chiang Mai.

Agent : Show me your please.

Client : Here it is.

Agent : Thank you. Do you to
check in?

Client : Yes. I have one and I have a
..... to carry on.

Agent : Here is your Have a good trip.

Client :

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ชื่อหน่วยการเรียนรู้ English for Careers in Business เรื่อง At the Garage

วิชา ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ (อ.23201)

จำนวน 5 ชั่วโมง

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

ครูผู้สอน : นายอุปกิต ทรวงทองกลาง

1. มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ต.1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต.1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ง.1.1 เข้าใจการทำงาน มีความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะกระบวนการทำงาน ทักษะการจัดการ ทักษะกระบวนการแก้ปัญหา ทักษะการทำงานร่วมกัน และทักษะการแสวงหาความรู้ มีคุณธรรม และลักษณะนิสัยในการทำงาน มีจิตสำนึก ในการใช้พลังงาน ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม เพื่อการดำรงชีวิตและครอบครัว

ตัวชี้วัด

ต.1.1 ม.3/3 ระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง รูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน

ต.1.2 ม.3/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการเสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

ง.1.1 ม.3/2 ใช้ทักษะในการทำงานร่วมกันอย่างมีคุณธรรม

2. สาระสำคัญ

การพูดและเขียนบทสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับส่วนประกอบต่าง ๆ ของรถยนต์ จำเป็นต้องรู้จักเลือกใช้คำศัพท์ ประโยค ซึ่งประกอบด้วยประโยคที่มีโครงสร้างง่าย ๆ อยู่ในพื้นฐานเพื่อการทักทายและการพูดคุยเกี่ยวกับส่วนประกอบของรถยนต์ และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

3.1 ผู้เรียนสามารถฟัง พูด อ่านและบอกความหมายของคำศัพท์ วลี สำนวนและประโยคเกี่ยวกับงานช่างยนต์ได้อย่างถูกต้อง

3.2 ผู้เรียนสามารถพูดและเขียนบทสนทนาเกี่ยวกับงานช่างยนต์ได้อย่างถูกต้อง

3.3 ผู้เรียนสามารถแสดงบทบาทสมมติระหว่างช่างซ่อมรถกับลูกค้าได้อย่างถูกต้อง

3.4 ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่เหมาะสมในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพเกี่ยวกับงานช่างซ่อมรถ

4. สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

4.1 ความรู้ (K)

สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)

สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)

4.2 ทักษะ / กระบวนการ / กระบวนการคิด (P)

สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers)

สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)

4.3 คุณลักษณะ (A)

สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)

5. สารการเรียนรู้

5.1 ความรู้ (K)

Vocabulary : back seat, battery, brake, brake lights, bumper, carburetor, choke, clutch, dashboard, door, gear, horn, jack, seat belt, tire, wheel, window, wing mirror, engine

Grammar -Can I help you?
Yes, please.

- What is it?
It is...สิ่งของ....

- How much is it?
It is ...จำนวนเงิน

- What problem do you have with you.....?
I have a problem with...car parts.....

5.2 ทักษะ / กระบวนการ / กระบวนการคิด (P)

นักเรียนสามารถใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในการปฏิบัติงานในสถานการณ์ในอู่ซ่อมรถ

5.3 คุณลักษณะ (A)

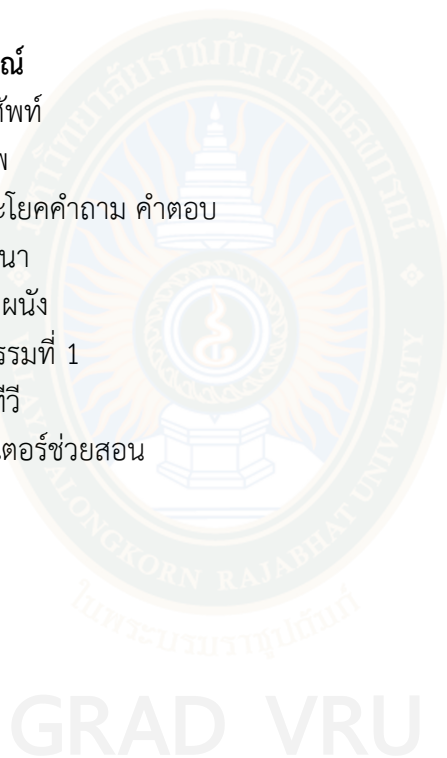
นักเรียนมีจิตใจในการให้บริการ มีมิตรไมตรี มีความกระตือรือร้น สุภาพอ่อนโยนในการบริการลูกค้า ความกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเกี่ยวกับงานช่างยนต์

6. ชิ้นงาน/ภาระงาน(ร่องรอยหลักฐานการเรียนรู้)

- 6.1 ใบกิจกรรมที่ 1 และ 2
- 6.2 กิจกรรมกลุ่ม บทบาทสมมติ
- 6.3 บทสนทนา

7. สื่อการเรียนรู้ / อุปกรณ์

- 7.1 บัตรคำศัพท์
- 7.2 บัตรภาพ
- 7.3 แลปประโยคคำถาม คำตอบ
- 7.4 บทสนทนา
- 7.5 กระเป๋าผ้านัง
- 7.6 ใบกิจกรรมที่ 1
- 7.7 สมาร์ททีวี
- 7.8 คอมพิวเตอร์ช่วยสอน

8. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

สมรรถนะที่ต้องการวัด (ด้านภาษา)	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
ด้านความรู้ความเข้าใจ 1. สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers) 2. สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)	- สังเกต - ทดสอบ การฟัง การพูด การอ่านออกเสียงคำศัพท์ และประโยคและการบอก ความหมายของคำศัพท์และ ประโยค	- แบบสังเกต การฟัง พูด อ่าน เขียน - แบบทดสอบ วัดความสามารถทาง ภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพ	ผู้เรียนผ่าน เกณฑ์ โดยปฏิบัติ กิจกรรมได้ ถูกต้องร้อยละ 80
ด้านทักษะ 1. สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers) 2. สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)	- ทดสอบ การฟัง พูด อ่าน เขียน จากบทบาท สมมติ และ แบบฝึกหัด - สังเกต	- แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพ - บันทึกผล การปฏิบัติงาน - แบบฝึกหัดที่ 1 และ 2 - แบบสังเกต การฟัง พูด อ่าน เขียน	ผู้เรียนผ่าน เกณฑ์ โดยทำ กิจกรรม ถูกต้องอย่าง น้อย ร้อยละ 80
ด้านคุณลักษณะ 1. สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)	- วัดคุณลักษณะ การบริการมีมิตร ไมตรีมีความ กระตือรือร้น สุภาพอ่อนโยนใน การบริการ ลูกค้ำ ความกล้า แสดงออก	- แบบวัด คุณลักษณะของผู้ที่ ประสบความสำเร็จ ในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพ	ผู้เรียนผ่าน เกณฑ์โดยมี คุณลักษณะ อยู่ในระดับ มาก มีระดับ ค่าเฉลี่ย 3.51- 4.50

8. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ (ต่อ)

สมรรถนะที่ต้องการวัด (ด้านภาษา)	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การ ประเมิน
สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพ	- ทดสอบ	- แบบวัด สมรรถนะ การสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพ	ผู้เรียนผ่านเกณฑ์ มีสมรรถนะ การสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อ อาชีพอยู่ในระดับ มาก มีระดับ ค่าเฉลี่ย 3.51- 4.50

9. การจัดการเรียนรู้

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>ชั่วโมงที่ 1</p> <p>9.1 ขั้นสร้างความตระหนัก (5 นาที)</p> <p>9.1.1 ครูสร้างความตระหนักให้แก่ผู้เรียนในการใช้ภาษาโดยครูแจก jigsaw puzzle ชิ้นส่วนต่าง ๆ ของรถยนต์ ให้ผู้เรียนทุกคนบอกชิ้นส่วนต่าง ๆ ของรถยนต์ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย แล้วร่วมกันสนทนาพูดคุยเกี่ยวกับแต่ละส่วนของรถยนต์ ประมาณ 3 - 5 ภาพ ครูใช้น้ำเสียงเน้นและให้ความสำคัญในการใช้ภาษาสำหรับการซื้อหรือขายเพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ตระหนักและเห็นถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษ</p> <p>9.1.2 ครูบอกจุดประสงค์ของการเรียนกับผู้เรียนว่าจะเรียนเกี่ยวกับชิ้นส่วนต่าง ๆ ของรถยนต์และการให้บริการรวมทั้งขอความช่วยเหลือจากช่างยนต์ในกรณีรถยนต์เสีย</p> <p>9.2 ขั้นเสนอสถานการณ์ (55 นาที)</p> <p>9.2.1 ครูนำเสนอคำศัพท์เกี่ยวกับส่วนประกอบของรถยนต์ให้กับผู้เรียน โดยใช้บัตรคำและบัตรภาพ back seat, battery, brake, brake light, bumper, carburetor, choke, clutch, dashboard, door, gear, horn, jack, seat belt, tire, wheel, window, wing mirror, engine, boiler joystick ผู้เรียนอ่าน สะกด และบอกความหมายของคำศัพท์จากภาพหรือของจริงจนคล่อง</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน 2. จำแนกประเภทของคำศัพท์ที่เกี่ยวกับอาชีพได้ <p>สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยคเกี่ยวกับอาชีพ <p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน 2. สะกดคำที่เกี่ยวข้องอาชีพและการทำงานถูกต้อง 3. จำแนกประเภทของคำศัพท์ที่เกี่ยวกับอาชีพได้ <p>สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยค

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a back seat. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: b-a-c-k s-e-a-t ที่นั่งข้างหลัง</p>	เกี่ยวกับอาชีพ
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is battery. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: b-a-t-t-e-r-y แบตเตอรี่</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is the brake. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: b-r-a-k-e เบรก</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is the brake light. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: b-r-a-k-e l-i-g-h-t ไฟเบรก</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a bumper. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: b-u-m-p-e-r กันชน</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a carburetor. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: c-a-r-b-u-r-e-t-o-r คาร์บูเรเตอร์</p>	

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a choke. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: c-h-o-k-e โช๊ค</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a clutch. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: cl-u-t-c-h คลัทช์</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a dashboard. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: d-a-s-h-b-o-a-r-d แผงหน้าปัดรถยนต์</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a door. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: d-o-o-r ประตูรถยนต์</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a gear. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: g-e-a-r เกียร์รถยนต์</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a horn. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: h-o-r-n แตรรถยนต์</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a jack. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: j-a-c-k แม่แรง</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a seat belt. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: s-e-a-t b-e-l-t เข็มขัดนิรภัย</p>	

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a tire ครู: How do you spell? ผู้เรียน: t-i-r-e ยางรถยนต์</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a wheel ครู: How do you spell? ผู้เรียน: w-h-e-e-l วงล้อ</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a window ครู: How do you spell? ผู้เรียน: w-i-n-d-o-w หน้าต่างรถยนต์</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a wing mirror. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: w-i-n-g m-i-r-r-o-r กระจกข้าง</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is an engine. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: e-n-g-i-n-e เครื่องยนต์</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a boiler. ครู: How do you spell? ผู้เรียน: b-o-i-l-e-r หม้อน้ำรถยนต์</p>	
 <p>ครู: What is it? ผู้เรียน: It is a joystick ครู: How do you spell? ผู้เรียน: j-o-y-s-t-i-c-k พวงมาลัย</p>	

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>9.2.2 ผู้เรียนทำใบกิจกรรมที่ 1 (ตรวจคำตอบโดยครูหรือเพื่อน)</p>	
<p>ชั่วโมงที่ 2 (60 นาที)</p> <p>9.2.3 ครูทบทวนคำศัพท์ในเกี่ยว ส่วนประกอบต่างของรถยนต์จากชั่วโมงที่แล้ว</p> <p>9.2.4 ครูเปิดตัวอย่างเกี่ยวกับบทสนทนา ปัญหาของรถยนต์จากสมาร์ททีวี https://www.youtube.com/watch?v=Dko5vVSS4LQ แล้วให้นักเรียนช่วยกันสรุปใจความสำคัญจากเรื่อง</p> <p>9.2.5 ครูนำเสนอตัวอย่างบทสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายอุปกรณ์รถ ผู้เรียนร่วมกันอ่านบทสนทนา และทำความเข้าใจโครงสร้างและความหมายของประโยค ดังนี้</p> <p>คำถาม - What problem do you have with your tyre? คำตอบ I have a low tyre pressure.</p> <p>คำถาม - Do you know where I can get my tire repaired? คำตอบ Yes, I do. At the Bangkok auto repair shop.</p> <p>คำถาม - How much is it? คำตอบ It is 2,300 baht.</p> <p>9.2.6 ครูนำเสนออีกตัวอย่างบทสนทนา เกี่ยวกับการซื้อขายอุปกรณ์รถ ผู้เรียนร่วมกันอ่านบทสนทนาและทำความเข้าใจโครงสร้างและความหมายของประโยค ดังนี้</p> <p>Mrs. Marry: Hello. Is this an auto repair shop? Mechanic: Yes, it is. Can I help you? Mrs. Marry: Is there a mechanic here?</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <p>1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน</p> <p>สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)</p> <p>1. อ่านและสรุปใจความสำคัญเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพได้</p> <p>2. ฟัง พูด บอกความหมายคำและประโยคเกี่ยวกับอาชีพ</p>

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>Mechanic: I'm a mechanic. What can I do for you?</p> <p>Mrs. Marry: I've got an engine trouble.</p> <p>Mechanic: Where's your car?</p> <p>Mrs. Marry: At Lotus supermarket.</p> <p>Mechanic: What's the problem, do you know?</p> <p>Mrs. Marry: I don't know.</p> <p>Mechanic: Just a minute, I'll get my tools kit.</p> <p>Mrs. Marry: There could be something wrong with the gear box.</p> <p>Mechanic: What makes you think that?</p> <p>Mrs. Marry: I can't get it into 3rd gear.</p> <p>Mechanic: All right, let's have a look.</p> <p>Mrs. Marry: Can you fix it?</p> <p>Mechanic: Sure.</p> <p>Mrs. Marry: How much is it?</p> <p>Mechanic: It is 30 thousand.</p> <p>Mrs. Marry: Thank you.</p> <p>Mechanic: You're welcome.</p> <p>9.2.7 ผู้เรียนทำใบกิจกรรมที่ 2 (ตรวจคำตอบโดยครูหรือเพื่อน)</p>	
<p>ชั่วโมงที่ 3</p> <p>9.3 ชั้นออกแบบสถานการณ์</p> <p>9.3.1 ผู้เรียนออกแบบบทสนทนาการสื่อสารเองจากสถานการณ์จำลองบทสนทนาระหว่าง Mrs. Marry และ Mechanic ในชั่วโมงที่แล้ว โดยที่ ครูให้ผู้เรียนจับคู่สองคน โดยละเด็กเก่งและเด็กอ่อน</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เรียงประโยคที่เกี่ยวข้อกับการทำงานได้ถูกต้อง 2. เรียงประโยคที่เกี่ยวข้อกับการทำงานได้ถูกต้อง

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>9.3.2 ผู้เรียนออกแบบสถานการณ์จำลองเองโดยแต่งบทสนทนาโดยคิดคำใหม่ และเลือกบทบาทสมมติ วางแผนจัดเรียงลำดับประโยคบทสนทนาขึ้นมาเองลงในกระดาษ</p> <p>9.3.3 ผู้เรียนฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในกลุ่มของตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นผู้ให้คำชี้แนะในการใช้ภาษาจากแบบทดสอบที่กำหนด</p>	<p>สมรรถนะทางความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ (Discourse Competence for Careers)</p> <p>1. เขียนบทสนทนาได้ถูกต้องที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพได้</p> <p>สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)</p> <p>1. จัดการและการวางแผนสิ่งที่จะพูดเสมอ</p> <p>สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers)</p> <p>1. ใช้ภาษาท่าทางแทนคำพูดในระหว่างการทำงานได้</p> <p>2. ขยายความคำพูดให้เข้าใจในระหว่างการทำงานได้</p> <p>3. พูดซ้ำหรือพูดอ้อมในระหว่างการทำงานได้</p> <p>สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)</p> <p>1. พูดอธิบาย ชี้แจงของงานที่ได้ชัดเจน</p> <p>2. พูดสนทนาเชิญชวนคนให้สนใจสินค้าและการบริการได้</p> <p>3. ใช้ภาษากับคู่สนทนาในการทำงานได้อย่างเหมาะสม</p> <p>4. พูดและเขียนเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้</p>

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>ชั่วโมงที่ 4-5</p> <p>9.4 ขั้นตอนการตามบทบาทและประสบความสำเร็จ</p> <p>9.4.1 ผู้เรียนดำเนินการทดสอบสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพโดยผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ ตามสถานการณ์ที่ผู้เรียนได้ออกแบบสถานการณ์จำลองเอง และสามารถสื่อสารได้อย่างสำเร็จ โดยครูผู้สอนประเมินผู้เรียน</p> <p>9.5 ขั้นสรุปผล อภิปรายผล</p> <p>9.5.1 ครูให้คำแนะนำถึงการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนในแต่ละกลุ่มในเรื่องการใช้ภาษาทั้งในเรื่องของความถูกต้อง ความเหมาะสมท่าทางและน้ำเสียง</p>	<p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <p>1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน</p> <p>สมรรถนะทางการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ (Strategic Competence for Careers)</p> <p>1. ใช้ภาษาท่าทางแทนคำพูดในระหว่างการทำงานได้</p> <p>2. ขยายความคำพูดให้เข้าใจในระหว่างการทำงานได้</p> <p>3. พูดซ้ำหรือพูดอ้อมในระหว่างการทำงานได้</p> <p>สมรรถนะทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพ (Sociolinguistic Competence in Careers)</p> <p>1. พูดอธิบาย ชี้แจงของงานที่ทำได้ชัดเจน</p> <p>2. พูดสนทนาเชิญชวนคนให้สนใจสินค้าและบริการได้</p> <p>3. ใช้ภาษากับคู่สนทนาในการทำงานได้อย่างเหมาะสม</p> <p>4. พูดและเขียนเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้</p> <p>สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)</p> <p>1. ประเมินตนเองในการใช้ภาษาและจิตใจบริการ</p> <p>สมรรถนะทางกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ (Grammatical Competence for Careers)</p> <p>1. ออกเสียงคำศัพท์ วลี ประโยคเกี่ยวกับงานอาชีพชัดเจน</p> <p>2. สะกดคำที่เกี่ยวข้องอาชีพและการทำงานถูกต้อง</p>

กิจกรรม	สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
<p>9.5.2 ครูและผู้เรียนช่วยกันสรุปทบทเรียน โดยบอกความหมายของประโยคจากแถบประโยค</p> <ul style="list-style-type: none"> - Can I help? Yes, please. - What is it? It is...สิ่งของ.... - How much is it? <p>It is ...จำนวนเงิน ...</p> <ul style="list-style-type: none"> - What problem do you have with your? I have a problem with...car parts.... <p>9.5.3 ผู้เรียนช่วยกันสรุปความหมายของ คำศัพท์ จากในตารางด้านล่าง ดังนี้</p>	<p>สมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง (Metacognitive Competence)</p> <p>1. ประเมินตนเองในการใช้ภาษาและจิตใจในการบริการ</p>

คำศัพท์	ความหมาย	คำศัพท์	ความหมาย
Accelerator	คันเร่ง	battery	แบตเตอรี่
back seat	ที่นั่งด้านหลัง	brake	เบรก/ห้ามล้อ
Brakelight	ไฟเบรก	bumper	กันชน
car radio	วิทยุรถยนต์	carburetor	คาร์บูเรเตอร์
Chassis	ตัวถังรถ	choke	โซ้ค
Doors	ประตูรถ	engine	เครื่องยนต์
front seat	ที่นั่งด้านหน้า	gearbox	กระปุกใส่เกียร์
Gear	เกียร์	horn	แตร
Jack	แม่แรง	tire/tyre	ยาง
seat belt	เข็มขัดนิรภัย	wing mirror	กระจกข้าง
Boiler	หม้อน้ำ	joystick	พวงมาลัย

บันทึกหลังสอน เรื่อง At the Garage

สอนในวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ผลการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหา / อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้บันทึก
(.....)

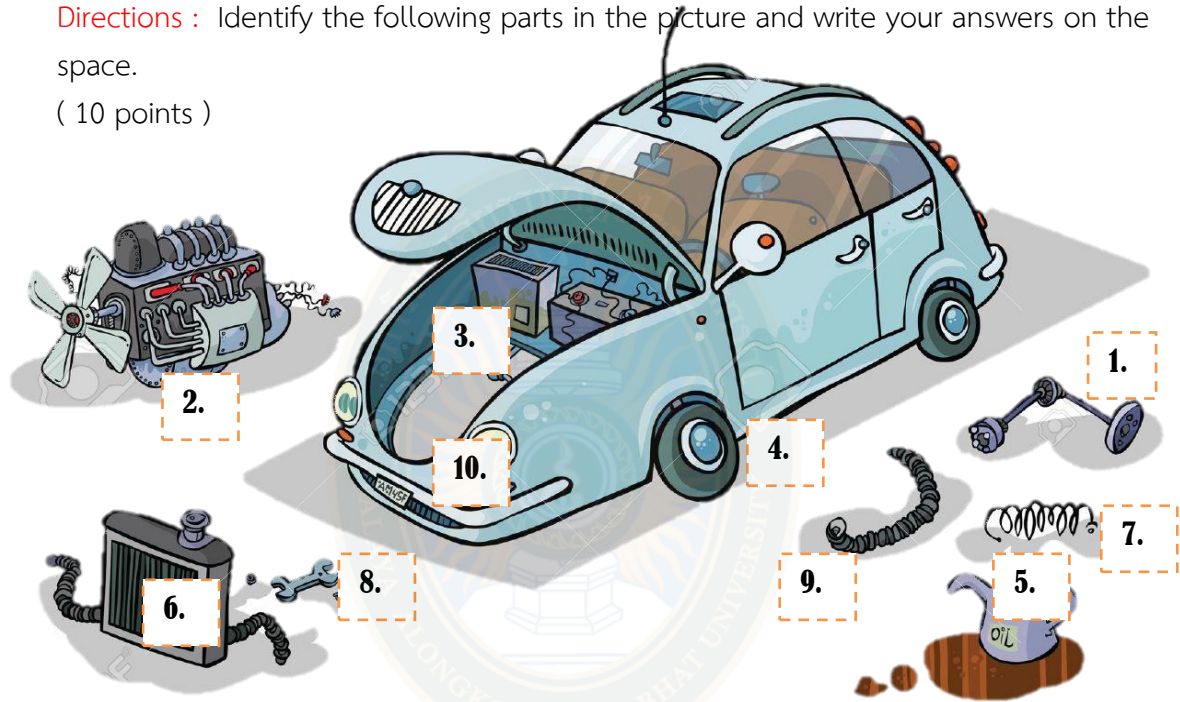
ตำแหน่ง

Worksheet 1

Name Class No

Directions : Identify the following parts in the picture and write your answers on the space.

(10 points)

1.	2.
3.	4.
5.	6.
7.	8.
9.	10.

Worksheet 2

Name Class No

Directions : Fill given words in the blanks.

something

Mrs. Marry : Hello. Is this a ?

Mechanic : Yes, it is. Can I help you?

engine

Mrs. Marry : Is there a mechanic here?

Mechanic : I'm What can I do for you?

garage

Mrs. Marry : I've got trouble.

Mechanic : Where's your car?

mechanic

Mrs. Marry : At Lotus supermarket.

Mechanic : What's the, do you know?

welcome

Mrs. Marry : I don't know.

Mechanic : Just a, I'll get my tools kit.

problem

Mrs. Marry : There could be wrong with the gear box.

Mechanic : What you think that?

minute

Mrs. Marry : I can't get it into 3rd

Mechanic : All right, let's have a look.

gear

Mrs. Marry : Can you fix it?

Mechanic : Sure.

thousand

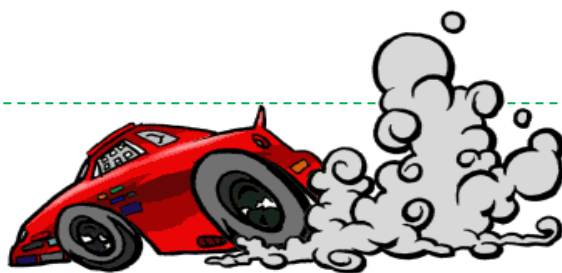
Mrs. Marry : How much is it?

Mechanic : It is 30

makes

Mrs. Marry : Thank you.

Mechanic : You're

ภาคผนวก จ
หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ
หนังสือถึงผู้อำนวยการสถานศึกษา

GRAD VRU

ที่ อว ๐๖๓๐.๑๒/ ๒๕๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์
ปณจ.ประตุน้ำพระอินทร์
จ.ปทุมธานี ๑๓๑๘๐

๑๙ กันยายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขออนุญาตเคราะห้ทดลองใช้เครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบางพระวิทยา

ด้วยนายอุปกิต ทรงทองกลาง รหัสนักศึกษา ๕๙B๗๔๖๘๐๒๐๓ นักศึกษาระดับปริญญาเอก
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรม
ราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งอยู่ในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการสอน
ภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓
ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ คชสิทธิ์ เป็นประธานที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ มีความจำเป็นต้องทำการทดลองใช้เครื่องมือวิจัยคือแบบสอบถาม และแบบทดสอบ
ในหน่วยงานของท่านเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษา
ดำเนินการทดลองใช้เครื่องมือวิจัยคือแบบสอบถาม และแบบทดสอบ โดยมอบให้นายอุปกิต ทรงทองกลาง
หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๕- ๔๘๖๕๓๓๘ เป็นผู้ติดต่อประสานงานโดยตรง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรนิช ศรีโวหาร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๑, ๔๐๒, ๔๐๓

โทรสาร ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๖

ที่ อว ๐๖๓๐.๑๒/๖๕๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์
ปณจ.ประจวบคีรีขันธ์
จ.ปทุมธานี ๑๓๑๘๐

๒๕ กันยายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลบ้านบางพระ (ฉิ่งนาวิกอนุสรณ์) ศรีราชา

ด้วยนายอุปกิต ทรวงทองกลาง รหัสนักศึกษา ๕๙B๗๔๖๘๐๒๐๓ นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งอยู่ในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ คชสิทธิ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ มีความจำเป็นต้องทำการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม และแบบทดสอบในหน่วยงานของท่านเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาดำเนินการเก็บข้อมูลวิจัยด้วยแบบสอบถาม และแบบทดสอบ โดยมอบให้ นายอุปกิต ทรวงทองกลาง หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๕- ๔๘๖๕๓๓๘ เป็นผู้ติดต่อประสานงานโดยตรง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรธนิช ศิริโวหาร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๔ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๑, ๔๐๒, ๔๐๓

โทรสาร ๐-๒๕๒๔ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๖

ที่ อว ๐๖๓๐.๑๒/๖๖๒๒

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์
ปณจ. ประตูน้ําพระอินทร์
จ.ปทุมธานี ๑๓๑๘๐

๑๗ กันยายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งฟ้า กิติญาณสันต์

ด้วยนายอุปกิต ทรวงทองกลาง รหัสนักศึกษา ๕๙B๗๔๖๘๐๒๐๓ นักศึกษาระดับปริญญาเอก
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งอยู่ในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการ
สอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓
ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ คชสิทธิ์ เป็นประธานที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ มีความจำเป็นต้องทำการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์
จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้แก่นักศึกษา
ทั้งนี้ได้มอบหมายให้ นายอุปกิต ทรวงทองกลาง หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๕-๔๘๖๕๓๓๘
เป็นผู้ประสานงานโดยตรง บัณฑิตวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และ
ขอขอบคุณล่วงหน้า มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรนิช ศิริวาทาร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๑, ๔๐๒, ๔๐๓

โทรสาร ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๖๖

ที่ อว ๐๖๓๐.๑๒/วท๓๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์
ปณจ. ประตุน้ำพระอินทร์
จ.ปทุมธานี ๑๓๑๘๐

๑๗/ กันยายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน ดร.ปิยภัทร พลับพลา

ด้วยนายอุปกิต ทรวงทองกลาง รหัสนักศึกษา ๕๙๒๗๔๖๘๐๒๐๓ นักศึกษาระดับปริญญาเอก
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งอยู่ในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการ
สอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓
ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ คชสิทธิ์ เป็นประธานที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ มีความจำเป็นต้องทำการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์
จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้แก่นักศึกษา
ทั้งนี้ได้มอบหมายให้ นายอุปกิต ทรวงทองกลาง หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๕-๔๘๖๕๓๓๘
เป็นผู้ประสานงานโดยตรง บัณฑิตวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และ
ขอขอบคุณล่วงหน้า มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

GRAD VRU

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรธนิษฐ์ ศิริไวยหาร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๑, ๔๐๒, ๔๐๓

โทรสาร ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๖

ที่ อว ๐๖๓๐.๑๒/๑๖๖๒

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์
ปณจ. ประตูน้ำพระอินทร์
จ.ปทุมธานี ๑๓๑๘๐

๑๗ กันยายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เปรมจิตต์ ขจรภัย ลาร์เซ็น

ด้วยนายอุปกิต ทรวงทองกลาง รหัสนักศึกษา ๕๙B๗๔๖๘๐๒๐๓ นักศึกษาระดับปริญญาเอก
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งอยู่ในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการ
สอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓
ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ คชสิทธิ์ เป็นประธานที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ มีความจำเป็นต้องทำการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์
จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้แก่นักศึกษา
ทั้งนี้ได้มอบหมายให้ นายอุปกิต ทรวงทองกลาง หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๕-๔๘๖๕๓๓๘
เป็นผู้ประสานงานโดยตรง บัณฑิตวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และ
ขอขอบคุณล่วงหน้า มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

GRAD VRU

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีร์ธนิช ศิริโวหาร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๑, ๔๐๒, ๔๐๓

โทรสาร ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๖

ที่ อว ๐๖๓๐.๑๒/ว.๗๒

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์
ปณจ. ประตุน้ำพระอินทร์
จ.ปทุมธานี ๑๓๑๘๐

๑๗ กันยายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.อรสา จรุงธรรม

ด้วยนายอุปกิต ทรวงทองกลาง รหัสนักศึกษา ๕๙B๗๔๖๘๐๒๐๓ นักศึกษาระดับปริญญาเอก
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งอยู่ในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการ
สอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓
ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ คชสิทธิ์ เป็นประธานที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ มีความจำเป็นต้องทำการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์
จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแก่นักศึกษา
ทั้งนี้ได้มอบหมายให้ นายอุปกิต ทรวงทองกลาง หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๕- ๔๘๖๕๓๓๘
เป็นผู้ประสานงานโดยตรง บัณฑิตวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และ
ขอขอบคุณล่วงหน้า มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

GRAD VRU

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรธนิษฐ์ ศิริไหวหาร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๑, ๔๐๒, ๔๐๓

โทรสาร ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๖๖

ที่ อว ๐๖๓๐.๑๒/๑๖๗๒

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์
ปณจ. ประตูน้ำพระอินทร์
จ.ปทุมธานี ๑๓๑๘๐

๑๗ กันยายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน อาจารย์อรรัญญา มุตและ

ด้วยนายอุปกิต ทรวงทองกลาง รหัสนักศึกษา ๕๙8๗๔๖๘๐๒๐๓ นักศึกษาระดับปริญญาเอก
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งอยู่ในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการ
สอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓
ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ คชสิทธิ์ เป็นประธานที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ มีความจำเป็นต้องทำการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์
จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้แก่นักศึกษา
ทั้งนี้ได้มอบหมายให้ นายอุปกิต ทรวงทองกลาง หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๕- ๔๘๖๕๓๓๘
เป็นผู้ประสานงานโดยตรง บัณฑิตวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และ
ขอขอบคุณล่วงหน้า มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

GRAD VRU

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรธนิษ ศรีโวหาร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๑, ๔๐๒, ๔๐๓

โทรสาร ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๖

ใบรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

โครงการวิจัยเรื่อง : การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

ผู้รับผิดชอบโครงการวิจัย : นายอุปกิต ทรวงทองกลาง

เอกสารที่พิจารณา :

1. แบบเสนอเพื่อขอรับพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ฉบับลงวันที่ 15 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2562
2. โครงการวิจัยฉบับสมบูรณ์ ฉบับลงวันที่ 15 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2562
3. แบบคำชี้แจงอาสาสมัคร ฉบับลงวันที่ 15 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2562
4. แบบยินยอมอาสาสมัคร ฉบับลงวันที่ 15 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2562
5. แบบสอบถาม ฉบับลงวันที่ 15 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2562
6. ประวัติผู้วิจัย
7. เอกสารรับรองการสอบผ่านโครงร่างวิทยานิพนธ์/ภาคนิพนธ์/การศึกษาค้นคว้าอิสระ ฉบับลงวันที่ 15 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2562
8. ใบผ่านการอบรมจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

ได้รับการพิจารณาและผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา โดยยึดหลักเกณฑ์ตามคำประกาศเฮลซิงกิ (Declaration of Helsinki) มีความสอดคล้องกับหลักจริยธรรมสากล ตลอดจนกฎหมาย ข้อบังคับและข้อกำหนดภายในประเทศ จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยตามโครงการวิจัยได้ โดยให้ส่งรายงานความก้าวหน้าของโครงการวิจัยทุก 6 เดือน แจ้งคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ในกรณีที่ไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลงโครงการวิจัยหรือหยุดโครงการก่อนกำหนด รายงานเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ที่ร้ายแรงหรือเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด รายงานข้อมูลข่าวสารที่คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ควรได้รับระหว่างดำเนินการวิจัย และส่งรายงานฉบับสมบูรณ์เมื่อเสร็จสิ้นโครงการวิจัย

GRAD VRU

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อดิศร เนาวนนท์)
ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

เลขที่ใบรับรอง HE-066-2562

รับรองวันที่ : 21 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2562

รับรองวันที่ : 21 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2563

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นามสกุล	นายอุปกิต ทรวงทองกลาง
วัน เดือน ปีเกิด	20 พฤศจิกายน 2534
สถานที่เกิด	อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์
ที่อยู่ปัจจุบัน	184 หมู่ 11 บ้านหลักวอ ตำบลนอกเมือง อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ 32000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2557	การศึกษาระดับบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี
พ.ศ. 2559	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2558	โรงเรียนอนุบาลบ้านบางพระ (ฉิ่งนาวิกอนุสรณ์) ศรีราชา ตำบลบางพระ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน ที่ทำงานปัจจุบัน	ครู คศ.1 โรงเรียนอนุบาลบ้านบางพระ (ฉิ่งนาวิกอนุสรณ์) ศรีราชา ตำบลบางพระ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี

GRAD VRU